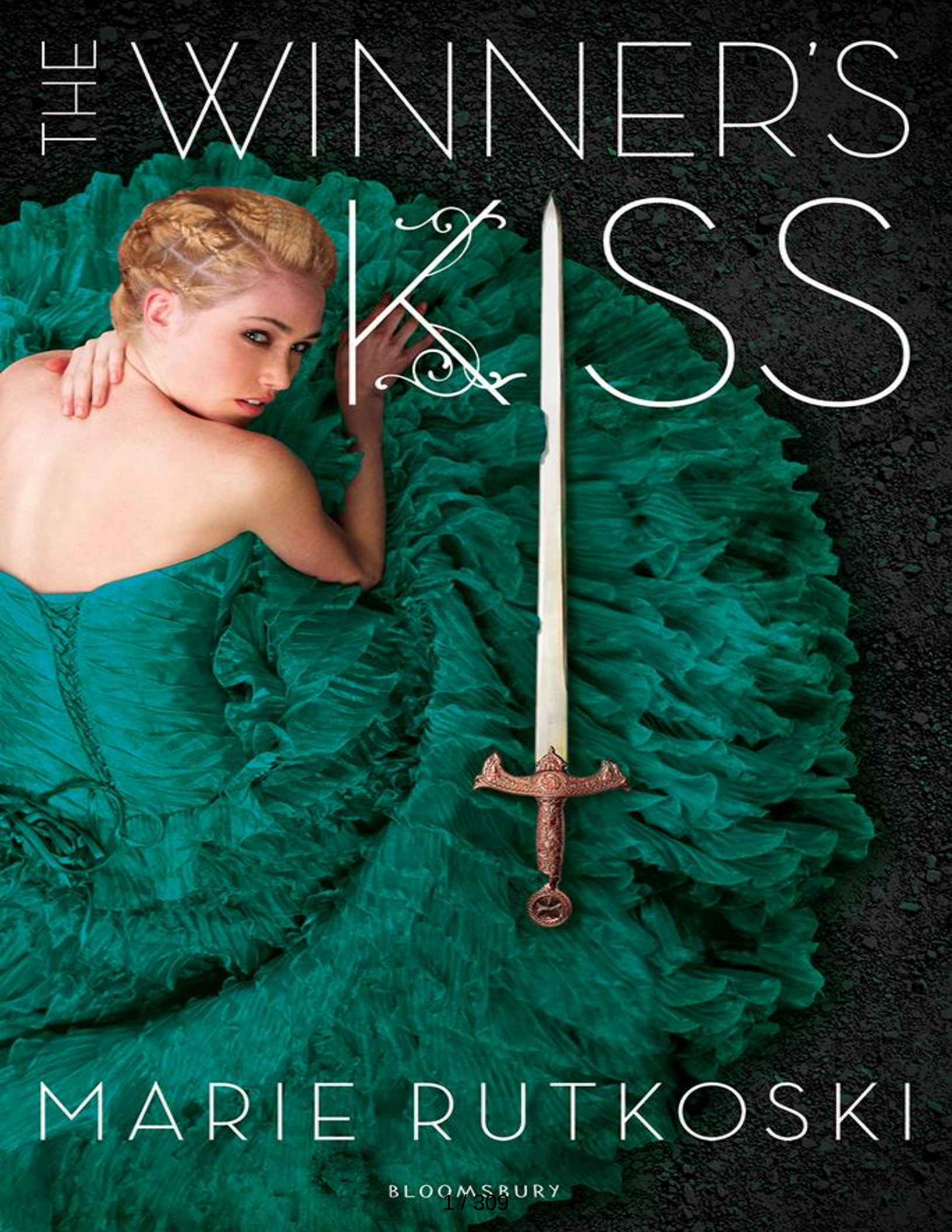
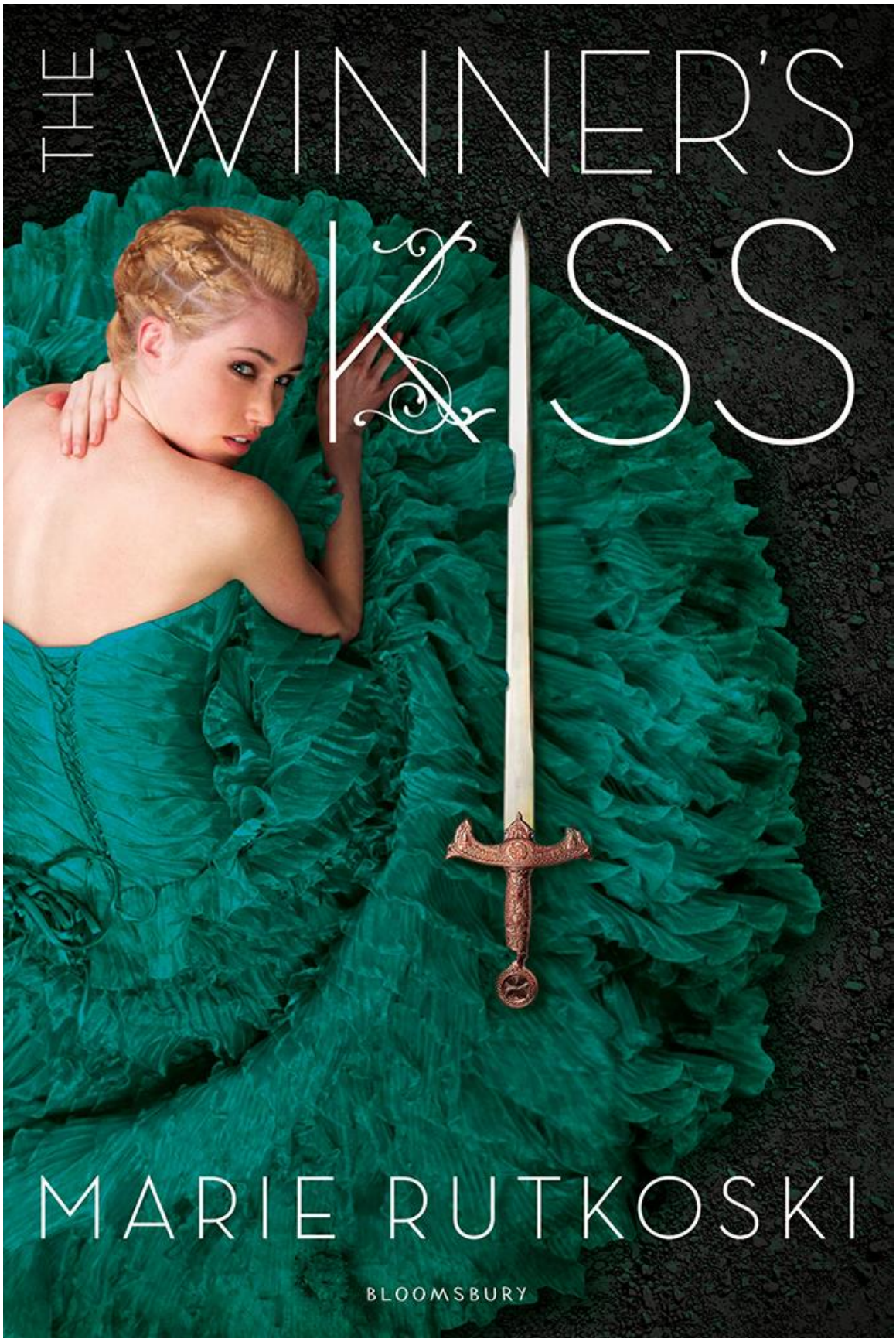
THE WINNER'S KISS



MARIE RUTKOSKI

BLOOMSBURY


THE WINNER'S KISS
MARIE RUTKOSKI
BLOOMSBURY


The Frozen Wastes
The Frozen Wastes
Plateau
Tundra (Tath)
Sulfur Mines
Work Camp
The Plains
VALORIA
Capital (Val)
City (Lahirrin)
DACRA
Queen's City (Taratanir)
Temple Island
HERRAN
The Empty Islands
Ithrya Island
Equator
N
W
E
S
Southern Isles (Cayn Saratu)

Bölüm 1

Kendine bir hikaye anlattı.

İlk başta değil.

İlk başta, kelimeler şeklinde gelen düşünceler için zaman yoktu. O zamanlar kafası kutsanmış bir şekilde hikayelerden boştu. Savaş geliyordu. Ona bağlıydı. Arin ölüm tanrısının yılında doğmuştu ve sonunda bundan memnundu. Gülümseyen ve yaklaşan tanrısına kendini teslim etti. *Hikayeler seni öldürecek,* diye mırıldandı Arin'in kulağına. *Şimdi, sadece dinle. Beni dinle.*

Arin yaptı.

Gemisi başkentten denizi hızla geçmişti. Şimdi, şehrinin körfezine demirlemiş doğu gemilerinden oluşan filonun arasına burnunu soktu, çevik savaş yamaçları, kraliçelerinin mavi ve yeşil renklerini uçurdu. Slooplar Arin'indi, en azından şimdilik. Dacran kraliçesinin yeni müttefiklerine hediyesi. Gemiler Arin'in isteyebileceği kadar çok değildi. Topla istediği kadar ağır değil.

Fakat:

Dinlemek.

Arin , gemisinin kaptanına Dacran yamaçlarının en büyüğü boyunca yanaşmasını söyledi. Kaptanına rıhtıma yanaşıp Arin'in kuzenini şehirdeki bulması emrini verdikten sonra, Arin sloop'a bindi. Doğu filosunun komutanına yaklaştı: Xash, alışılmadık derecede yüksek köprülü bir burnu ve geç ilkbahar güneşinde parıldayan kahverengi teni olan zayıf bir adam.

Arin, Xash'in gözlerinin içine baktı - siyah, her zaman daralmış ve deniz komutanı statüsünü gösteren sarı boyayla çizilmişti. Sanki Xash, Arin'in ne diyeceğini zaten biliyordu. Doğu hafifçe gülümsedi.

"Geliyorlar," dedi Arin.

Valorian imparatorunun Herran'ın şehrine su tedarikini yavaş yavaş zehirlemek için nasıl ayarladığını açıkladı. İmparator, su kemerinin kaynağının yakınındaki dağlara aylar önce birini göndermiş olmalı. Arin, Xash'in gemisinin güvertesinden bile Valorian yapımı su kemerinin kemerli izini görebiliyordu. Uzakta baygın bir haldeydi, dağlardan aşağı iniyor, Herrani'yi zayıflatan, onları uyutup titreten bir şey taşıyordu.

Arin, Xash'e "Başkentte görüldüm," dedi. “Bir Valorian gemisi benimkini neredeyse Empty Islands. İmparatorun benim bildiğimi bildiğini varsaymalıyız.”

"Gemiye ne oldu?"

"Geri döndü. Takviye için, muhtemelen - ve imparatorun emirleri için." Arin bu adamın dilini kesik kesik bir tonda konuşuyordu, aksanı ağırdı, heceleri hızlı ve sertti. Dil onun için yeniydi. "Şimdi vuracak."

"Şehrin su kemerlerinde zehir olduğundan bu kadar emin olmanızı sağlayan nedir? Bu bilgiyi nereden aldın?"

Arin tereddüt etti, söylemek istediği şey için Dacran'ın sözlerinden emin değildi. "Güve," diye yanıtladı kendi dilinde.

Xash gözlerini daha da kıstı.

"Bir casus," dedi Arin, sonunda doğru kelimeyi bularak Dacran'da. Altın yüzüğü en küçük parmağında döndürdü ve casus ustası Tensen'i ve onu takip eden Valorian gemisinin, Arin imparatorluk sarayından ayrılırken Tensen'in tutuklandığının bir işareti olabileceğini düşündü. Yaşlı adam geride kalmakta ısrar etmişti. Yakalanmış olabilirdi. İşkence gördü. Konuşmaya zorlandı. Arin, Valoryalıların ne yapacağını hayal etti. . .

hayır . Ölüm tanrısı soğuk elini Arin'in düşüncelerine koydu ve onları sıkıca sardı. *Dinlemiyorsun Arin.*

Dinlemek.

"Kağıda ihtiyacım var," dedi Arin yüksek sesle. "Mürekkebe ihtiyacım var."

Arin ülkesini Xash için çizdi. Herran'ın yarımadasını çabucak çizdi, kalemi kıvrımları süpürdü. Yarımadanın ucunun güneyine dağılmış adaları yumurtadan çıkardı ve Herran ile Valoria arasındaki denizi karaladı. Onlarla yarımadanın ucu arasında ince bir boğaz oluşturan büyük, kayalık bir ada olan Ithrya'ya dokundu. “Boğazdaki bahar akıntıları kuvvetli. Karşı yelken açmak zor. Ama eğer bir Valorian filosu geliyorsa, izleyecekleri yol bu."

"Gezinmesi zor bir boğazdan mı geçecekler?" Xash şüpheciydi. "Üç adanın etrafında yelken açabilir ve yarımadayı şehrinize kadar kucaklamak için kuzeye dönebilirler."

"Çok yavaş. Tüccarlar bu boğazı sever. Yılın bu zamanı, akıntılar en kuvvetlidir ve Valoria'dan gelen gemileri Herran'ın kapısına kadar iter. Onları boğazdan hızlı bir şekilde vurur. İmparator, zayıflamış bir şehre saldırmayı umuyor. Direnç beklemiyor . İstediğini beklemek için bir neden göremeyecek.” Arin, Ithrya Adası'nın doğusuna ve yarımadanın sonuna dokundu. "Burada saklanabiliriz, donanmanın yarısı yarımadanın hemen doğusunda, yarısı adanın doğu tarafında. Valorian filosu geçtiğinde, hızla geçecekler. Onları kuşatacağız ve her iki taraftan da saldıracağız. Rüzgar ne olursa olsun geri çekilemeyecekler. Boğaza geri dönmeye çalışırlarsa akıntılar onları dışarı tükürür.”

"Sayılar hakkında hiçbir şey söylemedin. Biz büyük bir filo değiliz. Valorianları kuşatmak, filomuzu ikiye bölmek demektir. Hiç deniz savaşına girdin mi?"

"Evet."

"Umarım Birinci Kış İsyanı'nın olduğu gece bu koyda olanı kastetmiyorsundur."

Arın sessizdi.

"Bir *koydaydı* ," diye alay etti Xash. “Bebekleri sallayarak uyutmak için hafif rüzgarlı şirin bir beşik. *Burada* manevra yapmak kolaydır . Açık denizde bir savaştan bahsediyoruz. *Filomuzu* yarıya indirerek zayıflatmaktan bahsediyorsunuz.”

"Valorian filosunun büyük olacağını sanmıyorum."

"Sen *düşünmüyorsun* ."

“Nüfusu uyuşukluk için uyuşturulmuş bir şehre saldırmamak için buna gerek yok. Bir şehir," dedi Arin anlamlı bir şekilde, "imparatorun müttefiki olmadığına inandığı."

“Sürpriz bir saldırıyı severim. Valoryalıları aramıza sıkıştırma fikri hoşuma gitti. Ama planınız ancak imparator, bizden çok daha fazla sayıda ve her bir kanadımızı kolayca batırabilecek bir donanma göndermediyse işe yarar. Bu ancak , imparator Dacra'nın"—Xash'in sesi onaylamadığını ele veriyordu—“sizinle ittifak kurduğunu gerçekten bilmiyorsa işe yarar. Valorian imparatoru böyle bir ittifakı ezici bir deniz gücü gösterisiyle ezmeyi çok isterdi. Burada *olduğumuzu* biliyorsa , Valorian filosunun tamamını gönderebilir."

“O zaman boğaz boyunca bir savaş daha iyidir. Tabii burada, körfezde bize saldırmalarını istemiyorsan.”

“ Bu filoya *ben* hükmediyorum. deneyime *sahibim .* Bir çocuktan biraz daha fazlasısın. *Yabancı* bir çocuk.”

Arin tekrar konuştuğunda, kendi sözleriyle değildi. Tanrısı ona ne söyleyeceğini söyledi. "Kraliçeniz sizi donanmanızı Herran'a yelken açmanız için görevlendirdiğinde, en son komutanı kime verdi? Sen ya da ben?"

Xash'in yüzü öfkeyle sertleşti. Arin'in tanrısı içinde sırıttı.

Arin, "Artık yelken açıyoruz," dedi.

Ithrya Adası'nın doğusundaki sular tamamen yeşildi. Ama gemisinin Valorian filosunu beklediği yerden Arin, boğazdan çıkan akıntıların denizde nasıl geniş, neredeyse mor bir ip oluşturduğunu görebiliyordu.

Böyle hissetti: sanki karanlık, kıvrılan bir güç onun içinden geçiyordu. Parmaklarının ucuna kadar süzüldü ve onu ısıttı. Her nefeste kaburgalarını genişçe yaydı.

İlk Valorian gemisi boğazdan uçtuğunda, Arin kötü bir sevinçle doldu.

Ve kolaydı. Valoryalılar onları beklemiyorlardı, açıkça ittifak hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Düşman filosunun büyüklüğü onlarınkiyle eşleşti. Boğazın inceliği, Valorian gemilerinin ikişer ikişer Herran denizine açılmasına neden oldu. Çıkarması kolay. Doğu filosu her iki taraftan da onlara doğru sürdü.

Top mermileri gövdeleri deldi. Silah güverteleri havayı siyah dumanla buğulandırdı. Milyonlarca yanmış kibrit gibi kokuyordu.

Arin ilk Valorian gemisine bindi. Bütün bunları sanki dışarıdan izliyor gibiydi: kılıcının bir Valoryalı denizciyi, sonra bir diğerini ve kılıcı kırmızıya boyana kadar kesmesi. Ağzına kan sıçradı. Arin tadına bakmadı. Hançer elinin birinin midesine nasıl saplandığını hissetmedim. Bir düşman kılıcı muhafızını geçip pazısını kestiğinde ürkmedi.

Arin'in tanrısı yüzüne bir tokat attı.

Dikkat et, ölüm istedi.

Arin yaptı ve bundan sonra kimse ona dokunamazdı.

Bittiğinde ve Valorian enkazları su almaya başladığında ve geri kalan düşman gemileri ele geçirildiğinde, Arin tekrar doğruyu görebiliyordu. Batan güneşe karşı gözlerini kırptı, ışığı düşen bedenleri parlatan ve kana tuhaf bir renk veren turuncu bir şuruptu.

Arin, ele geçirilen bir Valorian gemisinin güvertesinde duruyordu. Nefesi inip göğüs kafesini acıttı. Gözlerine ter damlıyordu.

Düşman kaptanı Xash'in önüne sürüklendi.

"Hayır," dedi Arin. "Onu bana getir."

Xash'in gözleri öfkeyle parladı. Ama Dacran'lar Arin'in istediğini yaptı ve Xash onlara izin verdi.

"İmparatoruna bir mesaj yaz," dedi Arin, Valorian kaptanına. "Ona ne kaybettiğini söyle. Tekrar denerse ödeyeceğini söyle. Kişisel mührünüzü kullanın. Mesajı gönder, yaşamana izin vereyim."

Ne kadar asil, dedi Xash, küçümseyici bir tavırla.

Valoryalı hiçbir şey söylemedi. Beyaz dudaklıydı. Arin, Valorian'ın cesaret ve onur konusundaki itibarının bu kadar sıklıkla gerçeğin gerisinde kalmasına bir kez daha hayret etti.

Adam mesajını yazdı.

Xash'in dediği gibi gerçekten erkek misin? tanrı Arin'e sordu. *Yirmi yıldır benimsin. seni ben büyüttüm*

Valoryalı kağıt parçasını imzaladı.

Seninle ilgilendim.

Mesaj yuvarlandı, mühürlendi ve küçük bir deri tüpe itildi.

Yalnız olduğunu düşündüğün zaman sana göz kulak oldu.

Kaptan tüpü bir şahinin bacağına bağladı. Kuş kerkenez olamayacak kadar büyüktü. Kerkenez işareti yoktu. Cam boncuk gözlerini Arin'e çevirerek başını eğdi.

Hayır, erkek değil. Benim suretimde yapılmış bir adam. . . zayıf görünmeyi göze alamayacağını bilen biri.

Şahin gökyüzüne fırladı.

Sen benimsin Arin. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Arin, Valorian'ın boğazını kesti.

Arin, evinin körfezine, saçı kurumuş kanla sertleşmiş, kıyafetleri katılaşmış olarak evine giderken, hikaye içinde kayıp gitti. Dilinin üzerinde kaldı ve acı bir şeker gibi eridi.

Arin'in anlattığı hikaye bu.

Bir zamanlar sinmesini bilen bir çocuk varmış. Bir gece, tanrılar onun odalarında tek başına kilitli olduğunu, titrediğini, korkudan neredeyse kusmak üzere olduğunu gördüler. Evin başka bir yerinde neler olduğunu duydu. Çığlıklar. İşler bozuluyor. Sert emirler, gerçek sözler boğuk ama yine de köşesinde kusmuk olan çocuk tarafından net bir şekilde anlaşılmıştı.

Annesi o kilitli kapının ötesinde bir yerdeydi. Onun babası. Onun kızkardeşi. Onlara gitmeli. Yerde büzülerek büzülürken geceliğinin altına soktuğu sivri dizlerine bunu söyledi. Kelimeleri fısıldadı, sesi kontrolden çıktı. *Onlara git* . *Sana ihtiyaçları var.* Ama hareket edemiyordu. Olduğu yerde kaldı.

Kapı çarptı. Menteşelerinde titriyordu.

Parçalanan bir çatırtıyla kapı açıldı. Yabancı bir asker içeri itti. Askerin teni ve saçları açık, gözleri koyuydu. Çocuğu kemikli bileğinden yakaladı.

Çocuk çılgınca geri çekildi ama bu çok saçmaydı, çabasının ne kadar acınası olduğunu biliyordu. Çığlık attı ve çırpındı. Asker güldü. Çocuğu salladı. Çok zor değil, daha çok çocuğu uyandırmaya çalışıyormuş gibi. *Kendine iyi bak,* dedi asker, çocuğun öğrenmiş olduğu ama asla kullanmayı ummadığı bir dilde. *Ve zarar görmeyeceksin.*

Yaralanmamak çok önemliydi. Bunun vaadi bile çocuğun çirkin bir rahatlamayla gevşemesine neden oldu. Askerin peşinden gitti.

Atriyuma götürüldü. Hizmetçiler de dahil herkes oradaydı. Ailesi onun geldiğini görmedi. Çok sessizdi. Daha sonra, onu ilk fark eden, odanın uzak ucunda duran kız kardeşi olmasaydı, her şeyin nasıl farklı olacağını söyleyemedi. Sonrasında olanları nasıl değiştirebileceğinden emin değildi . Tek bildiği, en önemli anda hiçbir şey yapmadığıydı.

Valorian ordusunda kadınlar olduğunu duymuştu ama o gece evindeki askerler erkekti. Kız kardeşinin iki yanında askerler duruyordu. Uzun boyluydu, buyurgandı. Gevşek saçları siyah bir pelerin gibi omuzlarına dökülüyordu. Anireh'in bakışları onun üzerine düştüğünde ve gri gözleri parıldadığında, çocuk onun onu sevdiğine daha önce hiç inanmadığını fark etti. Şimdi onun yaptığını biliyordu.

Valoryalılara alçakgönüllü bir şey söyledi. Oğlan bunun tonunu duydu, alaycı bir şekilde müzikal.

Ne dedin? bir asker istedi.

Tekrar söyledi. Asker onu yakaladı ve çocuk hastalıklı bir korkuyla bunun kendi hatası olduğunu anladı. Her nasılsa, hepsi onun suçuydu.

Ablasını götürüyorlardı. Askerler onu, ailesinin akşam misafirleri olduğu kış aylarında kullanılan vestiyer odasına götürüyorlardı. Daha önce oraya saklanmıştı. Yakın, karanlık ve havasızdı.

Arin'in zaman içinde uzanıp ellerini çocuğun küçük kulaklarına koymasını dilediği hikayedeki nokta buydu. Sesleri sağır etmek istedi. *Gözlerini kapat,* o çocuğa söylemek istedi. Arin'in göğsünde eski bir paniğin yankısı çırpındı. Çocuğun daha sonra olanlara tanık olmasını nasıl engelleyeceğini hayal etmesi çok önemliydi.

Arin bunu kendine neden yaptı? O geceye dair hafızasını değiştirmeye çalışmak onu sızlattı. Zorlayıcıydı. Bazen bunun gerçeklerden daha çok acıttığını düşündü. Yine de şimdi, Valorian istilasından on yıldan fazla bir süre sonra bile , Arin, neyi farklı yapması gerektiği konusunda umutsuz bir şevkle düşünmekten kendini alamadı.

Ya o seslenirse?

Yoksa askerlere kız kardeşini bırakmaları için yalvardı mı?

Ya hala odadaki varlığından habersiz olan ebeveynlerine koşarsa ve babasının kınından bir Valorian hançeri kapmasını engellerse?

Ya da annesi. Elbette annesini kurtarabilirdi. Savaşmak onun doğası değildi. Onun orada olduğunu bilseydi yapmazdı. Kız kardeşini tutan askere doğru hamle yaparken gözlerini dikmişti. Askerler babasını kesti. Vestiyer kapısı Anireh'in arkasından kapandı. Bir hançer annesinin boğazını kesti. Parlak bir kan bulutu vardı.

Arin'in kulakları uğulduyordu. Gözleri kuru taşlardı.

Askerler çığlık atarak onu annesinin cesedinden çektikten sonra, hizmetçilerle birlikte şehre götürüldü. Kraliyet sarayı tepesinde yandı. Anireh'in evlenmesi gereken prens de dahil olmak üzere pazarda asılı kraliyet ailesinin cesetlerini gördü. Kız kardeşinin hala hayatta olması mümkündü, değil mi? Ama iki gün sonra Arin onun cesedini sokakta görecekti.

Daha kötü bir şey olmayacak gibi görünse de Arin hıçkırıklarını yuttu, dehşeti içinde sessiz kaldı. Kendisine söylendiği gibi yaptı. *İyice gelin,* demişti asker.

Birliklerinin arasında gizlice yürüyen zırhlı bir adam gördü. Daha sonra Arin, generalin işgal sırasında genç olduğunu öğrenecekti. Ama o gece adam çok yaşlı, muazzam görünüyordu: etten kemikten bir canavar.

Arin, yapabilseydi eskiden olduğu çocuğun önünde nasıl diz çökeceğini hayal etti. Göğsüne yaslanır, çocuğun ıslak yüzünü omzuna gömmesine izin verirdi. *Şşş,* Arin ona söylerdi. *Yalnız olacaksın, ama güçlü olacaksın. Bir gün intikamını alacaksın.*

Kestrel'in başına gelenler en kötü şey değildi. Karşılaştırmadı.

Arin bunu, muzaffer filosunun geri kalanıyla birlikte gemisi Herran'ın mehtaplı körfezine demir atarken düşündü. Başparmağını sol alnından geçen yara izinde ve yanağının çukurunda gezdirdi. Yükseltilmiş et hattına sürtündü. Son zamanlardaki bir alışkanlık.

Hayır, Kestrel'i düşünmek artık acıtmıyordu. Bir aptaldı, ama daha kötüsü için kendini affetmesi gerekiyordu. Abla, baba, anne. Kestrel'e gelince. . . Arin kim olduğu konusunda biraz netti: körü körüne güvenen, kalbini ait olmadığı yere koyan türden bir insan.

Hatta şimdiye kadar Valoryalı prensle evli bile olabilir. Mahkemede oyunlarını oynuyordu. Şüphesiz kazanmak. Belki babası ona cepheden yazar ve doğu ovalarında yüzlerce insanı açlığa mahkum ettiğinde verdiği mükemmel askeri tavsiyeden daha fazlasını isterdi.

Arin, bir zamanlar Valorian generalin kızı tarafından ne kadar büyülenmiş olduğuna dair tiksinti ve hayretle başını tutardı. Onun reddedilmesinde acı çekiyordu. Ama şimdi Kestrel düşüncesi onu soğuk bir şekilde rahatlattı. Bir çürük üzerinde buz.

Şükran. Çünkü onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu hatırlamak ve hiçbir şey hissetmemek tanrıların verdiği bir hediye değil miydi? Ya da bir şey hissettiyse, bu, yara izine dokunmak ve uzun sırtına, sinirden ölü derisine hayret etmekten başka bir şey değildi. Arin bazı şeylerin sonsuza kadar acıtacağını biliyordu ama Kestrel onlardan biri değildi. O, sonunda iyileşen bir yaraydı.

Bölüm 2

Kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

Araba kuzeye doğru dönerken Kestrel parmaklıklı pencereden değişen manzaraya baktı. Dağların yerini donuk, kırmızımsı çimenli düz arazilere bıraktığını izledi. Uzun bacaklı beyaz kuşlar sığ su birikintilerinden geçiyorlardı. Bir keresinde dişlerinden sarkan beyaz bir civciv olan bir tilki gördü ve Kestrel'in boş midesi özlemle kasıldı. O yavru kuşu seve seve yerdi. Tilkiyi yemiş olurdu. Bazen kendini yiyebilmeyi diledi. Her şeyi yutardı; kirli mavi elbisesini, bileklerindeki prangaları, şişmiş yüzü. Kendini yiyip bitirebilseydi, ondan ya da yaptığı hatalardan geriye hiçbir iz kalmayacaktı.

Garip bir şekilde, bağlı ellerini kaldırdı ve kuru gözlerini büktü. Belki de ağlamayacak kadar susuz olduğunu düşündü. Boğazı acıdı. Arabayı süren muhafızların ona en son ne zaman su verdiğini hatırlayamıyordu.

Artık tundranın derinliklerindeydiler. İlkbaharın sonuydu ya da hayır, İlkyaz çoktan gelmiş olmalı. Yılın büyük bir bölümünde donmuş olan tundra canlanmıştı. Sivrisinek bulutları vardı. Kestrel'in derisinin her santimini ısırdılar.

Sivrisinekleri düşünmek daha kolaydı. Ufuktaki alçak, eğimli volkanlara bakmak daha kolay. Üstleri uzun zaman önce uçmuştu. Vagon onlara doğru eğildi.

Şaşırtıcı derecede parlak yeşil-mavi sulardan oluşan gölleri görmek de daha kolay.

Renklerinin sudaki sülfürden kaynaklandığını bilmek daha zordu, bu da kükürt madenlerine yaklaştıkları anlamına geliyordu.

Babasının onu buraya gönderdiğini bilmek daha zor. Sert, korkunç, ona bakışı, onu reddetmesi, onu ihanetle suçlaması. Suçluydu. Ona inandığı her şeyi yapmıştı ve şimdi babası yoktu.

Acı boğazında kabardı. Onu yutmaya çalıştı. Yapacakları bir listesi vardı - bunlar nelerdi? Gökyüzünü inceleyin. O kuşlardan biri olduğunu farz et. Alnınızı vagonun duvarına yaslayın ve nefes alın. Hatırlama.

Ama asla uzun süre unutamazdı. Kaçınılmaz olarak, imparatorluk sarayındaki son gecesini hatırladı. Arin'e her şeyi itiraf eden mektubunu hatırladı. *Ben Güveyim. Ben ülkenizin casusuyum,* yazmıştı. *Bunu sana ne zamandır anlatmak istiyordum.* İmparatorun gizli planlarını karalamıştı.

Bunun ihanet olması önemli değildi. İlk yaz gününde imparatorun oğluyla evlenmesi ya da babasının imparatorun en güvendiği arkadaşı olması önemli değildi. Kestrel, Valoryalı olarak doğduğunu görmezden geldi. Hissettiklerini yazmıştı. *Seni seviyorum. Seni özledim. Senin için her şeyi yapardım.*

Ama Arin bu kelimeleri hiç okumamıştı. Babası vardı. Ve dünyası dikiş yerlerinde parçalandı.

Bir zamanlar kendinden çok emin bir kız varmış. Herkes ona güzel demezdi, ama onu büyülemekten çok korkutan belli bir zarafete sahip olduğunu kabul ettiler. O değildi, toplum kabul etti, geçmek istediğin biri. *Kalbini porselen bir kutuda tutuyor, diye* fısıldadı insanlar ve haklıydılar.

Kutuyu açmayı sevmiyordu. Kalbinin görüntüsü rahatsız ediciydi. Her zaman beklediğinden hem daha küçük hem de daha büyük görünüyordu. Beyaz porselene çarptı. Etli kırmızı bir düğüm.

Yine de bazen avucunu kutunun kapağına koyardı ve ardından sabit nabız hoş bir müzikti.

Bir gece, bir başkası onun melodisini duydu. Aç ve evden uzakta bir çocuk. O -eğer bilmen gerekiyorsa- bir hırsızdı. Kızın sarayının duvarlarını tırmandı. Güçlü parmaklarını bir pencerenin ince açıklığına soktu. Kendine sığacak kadar açtı ve içeri itti.

Bayan uyurken -evet, onu yatakta gördü ve çabucak bakışlarını kaçırdı- kutunun ne olduğunu anlamadan kutuyu çaldı. Sadece istediğini biliyordu. Doğası yokluklarla doluydu, hep bir şeylerin özlemini çekiyordu ve anladığı özlemler o kadar acıydı ki, anlamadıklarını incelemeye bile tenezzül etmiyordu.

Hanım derneğinin herhangi bir üyesi ona hırsızlığının kötü bir fikir olduğunu söyleyebilirdi. Düşmanlarına ne olduğunu görmüşlerdi . Öyle ya da böyle, onlara her zaman hakkını verdi.

Ama tavsiyelerini dinlemezdi. Ödülünü aldı ve gitti.

Neredeyse sihir gibiydi, onun yeteneği. Babası (*bir tanrı,* diye fısıldadı insanlar, ama onu seven kızı, onun tamamen ölümlü olduğunu biliyordu) ona iyi öğretmişti. Açık pencereden esen bir rüzgar onu uyandırdığında, hırsızın kokusunu aldı. Onu kanatta, tuvalet masasında, hatta yatak perdelerinden birinin üzerinde, hafifçe kenara çekilmiş halde bırakmıştı.

Onu avladı.

Saray duvarına tırmanan yolunu gördü, önce yukarıya, sonra aşağı inmek için kullandığı kırılmış tilki sarmaşık dalları. Bazı yerlerde sarmaşık dalları bileği kadar kalındı. Ağırlığını nerede tuttuğunu ve nerede tutmadığını ve neredeyse düştüğünü gördü. Dışarı çıktı ve ayak izlerini inine kadar takip etti.

Hırsızın, eşini geçtiği anda, sıkan yumruğuyla tuttuğu şeyi bildiğini söyleyebilirsiniz. O zamandan önce çok iyi bilmesi gerektiğini söyleyebilirsin. Kalp soğuk beyaz kutusunda titredi. Elinin içinde dövdü. Süt gibi, ipeksi, onu kızdıracak kadar ince olan porselenin pekala paramparça olabileceği aklına geldi. Sonunda bir avuç kanlı parça olacaktı. Yine de elindekilerden vazgeçmedi. Kırık kapısında durup ayaklarını toprak zemine bastığında ve odayı korkunç bir alev gibi aydınlattığında nasıl hissettiğini tahmin edebilirsin. Yapabilirdiniz. Ama bu onun hikayesi değil.

Bayan hırsızı gördü .

Ne kadar az olduğunu gördü.

Demir rengi gözlerini gördü. İsli kirpikler, siyah kaşlar, siyah saçlarından daha koyu. Acı bir ağız.

Şimdi, hanımefendi dürüst olsaydı, o akşam daha erken yatarken, üç kalp atışı boyunca uyandığını kabul ederdi (sessiz odasında yüksek sesle çalarken onları saymıştı). Elini beyaz kaplı kalbinin üzerinde görmüştü. Yine gözlerini kapatmıştı. Onu kendine getiren uyku tatlıydı.

Ama dürüstlük cesaret ister. Hırsızı ininde köşeye sıkıştırdığında, kendinden pek emin olmadığını fark etti. Tek bir şeyden emindi. Biraz geri çekilmesine neden oldu. Çenesini kaldırdı.

Hırsıza, çaldıklarını elinde tutabileceğini söylediğinde, kalbinin her ikisinin de duyabildiği kararsız bir ritmi vardı.

Kestrel uyandı. Uyuyakalmıştı. Hareket eden vagonun zemini yanağının altında gıcırdadı. Yüzünü ellerinin arasına sakladı. Rüyasının bittiği yerde bittiği için mutluydu. Gerisini görmek istemezdi, kızın babasının kalbini alçak bir hırsıza verdiğini ve ölmesini dilediğini ve onu kovduğu kısmı.

Vagon durdu. Kapısı gıcırdadı. Biri kilidine bir anahtar koymuş. rendelenmiş. Kapı menteşeleri gıcırdadı ve eller içeri uzandı. İki muhafız, sanki onlarla savaşacakmış gibi sıkı ve dikkatli bir şekilde onu dışarı çıkardı.

Endişelenmek için nedenleri vardı. Bir keresinde Kestrel bileklerindeki kelepçelerle şakağına vurarak adamlardan birini bayıltmıştı. İkinci muhafız, o kaçamadan onu yakaladı. Kapısını en son açtıklarında, atık kovasının içindekileri yüzlerine fırlatmış ve onları iterek geçmişti. Ani gün ışığında kör bir şekilde koşmuştu. Zayıftı. Kötü dizi pes etti ve kire çarptı. Bundan sonra, gardiyanlar kapıyı açmayı bıraktılar, bu da yiyecek ya da su olmadığı anlamına geliyordu.

Onu şimdi dışarı çıkarmaya karar vermişlerse, gidecekleri yere vardıkları içindi. Bir kez olsun, Kestrel mücadele etmedi. Rüyası onu uyuşturmuştu. Babasının onu yaşamaya mahkum ettiği yeri görmesi gerekiyordu.

Çalışma kampı, üç adam boyunda siyah bir demir çitle çevriliydi. İki bloklu taş binanın arkasında ölü volkanlar belirdi. Tundra doğuya ve batıya doğru uzanıyordu: sarı yosun ve kırmızı otlardan oluşan yırtık pırtık battaniyeler. Soğuktu. Hava inceydi. Her şey çürük kokuyordu.

Bu kadar kuzeyde alacakaranlığın yeşilimsi bir rengi vardı. Bir sıra mahkum, açık ve dar bir kapıdan kampa girdi. Sırtları Kestrel'e dönüktü, ama soluk yeşil ışıkta bir kadının yüzünü gördü. Bu ifade Kestrel'i korkuttu. Tamamen boştu. Kestrel, muhafızlarını sessizce takip etmesine rağmen, o boş, cam gibi gözler onu topuklarını kamburlaştırdı. Muhafızların elleri sıkılaştı. İçlerinden biri, "Devam et ," dedi, ama mahkûmun gözleri -tüm mahkûmların gözleri- parlak aynalardı ve Kestrel, kuzeydeki gideceği yeri ve kendisinin de bir mahkûm olduğunu bilmesine rağmen , ancak şimdi bu boş yüzlü insanlardan birine dönüşeceğini tam olarak anladı.

"Zor olma," dedi bir gardiyan.

Kemiksiz gitti. Ellerinde çömeldi. Sonra eğilip küfrettiler ve onu doğrultmaya çalıştıklarında aniden doğruldu ve kafasını bir adamın yüzüne çarptı, diğerinin dengesini bozdu.

Kaçma girişimlerinin en başarısızıydı. Çok sayıda Valorian gardiyanının tutulduğu bir kampın hemen dışında herhangi bir şey denemek aptalca. Ama birkaçı onu boyun eğdirmeye yardım etmek için bir araya gelse bile, başka bir şeyi nasıl yapabileceğini düşünemiyordu.

Kimse onu incitmedi. Bu çok Valorian'dı. Kestrel imparatorluk için çalışmak için buradaydı. Hasarlı bedenler iyi çalışmıyor.

Kampın içine sürüklendikten sonra, çamurlu avlunun karşısına ve Kestrel'e eğlenerek, neredeyse arkadaşça bir küçümsemeyle bakan bir kadının yanına itildi. "Güzel prenses," dedi, " buraya gelmek için ne yaptın? ″

Şimdi kirli ve darmadağınık olmasına rağmen, Kestrel'in saçları yakalandığı gün aristokrat bir yetenekle örülmüştü. Yumuşak mavi elbisenin içine girdiğini ve imparatorluk sarayındaki son gecesinde piyanonun başına oturduğunda onun kucağına döküldüğünü gördüğünü hatırladı - bu ne zamandı? Neredeyse bir hafta geçmiş olmalı, diye düşündü. O pervasız, sefil mektubu yazmayalı o kadar uzun zaman mı geçmişti? Bu kadar *kısa* bir süre mi? Nasıl bu kadar hızlı düşmüştü?

Kestrel yeniden o buz gibi korku kuyusuna daldı. İçinde boğuluyordu. Kadın hançeri kalçasından çektiğinde tepki bile veremedi.

"Durun," dedi kadın. Birkaç hızlı darbeyle Kestrel'in eteklerini bacaklarının arasından dümdüz kesti. Kadın kemerinden, kıvrılmış bir kamçının yanında asılı duran ince bir ipi çıkardı. Kesilmiş kumaşı Kestrel'in bacaklarına bağlamak için kullandığı ipi birkaç kısa boyda keserek pantolon gibi bir şey yaptı. "Madenlerde kendine takılmana izin veremeyiz, değil mi?"

Kestrel, uyluğundaki bir düğüme dokundu. Nefesi düzeldi. Biraz daha iyi hissetti.

"Acıktın mı prenses?"

"Evet."

Kestrel teklif edileni kaptı. Daha ne olduğunu anlamadan yemek boğazından aşağı uçup gitti. Suyu yuttu.

"Kolay" dedi kadın. "Hasta olacaksın."

Kestrel dinlemedi. Kantini son damlasını boşaltmak için devirirken kelepçeleri şıngırdadı.

"Bunlara ihtiyacın olduğunu sanmıyorum." Kadın kelepçeleri açtı. Kestrel'in bileklerindeki ağırlık düştü. Şimdi çıplak olan her bilek, yükseltilmiş bir şerit taşıyordu. Elleri rahatsız edici derecede hafifti, sanki uçup gidecekmiş gibi. Ona aitmiş gibi görünmüyorlardı. Kirli. Çiviler pürüzlü. Pis, enfekte bir iki boğum üzerinde otlatma. Gerçekten bir zamanlar bu ellerle müzik mi çalmıştı?

Derisi karıncalandı. Midesi sıkıştı - çok çabuk yemiş ve içmişti . Kestrel ellerini çapraz kollarının altına sıkıştırdı ve ona sarıldı.

"İyi olacaksın," dedi kadın yatıştırıcı bir şekilde. "Biraz baş belası olduğunu duydum, ama eminim kısa sürede sakinleşeceksin. Burada adiliz. Sana söyleneni yap, sana yeterince iyi davranılacak."

"Neden . . ” Kestrel'in dili kalınlaştı. "Bana neden prenses dedin? Kim olduğumu biliyor musun?"

Kadın kıkırdadı. "Bebeğim, kim olduğun umurumda değil. Yakında sen de olmayacaksın."

Kestrel'in kafa derisi sürünüyordu. Damarlarında minik böceklerin yürüdüğüne dair tuhaf ama yine de canlı bir fikri vardı. Eline baktı, derisinin altında hareket eden tümsekler görmeyi bekliyordu. Yutkundu. Artık korkmuyordu. O idi . . . o neydi? Düşünceleri bulanık bir şekilde akıp gitti: Bir sihirbazın renkli paçavralarla yaptığı numara, uzun bir çizgi ağızdan çekildi, elden ele. . .

"Yemeğe ne koydun?" söylemeyi başardı. "Su mu?"

"Yardım edecek bir şey."

"Bana ilaç verdin." Kestrel'in nabzı o kadar hızlıydı ki her kalp atışını hissedemiyordu. Kesintisiz bir titreşime dönüştüler. Hapishane avlusu küçülmüş gibiydi. Kadına baktı ve yüz hatlarına odaklanmaya çalıştı - geniş ağzı, gümüşi örgüler, gözlerine hafif bir eğim, kaşlarının arasındaki iki dikey kırışık. Ama kadının gülümsemesi çok uzaktaydı. Yüz hatları belirsizleşti, bitmedi. Kestrel uzanırsa parmaklarının gülümsemesi genişleyen kadının içinden geçeceğine ikna olana kadar çekilip ayrıldılar.

"Orada," dedi kadın. "Çok daha iyi."

Kestrel hücreye nasıl girdiğini bilmiyordu. Hareket etme dürtüsü tarafından tüketildi. Farkına varmadan önce kısa boşlukta volta atıyordu, eller açılıp kapanıyordu. Duramadı. Nabzı kulaklarında gümbürdüyordu: yüksek, yüksek ve yükselen.

İlaç etkisini yitirdi. O harcandı. Saatlerce yürüdüğünü hatırladı, ama şimdi hücresinin boyutunun farkında olduğu için -imparatorluk sarayındaki gardıropları daha büyüktü- hafızası mümkün görünmüyordu. Ama ayakları ağrıyordu ve zarif ayakkabılarının ince tabanlarının yıprandığını gördü.

Kalbi kurşun gibiydi. Üşüyordu. Toprak zeminde bir yığın halinde oturdu ve taş duvarlardaki parlak küfe baktı: bir dizi küçük yeşil deniz yıldızı. Kesik elbiseyi bacaklarına bağlayan iplerdeki düğümlere dokundu. Bu jest onu daha çok kendisi gibi hissettirdi.

Tundranın kuzeyindeki yoldaki kaçış girişimlerinin çoğu muhtemelen başarısızlığa mahkum edilmişti. Yine de Kestrel, ilk çabasının eninde sonunda en iyisi olacağını ummaktan kendini alamadı. Belki diğerleri kadar çaresiz, ama belki daha fazla işe yarayabilir. Arabadaki ilk sabahı, muhafızlar atları sulamak için durmuşlardı. Kestrel bir Herrani'nin sesini duymuştu. Penceresinin parmaklıklarından ölü bir maskeli güveyi iterek ona fısıldamıştı. Güveyi parmak uçları arasında, tüylü kanatlarını hâlâ hissedebiliyordu. Bir yanı onu bırakmak istemiyordu. Bir kısmı, güveyi elinde tutarsa hatalarını bir şekilde tersine çevirebileceğini düşündü. Müzik odasında dururken Arin'e farklı şeyler söylerdi. Sadece bir gün önce olmuştu. Piyanonun başına oturmuş, ellerini mavi eteklerine yaslamış, ona yalanlar yedirmişti.

Kestrel kağıt güvesini tuttu. Sonra Herrani'nin bekleyen eline bıraktı. *Bunu valinize verin,* dedi. *Arin'e söyle ben...*

Daha fazlasını başaramamıştı. Gardiyanlar onun parmaklıklardan Herrani'ye uzandığını görmüşlerdi. Kestrel'in aslında ona hiçbir şey vermediğini kanıtlayan zorlu bir aramadan sonra Herrani'yi bırakmışlardı.

Güve yere mi düştü? Gardiyanların fark edemeyecekleri kadar kamufle edilmiş miydi? Kestrel pencereden tam olarak görememişti.

Ama o Herrani adam Arin'e gidip olanları anlatsaydı, Arin onun ne yaptığını ve nereye sürgün edildiğini anlayamaz mıydı? Hikayenin parçalarını zihninde sıraladı. Güve: Arin'in isimsiz casusunun sembolü. Kuzeye giden bir hapishane vagonu. Yoldaki Herrani adam Kestrel'in kim olduğunu bilmese bile onu Arin'e tarif edebilirdi, değil mi? En azından Valoryalı bir kadının ona bir güve verdiğini bildirebilirdi. Arin her şeyi çözecekti. Hızlıydı, kurnazdı.

Ve kör.

Senin için her şeyi yapardım, diye babasının bulduğu mektuba yazmıştı. Ama o kısım, sayfaya yazdığında doğru hissetse de yalandı. Kestrel, Arin'i reddetmişti. Yalvardığında bile ona karşı dürüst olmamıştı. Boş, umursamaz ve zalimmiş gibi davranmıştı.

İnanmıştı. Buna inandığına inanamıyordu. Bazen bunun için ondan nefret ediyordu.

Arin'in neler olduğunu öğrenip onu kurtarmaya geleceğine dair sinsi umudunu bastırdı. Bu korkunç bir plandı. Bu bir plan değildi. Bundan daha iyisini yapabilirdi.

Bütün yiyecekler ilaçlıydı. Su da. Kamptaki ilk sabahı Kestrel, onlarla konuşmaya çalışmasına rağmen, suratları asık ve konuşmayan diğer mahkumlarla bahçede yemek yedi. Düzenli bir sıra halinde onlarla birlikte kamptan ayrılırken, Kestrel ilacın kalbine çarptığını hissetti. Kanı kükredi.

Volkanların dibindeki maden alanına girdiler. Kestrel buraya gelmek için patikadan yürüdüğünü hatırlamıyordu. Hatırlamaması da umurunda değildi. Umursamamanın bu uzak farkındalığı, kesinlikle bir zevk yumruğu getirdi.

Çalışmak için bir rahatlama oldu. Hareket etme, *yapma* , yükseklere çıkma dürtüsü. Birisi - bir muhafız? - ona çift sepet verdi. Yerden ufalanan sarı kükürt bloklarını kaldırarak hevesle doldurmaya başladı. Bir yanardağın altına uzanan tüneller gördü. Oraya giden mahkumlar kazma taşıyordu. Kestrel açıkta çalışmak için yapıldı. Bir baltayla güvenilemeyecek kadar yeni olduğunu anladı - gerçek, uyuşturucunun akan nehrinden bir taş gibi koparıldı .

Tüm muhafızlar kemerlerine bağlı halkalı kamçılar taşıyorlardı ama Kestrel bunların kullanıldığını görmedi. Muhafızlar - imparatorluğun en kötü köşesinde hizmet etmekle görevlendirildikleri takdirde Valoria'nın en iyi ve en zekileri olamazlardı - talimatlara kolayca uyan mahkumları tembelce izlemekle yetindiler. Gardiyanlar kendi aralarında konuşarak kokudan şikayet ettiler.

Haşlanmış yumurta kokusu burada çok güçlüydü. Bunu, titrerken bile elbisesini lekeleyen ter tarafından rahatsız edilmeden fark etti (çok soğuk muydu, yoksa bu sadece ilacın doğası mı?). Omuzlarına kaldırdığı esnek bir direğe bağlı iki sepetten her birini yükledi. Ağırlık iyi hissettirdi; kazmak, kaldırmak, taşımak, boşaltmak ve her şeyi yeniden yapmak çok *güzeldi .*

Bir noktada sepetlerin altında sendeledi. Ona su verildi. Muhteşem gücü geri döndü.

Alacakaranlıkta içi boşaltıldı. Sağduyusu geri döndü. Mahkumlar siyah demir kapıdan bahçeye girdiklerinde sunulan yemeği reddetti.

Kestrel'in kadın mahkumlardan sorumlu olduğunu anladığı dünkü gümüş örgülü gardiyan, "Bu yemek farklı," dedi. "Dün gece sana çalışmanın ne kadar güzel olacağına dair bir fikir verdim ama bundan sonra geceleri farklı bir doz alacaksın."

"Ben istemiyorum."

"Prenses, senin ne istediğin kimsenin umrunda değil."

"Onsuz çalışabilirim."

"Hayır," dedi kadın nazikçe, "yapamazsın."

Kestrel elinde çorba kaseleriyle uzun masadan uzaklaştı.

“Ye, yoksa seni aşağı zorlarım.”

Gardiyan doğruyu söylemişti. Yiyecek, gümüş gibi metalik bir kokuya sahip farklı bir ilaç içeriyordu. Kestrel hapishane bloğuna ve hücresine götürülürken her şey yavaşladı ve karanlıktı.

"İmparatorluk neden tüm kölelerini uyuşturmuyor?" Kestrel hapsedilmeden önce mırıldandı.

Kadın güldü, ses bulanıktı, su altında. "Bir aklın ne kadar çok görev gerektirdiğine şaşıracaksınız."

Kestrel sisli hissetti.

“Yeni mahkumlar benim favorilerim. Uzun zamandır senin gibisini görmedik. Yenileri her zaman eğlencelidir, en azından devam ettikleri sürece.”

Kestrel, anahtarın döndüğünü duyduğunu düşündü. Uykuya daldı.

Elinden geldiğince az yiyip içmeye çalıştı. Muhafızın sözlerini hatırladı. . . ta ki, onları artık hatırlamayan ve sadece ilaçlı yiyeceklerin onu değiştirdiğinin ve bundan hoşlanmadığının farkında olduğu için tam öğünlerden kaçınana kadar. Kimse bakmıyorken çorba kasesini çamurlu hapishane avlusuna atardı. Ekmeği ufaladı ve elinden düşmesine izin verdi.

Yine de acıkmıştı. Susamıştı. Bazen, dırdır eden endişesini görmezden geliyor ve karnını dolduruyordu.

Senin için her şeyi yapardım . Sözleri zihninde yankılandı. Çoğu zaman, onları kimin söylediğini tam olarak çözemiyordu. Bunları babasına söylemiş olabileceğini düşündü.

Sonra birdenbire hasta hissedecek, daha berrak bir kafası olsaydı utanç olarak kabul edeceği bir duyguyla midesi bulanacaktı. Hayır, bunu babasına söylememişti. Ona ihanet etmişti. Yoksa *ona* ihanet mi *etmişti* ?

Bu kafa karıştırıcıydı. Sadece ihanet duygusundan emindi, göğsünde kalın ve ateşliydi.

Kestrel, sabah ilacı onu vurmadan önce veya alacakaranlık ilacı onu aşağı çekmeden önce netlik kazandı. Üzerindeki sülfürün kokusunu alıp kirpiklerinde tozunu hissedebildiği, tırnaklarının altındaki sarı şeyi gördüğü ve tenini polen gibi pudraladığı anlarda, kağıda mürekkeple yazılmış o sözleri hayal ederdi. *Senin için her şeyi yapardım* . Bunları kimin ve neden yazdığını çok iyi biliyordu. Sözlerinin doğru olmadığına inandığında kendi kendine rol yaptığını ya da kendisi ile Arin arasına koyduğu sınırlardan herhangi birinin önemli olduğunu, çünkü sonunda burada olduğunu ve Arin'in özgür olduğunu fark etti. Yapabileceği *her* şeyi yapmıştı . Ve o bile bilmiyordu.

Gardiyanlar hala Kestrel'e kazma konusunda güvenmiyorlardı. Asla olmayacaklarından endişelenmeye başlamıştı. Küçük bir balta gerçek bir silahtı. Bununla, kaçmayı başarabilir. Daha berrak saatlerinde, daha az yiyip içtiği günlerde, Kestrel ellerini o baltalardan birine koymak için can atıyordu. Sinirleri bunun için çığlık atıyordu. Aynı zamanda, bir gardiyan ona bir tane verip onu tünellere indirdiğinde çok geç olacağından korkuyordu. Diğer tüm mahkumlar gibi olurdu: Sözsüz, gözleri geniş, zihinleri gitmiş. Kestrel yeraltındaki madenlere gönderilseydi, yol boyunca benlik duygusunu kaybetmeyeceğinden emin olamazdı.

Bir gece, hücresine kapatılmadan önce hiçbir şey tüketmemeyi başardı. Pişman oldu. Açlıktan ve yorgunluktan titriyordu ama hiçbir şey onu uyutamadı. Ayakkabılarındaki deliklerin altındaki toprak zemini hissetti. Hava soğuk ve nemliydi. Gece ilacının kadife sıcaklığını özlemişti. Her zaman onu kalın kundakladı. Uyumak onu boğuyordu. Böyle büyümüştü.

Kestrel bazı şeyleri unuttuğunu biliyordu. Korkunç derecede rahatsız ediciydi, karanlıkta bir merdivenden aşağı tırabzana tutunarak inmek gibi ve

sonra korkuluk kayboldu ve kadın havadan başka bir şey tutmadı. Ne kadar denerse denesin Kestrel, Herran'daki atının adını hatırlayamadı. Herrani hemşiresi Enai'yi sevdiğini ve Enai'nin öldüğünü biliyordu ama Kestrel *nasıl* öldüğünü hatırlayamıyordu. Kestrel kampa ilk geldiğinde, mahkumları tanıdığı birinin yüzünü arama fikri aklına gelmişti (geçen sonbaharda doğuya kara barut satmaktan haksız yere suçlu bulunan gözden düşmüş bir senatör buraya gönderilmişti), ama kimseyi tanımadığını fark etti ve bunun nedeni burada kimseyi tanımadığından mı, yoksa tanıyıp *sadece* onun özelliklerini unutmuş olmasından mı emin değildi.

Kestrel öksürdü. Ses ciğerlerinde çınladı.

O gece Kestrel, Arin ve babasının düşüncelerini uzaklaştırdı. Bunun yerine Verex'i hatırlamaya çalıştı. Evlenmeyi kabul ettiği prensle ilk tanıştığında, onun zayıf olduğunu düşünmüştü. Küçük, çocuksu. Yanılmıştı.

Onu sevmemişti. Onu sevmemişti. Yine de birbirlerine değer vermişlerdi ve Kestrel onun eline yumuşak siyah bir köpek yavrusu verdiğini hatırladı. Kimse ona böyle bir hediye vermemişti. Onu güldürmüştü. Bu da bir hediyeydi.

Verex muhtemelen şimdi güney adalarındaydı ve onunla romantik bir geziye çıkmış gibi yapıyordu.

Belki de seni ortadan kaldıramayacağımı , muhafız komutanının Kestrel'i tuttuğu ve teninden ekşi terör kokusu yükseldiği için mahkemenin imparatorun söylediği çok fazla soru soracağını düşünüyorsun. Babası odanın diğer tarafından izlemişti. *Anlatacağım hikaye bu. Prens ve gelini aşka o kadar kapıldılar ki gizlice evlendiler ve güney adalarına kaçtılar.*

Verex imparatora itaat edecekti. Olmayanlara ne olduğunu biliyordu.

İmparator fısıldamıştı, *Bir süre sonra - bir ay mı? iki mi?—hastalandığına dair haberler gelecek. Doktorumun bile tedavi edemediği nadir bir hastalık. İmparatorluk söz konusu olduğunda, ölmüş olacaksın. Yas tutacaksın.*

Babasının yüzü değişmemişti. Bunu hatırlamak için Kestrel'in içinde bir şeyler kırıldı.

Hücresinin parmaklıklarından dışarı baktı ama yalnızca karanlık koridoru gördü. Gökyüzünü görebilmeyi diledi. Kollarını ona sardı.

Akıllı olsaydı, Verex ile evlenirdi. Yoksa hiç kimseyle evlenmeyip babasının hep istediği gibi askere gitmezdi. Kestrel başını küf yastığıyla taş duvara yasladı. Vücudu titredi. Bunun sadece soğuktan ya da açlıktan olmadığını biliyordu. Geri çekilmeydi. Gece ilacını çok istiyordu.

Ama uzuvlarını zorlayan basitçe geri çekilme de değildi. Acıydı. Kazanan bir el dağıtılan, hayatını oyun üzerine bahse giren ve sonra (kasıtlı olarak?) kaybetmeye devam eden birinin dehşetiydi.

Ertesi gece Kestrel kendisine verilen her şeyi yedi ve içti.

"İyi kız," dedi gümüş saçlı muhafız. "Neler yaptığını bilmediğimi sanma. Çorbanı döktüğünü ve bir bardaktan içiyormuş gibi yaptığını gördüm. Bu yol"—kadın Kestrel'in boş kasesini işaret etti—"daha iyi, değil mi?"

"Evet," dedi Kestrel ve buna inanmaya başladı.

Koridordan parmaklıklardan hücresine süzülen zayıf şafak ışığında, toprak zemine çizdiğini görmek için uyandı. O dik sarsıldı.

Bir dikey çizgi, dört kanat. Bir güve.

Bunu yaptığına dair hiçbir anısı yoktu. Bu kötüydü. Daha da kötüsü: belki yakında böyle bir çizimin ne anlama geldiğini bile anlamayabilir. Güveyi takip etti. Dün gece parmaklarıyla çizmiş olmalı. Şimdi titriyordular. Dokunuşunun altında kir kırıntıları hareket etti.

Bu benim, diye hatırlattı kendine. *Ben Güveyim* .

Ülkesine ihanet etmişti çünkü yapılacak doğru şeyin bu olduğuna inanmıştı. Ama Arin olmasaydı bunu yapar mıydı?

Hiçbirini bilmiyordu. Hiç istememişti. Kestrel kendi seçimlerini yapmıştı. Onu suçlamak haksızlıktı.

Ama o istedi.

Kestrel'in aklına, ruh halinin kendisine ait olmadığı geldi.

Sürekli uyuşturulmasaydı kendini bu kadar ıssız ve yalnız hissedip hissetmeyeceğini merak etti. Sabahları madenlerde yorulmak bilmeyen bir devken ve yerden kükürt blokları çıkarmak uyuşturucunun içine ittiği bir saplantı haline geldiğinde, nasıl hissettiğini unuttu. Hissettiklerinin gerçek olup olmadığı konusundaki endişeler çok uzaktaydı.

Yine de gece uyumadan önce, kalbinin içinde kıvrılıp onu yiyip bitiren daha karanlık duygularının, güvenebildiği tek şey olduğunu biliyordu.

Bir gün, bir şey farklıydı. Hava -her zamanki gibi puslu ve soğuk- gerilimle uğulduyor gibiydi.

Muhafızlardan geldi. Kestrel sepetlerini doldururken onları dinledi.

Biri geliyordu. Bir inceleme yapılacaktı.

Kestrel'in hızlı kalbi daha da hızlandı. Aslında Arin'in güvesini aldığına dair umudunu kaybetmediğini keşfetti . Onun geleceğine inanmaktan vazgeçmemişti. İçinde umut patladı. Damarlarından sıvı güneş ışığı gibi akıyordu.

O değildi.

Kestrel kendisi olsaydı, bir teftişi duyduğu andan itibaren, çalışma kampını teftiş etmek için resmi bir imparatorluk sıfatıyla gelmiş gibi davranan Arin olamayacağını anlardı.

Ne aptalca, acı verici bir fikir.

Arin gözle görülür bir şekilde Herrani'ydi -koyu saçlı, gri gözlü- ve onu tanımak isteyen herkese kimliğini açıklayacak şekilde yaralıydı. *Eğer* mesajını alsaydı ve anlasaydı ve *gelirse (böyle mantıksız eğerleri* düşündüğü için kendini küçümsemeye başlamıştı), kamptaki her Valorian muhafızı onu tutuklayacaktı, ya da daha kötüsü.

Teftiş sadece bir teftişti. O akşam hapishane bahçesinden Kestrel, ceket giyen ve omzuna senatör düğümü bağlanmış yaşlı adamı gördü. Korumalarla sohbet etti. Kestrel, tüm gün çalıştıktan sonra amaçsızca avluda dolaşan mahkumların arasından sıyrıldı, sabah ilacı onun damarlarında olduğu gibi hala damarlarında çınlıyordu. Kestrel senatöre yaklaşmaya çalıştı. Belki babasına haber verebilirdi. Nasıl acı çektiğini, parçalarını nasıl kaybettiğini bilseydi fikrini değiştirirdi. müdahale edecekti.

Senatörün gözleri Kestrel'e çevrildi. Sadece birkaç metre ötede duruyordu. İlk gün Kestrel'in eteklerini kesen kadına, "Muhafız," dedi. "Mahkumlarınızı hizada tutun."

Kadın ağır bir elini Kestrel'in omzuna koydu. Ağırlık çöktü, sertçe kavradı.

Muhafız, "Yemek zamanı," dedi.

Kestrel çorbadaki ilacı düşündü ve onu özledi. Kendisinin götürülmesine izin verdi.

Babası esir kampının nasıl olduğunu çok iyi biliyordu. İmparator ve oğlu dışında en yüksek rütbeli Valoryalı General Trajan'dı. Ülkesinin varlıklarını ve zayıflıklarını biliyordu ve kamp çok büyük bir varlıktı. Kükürt siyah toz yapmak için kullanıldı.

General, kampın nasıl yönetildiğinin ayrıntılarını bilmese bile, ne önemi vardı ki? Mektubu imparatora vermişti. Göğsüne karşı ağlarken kalbinin sakince attığını duymuştu. Kusursuz bir şekilde kurulmuş bir saat gibi atmıştı.

Biri onu bıçaklıyordu. Kestrel gözlerini açtı. Hücresinin alçak siyah tavanından başka bir şey görmüyordu.

Kaburgalarına karşı başka bir dürtü, daha sert.

Bir sopa?

Kestrel aşırı duygusal uykusundan çıktı. Yavaşça -hareket etmek canımı acıttı, o bir kemik, çürük ve mavi paçavra yığınıydı- kendini doğrulup oturur pozisyona getirdi.

"Güzel," koridordan bir ses geldi, açıkça rahatlamıştı. "Fazla zamanımız yok."

Kestrel parmaklıklara doğru ilerledi. Koridorda meşale ışığı yoktu ama bu kadar kuzeyde, gecenin köründe bile asla tamamen karanlık olmamıştı. Bastonunu parmaklıklardan geri çeken senatörü seçebiliyordu.

" Seni babam gönderdi." Joy onun içinden geçti, teninin her yerinde parladı ve parladı. Gözyaşlarının tadını alabiliyordu. Yüzünden aşağı serbestçe koştular.

Senatör ona gergin bir gülümseme gönderdi. "Hayır, Prens Verex yaptı." Küçük bir şey uzattı.

Kestrel şimdi farklı bir şekilde ağlamaya devam ediyordu.

"Şşş. Sana yardım ederken yakalanamam. Yakalanırsam başıma neler geleceğini biliyorsun." Elinde bir anahtar vardı. O aldı. "Bu kapı için."

"Bırak beni, beni de yanına al, lütfen."

"Yapamam." Fısıltısı endişeliydi. "Hücrenizin anahtarı bende değil. Ve ben ayrıldıktan sonra en az birkaç gün beklemelisin. Senin kaçışın bana bağlı olamaz. Anlıyor musun? Beni mahvedeceksin."

Kestrel başını salladı. Eğer onu terk etmeseydi, söylediği her şeyi kabul edecekti.

Zaten hücresinden uzaklaşıyordu. "Söz vermek."

Durması için ona bağırmak istedi, onu parmaklıklardan yakalamak ve kalmasını sağlamak, onu *hemen dışarı çıkarmasını sağlamak istedi* . Ama kendisinin, "Söz veriyorum" dediğini duydu ve sonra gitti.

Avucundaki anahtara bakarak uzun süre oturdu. Verex'i düşündü. Parmakları anahtarın etrafında kıvrıldı. Toprağa bir çukur kazdı ve gömdü.

Ellerini yanağının altında kıvırıp kafasını gömülü anahtarın tam üstüne yasladı. Dizlerini kendine çekti ve kesik elbisesini bacaklarına bağlayan düğümlerle oynadı. Kestrel'in zihni hâlâ yapışkan ve yavaş olsa da çalışmaya başladı. Uyumadı. Plan yapmaya başladı -bu sefer *gerçek bir* plan- ve farklı olasılıkları düzenlerken zihninde Verex'e ulaşan bir yanı vardı. Arkadaşına sarıldı. Ona teşekkür etti. Başını omzuna yaslayarak derin bir nefes aldı. Artık güçlüydü, dedi ona. Bunu yapabilirdi. Bunu yapabilirdi çünkü unutulmadığını biliyordu.

Senatör gitti. Birkaç zayıf, susuz gün vardı. Kestrel, uyuşturulmuş suyunu toprağa dökerken onu izleyen kadın mahkûmlardan sorumlu gardiyanı yakaladığında, gardiyan ona bir annenin yaramazlık yapan bir çocuğa baktığı gibi baktı. Hiçbir şey söylenmedi.

Kestrel'in olduğundan daha zayıf olması endişelendiriyordu. Bu durumda tundrada nasıl hayatta kalacağından emin değildi. Ama onun hakkında aklını tutması gerekiyordu. Yaz olduğu için şanslıydı. Tundra tatlı suyla dolup taşıyordu. Hayat doluydu. Kuş yuvalarına baskın yapabilir. Yosun yiyin. Kurtlardan kaçabilirdi. Buradan çıktığı sürece her şeyi yapabilirdi.

Vücudu uyuşturucunun kesilmesinden hoşlanmadı. Titredi. Daha da kötüsü, gece ilacını çok istiyordu. Sabahları yiyip içiyormuş gibi yapmak o kadar zor değildi ama alacakaranlıkta her şeyi yutmak istedi. Bunun düşüncesi bile arzuyla boğazını kuruttu.

Senatörün iyiliği için elinden geldiğince bekledi. Hücresinde sıcak bir gecede bacaklarının etrafındaki iki uzunlukta ipi çözdü. Muhafızın Kestrel'in kamptaki ilk gününde bağladığı kalan düğümlerle bir arada tutulan derme çatma pantolonunu düzeltti . Pantolonlar az çok öncekiyle aynı görünüyordu.

Kestrel iki ip parçasını birbirine düğümledi. Onları babasının ona yapmayı öğrettiği en güçlü düğümle bağladı. Yeni uzunluğu çekiştirdi - parmak uçlarından bileğe kadar yaklaşık dört eli kadar. Tuttu. Kıvırdı ve elbisesinin aşağısına itti.

Yarın o gün olacaktı.

Kestrel, mahkumlar madenlerden döndükten sonra hamlesini yaptı.

Bulanık, yeşilimsi alacakaranlıkta Kestrel yemeğini yiyormuş gibi yaptı. Kalp atışlarında hâlâ sabah ilacının izleri vardı; kendi kendine devrildi. Sonra sabit görünüyordu, nabzı güçlüydü. Kestrel gergin olmalıydı, ama değildi. Emindi. Bu işe yarayacaktı. Bunun olacağını biliyordu.

Gümüş örgülü gardiyan Kestrel ve diğer kadın mahkûmları hücre bloklarına götürdü. Kestrel'in koridorunu geri çevirdiler. Görünmeden, Kestrel düğümlü ipi elbisesinden çıkardı. Etrafına bir yumruk yaptı ve yumruğunu gölgelerde uyluğuna dayadı. Gardiyan kadınları tek tek hapse attı. Sonra arkasını döndü, Kestrel'in hücresinin önünde durdu ve kilidi açtı.

Kestrel arkasından geldi, ipi ellerinin arasında gergindi. İp kadının başından aşağı indi ve boğazını sıktı.

Kadın çırpındı. Kestrel'in aklına devasa bir balık yakalamak gibi çılgınca bir düşünce geldi. Hırıltıyı duymazdan gelerek sıkıca sarıldı. Duvara çarpsa da bırakmadı. Kadın yığılıp yere düşene kadar ipi sıktı.

Kestrel hücresine koştu ve hararetle kapının anahtarını çıkardı. Koridora geri döndüğünde, hücre kapısının anahtarının elinden düşmüş, yerde yatan kadını gördüğünde, yüzleri boş ama bedenleri belirsiz, parmakları yanlarında

seğirerek, oldukları yerde duran diğer mahkumları kaydetti. . Akşamların böyle geçmediğini bilecek kadar farkındaydılar. Yine de kadınların hiçbiri bu konuda ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

"Benimle gelin," dedi Kestrel onlara, ancak bu teklif intiharla sınırlanacak kadar aptalcaydı. Fark edilmeden onları kapıya nasıl götürecekti? Bütün kampı kurtaramadı. Tundrada nasıl hayatta kalırlar ve yakalanmazlar? Fakat . . . Benimle gel, dedi tekrar. Koridorda tekrar çıkışa doğru ilerledi. Onları arkasından işaret etti. Hareketsiz durdular. Kestrel bir kadının elini tuttuğunda geri çekildi.

Sonunda Kestrel yere düşen hücre kapısının anahtarını aldı ve bir mahkumun eline bastırdı. Parmaklar gevşek kaldı. Anahtar düştü.

Kestrel'in içini hüsrana uğrattı - ve onun rahatlamasından dolayı bir rahatlama ve utanç. Özür dilemek istedi. Yine de en çok yaşamayı istiyordu ve biliyordu - bilgi aniydi, keskindi, keskindi - *şimdi buradan ayrılmazsa* burada öleceğini biliyordu.

Kestrel kapı anahtarını kavradı. "Kapıyı açık bırakacağım," diye söz verdi.

Kimse cevap vermedi.

Döndü ve koştu.

Yeterince karanlık değildi. Yeşilimsi gökyüzüne lanet etti. Biri hapishane bloğunun dış duvarında sürünen gölgesini gözetleyecekti.

Ama kimse yapmadı. Muhafızların kışlasının camları alev alev yanıyordu. Gülme duydu. Kapının yanında yalnız bir muhafız gördü. Genç adam tembel tembel parmaklıklara yaslanmıştı.

Hâlâ hapishane kışlasının gölgesinde çömelmiş olan Kestrel, pürüzlü dişlerini göstererek ağır anahtarı avucunun içinde kaydırdı.

Kapıdaki muhafız kıpırdandı. İçini çekip daha rahat bir pozisyona geçerken onun gözlerini kapattığını gördüğünü sandı.

Kestrel, yırtık pırtık pabuçları yerde sessizce sessizce ona doğru koştu. Anahtarı kafasındayken yumruğunu salladı.

Ayaklarının dibinde bir yığın halinde yatıyordu, şakağı kanıyordu. Kestrel anahtarı karıştırdı, nefesi yüksek sesle nefes nefeseydi. Anahtarı kapıya sokmak için harekete geçene kadar, bunun yanlış anahtar olma, kandırılmış olma, Verex'in elinde olma ya da senatör olma olasılığını düşündü.

İçini bir korku kapladı. Ama anahtar yumuşak bir şekilde içeri girdi ve döndü, tereyağlı bir bıçaktan daha fazla ses çıkarmadı.

Baş döndürücü bir acele. Kalbi göğsünde yükseliyor. Kaburgaları rahatlamayla genişçe yayıldı. Gülen bir nefes.

Kapıyı iterek açtı. Önce gizlice, sonra bir geyik kadar hızlı koşarak tundraya çıktı.

O özgürdü.

Ayağı bir su birikintisine saplandı. Zemin ıslaktı, bitki örtüsü kısa ve çalılıktı. Küçük kapak. Saklanacak hiçbiryer. Fazla maruz kaldı. Nefesi kesildi. Kalbi titredi. Bacakları sıcak, kalın ve yavaştı.

Sonra: atlar.

Dudaklarının arasından bir korku hıçkırığı çıktı. Arkasından onları duydu. Geniş havalandırıldı. dörtnala. Bir av.

Bir çığlık. Görülmüştü.

Küçük tavşan, küçük tilki.

Koşmak.

Kaçtı. Nereye gittiğini gerçekten göremiyor, arkasına bakamıyordu. Nefesleri boğazını yırttı. Tökezledi, neredeyse düştü, kendini ileri doğru zorladı. Atların durduğunu duydu ve bu daha da kötüydü çünkü korumalar şimdi atlarından iniyor olmalıydılar, yakınlardı ve bunu bilmek istemiyordu. Bitmiş olamazdı.

Ama biri onu arkadan yakaladı. Onu yere serdi. Islak toprağa karşı çığlık attı.

Hapishane kapısından içeri sürüklendi. Yürümeyi reddetti. Onu çamurun içinden çektiler ve sonunda onu taşıdılar.

Kamptaki ilk gününde olduğu gibi gümüş örgülü kadının önüne getirildi. Kadının boğazında ince, mor bir şerit kesilmiş. Kestrel onu öldürmeliydi. Bütün kadın mahkûmları hücrelerine kilitlemeliydi. Kaçışı çok çabuk keşfedilmişti. Yeterli bir başlangıç yapmamıştı. Yine bir hata.

Kadın, "Eğer uslu durursan kimsenin sana zarar vermeyeceğini söylemiştim" dedi. Kemerinden kırbacı çıkardı.

"Numara." Kestrel küçüldü. "Lütfen. Bir daha yapmayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum." Kadın ilmekli kırbacı salladı. Kalçasından gevşek bir şekilde çıktı.

"Bu hiç mantıklı değil." Kestrel'in sesi yükseldi ve yükseldi. "Bunu yaparsan çalışamam."

"Başta değil. Ama sonra çok daha iyi çalışacağını düşünüyorum."

"Numara. Lütfen. Hatırlamayacaksam neden beni cezalandırıyorsun? Olmayacağım, tıpkı diğer mahkumlar gibi olacağım, unutacağım, her şeyi unutacağım."

"Yeterince uzun süre hatırlayacaksın."

Kestrel çılgınca büküldü, ama eller zaten elbisesinin arkasını açıyordu, ters çevrildi, kapıya doğru itildi, parmaklıklara bağlandı. Rüzgar çıplak sırtına fısıldadı.

Daha önce kırbaçlandım , Arin'in sesinin hatırasını duydu. *Yakalanmanın cezasını kaldıramayacağımı mı düşündün?*

Kestrel korkuyla bağlarına karşı direndi.

"Prenses," dedi arkasındaki koruma.

Kestrel'in kasları gerildi. Omuzları kamburlaştı. Nefes alamıyordu.

Gardiyan, "Her yeni mahkum biraz ışıkla parlar," dedi. "Işığınız daha da parlıyor. Dışarı çıkması herkes için en iyisi."

Kestrel alnını parmaklıklara bastırdı. Tundraya baktı. Artık nefesi tekrar geliyordu. Sert ve hızlı.

Bir kuşun havalanması gibi keskin, ıslık sesi duyuldu.

Kırbaç aşağı indi. Ona oyulmuş. Kaburgalarından aşağı ıslak bir şey kaçtı.

Cesur değildi. Devam ederken kendini duyabiliyordu. Tanıdığı bir şey değildi.

Eskiden Kestrel, Arin'in ona şarkı söylemesinin hatırasına değer verirdi. Bir şekilde unutacağından endişelenirdi. Kayan düşük notlar. Tatlı aralar ya da uzun bir repliği sürdürmesi ve onun nefes almasının sesini, onun müzikal bir cümleyi tam olması gerektiği yerde bitene kadar havada tutabilmesi kadar sevdiği kadar.

Ama gardiyanlar onu kapıdan çözdükten sonra, sırtı alevler içindeyken, yürüyemezken ve kemikleri titreyen bir sıvıyken, kadının elindeki bardağa baktı. Kestrel ona uzandı. İçmek için yalvardı.

Fincan dudaklarına dayamıştı. Gece ilacının gümüşi kokusunu aldı. Tıpkı diğer mahkumlar gibi olma düşüncesi artık o kadar da kötü görünmüyordu.

Unutmak bir lütuf olurdu.

Sonuçta, hatırlanacak ne vardı?

Asla sahip olamayacağı biri. Arkadaşlar öldü veya gitti. Onu sevmeyen bir baba.

Bardak uçtu. Su dilinin üzerinden akıyordu, serin ve lezzetliydi. Acıyı unuttu, nerede olduğunu unuttu, kim olduğunu unuttu, unutmaktan korktuğunu unuttu.

Bölüm 3

Arin, ele geçirilen Valorian gemilerini filosuna ekledi.

Su kemerlerini araştırmak için gönderilen bazı Dacran denizcileri, şehrin su kaynağına akan zehrin kaynağını buldular. Bu, su yolunu bir dizi kademeli kemerle dağın yamacından inen kemerlere bağlayan bir dağ tüneline yerleştirilmiş büyük bir fıçıydı. Kazan akıllıca tasarlanmıştı; iç ağırlıklar ve karşı ağırlıklarla ölçülen bir dozda kalın, kahverengimsi bir sıvı sızdırdı.

Arin, on yıl önce Herrani köleleri tarafından tüneli inşa etmek için kullanılan eski dağ siperlerinden birinden getirilen onu gördüğünde, fıçıyı uçurumdan aşağı atmak ve aşağıdaki kayalarda parçalanmasını izlemek istemişti. Bunun yerine, onu dikkatlice dağdan aşağı taşımaya yardım etti ve bir kuşatma durumunda Valoryalılara karşı kullanılmak üzere şehrin cephaneliğinde sakladı.

Şehirdeki herkes fıçılarda toplanan veya kırsaldan getirilen yağmur suyunu içti. Hepsi biraz susadılar , ta ki su kemerinin kendi kendini temizlemesi için birkaç gün bekleyen Arin, suyundan biraz içti ve kendini eskisinden farklı hissetmedi.

"Gerçekten işe yarayabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Sarsin. Arin'in kuzeni, ailesinin evindeki yatağında hâlâ solgun bir halde yatıyordu. Hareketleri yavaştı ve günün çoğunda uyudu, ancak son birkaç gündür gözleri daha parlak hale gelmişti.

"İşe *yarıyor* ." Arin, Dacran kale demirhanesinde tasarladığı minyatür topun farklı kısımlarını anlattı. "Doğu kraliçesinin bizimle müttefik olmayı kabul etmesinin nedeni buydu," diye ekledi, ancak kraliçenin kararının belki de tüm açıklamasının bu olmadığına dair rahatsız edici bir his vardı. "Bu silah bize imparatorluğa karşı ihtiyacımız olan üstünlüğü sağlayabilir, ama daha fazlasını yapmalıyız. Sarsine, sana ihtiyacım var." Alnından düz saçlarını fırçaladı ve ona adını verdiği babasını hatırlatan yüzüne baktı - bir kızken nefret ettiği modaya uygun, sağlam bir isim. Onun yanağını okşadı. "Bunu tek başıma yapamam."

Eline uzandı ve tuttu. Artık o kadar zayıf görünmüyordu. Sarsin gülümsedi. "Yalnız değilsin , " dedi ona.

Doğu takviyeleri deniz savaşından yaklaşık bir hafta sonra gemiyle geldi ve Arin yeni yamaçların limanına demir attığını görmek için büyük ölçüde rahatladı. Valorian karşı saldırısı yakında gelecekti - muhtemelen batı kıyısında bir yerde, diye şüpheleniyordu.

Limana yeni gelenlerden biri ortalığı karıştırdı . En büyük eğimden bir kafes bir fırlatmaya indirildi ve yavaşça iskelelere doğru kürek çekti. Fırlatma yaklaşırken Arin, Dacran'ların küreklere asıldığını ve kafesten olabildiğince uzağa doğru hareket ettiklerini gördü. Yine de bir figür parmaklıklara yaslanmış, içeride volta atan hayvana mırıldanıyordu. Arin genç adamı hemen tanıdı. Bir sevinç dalgası hissetti. Roshar'ın gelmesini beklemiyordu.

Doğu prensi yukarı baktığında Arin'in iskelede durduğunu gördü. Bir sırıtış yüzünü böldü. Arin, Roshar'ın bir kafatası yüzüne sahip olduğunu düşünürdü; burnu ve kulakları kesilmişti. Ama Roshar o kadar vahşice canlı görünüyordu, siyah gözleri parlıyordu ve yeşil boyayla kaplıydı, dişleri beyazdı ve hatta Arin, Roshar'ın sakatlanmalarını ilk kez gördüğünde ne düşündüğünü hatırlasa da, o anı şimdi uzak geliyordu. .

Mürettebatının şaşkın çığlıklarını görmezden gelen Roshar, fırlatmadan iskeleye sıçradı. Fırlatma suda sallandı. Küçük kaplan hırladı.

Arin kollarını göğsünde kavuşturarak iskelenin sonuna doğru yürüdü. "Kaplanı getirmek zorunda mıydın?"

Roshar, "Yolculuk sırasında onu sadece senin için aç tuttum," dedi. "Git ona güzelce sarıl, değil mi? Bunca yolu seni görmek için geldi. En azından yemek için kollarından birini ona verebilirsin. Çok fazla? Peki ya bir el? En azından birkaç parmak. Arin, misafirperverliğin nerede?”

Arin gülerek arkadaşına sarıldı.

İlk ciğer dumanıyla boğuldu. "Bu iğrenç."

"Sana beğeneceğini söylemiştim." Roshar piposunun sapını ısırarak tütünü yaktı. Maçı salladı. Birkaç dakika, sessiz bir memnuniyetle sigarasını içti. Arin'in deneyimine göre hem sessizlik hem de memnuniyet prens için nadirdi. "Tekrar dene," dedi Roshar, "yoksa kaba olduğunu düşünürüm."

Arin onu görmezden gelerek bir pencere açmaya gitti. Tatlı ılık hava babasının çalışma odasına girdi.

"Arin," diye şikayet etti Roshar. "Pencereyi kapat. Üşüdüm. Ülken neden bu kadar *soğuk* ?”

"Yaz." Valoryalıların İlk Yaz olarak kutladıkları sezonun ilk günü çoktan geçmişti.

Roshar titredi. "Eve gitmek istiyorum."

" Burada *ne* yapıyorsun?"

"Kabul et. Beni kaçırdın."

Arın ona baktı. Yavaşça, "Yaptım" dedi.

Prens ona bir duman bulutunun arasından gözlerini kısarak baktı. "Daha iyi görünüyorsun."

Arin, kanatlara yaslanarak kaşlarını çattı. "Bu kadar kötü göründüğümün farkında değildim."

Roshar homurdandı. "Dacra'nın kraliyet soyundan biri olarak ve en ince zarafet ve sağduyu konularında eğitimli biri olarak, şehrime hiçbir işe yaramaz, yasadışı ayağınızı bastığınızda tam olarak nasıl olduğunuzu anlatacağım." Roshar ona yakından baktı, sonra bakışları çalışma odasına girdiklerinde Arin'in kemerinden çözüp bir sandalyenin arkasına astığı kılıca kaydı. "Hançerine ne oldu?"

"Gitmiş." Arin, Kestrel'in hançerini denize atmıştı.

Roshar piposuyla oynuyordu . "Neden burada olduğuma gelince, kraliçe yetkili birini kullanabileceğini düşündü."

"İyi idare ediyorum."

"Bu yüzden anlıyorum. Xash etkilenir. Ayrıca senden nefret ediyor. Ama şu anda burada olduğum ve ikinizi de geride bıraktığım için tatlı küçük güç mücadeleniz tartışmalı. değil mi?"

Arin yavaşça, "Elbette," dedi.

Roshar gülümsedi. "Kraliçe selamlarını gönderiyor."

Arın sessizdi.

"Biraz daha arkadaşça bir şeyler mi umuyorsun? Şey"—Roshar'ın sesi sinsi çıktı—" onun nasıl *olduğunu* biliyorsun, değil mi?"

Arin kızardı. "Bence bir Valorian saldırısı için olası senaryoları tartışmalıyız."

"Sıkıcı."

"Zamanımız yok-"

"Ey! Ey! Valoryalılar şu *anda kapıyı yumrukluyorlar* . Bir *şeyler yapmalıyız* ."

"Artık eve gidebilirsin."

Roshar rahatça koltuğuna yerleşti. "Valoryalılardan bahsetmişken, Leydi Kestrel ve Prens Verex'in gizlice evlendiklerini duydum. Evet, söylentiye göre o kadar tutkulu bir aşka kapılmışlar ki, baharın sonunda hanımın doğum gününün hemen ardından özel bir törenle yüzlerce düğün davetlisini hayal kırıklığına uğratmışlar. Aşık çift bekleyemedi."

Arin, “tutkulu aşkın” bununla çok ilgisi olduğundan şüpheliydi. Kafasını salladı. “İmparatorluğu istiyor. İstediğini alır."

"Güney adalarında sevgililer tatilindeler."

Arın omuz silkti. Omuzları gergin hissediyordu. Roshar fark etmemiş gibiydi. "Daha *iyisin* ," dedi prens.

"Artık savaş hakkında konuşabilir miyiz?"

"Nasıl istersen, küçük Herrani."

Arin bir harita açtı ve babasının masasına yaydı. Valoryalılara sürpriz bir saldırı fırsatı sunacak batı kıyı şeridini, uçurumları ve kayalık kıyıları ve güney Herrani mülklerine doğru uzanan düz araziye yol açan Lerralen olarak bilinen plajı incelediler.

Gün ışığı karardığında ve Roshar'ın gözleri yavaş yavaş ağırlaştığında, Arin prensin neşeli iğnelemesinin yolculuğundan gerçek bir yorgunluğu gizlediğini fark etti. Arin ona dinlenmesi gerektiğini söyledi.

Arin, "Size en uygun süiti seçin," dedi. "Ama lütfen: o kaplanı kafesinde tut."

"Arin bir kedi yavrusu," diye itiraz etti Roshar. Görünüşe göre Roshar, Arin'i sinirlendirmek amacıyla kaplana onun adını vermiş. “Tatlı huylu, kibar ve çok yakışıklı. . . Bahsedebileceğim bazı insanların aksine.”

"Yanılıyorsun," dedi Roshar.

Arin'in kütüphanesindeki bir haritanın üzerine eğiliyorlardı. Arin parmaklarını inatla ülkesinin batı kıyısındaki kayalıklara bastırdı.

"Yanlış," diye ısrar etti Roshar.

Arın başını salladı. "Valoryalı generali küçümsüyorsun."

“Askerleri *uçurumlara göndermeyecek* . İhtiyacı yok. Numaraları var. Gemilerini o kumsala indirebilir ve kırsal bölgeyi tam bir güçle alabilir. Zeki olmasına gerek yok."

Arin Kestrel'i hatırladı. "Bence zeki olmaktan hoşlanıyor. Onu yakalayabilirsek, kendi kurnazlığının altını oyabileceğini düşünüyorum."

"Bu uçurumlar canavarca yüksek."

"Onun Rangerları bunu yapabilir. Biz sahile inen Valoryalılarla uğraşırken kayalıklara tırmanıp güneye gelirlerse, yanımızdan geçerler ve bizi aralarına sıkıştırırlar.”

Roshar küçümseyen bir ses çıkardı.

Hayal kırıklığına uğrayan Arin, "Kimsenin seni alt edemeyeceğini düşündüğün için bu kadar gururlu musun?" dedi.

"Sırf aileni katletti diye generali her şeyi yapabilecek kudretli biri haline getirmeye bu kadar hazır mısın?"

Öfke, Arin'in rüzgarını savurdu. Sert bir sessizlik oldu.

Roshar gözlerini ovuşturarak, onları kaplayan yeşil boyayı bulaştırdı. İçini çekti. "Ben demek istemedim-"

"Arın." Sarsine oldu. Kütüphane kapısında duruyordu.

"Şimdi değil," dedi ona.

"Biri seni görmek için burada."

"Şimdi değil."

"Önemli olduğunu söylüyor."

" Önemli olan *nedir* ?"

"Onun mesajı."

"Hangisi?"

"Bana söylemeyecek. Sana kendisi anlatmak istiyor."

" Meşgulüm."

"Hayır, hayır," dedi Roshar. "Haydi, konuş onunla. Nasılsa işimiz bitti. Tabur liderlerine savaş planımı bildireceğim ve..."

"Beklemek. Sarsine, kim *bu* kişi?"

"Kuzeye tundraya giden yol boyunca Valoria'daki bir ara istasyonda atlarla ilgilenen bir Herrani seyis."

"Mesajının bir Valorian askeri operasyonuyla ilgisi var mı?"

"Ona sordum. Hayır diyor."

"General, askerleri veya imparator hakkında bilgisi var mı?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Fakat-"

Arin arkasını döndü. "Daha sonra."

Tartışacakmış gibi bir nefes aldı, sonra fikrini değiştirmişe benziyordu. "Onu eski odalarınıza koyacağım. Seni görmek için çok uzaklara gitti."

"Pekala," dedi Roshar neşeyle, Arin'le tartıştığı haritayı toplayarak. "O zaman her şey halledildi. O plajın adı ne? Lerralen? Yarın şafakta yola çıkacağız."

Arin uyuyamadı. Pencerelerini açtı. Yaz karanlığında bir baykuşun avlandığını duydu.

Tabii ki, doğu kuvvetlerinin çoğunu Lerralen'deki sahile göndermek, hiçbir asker kayalıkları korumak için geri çekilmeden göndermek daha güvenliydi. Plaj, Valorian ordusunun karaya çıkması için ideal bir yerdi. Plaj ve çevresindeki arazi nispeten düz ve genişti - istila için iyi. Savundukları toprakları bilmeyen Dacranlar, Valoryalılar üzerinde herhangi bir yüksekliğe sahip olmayacaktı ve bu da işgalcileri püskürtmeyi zorlaştıracaktı. . . hangi General Trajan ister. Roshar muhtemelen haklıydı.

Muhtemelen.

Arin'in zaten onu geçersiz kılacak gücü yoktu. Halkından çok azı savaşabilecek durumdaydı. Komuta edecek bir askeri yoktu. Doğu kraliçesinin yardımına sahip olduğu için şanslıydı.

Evet, şanslı.

Ancak kraliçe aptal değildi. Önemli bir savaşın planlanmasında Arin tarafından görmezden gelindiği için Xash'in kırgınlığını duymuş olmalı.

Arin, Roshar'ın burada olmasından memnundu ama yine de onun yerine Arin'i koymak için gönderildiği açıktı.

Arin bir kolunu kanata dayadı, alnını bileğine dayadı. Gece onun etrafında kıvrıldı. Lamba yakmamıştı. Valoryalıların az uykuyla geçinmek için eğitilmelerinin nedenlerinden birinin şu an hissettiklerini hissedebilmeleri olup olmadığını merak etti: sanki onunla karanlık arasında hiçbir fark yokmuş gibi. Ağaçların hışırtısını duydu. Herran'ın kıyısına yapılan genel çıkarmayı düşündü. Kolundaki kaslar sertleşti. Şimdi asla uyumayacaktı. Kayalıkları görmeye devam etti. Beyninde beyaz ve pırıl pırıl yükseldiler.

Kestrel o uçurumlara dayanamazdı.

Bir istilaya hazırlanıyorsa, Lerralen'deki kumsalın görüntüsünü severdi, ama uçurumları severdi. Kurnazlığı kendi çekiciliği olurdu. Ve sonuçlar. . . küçük bir kuvvet bile o kayalıklardan kalkıp güneye gelip sahilde toplanmış olan Valoryalılarla karşılaşmak için gelse, Herran'ın savunması kolayca kırılabilirdi. Valoryalılar kırsal bölgeyi alacak ve körfezi artık deniz yoluyla alınamayacak kadar iyi korunan şehre doğru yol alacaklardı.

Kestrel general olsaydı, yapacağı şey buydu.

Arin Kestrel olsaydı, yapacağı şey buydu.

Arin, gevşek elinin yumruk haline geldiğini fark etti.

Kestrel'in alnını nişanlı bir kadının işareti olarak gösteren altın, yağlı çizgiyi ve bundan ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Bir akşam sarayda Arin, Kestrel'i kapalı bir balkon kapısının kıştan kalan pencerelerine doğru yavaşça dürtmüştü. Onun ince boyunu ona karşı hissetmişti. İşaretini öpmüştü. Daha sonra dudaklarında kozmetik yağın tadına baktı. Acı olmuştu. Yine dilini ona değdirmişti.

Arin netlik için çok mücadele etmek zorunda kalmıştı. İnandığı şeyler! Büyünün sonunda bozulduğu geceyi düşündü. Doğudan yelken açmıştı. Saraya sızmak için her şeyi riske atmıştı. Onu tekrar gördü: yüzündeki dehşet, soğuk sinirlilik, ellerini mavi ipek elbisesinin eteklerine sürtüşmesi, kolların kıvrık ve bilekten sımsıkı bağlanması. Piyanoda otururken ve onu görmezden gelmeye çalışırken ve gülen küçük bir melodi çalarken o derin mavi etrafını sardı. Ayrılmayı reddettiğinde, acımasız olmuştu.

Arin'in Kestrel'i düşündüğünde hiçbir şey hissetmediği tamamen doğru değildi. Utanç hissetti. Tanrı'nın unuttuğu soruları düşününce ürperdi. Onlara sorduğuna inanamıyordu.

Bu anlaşma için ne yaptın?

Bana ülkemin özgürlüğünü verdi. Hayatımı kurtardı. İmparatora imzalatmak için ne yaptın?

yaptın mı? . . sen . . . Prensle benim yüzümden mi evleniyorsun? Öylemiydi . . . imparatorla yaptığın bir çeşit anlaşmanın parçası mı?

Hala onun kesme cevaplarını duyuyordu.

Şans tanrısına, onun Tensen'in Güvesi olup olmadığını sormaktan vazgeçtiği için teşekkür etti - onu, olmasını arzuladığı kişiye dönüştürme dürtüsüyle onun hakkında beslediği fantezilerden bir diğeri. Bu, Tensen'in ona olan sadakatine, dürüstlüğüne rağmen. Tensen ona anonim casusunun kimliğini zaten söylemişti: Doğu prensesi Risha, imparatorluk mahkemesinde rehin tutuldu.

Arin doğruldu. Omuzları ağrıyordu. Çok uzun zamandır bir pozisyonda duruyordu. Geniş pencere pervazına oturdu, sırtını çerçeveye dayadı. Hem içeride hem de dışarıda hissettiğinin farkındaydı. Bunun dengesinin tadını çıkarmasına izin verdi. Kafasını temizledi.

Kestrel'e olanlar boşuna değildi. Aklının nasıl çalıştığına dair bir fikir edinmişti. Sinsi bir hareketle onun zayıflığını yakalamıştı. Ne kadar babasının kızı olduğunu görmüştü.

Arin, batıdaki kayalıklardan yukarı çıkan Valorian Rangers'ı idare etmek için kaç kişiye ihtiyacı olduğunu merak etti.

Kendisinin de kurnazlıkla cezbedilip cezbedilmediğini merak etti. Belki de en büyük kumara çekildi.

İlk sabah kuşu şarkı söyledi.

Herrani oyun tanrısı bir zamanlar ölümlüydü. Arin hikayeyi biliyordu. Ölümsüzlüğe giden yolda kumar oynamış, sonra büyük bir yıkıma yol açmıştı. Tanrılar memnun değildi. Değerli eşyalarını kaybetmeye başladılar - kullanıcının renklere ve seslere dokunmasına izin veren bir çift eldiven, çemberi içinde bambaşka bir dünyayı barındıran bir yüzük, gecenin en sevdiği kedi tanrısı. Güneşi kazandığında, herkes sabrını kaybetti. Savaş tanrısı onunla ilgilenmek için gönderildi. Ancak tanrılar arasında hiçbir şey basit değildir ve savaş ve oyun tanrılarının hikayeleri çoktur. . . ve Arin'in çocukken duymasına izin verilmeyen bazı şehvetli dönüşler yaptı.

Arın pencereyi kapattı. Babasına ait olan ve güzelce tavlanmış çelikten dövülmüş kılıcını aldı. İstiladan neredeyse on yıl sonra kılıç, sergilenen bir ceset gibi bu evin duvarında asılıydı. Avucunun içi iyi gelmişti ve bir an için

kılıcı değil de babasının elini tutuyormuş gibi geldi. Sonra kabza yeniden çelik oldu.

Ahırlarına doğru yol aldı (hızla, neredeyse şafak sökmek üzereydi). Cirit'i eyerledi - Kerkenez'in atı, artık Arin'in. Hayvan güçlü, akıllı ve hızlıydı.

Arin aygırı gri sabaha doğru sürdü. Herhangi bir ordunun komutanının hem savaş hem de oyun tanrılarına dua etmesinin daha iyi olacağını düşündü. İyi bir kumar oynamadan hiçbir savaş kazanılmaz.

Cirit'in toynaklarının altında zemin hızla ilerlerken, Arin'in aklına kendisini görmeye gelen haberci geldi.

Daha sonra karar verdi ve atını mahmuzladı.

4. Bölüm

Arin Göbeğinin üzerinde öne doğru süzüldü ve yamalı çimenlerin üzerinde bir santim ilerledi. Rüzgar kulaklarında uğulduyordu. Gözlerine çamur bulaştırdı. Göz kırptı, gözleri parladı ve uçurumun kenarına süründü. Ağırlığının altında toprağın parçalandığını duydu. Kayalıklardan aşağı süzüldü.

Arin'in nabzı şiddetle çarptı. Uçurumun kenarının yol verdiğini hayal etti. Çabuk düşecekti.

Arin, o gün birkaç kez yaptığı gibi çabucak dirseklerini toprağa dayadı ve kendini uçurumdan aşağı bakacak kadar çekti. Deniz baş döndürücü bir şekilde aşağıdaydı. Kayaların üzerinde beyaz köpürdü.

Gemiler yoktu.

Kayalıklara tırmanan Valoryalılar yok.

Hiç bir şey.

Arin kendini kenardan uzaklaştırdı, sırtüstü döndü, solgun gökyüzüne ve ardından bekleyen Herrani'ye baktı.

Gözleriyle tanıştı. Kafasını salladı.

Arin, Birinci Kış İsyanı sırasında kurtarılmasına yardım ettiği bir kır mülkü olan Etrea'ya binmişti. Oradaki insanlar şehirden ve dağlardan su için su kemerlerine güvenemeyecek kadar uzaktaydılar; kuyuları vardı. Sağlıklıydılar. Belki doğuştan savaşçı değillerdi ama Arin alabildiğini alırdı. Köyün içinden geçmiş ve yardım için yalvarmıştı. Yirmi kadar erkek ve kadın onu kayalıklara kadar takip etti.

Çıplak kayalıklar.

Sessiz olanlar.

Arin tekrar boş suya baktı ve sabah ışığında Arin'i ararken ve onsuz sahile giderken Roshar'ın ne düşündüğünü hayal etti.

Arin, itaatsizliğinin mi yoksa Roshar'ın bunu korkaklık olarak mı göreceğini merak etti.

Ama ikinci gün Arin onları gördü.

İlk başta, bunun gerçekten olduğundan emin değildi. Herhangi bir geminin geldiğini görmemişti - üssünde suya doğru çıkıntı yapan kayalıkların güney kenarının arkasına demir atmış olmalılar. Arin, kayalıkların eteğinde sıralanan küçük gemileri görmemişti. Ne olduklarını (denizin altındaki karanlık kayalara benziyorlardı) ancak parlayan beyaz kayanın üzerinde minik siyah şekiller gördüğünde anladı.

Arin dürbününden tekrar baktı. Güneş omuzlarına vuruyordu . Terin tadına baktı. Midesi altındaki sert çimenlere karşı kasıldı.

Valorian Korucuları çiftler halinde kayalıklara tırmanıyorlardı. Biri ipi alttan tutuyordu. İple bağlı olan diğeri, kayalara pitonlar ve garip dişli parçaları yerleştirip yukarı çıktı. Dağcılar ipi teçhizata bağladılar (her biri bir atın üzengisine benziyordu), böylece ip serbestçe geçebiliyordu. Ardından, aşağıdaki ortakları halatların gevşekliğini beslerken dağcılar uçurumu tırmandı.

Çoğu yoktu. Arin'in hesabına göre yüz.

Dağcıların iplerinin sonuna ulaşmalarını izledi. Kendilerini uçurum duvarına sabitlemek için teçhizatlarını kullandılar. Ardından, aşağıdaki ortakları aynı yolu tırmanmaya başlayınca, ipi çektiler. Demirde buluştuklarında, ipin izin verdiği kadar tırmanma sürecini tekrarladılar.

Bir an için Arin, nasıl hissetmeleri gerektiğini hayal etmesine izin verdi. Rüzgar çığlık atıyor. Derileri tozlanmış, dudakları çatlamış. Bir yer bulana kadar parmakları kayanın üzerinde titriyordu. Kavrama iyi olduğunda rahatlama. Ayak parmakları camsı kayaya kaydığında bir korku sarsıldı. Ayakları kesildi. Asıldılar, kolları acı içinde alev alev yanıyordu. Halat tutuldu. Ayakları bir yer buldu ve uçuruma saplandı. Eller kanlı, ağızlar kuru, tırmanmaya devam ettiler.

Arin uçurumdan geri itildi. Rangerların ne hissettiğini düşünmeyi bıraktı. Ülkesini çalmaya ve insanlarını öldürmeye gelmişlerdi. Tanrısının ona ne yapacağını söylemesine ihtiyacı yoktu.

Küçük silahlı Herrani grubunu geri çekti ve kuvvetli rüzgarlar tarafından bodur ve bükülen yakındaki çalıların arkasına çömeldi .

Arin, ilk dağcı grubu kendilerini uçurumun kenarından yukarı çekene kadar bekledi. Kendilerini yere kazıkladılar, sonra aşağıdaki ortakları son tırmanışı yaparken ipi çekmeye başladılar.

Korucular yere çivilenip elleri dolduğunda, Herrani çalıların arasından çıktı.

Diğer Herrani'ye ne yapacaklarını göstermek için üzerlerine ilk düşen Arin oldu.

Bir Ranger döndü, kahverengi gözleri genişledi. Hala yere yığılmıştı. Arin'in kılıcı, Valorian'ın elindeki uzun, toplanmış ipi kesti. Fermuarıyla uzaklaştı, uçurumdan aşağı yuvarlandı. Aşağıdan bir çığlık yükseldi.

Arin, Korucu'nun çapasını kesti ve kılıcının ucunu Korucu'nun terden parlayan boğazına dayadı. "Bıçak mı yoksa aşağıdaki kayalar mı?" Arin, Valorian'da sordu. Kelimeler kulağa havasız geliyordu, rüzgar tarafından çiğneniyordu.

Valorian'ın gözlerinin beyazları etrafa net göründü.

Yüksek bir kalp atışından sonra Arin, Korucu'nun cevap vermekten çok korktuğunu fark etti. Arin onun yerine bir seçim yaptı ve bıçakladı.

"Seninle konuşmuyorum," dedi Roshar, çadırın açıklığının kapağını Arin'in yüzüne düşürürken. Arin yine de itti.

Prens, "Yerimde kan kaybediyorsun," dedi. "O lekenin çıkması imkansız olacak."

Arin yere baktı. Çadırın “zemi” kumdu. Yanından sızan kan, madeni para büyüklüğündeki damlalar halinde kumu koyulaştırıyordu. Bir Valorian hançeri Arin'in sertleştirilmiş deri zırhının yanından geçmiş, zırhın büküldüğü yerdeki kaburgalardan içeri girmişti. Bu, Arin'in Korucularla uğraşıp doğu ordusunu karşılamak için at sürmesinden sonra sahilde olmuştu.

"Sanırım arkadaydın," dedi Roshar, "tüm eğlenceden uzak. Geç kaldığın için aldığın şey bu." Roshar terden sırılsıklam olmuş tuniğini teninden çekti. "Füh. Kokuyorum."

"Roshar-"

"Susacak mısın? Seninle konuşmuyorum dedim. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun, değil mi?”

"Ama general-"

"Evet, geri çekildi. Evet, değerli Ranger'ları olmadan. Ne yaptığını duydum. Onları uçurumdan attın, ha? Çok sportifsin. Ama sana ihtiyacım olduğunda savaşıma geç kaldın *ve* sana söyledim *ve bu* kimin toprakları zaten korumak için savaştım?”

"Biliyorum. Üzgünüm."

Prens homurdandı.

Arin ne diyeceğini bilemeden zırh tokalarını karıştırdı. Kaburgalarındaki kesik acımıştı.

“Görüyorum ki henüz kimse zırhından çıkmana yardım etmemiş. Zavallı bebek. Şimdi, *ben* ”—Roshar, yalnızca tunik ve pantolon giymiş, kolları çıplak ve kaslı ve başkasının kanına bulanmış bir şekilde kendini işaret etti—

“Valoryalılar kumsaldan çıkar çıkmaz zırhtan çıktım, çünkü *ben* bir prensim , ve birine onu *üzerimden* çıkarmasını söyledim ve insanlar *dediğimi yapıyor* .”

Arin , "Benden bunu mu istiyorsun?" dedi.

Roshar kollarını indirdi.

"Gerçekten söylediğin her şeyi yapmamı istiyor musun?"

Cevapsız.

Uçurumlar konusunda haklı olmamın bir önemi yok mu?

Roshar yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, bu durumu daha da kötüleştiriyor."

"Sana itaat etmeyeceğim. Sen benim arkadaşımsın, efendim değil."

Roshar bakışlarını kaçırdı, parçalanmış burnu profilini köreltiyordu. Çadırın güneşte parlayan boş tuval duvarını inceledi. Roshar iç çekti, kırpılmış bir kulağını çekiştirdi. Sonra arkasını döndü ve Arin'e dik dik baktı. Ağzı uzun, yorgun bir çizgiydi. "Burada." Arin'in zırhına sarsılarak onu çözmeye başladı. "Kanamayı durdur. Oh, sadece sana bak. Arin, berbatsın."

"Zaten sana ihtiyacım yoktu," dedi Roshar, sahili güvende tutmak için arkalarında birkaç tabur bırakarak şehre geri dönerlerken. "Savaşta çok iyiyimdir. Çok yakışıklı olduğum için. Tanrılarınızdan biri gibi. İnsanlar beni görüyor ve zihinleri boşalıyor. Kılıcımı onların arasından geçiriyorum.”

Arin , Javelin'e saldırdı ve onu *Roshar'ın* atının önüne çağırdı.

Roshar yakaladı. Çoğu doğulu gibi, o da dizginleri olmadan sürdü, atını yalnızca dizleri, topukları ve ağırlığını değiştirerek yönlendirdi. Bu, konuşurken geniş hareketler yapma özgürlüğüne sahipti. "Dinliyor musun?" Arin'in omzunu dürtmek için eğildi. "Aranızda bir tanrıya sahip olmanın büyüklüğünü takdir ettiğinizden emin değilim."

" Gitmen için dua edebilir miyim?"

Roshar sırıttı. "Birkaç Valoryalıyı esir aldık."

"Neden?"

"Bilgi için tabii ki. Valoria'dan son zamanlarda pek bir şey çıkmadı. Casuslarımız sessiz kaldı. senin mi?”

Arin, Tensen'den veya Güvesinden hiçbir şey duymamıştı. Kafasını salladı.

"Peki." Roshar avuçlarını birbirine sürttü. "Küçük bir sorgulamanın ortaya çıkardığı şeyi görelim. Eminim mahkumlar konuşmaktan mutlu olacaklardır.”

Arin ona yandan bir bakış attı.

"Arin, beni yaraladın. İşkence aklımdan en uzak şey, sizi temin ederim. İnsanlar benimle konuşmayı sever. Sorularımı çok ama çok güzel soracağıma söz veriyorum.”

Arin, ciğerleri ağrıyana kadar su altında nefesini tuttu, sonra banyonun yüzeyini kırdı. Banyosu sıçrayan su sesiyle yankılandı. Kirli köpük dizlerine dolandı. Yanına dokundu ve parmakları pembeleşti. Kaburgalarındaki kesik yine kanıyordu. Dikmek için çok sığdı.

Generalin kaç yara izi olduğunu merak etti. Arin'in ciğerleri sanki hala nefesini tutuyormuş gibi yanıyordu, bu da onun öyle olduğunu ve böyle bir nefret duymanın ve hiçbir yara izinin yeterli olmayacağını, generalin Arin'e hissettirecek hiçbir acı çekemeyeceğini bilmenin canını yaktığını anlamasını sağladı. daha iyi.

General ve kızı birbirine hiç benzemiyorlardı. Arin , Kestrel'in kölesi olarak ilk aylarında bunu fark etmekten ne kadar nefret ettiğini hatırladı . Onda o adamın izlerini görmek istemişti ve görememek onu sinirlendirmişti. Gözlerde benzer bir şey vardı. . . ama onunki çok daha açık kahverengiydi. Arin onlara kahverengi diyebileceğinden bile emin değildi. Bal kahverengi değildi. Ve şekil. Farklı da. Köşelerde hafifçe yukarı doğru eğildi. Arin böyle karşılaştırmalar yaptığını ve onda nefret edebileceği bir şey görme arzusunun çok fazla ilgi gösterilmesiyle nasıl kendinden iğrenmeye dönüştüğünü hatırladı. Sonra yavaşça, onu çok farklı bulma merakı. Sonra hem daha yumuşak hem de daha sert olan başka bir duygu geldi. . .

Arin banyodan çıktı. Giyindi ve odasından çıktı.

Sarsine onu batı kanadından aşağı inen merdivende durdurdu. O gülümsedi. "Daha iyi görünüyorsun."

Kollarını çaprazladı. "Bir hafta oldu."

Kaşı çatıldı. "Ne zamandan beri?"

"O haberci geldiğinden beri."

"Ey. Unuttum."

"Sen meşguldun." Sesi tehlikeli derecede eşitti.

"Şimdi onunla konuşacağım."

İnsanları uçurumdan atmakla meşguldün," diye tekrarladı .

"Bu bir abartı."

"Yani doğru değil mi?"

"Benden ne istiyorsun Sarsine?"

"Değiştiği için Kestrel'i suçladın ama sen de değiştin."

Sesi sertti. "Bu aynı değil."

"değil mi?"

Ona sırtını döndü. Merdivenleri koşarak indi, çizmelerinin temposu hızlı ve emin bir şekilde atıyordu.

"Mümkün olduğunca çabuk buraya gelmeye çalıştım," dedi haberci. Kısa boylu bir adamdı, bilekleri, dirsekleri ve dizleri yumruluydu. Garip bir şekilde küçük bir burun. Gözlerinin altında torbalar vardı. Süsenler yeşilimsiydi, bu da Arin'e Tensen'i hatırlattı.

Arin'in çocukluk süitinin kabul odasında oturdular. Orada olmayı sevmiyordu. Hâlâ duvarda asılı duran çocukluk aletlerine baktı. Kestrel'in onlara dokunduğunu, parmaklarının bir ipi kopardığını hatırladı. Sağ elinde, işaret parmağı ile başparmağı arasındaki yumuşak ağın ortasındaki doğum lekesini gördü. Küçük siyah bir yıldız gibiydi.

Arin o aletleri indirmeli. Onlardan kurtulmalı.

Haberci, “Yaklaşık bir ay önce oldu” dedi.

Arin'in dikkati ona döndü.

"Biri bana bir şey verdi." Adam ellerini birbirine düğümledi. "Sana vermemi söyledi, ama artık bende yok."

"Bu neydi?"

"Maskeci bir güve."

"Ne?" Arin'in sesi keskindi.

“Şu Valorian güvelerinden biri. Renk değiştiren türden. Onu bana bir mahkûm verdi.”

Arin'in kalbi hızlandı. " Sana *kim* verdi?"

" Bir Herrani kadını."

"Bu mümkün değil." Tensen, Arin'e başkentteki değerli casusu Güve'nin Risha olduğunu söylemişti. Hiç kimse Risha'yı Herrani ile karıştıramaz. Bütün doğulular gibi onun da teni kahverengiydi, yıllar boyunca güneşte bronzlaşmış Arin'inkinden bile daha koyu bir tondaydı.

"Ben ne gördüğümü biliyorum," dedi haberci.

"Bana her şeyi söyle."

Valorian başkentinin kuzeyinden geçen yol boyunca atlarla ilgileniyorum. Bir hapishane vagonu durdu. Bazen geçiyorlar. Muhafızlar bacaklarını uzatırken ben atları suluyordum. Kadın bana seslendi. Parmaklıkların arasından uzanıyordu ve sana güveyi vermemi istedi ama gardiyanlar gördü. Bu yüzden artık güvem yok. Ezildi. Gardiyanlar bana sert davrandı. Oda."

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Göremedim. Her neyse, gittiler."

"Bu kadar?"

Adam, Arin'in ses tonuyla rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Gelmemeli miydim?"

"Hayır Evet." Arin kısaca gözlerini kapattı. Nabzı çok hızlı atıyordu. "Gelmekte haklıydın."

"Güveyi kaybettiğim için üzgünüm."

"Bunun umurumda değil. Sadece . . . seninle Herrani'de mi konuştu?"

"Evet."

"Eminsin?"

Haberci ona tuhaf bir bakış attı. “Kendi dilimi tanıyabilirim. O da senin ve benim gibi anne tarafından eğitildi.”

Ben Herrani bilmiyorum, dediğini hatırladı Risha. Ayrıca casus olduğunu asla söylememişti. Arin, Tensen'in sözüne inanmıştı. "Görmediğini söylemiştin. *Neyi* göremedin?”

“Vagonun içini göremedim. Duvarları sağlamdı. Kapılar da. Onu pencerede gördüm.”

"Onu tanımla."

"Yapamam."

Arin düzgün bir şekilde konuşmak için çok uğraştı. "Ne demek yapamazsın? Onu gördün. Öyle dedin."

"Eh, evet, ama" -adamın da hüsrana uğradığı açıktı- "Sadece elini gördüm."

"Cildi ne renkti? Benimki gibi? senin mi?”

"Az çok. Daha az sanırım. Biraz soluk. Bir ev kölesinin rengi.”

Dacran değil. "Bana söyleyebileceğin başka bir şey olmalı." Arin için kıpırdamadan oturmak giderek daha zor geliyordu. "Tutukluya ne oldu?"

Adam, Arin'in bakışlarından kaçınarak yıpranmış boynunu ovuşturdu. "Korumalar bana vurdu. Başım çınlıyordu. Arabanın içinde ne yaptıklarını duyamıyordum. Ne dediklerini bilmiyorum. Ama sesi korkunç geliyordu.

"Ve daha sonra?"

"Vagon kuzeye, tundraya doğru gitti."

Roshar tehlikeli bir şekilde, "Kız kardeşimin Herran için casusluk yaptığına inandınız ve bundan bahsetmeyi uygun görmediniz," dedi.

"Şimdi onu belirtiyorum."

" Arin, bazen senden gerçekten hoşlanmıyorum."

“Paylaşmak benim sırrım değildi. Tensen, formantının kimliğini gizli tutmakta ısrar ettiğini söyledi. Ona bastım, bana bir isim verdi. ona hayrandım. Tensen'e su kemerlerindeki zehirden bahsetmemiş olsaydı, bu şehirdeki herkes ölecekti. Anonim olmak istiyorsa, bunu onurlandırmak zorundaydım.”

"Kendi derinizi kurtarmayı onurlandırmak zorundaydınız, demek istiyorsun. Kız kardeşimizi bilgi almak için kullandığını bilseydik, kraliçe ve ben senin hakkında biraz farklı hissedebilirdik.

" Kardeşin *değildi ."*

"Konu o değil!"

"Biliyorum ama benim yerime sen ne yapardın?"

Roshar huysuz bir şekilde kütüphane şöminesine baktı. Orada aylardır ateş yakılmamıştı, ama kül kokusu kaldı. Mat siyah bir taşla süslenmiş gibi görünen kalın bir bant olan yüzüğüyle oynadı. Bir doğulunun yüzük takması alışılmadık bir şeydi; ellerini her türlü süslemeden uzak tutmayı seviyorlardı. Arin, bu yüzüğün özel bir amacı olduğunu biliyordu: Taş gibi görünen şey aslında uyuşturucu serum içeren bir şişeydi. Hiç sormamıştı ama serumun da öldürebileceğinden şüpheleniyordu. Roshar yüzüğü salladı. "Arin," dedi sessizce, "gerçekten bir şeyleri zorluyorsun."

Biliyorum, dedi Arin tekrar. "Üzgünüm."

"Yani. Güveniz benim kız kardeşim değil."

"Evet."

"O Herrani."

" Evet."

"Ölü bir Herrani."

Arın başını salladı. "Tundranın esir kampına gönderildi."

"Ölü kadar iyi," diye düzeltti Roshar.

"Bu bir çalışma kampı. Bir cesedi çalıştıramazsınız. Bu sadece bir ay önceydi. O yaşıyor olabilir."

Roshar hızla Arin'in gözleriyle karşılaştı. "Numara. Oh hayır. Düşündüğünü düşündüğüm şeyi düşünme bile."

"Küçük bir kuvveti kuzeye götürebilirim..."

"Orada dur."

"Değerli bilgilere sahip olabilir."

"Değmez."

"Orada olmayı hak etmiyor."

"Neye bulaştığını biliyordu. Tüm casuslarımız riski biliyor." Roshar nazikçe ekledi, "Her birini kurtaramazsınız."

Arin yavaş bir nefes verdi. Avuçlarını gözlerine bastırdı. Elleri soğuktu. Kestrel'in elleri ilk başta dokunulduğunda her zaman soğuktu. Yavaş yavaş nasıl ısınacaklarını hissetmeyi severdi. . .

Arin kendini kısa tuttu. Zihninin çalışma şeklinden, sebepsiz yere Kestrel'e nasıl sıçradığından, bunun ona daha önce birçok kez hatırlattığından, düşüncelerinin ona nasıl döndüğünden ve sanki o bir av kuşuymuş ve o bir av kuşuymuş gibi eve doğru uzandığından şüpheleniyordu. dönen cazibesi.

Roshar, "Sana ne yapacağını söylemeyeceğim," dedi. "Bundan bıktık. Ben sadece sana soracağım -ki *sen , kabul etmem gereken, strateji konusunda olağanüstü bir yeteneğin var- burada* savaştan kuzeye asker göndermenin

akıllıca olduğunu düşünüyorsan, yapmadığın halde hapishaneden bir kadını kurtarmaya çalışmak. Bu kurtarmanın kaç cana mal olacağını, hatta aradığınız kişinin kimliğini bile bilmiyorum. Peki, Arın? Akıllı mı?”

"Numara."

"Yine de yapacak mısın?"

"Hayır," dedi Arin isteksizce. "Yapmayacağım." Ve bunu demek istedi.

Bölüm 5

Arin'in eli yastığa karşı seğirdi. Bacakları çarşafları büktü.

Gözlerini açtı. Ay pencerede büyük ve sarıydı. Ayın çatı bahçelerinden nasıl görüneceğini merak etti ve aniden bahçelere girdi - doğu bahçesi ve batı bahçesi kilitli bir kapıyla ayrılmış olsa da aynı anda ikisi de. Çıplak ayaklarının altındaki pürüzsüz taşlar soğuktu. Uyumakla uyanmak arasında bir yerdeydi. Sonra bu aydınlanmayı unuttu ve olduğunu bilmeden tamamen rüyanın içindeydi.

Bahçe duvarının diğer tarafından birinin ayak seslerini duydu. Ama *her* iki bahçede de her iki taraftaydı: kendisinin ve Kestrel'in. O yalnızdı. O hala. O sesi çıkarmıyordu.

Yine, çakılların saçıldığını duydu. Ama başka kimse yoktu.

Gece gökyüzü açıldı. Biri iplerini koparıyordu. Üzerine ipek paneller halinde indi. Mavisi gözlerini kapladı, ağzını doldurdu. Kaburgaları genişçe yayıldı. Boğuluyordu. Bezi içmeye çalışıyordu. Ciğerleri parçalanırken bile boğazı bunun için can atıyordu.

Şaşkınlıkla uyandı. Çarşaflar nemliydi. Nefesi daraldı.

Rüya kötüleşti. Sadece mavi ipek resimleri vardı. Gözlerinde. Ağzına da.

Dik oturdu. Yatağı ay ışığında yıkanmıştı.

Aklı, Kestrel'i son gördüğü anı ile titreşti. Piyano tezgahının üzerine mavi elbisesinin dökülmesi.

Kendini tekrar uyumaya zorladı.

Sabah, belli belirsiz bir kabus gördüğünü biliyordu. Sonra kaşlarını çattı, "kabus"un doğru kelime olduğundan emin değildi. Onu hatırlamaya çalıştı. Parlamaları vardı: boğulma hissi, boğulmak istediği *hissi* . Mavi birşey.

Arin aniden, yapmamış olmayı dileyecek kadar hatırladı. Rüyayı kafasından attı. Kırılgan düşüncelerde olduğu gibi, örümcek ağı iplikleri büküldü. Hiçbir şey oldular. . . ya da neredeyse hiçbir şey. Lavabodan ağzına su alırken artık açıklayamadığı bir duyguya dönüştüler. Duygu sürüklendi, artık bir düşünce ya da hatıra değil, sadece bir huzursuzluk çırpıntısı.

Kahvaltı için Sarsine'nin odasına gitti. Süit, Arin'in kendi süiti kapatılmış, perdeleri çekilmiş kız kardeşinin emirlerine göre dekore edilmiş bir kız çocuğuydu.

Sarsine fincanını tabağına koydu. "Sorun nedir?"

"Hiç bir şey." Konuşmaya gelmişti ama ne söyleyeceğini bilemediğini ve aslında hiçbir şey söylemek istemediğini anladı.

"Gözlerinin altında gölgeler var. Uyku tanrısı seni sevmiyor."

Arın omuz silkti. Bir yaz meyvesini soydu, küçük bıçak elinde hızla hareket ediyordu. Meyvenin menekşe eti ezildi ve damladı. Kokulu, esmer, tatlı kokuyordu. Aşina. Parfüm. Deride, boğazının hemen dibinde.

Meyveyi tabağına bıraktı, artık aç değildi.

Sarsine onu elinden aldı ve suyunu almak için parmağını emerek yedi. "Bazılarımızın meyve toplamak için yeterince iyi olmasından memnun değil misiniz?"

Dikkatini odakladı. "Evet ama . . "

"Savaşmak için yeterince iyi değil."

"Savaşmanı istemiyorum."

"Ben değil , belki." Çayını içti.

"Bir projeye nezaret edebilir misin?"

Siyah kaşlarını kaldırdı.

Hafif ceketinin iç cebinden katlanmış sayfaları çıkardı. Minyatür topu nasıl yaptığını ayrıntılı olarak anlattılar: namlu ve top için kalıp yapma süreci, boyutlar, namlunun bir deri stoğa nasıl yerleştirileceği.

Sarsine sayfaları inceledi. "Ne kadar istiyorsun?"

"Yapabileceğin kadar çok."

Sessizce gitti. Onun olmasına izin verdi. Biraz ekmek yedi, sonra kendini en küçük parmağındaki Tensen'in yüzüğüne bakarken yakaladı. Casus şefinin ona neden yalan söylediğini merak etti.

Tensen , Güve'ye kimliğinin gizli kalacağına söz vermişti. Bu daha başından belliydi. Sonra Tensen bu sözünden geri adım atmış ya da Arin'e olan daha büyük sadakat vaadinin ağırlığının altına düşmesine izin vermiş gibi görünüyordu. Tensen, akıllı casusu olarak Risha'yı seçmişti.

Bir Herrani kadını neden kimliğinin gizli kalması konusunda bu kadar ısrarcı olur?

Muhtemelen imparatorluk sarayında bir hizmetçi. Keşfedilmekten korkuyor. İmparator intikamcı bir adamdı.

Arin yara izine dokundu. Parmakları yapış yapıştı.

Güve Deliah olabilir mi? Ama Arin'in yüzünü dikmiş olan Herrani terzisi ona doğrudan bilgi vermişti. Bunu neden yaptığını *ve* Tensen'in gizli casusu olmak gibi ayrıntılı bir maskaralığa giriştiğini anlamadı.

Sarsine, düşüncelerinin gidişatını tahmin edercesine, "Peki ya haberci?" dedi.

"Onunla konuştum. Ona eve gidebileceğini söyledi."

"Arın. Sınırlar kapalı. Valoria'dan dağlara doğru yürüdü. Onu geri gönderemezsiniz. Onun evi yok."

Arin yüzünü buruşturdu. "Düşünmüyordum."

"Bu ancak kalbin yoluna girdiğinde olur."

Yine o huzursuzluk çırpıntısını hissetti. Kendine unutturduğu rüyayı hatırlamaya çalıştı. Onu çok iyi tanıyan kuzeninden uzaklaşmak için sabırsızlanarak ayağa kalktı - gerçi neden geldiğini anladı. "Öyleyse haberci eski odamda kalabilir."

Sarsine, “Gitmediyse haber veririm” dedi.

Roshar, az önce bir tavuğu öldüren kaplanıyla mutfak bahçesindeydi. Kaldırım taşları kanlı tüylerle doluydu. Kaplanın hala küçük olmasına rağmen büyük pençeleri vardı. Avluda yatıyordu, güneşte nefes nefeseydi, patilerini pençelerinin üzerine atmıştı, namlu pembe ve ıslaktı.

Prens Arin'e baktı.

“Yumurta tavuğu muydu?” Arın sordu.

"Senin için haberlerim var. Tavuklarla ilgili değil.”

"Valoryalı mahkumlar mı?"

Roshar kuyunun kenarına oturdu, ifadesinin okunması zordu.

Arin'in kalbi düştü. "Nasıl bir haber?"

“Önce kötü haberi mi istersin yoksa iyi mi yoksa kötü mü olarak kabul edeceğinden emin olmadığım haberi mi?”

"Kötü haber."

"Casus müdürünüz öldü."

"Gergin mi?" Arin bunu bekliyordu, ancak acının yarası sanki tamamen hazırlıksızmış gibi derine indi.

"Terzi de öyle. General Tensen'i öldürdü - ya da en azından öyle diyorlar. Terzi konusunda belirsiz.”

Arin'in midesi boştu. Kendi kanının perdesinin ardından Deliah'a baktığını ve bir an için onun annesine benzediğini düşündüğünü hatırladı.

"Diğer haberleri ister misin?" Roshar tereddütle sordu.

Hayır. Arin birden bunu duymak istemediğinden, dayanamayacağından emin oldu. İçini kaplayan bir korku hissetti.

"Senin . . ” Roshar tökezledi.

bir tavuk tüyü havalandı ve kuyunun dibinde anaforlu bir şekilde kıvrıldı.

"Arin, Kestrel öldü."

Kulakları çınlıyordu. Kuyuya düşmüş gibi hissediyordu. Roshar'ın sesini çok uzaklardan duydu. Sözler ona düştü. Roshar, "Yeniydi," dedi. "Hastalık. Başkentten uzaktayken, prensle seyahat ediyordu. Bütün imparatorluk yasta.”

"Bu doğru değil."

Roshar bir şeyler söyledi. Arin onu duymuyordu. Kuyunun dibindeydi. Su başının üzerine kapandı, soğuk ve siyahtı.

Bölüm 6

"İyiyim."

"Arin, olmadığını biliyorum."

Arin köpüklü atla döndüğünde Sarsine, Cirit'in boş ahırında onu bekliyordu. Arin pürüzlü, keskin bir his hissetti. Bazı kısımları paslanmış, bazı kısımları tehditkar bir şekilde parlak. Toprakta yatan gerçek bir şey olsaydı, kimse ona dokunmaktan daha iyisini bilirdi.

Bir gezintiye çıkmıştı. Ona onu hatırlatan kısımlarını ziyaret etmek ya da kaçmak gibi bir mesele olmasın diye evinden ayrılmıştı. Javelin'i çok zorlamıştı. Ama sonunda aygırı yavaşlatıp, şehrin at yollarının yeşil gölgeliğinin altında ilerlettiğinde, yüzündeki teri silmiş ve altında kimin atı olduğunu hatırlamıştı. Başka seçeneği olmadığını gördü. Kaçmanın bile bir hatırlatma olduğunu gördü.

Elleri dizginleri çok kısa tutuyordu. Acımasız ve tanıdık bir duygu onu talep etti. Kalbi küçüldü. Yumruğunu kırabileceği bir ceviz gibi küçük, sert ve dolgun hissediyordu.

Yüzü hala ıslaktı. Çok uzağa atmıştı. Cirit'i eve geri çevirdi.

Sarsine'yi açık, gölgeli ahırlarda üç ayaklı bir taburenin üzerinde beklediğini görünce, onu görmezden gelmiş ve Javelin'in avludaki yalaktan içmesine izin vermişti. Atını eyerinden çıkarmıştı. Dizginleri kaldırdı. Atın üzerine yavaşça döktüğü bir kova su getirdi, o da burnunu çekti ve başını indirdi. Arin ceketindeki suyu sıyırdı, sonra onu bir bezle sildi. Toynakları kontrol etti, bir kazma ile çamur ve çakılları kazdı, parmaklarını kullanarak toynak kurbağasının her iki tarafındaki oyuklara nazikçe girdi.

Sonunda Arin, sessizliğinin kuzeninin gitmesine yetmeyeceğini anladı. Atı ahıra getirdi. İyi olduğunu söyledi, olmadığını söyledi. Cirit'in iğnesini sildi ve kapattı ve tekrar sessizliği denedi, çünkü konuşursa pişman olacağı bir şey söyleyeceğinden emindi.

"Neden onun yasını tutmanın yanlış olduğunu düşünüyorsun?" dedi.

"Sarsin." Sesi gergindi. "Beni seviyorsan, gidersin."

"Önce bana cevap ver."

Kelimeler ondan fırladı. "Çünkü sandığım kişi değildi. Tanımadığınız birinin yasını tutamazsınız."

"Birbirinizle nasıl olduğunuzu gördüm. Neden onu tanımadığını düşündün?"

"Çünkü o bir *yalancı* . Onun oyunları, akıllı numaraları var. Herkes onun tuzağına düşer. Ben de yaptım . . ” Kendi sözlerini dinleyerek sustu . Sertçe eğilerek Javelin'in kahverengi ceketini fırçalamaya başladı. "O ölmedi."

"O değil?" Sarsine endişeli geliyordu.

Atın kaslarının seğirdiğini ve çalıların altına sıçradığını izledi. "Numara."

"Arin, bunun nasıl hissettirdiğini biliyorum. Bunu yaptığımı biliyorsun. Sanki imkansızmış gibi, sanki bir hata yapılmış gibi ve bir düzeltebilseydin..."

"Bu değil. Bütün hikayenin kulağa yanlış geldiğini söylüyorum."

"Anlamıyorum."

Fırça hızla hareket ediyordu. "Başlangıçta gizli evlilik. İlk yaz düğünü imparator için değerliydi. Tüm bu iyi niyet. İmparatorun hanedanının büyümesine tanık olmanın heyecanı. Gelin. O bir ödüldü, biliyor musun? O düğün, imparatorun oğlunun Kestrel ile evlenmesiyle ilgili değildi. İmparatorun orduyla evlenmesiyle ilgiliydi. İmparator o düğünü asla terk etmeyecekti. Eğer gizlice evlendilerse, o zaman neden imparator onları herkesin görmesi için yeniden evlenmeye zorlamadı? Mantıklı değil."

"Mantıklı olmasını istemiyorsun."

"Onu bir *hastalık* mı öldürdü? Villasında çalıştığım süre boyunca onu hiç hasta görmedim. Sadece bir kez yatalaktı ve bunun nedeni..." Arin nasıl topalladığını hatırlayarak durdu. Onun için savaştığı bir düelloda yaralanmıştı.

Fırçayı indirdi.

Daha önce buradaydı. Bunu her zaman yapardı: Kestrel'in sargılı dizine, onu öpme şekline, çatı bahçesini onunkinden ayıran kapının kilidini açtığı geceye uyan hikayeler uydururdu. Süitinin penceresinden kapının açık olduğunu görmüştü. Beklemişti, nabzı yükseliyordu. Kapıyı tekrar kapatmadan hemen önceki böyle anlar, başkentte onun peşini bırakmadı, onun hakkında bir şeyler hayal etmesine neden oldu. Güzel, cezbedici senaryolar. Onun Tensen'in Güvesi olup olamayacağını nasıl merak ettiğini bile hatırladı.

"İlk yaz yaklaşık bir ay önceydi," dediğini duydu.

Cirit homurdandı ve damgaladı. Arin'in göğsünü yalamak için boynunu büktü.

Sarsin konuşmaya başladı.

Lütfen gidin, dedi Arin. "Sorunun cevabını verdim. Yalnız kalmak istiyorum. Düşünmem gerek," diye ekledi, ne düşündüğünden bile emin olmasa da.

O gittiğinde, Arin parmaklarını atın yelesine geçirdi. Kestrel, Cirit'i severdi. Nasıl olsa onu geride bırakmıştı.

Arin, elini Javelin'in yelesinde, kaba tellere doğru kıvrılırken gördüğünü hatırladı. Bu, eli piyano tuşlarını açarken en küçük parmağı ile başparmağı arasındaki neredeyse acayip uzunluğu hatırlamasını sağladı. Doğum lekesinin siyah yıldızı. Onu imparatorluk sarayında tekrar gördü. Onun müzik odası. O odayı sadece bir kez görmüştü. Yaklaşık bir ay önce, İlkyaz'dan hemen önce. Mavi kolları bileklerinden bağlanmıştı.

İçine bir şey battı. Bir huzursuzluk çırpıntısı.

şarkı söyler misin

Onu satın aldığı gün, ona ilk sözleri bunlar olmuştu.

Arin'in boğazında, tıpkı Arin'in bu soruyu sorduğunda olduğu gibi, kısmen aynı nedenle bir bulantı çemberi dolaştı .

Aksanı izi yoktu. Kusursuz, doğal, anne tarafından öğretilen Herrani dilinde konuşmuştu.

"Bildiğim her şeyi sana anlattım," dedi haberci. Arin, çocukluk süitine gitmişti, adamı orada bulamama, izini sürmek zorunda kalma, kaybedilen zaman düşüncesiyle paniğe dönüşen bir endişe hissediyordu. . . ama adam, Arin'in sert vuruşundan hemen sonra en dıştaki kapıyı açmıştı.

"Sana doğru soruları sormadım," dedi Arin. "Yeniden başlamak istiyorum. Mahkumun sana güveyi vermek için arabanın parmaklıklarından uzandığını söyledin."

"Evet."

“Ve onu gerçekten göremedin.”

"Doğru."

"Ama onun Herrani olduğunu söyledin. Onu *göremeyeceksen* neden böyle söyledin ?”

"Çünkü Herrani dilinde konuştu."

"Mükemmel bir şekilde."

"Evet."

"Aksan yok."

"Numara."

"Elini tarif et."

"Emin değilim . . ”

“Deri ile başlayın. Seninkinden, benimkinden daha soluk olduğunu söyledin.”

"Evet, bir ev kölesi gibi."

Bu bir Valorian'ınkinden pek farklı değildi. "Bileğini, kolunu görebiliyor musun?"

"Bilek, evet, şimdi sen bahsettiğine göre. Zincirler içindeydi. Kelepçeyi gördüm."

"Elbisenin kolunu gördün mü?"

"Belki. Mavi?"

Arin'in içini bir korku sardı. "Düşünüyor musun yoksa biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Olaylar çok hızlı gelişti."

"Lütfen. Bu önemli."

"Doğru olduğundan emin olmadığım bir şey söylemek istemiyorum."

"Tamam tamam. Bu onun sağ eli miydi, yoksa solu muydu?"

"Bilmiyorum."

şey söyleyebilir misin ? Mühür yüzüğü taktı mı?"

"Gördüğümden değil ama..."

"Evet?"

"Doğum lekesi vardı. Elinde, başparmağın yanında. Küçük siyah bir yıldıza benziyordu."

"Arın." Roshar kısaca gözlerini kapadı, sonra iki başlı olarak doğmuş hayvanlar gibi doğanın sapmalarına ayrılmış hafif tiksinti, biraz büyülenmiş bakışla ona baktı. "Bu kulağa—"

"Kulağa nasıl geldiği umurumda değil."

"Onun hakkında daha önce böyle şeyler düşünmüştün."

"Kendime güvenmeliydim. Yalan söyledi. ona inandım. Olmamalıydım."

"Arin, o öldü."

" Bana cesedi göster."

"Senin için endişeleniyorum. Ben ciddiyim."

"Askere ihtiyacım yok. Tundraya yalnız gideceğim."

"Demek istediğim bu değildi."

"Biliyorum. Ama ben gidiyorum."

"Bir hayaleti kovalamak için savaşın ortasında ayrılamazsınız."

"Geri döneceğim."

"Tundra Valorian bölgesidir. Yakalanırsan sana ne yapacaklarını anlıyor musun? Kim olduğunu gizleyemezsin. O yara-"

"Bana ihtiyacın yok. Kendin söyledin."

"Şaka yapıyordum!"

Arin, Roshar'a Sarsine'ye verdiği minyatür top için aynı planların bir kopyasını verdi. "Kuzenimden bu konudaki üretimi denetlemesini istedim. Herrani savaşmak için yeterince iyi değil, ancak bunları yapmak için fazla fiziksel güç gerekmiyor. Ve mekanizmanın farklı bölümlerinin yapımını farklı

kişilere atayabilirsiniz. Yaşlılar bile mühimmat yapabilir. Şimdi başlarsan, ben dönene kadar bu silahlardan küçük bir cephaneliğe sahip olacaksın."

"Bunu bana mı veriyorsun?"

"Bunu sana daha önce vermeliydim."

"Bu, insanların kendilerini öldürmeden önce yaptıkları türden bir şey."

Arın başını salladı. "İntihar, ölmenin onursuz bir yoludur."

Roshar kendini tam boyuna çekti. Kollarını kavuşturdu, parmaklarını pazı boyunca dalgalandırdı. "Seni burada zorla tutabilirim. Benim ülkemde, çılgın insanların kendilerine zarar vermemesini sağlayan yasalarımız var."

Arin, " Benim için yapabileceğin bir şey var." dedi .

"Sormaya korkuyorum."

"Yüzüğünü ödünç alabilir miyim?"

Bölüm 7

Tundra havası sisle bembeyazdı. Arin, botları soğuk çamura sızan bodur bir çalılığın arkasına çömelirken, dürbününden, yanardağların dibindeki kayaların arkasından mahkumların karanlık çizgisinin ortaya çıktığını gördü. Görüş alanından geçen her mahkumu taradı. Yüzünü göremiyordu. Sis çok yoğundu. Çalışma kampının açık kapısından içeri girdiler. Arkalarından kapandı.

Akşam olmasını bekledi. Sıcaklık düştü. Uzakta bir kurt uludu.

Haberci İlyan onu kurtlar konusunda uyarmıştı. Arin'e çalışma kampına giden Valorian yolunu görmelerini engelleyen tundraya giden bir yol göstermişti. Gündüz uyumuş, gece yolculuk yapmışlardı. İlyan, teçhizatlarını boşaltmak ve sığ bir gölün yanında üç atı dinlendirmek için durdukları yerde Arin'i bekliyordu. Arin, Javelin'in onu görmek için başını kaldırışını hatırladı.

Arin sessizce içeri girdi. Kapanan kapıya baktı. Gergin, katı bir dinginlikle doluydu, yapması gerekenden başka bir şey düşünmesine izin vermeyen türden . Roshar'ın haberinden beri onu ele geçiren duyguları durdurdu. Katranlı kederin, coşkulu umudun üzerine soğuk bir sis gibi yayıldı. İçini kemiren, nefes almasını imkansız kılan duyguyu uzak tutuyordu: pişmanlık.

Başka bir kurt aradı. Artık hava alacağı kadar karanlıktı.

Kapağını bıraktı ve volkanlar için yaptı.

Üst kısmı yeşilimsi yarı karanlıkta görünen bir yanardağın dibinde, Arin saçlarına gevşek kükürt sürdü. Sarı, ufalanan, kokuşmuş şeyi yüzüne sürdü ve yara izinin çizgisine bulaştırdı. Ellerini bununla kekledi. Roshar'ın yüzüğüne sürttü.

Arin'in sivil kıyafetleri seyahat günlerinden kalma çamurla kaplanmıştı. Kendini görebilseydi, sarı ve kahverengi bir bulanıklık görürdü. Yakından bakmadıkça yaşı ve kökeni belirsiz bir adam.

Kimsenin olmaması için dua etti. Madenlere indi. Kalp atışları tünelde davul gibi yankılanıyordu.

Sabahı bekledi.

Şafak vakti mahkûmlar kazmalarla tünele indiklerinde, Arin onlara karışmak, onlardan biri olmak için gölgelerden dışarı çıktı. Gizlice yüzlerini aradı. Onu göremeyince, çok geç kaldığı için dehşete kapıldı. *Bir ay* . Bunun için kendinden nefret etti. Madenlerin derinliklerine inerken düşüncelerine dayanamadı: Kadının hasta olduğu, incindiği. Başka bir hapishaneye nakledildiğini. Belki o başka bir yerde acı çekerken burada daha fazla zaman harcıyordu.

En kötü düşünceyi düşünmesine izin veremezdi.

Kestrel güçlüydü. Bundan kurtulabilirdi. Her şeyden kurtulabilirdi. Ama diğer mahkûmların gevşek yüzlerini -boş bakışlarını, ayaklarını sürüyen yürüyüşlerini- gördüğünde o kadar emin değildi. Korku omurgasından aşağı kaydı.

Madenlerde onunla birlikte iki Valorian muhafızı vardı, ama pek dikkat etmediler. Arin bir mahkûmun elinden kazmayı aldığında fark etmediler. Gardiyanlar, ancak eli boş mahkum, bir uyurgezer gibi dolaşıp, tırnakları kırılmış, kanayan parmaklarıyla kayalık duvarlardan kükürt çıkarmaya çalıştığında birbirleriyle konuşmalarını kesti. Arin göz ucuyla adamın mekanik kararlılığını izledi. Arin başını aşağıda tuttu, omuzları çöktü ve yüzü gardiyanların mahkuma yaklaşıp konuştukları kadar ifadesizdi. Sonra omuz silktiler. Adama bir kazma bulmuşlar.

Arin çalıştı. Kestrel'in bunu yaptığını düşündü. Baltasını duvara sapladı, boğazındaki safrayı yuttu. Hastalanamadı, dikkatleri üzerine çekemedi. Ama mide bulantısı onu terk etmedi.

Saatler böyle geçmiş olabilir. Geçen zamanı sayamıyordu. Tünelin ağzından süzülen grimsi ışık değişmemişti.

Ama mahkumlar yaptı. Aniden hareketsiz gittiler. Arin orta sahada baltasını kaptı. O da kendini heykel yaptı. Neyi beklediklerini merak etti.

Suydu . Korumalar dağıttı. Mahkumların vücutları gerildi ve hevesle içtiler.

Arin onları taklit etti. Suyu yuttu.

Dakikalar sonra nabzı gökyüzüne yükseldi.

Vücuduna göre fazla büyük hissediyordu. Sanki uzaktan oynandığını biliyordu. Su.

Zevke benzer bir enerjiyle kayaya vurdu. Bu doğru değildi. Kendi kendine bunun doğru olmadığını, gerçekten hissettiğinin bu olmadığını söyledi. Yine de çifte sepetini sevgiyle kükürtle doldurdu.

Başarısız olacaktı. Bir planı vardı, buraya bir planla gelmişti. . . gömleği terden sırılsıklam oldu, planın parçaları dağıldı ve yalnızca başarısızlığından emin oldu.

Senin yüzünden .

Arin'in elleri yavaşladı. Kestrel'in sesini tekrar duydu, bir arabanın sallandığını hissetti. İlk kış. Avucunu arabanın penceresine koyarsa, tüylü donunu eritirdi.

Senin yüzünden, demişti Kestrel. Ağzı onunkinin altında açılmıştı.

Arin'in ne yapmak için burada olduğu bilgisi onu içine çekti ve bir vida gibi döndü.

Yeniden kendisi oldu. Onu yüzüstü bırakmayacaktı, bir daha değil.

İlaç söndü. Hâlâ oradaydı -kanının içinde çekirge gibiydi- ama vücudu şimdi neredeyse sessizdi. Yorgun. Kemikleri yuvalarında gevşemiş gibiydi. Gardiyanlar onu yüzeye çıkardı, diğer sarı ceketli mahkûmların beklediği, bir bakışta sayılamayacak kadar çoktu, gardiyanları silahsız bile alt edebileceklerdi. Ve silahları *vardı* . Baltalar, bazıları. Diğer mahkumlar ayaklarının dibindeki kayaları yakalayabilirdi.

Arin itaati anlamıştı. Valor istilasından sonra itaat etmesi kolay olmuştu. Olmayanlara ne olduğunu gördü. Korkmuş bir çocuktu. Sonra büyüdü, değişti, direndi. Sonrasını aldı. Ağızda kan. Başka bir yerde. Bazen her yerde, onun gözünde de vizyonunu değiştiriyormuş gibi geliyordu. Düşüncelerini kapladı. Şeylerin tadı. Bir keresinde, bir noktayı kanıtlamak için: Bir at yuları başının üzerine sıkıldı, dişlerinin arasına demir bir parça yerleştirildi.

On yıllık kölelikten sonra Arin, itaatin birçok biçimini biliyordu. Acı korkusu, kişinin kendine intikam alacağına dair cesur söz. Umutsuzluk. Kayış veya yumruk tarafından yeterince sık kırılan öğütücü bir monotonluk. Cezanın efendisini daha çok efendisi ve onu daha az kendi haline getirmesi. Ne kadar aptalca olursa olsun, meydan okumaya eğilimliydi, çünkü en azından o anda, iradesinin bütünlüğü konusunda ısrar edebilirdi: kimse tarafından değiştirilemezdi. Ama sonra acı onu değiştirdi. Aşağılama yaptı. İtaat, umutsuzluğun bir versiyonu haline geldi.

Ama gardiyanlar mahkûmları sıraya dizerken tanık olduğu türden bir itaati hiç görmemişti. Onlar inekti. Gördüğü ve yaptığı, hayvan *gibi davranan* insanlar gibi bile değillerdi . Burada tundrada herhangi bir direniş söz konusu değildi, en ufak bir nefret belirtisi de yoktu.

Arin , Kestrel'in böyle itaat ettiğini hayal bile edemezdi. Onun itaat ettiğini hayal bile edemiyordu.

Perişan mahkûmlar arasından onu görmeye çalıştı. Ön saflarda mıydı? Onu tanıyamayacak kadar değişmiş miydi?

Orada mıydı?

Bir muhafız Arin'in kazmasına uzandı. Arin'in elleri geri çekildi. Baltayı savurmak ve muhafızın boğazına çivilemek istedi.

Gardiyan ona baktı. Arin parmaklarını gevşemeye zorladı. Baltayı bıraktı.

Herkes gibi sıraya girdi ve kampa götürüldü.

Avluda servis edilen yemek ve sudan kaçındı. Onu gördüğünde yavaş yavaş çorbayı kasesinin dudağından çamura doğru damlatıyordu. Sırtı ona dönüktü. Saçları keçeleşmişti. O kadar zayıftı ki, güçlükle yutkunmak zorunda kaldı. Bir an için yanıldığına, bunun o olamayacağına inandı. Ama öyleydi.

Diğer kadınlarla birlikte bir hücre bloğuna götürülüyordu. *Arkana bak* . *lütfen* . Yapmadı ve sonra ters yöne yönlendiriliyordu, kalbi içinde titriyordu, yine de kendisine söyleneni yapmak zorundaydı.

Ta ki o, erkeklerin hücre bloğuna girdiği ana kadar.

En yakındaki muhafızın arkasına geldi, Valorian'ın kafasını korkunç bir açıyla burktu ve boynunu kırdı.

Başka korumalar vardı. Ona geldiler. Onları Roshar'ın yüzüğüyle soktu ve baygın halde yere yığıldılar. Arin, düşmüş bir gardiyanın üzerinde anahtarlar buldu. Erkek mahkumları kilit altına aldı. Zaman kazanmak için mümkün olduğunca az hücreye olabildiğince çok doldurdu.

Kadınların hücre bloğu sessizdi. Mahkumların çoğu zaten hücrelerindeydi: yerdeki gölgeler.

Koridorun sonunda gümüş örgülü Valoryalı bir kadın onu gördü. Hançerini çekti. Bağırmak için ağzını açtı. Ona doğru koştu, hançerden kurtuldu, bir elini yüzüne kıstırdı ve yüzükle onu soktu. Sonra anahtarlar elindeydi ve Arin hücre hücre gidiyordu. Kısık bir fısıltıyla Kestrel'in adını seslendi. Cevap gelmedi. İçinde köpüren bir his, korku, umut ve çaresizliğin asit karışımı.

Sonra durdu. Onu toprakta uyurken gördü. Yine sırtı ona dönüktü ama o, omurgasının kıvrımını, omzunun sivri ucunu ve kaburgalarının inip kalkma şeklini biliyordu. Anahtarlarla uğraştı.

Adını söylemeye devam etti. Uyanması için yalvarıyordu. Aynı sözler ağzından defalarca döküldü. Artık hücreye girip yanağına dokunduğunda ve hala uyanmadığında vücudunu yukarı kaldırdığında ne söylediğinden bile emin değildi. Başı arkaya eğikti. O uyudu. Arin'in bir yanı, onu tokatlamak zorunda kalacağı , uyanması *gerektiği konusunda uyardı* ve sonra başka bir yanı bu düşünceyle irkildi. Yapmazdı, asla yapmazdı, öldürecek kişiyi öldürürdü.

"Kerkenez?" Onun zayıf omuzlarını bile sarsamadı. "Kerkenez?"

Gözleri çatlayarak açıldı. Nefesini tuttu. Daha tam olarak uyandı ve onu gördü.

Daha önce, onun diğer mahkûmlar gibi olabileceği, aklının gitmiş olabileceği, gözlerinde hayat olmayacağı ve yüzünün gördüğü her şeyden çekileceği ihtimalini düşünmesine izin vermemişti. onu olduğu kişi yaptı.

O öyle değildi. Değildi ve Arin onun göz kırpıp onu içeri almasını ve bakışlarının arkasındaki zihni görünce minnettar oldu. Şükran sıcak ve akıcı geldi: tanrılarına bir teşekkür duası. Yüzünü ellerinin arasına aldı - çok sertti.

Ya da çok kaba davrandığına inanıyordu, çünkü kadın geri tepti. Onu incitmekten korkuyordu. Ama solgun ışıkta gözlerini kısıp onu inceledi. Kargaşasını gördü, tercüme edemedi.

"Sen kimsin?" diye fısıldadı.

Arin sorusunu tekrar sorana kadar anlamadı.

Anlayış onu okşadı.

Onunla ilgili hiçbir anısı yoktu. Gerçekten onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bölüm 8

Tundranın üzerinden tökezlediler. Onun ne kadar doğal olmayan bir şekilde uykulu olduğunu gördü. Ayak bilekleri bazen, sanki vücudu peluş kumaştan yapılmış ve onu kendi iradesi dışında hareket etmeye zorluyormuş gibi altından kıvrılıyordu.

"Bana yaslan" dedi. Öyleydi, ama ondan hoşlanmadığını söyleyebilirdi.

"Biraz daha ötede," dedi.

Sonunda onu taşıdı. Yeşil dökümlü karanlıkta, göğsüne yaslandı.

Arin, İlyan'ı ve atları bıraktığı gölün kıyılarına ulaştığında bacakları çamurdan kaygandı. Arin kamptan geriye kalanları gördü. Dizleri neredeyse bükülecekti. Yemin etti.

Kestrel uyandı. Onu nazikçe yere bıraktı. Sonra çömeldi, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

İlyan'ın yarısı yenmiş cesedi çadırdan sürüklenmişti. Atlar gitmişti.

Kurtlar. Arin önceki gece onların ulumalarını duyduğunu hatırladı. Avuçları yüzünden kaydı. İlyan'ın ölümünün dehşetini ve acısını ve bunun nasıl da onun hatası olduğunu düşünmemeye çalıştı . Atlar olmadan tundrayı ve Herran'a giden dağları kapatmanın ne kadar süreceğini düşünmemeye çalıştı. Kestrel'in durumu. . .

Ona baktı. Çerçevesinin yoksulluğu. Ona karşı ihtiyatlı davranması, şimdi bile böyle davranması.

Atları kastederek, "Hayatta kalmış olabilirler," dedi. Hızlı konuşuyordu. "Kaçacaklardı. Birlikte kalacaklardı."

Bir şey soracakmış gibi göründü, sonra yüzü şüpheyle sertleşti ve Arin onunla gelmesinin tek sebebinin hapishane hücresinden daha iyi bir seçenek olduğundan emindi.

O döndü. Görülecek yüksek bir yer yoktu. Tundra gecesi Kestrel'in yüzünü görecek kadar aydınlıktı, ama dolaşan üç atı göremeyecek kadar karanlıktı - ne kadar uzakta?

Çok uzak.

Hiç orada olsalardı.

"Cirit!" O çağırdı. Atlar iyiydi, ama sadece biri çağrıldığında gelebilecek kadar zekiydi - *eğer* Javelin yapabilseydi. Arın bilmiyordu. Bir atın bunu yaptığını hiç duymamıştı, gözlerden uzakta değil, rüşvet almadan da.

Arin, kamptan yeterince uzakta olduklarını düşündü ve muhafızların çoğunu bilinçsiz bırakmıştı - belki de ölmüştü. Yüzüğün iğnesini ne kadar derine sapladığını hiç umursamamıştı. Yine de o ve Kestrel takip edilmiş olabilir. Bağırmak akıllıca değildi.

Arin ona baktı. Uykuyla savaşıyordu.

Tekrar aradı. "Cirit!"

Kendini boğuklaştırdı. At için bağırarak Kestrel'den cesaret edebildiği kadar uzaklaştı. Sonunda ona geri döndü ve oturduğu yerde çamura diz çöktü. Ara onu, dedi Arin. "Eğer ararsan gelir."

" *Kim* gelecek?"

Söylediği hiçbir şeyin, eğer birisi bilmiyorsa Javelin'in kim ve ne olduğunu anlamak için herhangi bir bağlam sağlamadığını fark etti. Hapishanede Arin'in kim olduğunu sorduğunda ve ona tehlikeli bir yabancıymış gibi baktığında, onun ciddi olmadığını umduğunu fark etti. Bir yanı, onu yaralamak için onu tanımıyormuş gibi yaptığına inanmıştı, çünkü bunu hak ediyordu ve şimdi ondan ne kadar nefret etmesi gerektiği açıktı.

"Kestrel," dedi usulca ve yüzündeki ifadeden adını kabul ettiğini ama ona güvenmediğini görebiliyordu. "Javelin senin atın. Onu seviyorsun. O seni seviyor. Çağırırsan, senin için gelir. Ona ihtiyacımız var. Deneyin lütfen."

O yaptı. Hiçbir şey olmadı ve ona attığı bakış -sanki onu kandırıyor, anlayamadığı bir alay konusu yapıyormuş gibi- boğazını sıktı. "Lütfen," dedi. "Tekrar."

Tereddüt etti, sonra onun istediğini yaptı, ancak tüm bu süre boyunca yırtıcı bir yaratığa baktığınız gibi ona baktı.

Arin çamurdaki toynakların sesini duyunca rahatlayarak yere yığıldı.

Javelin diğer ikisini yönetti. Kısraklardan biri topallıyordu.

Arin, kayıp tanrısına bir kurban adardı. Yapacağına yemin etti. Sonra, dengesizce ayağa kalkan Kestrel'e tekrar baktı ve tüm tanrılarına kurban vermesi gerektiğini biliyordu.

Kestrel atına gitti. Arin, hayvanın boynuna dayanan yüzünü göremedi. Tanınma anını görmedi. Ama göğsünün inip kalktığını gördü. Javelin saçlarını öptü. Arin'e yaslanmadığı gibi ata yaslandı - tamamen, şefkatle. Güvenen.

9. Bölüm

Onu sinirlendirdi.

Ona minnettardı ve Javelin'e birlikte binmeleri ve iki kısrağı yönetmeleri gerektiğini söylediğinde tartışmadı. Onun endişeli bakışını gördü. Onu nasıl değerlendirdi. O da eyerde uyuyakalacağını biliyordu. Cirit ikisini de taşıyabilecek kadar sağlamdı, en azından bir süre. Plan mantıklı geldi. Ama kızdı.

Kendini böyle hissediyordu, yabancının göğsüne yaslanmış, her iki kolundan da kucaklanmış. Vücudunun onu tanıma şekli buydu.

Başı sallandı. Ona karşı dinlenmesine izin verdi.

Zihni bilmiyorken vücudunun bu kişiyi tanıması doğru değildi. Hazily, ona istediği yalanı söyleyebileceğini fark etti.

Hafızası dişleri kopmuş bir ağızdı. İçeri uzanmaya, delikleri incelemeye ve geri çekmeye devam etti. Acıttı.

Evet, herhangi bir yalan.

Onu kurtarmıştı, ama ondan ne istediğini ya da onu elde etmek için ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Kalbi omurgasına karşı atıyordu. Olmaması gerektiğini bilmesine rağmen bu onu sakinleştirdi. O uyudu.

Sabah, ona daha iyi baktı. Zihni, bir süredir olduğundan daha net, diye düşündü. Bir ateş inşa ediyordu. Yine de, onun bakışlarının onu inceleme şeklini yakaladığında yavaşladı. Hareketsiz gitti.

Her tarafı kirliydi. Onu daha önce hem kirli hem de temiz gördüğünü düşündü. Bakışları uzun yara izini takip etti, artık kükürt silinip gittiği için oldukça belirgindi. İçinde bir tür yarım tanıma parladı. Ama onu unutulmaz kılan yara izi değildi.

Gri gözleri onunkilere parladı.

Onu hatırlamalı. Yüzünün çizgilerini tekrar gözden geçirdi. İçine güvensizlik çöktü. Böyle birini görüp de hatırlamaması mümkün görünmüyordu.

Arkadaş olduklarına dair kaçışlarından sonra yaptığı garip iddiada bir sorun vardı. Söylediği belirsiz yol, tamamen doğru olmadığı konusunda onu uyarmadıysa, onu değerlendirmesine izin vermesi ve şimdi nefesini tutarak,

bir yargı için beklemesi, onun gerginliğini gösteriyordu. Gerçekten arkadaş olsalardı, onu sinirlendirmezdi. Sertleştiğini hissetti.

Şimdi incinmiş görünüyordu ve sanki onun düşüncelerini tahmin etmiş gibi bunu saklamaya çalışıyor gibiydi.

Bu da hoşuna gitmedi: onu ne kadar kolay okuduğunu.

Ayrı ayrı sürdüler. Javelin'deydi. Bir kısrak sürdü. Bir daha atları dinlendirmek için durduklarında, ateşe yaklaştı, bu ona yaklaşmak anlamına gelse de. Acı verecek kadar soğuktu.

Ona ekmek ve kuru et ikram etti. Bunun için özür diledi. "Daha iyisine alıştığını biliyorum."

Onu hapisten yeni kurtardığını düşünürsek bu aptalca bir şeydi.

"Üzgünüm," dedi. "Bu söylediğin aptalca bir şeydi."

Kantine girdiğinde, sabah yaptığı şeyi yapmaktan, yani suyu koklamaktan kendini alamadı.

"Uyuşturucu değil," dedi ona.

"Biliyorum," diye yanıtladı ve yüzünün değişmesinden onun hayal kırıklığını gördüğünü düşündü.

Özür dilemeye devam etti. Ona bitirmesine izin vermeyeceği bir şey söylemeye çalışıyordu ve sözünü kestiğinde, onu hapishane bahçesine çeken ve yoluna çıkan herkese saldıran kişiye uzaktan da benzemiyordu. parmağında tuhaf, ağır bir yüzük ve sonra düşen bir muhafızı silahsızlandırmak, çalınan hançeri kendi hançeri gibi kullanmak ve bir sonraki muhafızın karnına gömmek.

"Lütfen açıklamama izin verin," dedi arabaya binerlerken.

Ciğerlerinde korku titreşiyordu. Beyni ağrıyordu. Bu kadar çok şey bilmemek baş döndürücü olsa da içinde küçülen bir şey hatırlamanın çok daha kötü olacağı konusunda uyardı. "Beni yalnız bırakın."

" Ne olduğunu bilmek istemiyor musun? Neden oradaydın?”

Onun çıplak sefaletini gördü. Sağlayabileceği herhangi bir açıklamanın kendisininkinden çok onun iyiliği için olduğundan şüpheleniyordu.

Onu atından aşağı atmak istedi. Ona düşmenin nasıl olduğunu hissettirin. *Düşüyordu* , *neden* ve *nasıl olduğuna dair kara hiçliğin* içine dalıyordu, unuttuklarından çok korkuyordu. Saklamaya kararlı olduğu halde korkusunu göremediği için onu suçladı. "Tamam," dedi. "Devam etmek. Nedenini söyle."

Daha önceki tüm ısrarına rağmen, şimdi nereden başlayacağını bilmiyor gibiydi. "Sen bir casustun. Yakalandın."

" Casus mu? ″

"Tam olarak değil."

"Yeterince yakın. Bu yüzden benim için geldin. Bu yüzden hatırlamamı istiyorsun. Benden istediğin bu: bilgi."

"Numara. Kestrel, biz..."

"Eğer arkadaşsak, nasıl tanıştık?"

Kısrağı başını salladı. Dizginleri çok sıkı çekiyordu. "Marketin içinde."

"Burası , nasıl değil . "

Yutkundu. "Sen-"

Ama pazarın tozlu sıcaklığını bir anlığına gördü. Kalabalığın kükremesini duydu ve onun yarasız yüzünün kendisine baktığını, yüz hatlarının nefretle gerildiğini hatırladı.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" o fısıldadı.

Şimdi korkuyu gördü. Onu gördüğünü gördü. Atını durdurdu. Atı da durdu. Ona dokunmak için uzandı. Fısıldayarak uzaklaştı . "Kerkenez." Yine oradaydı: onun açıklanamaz acısı. "Seni eve götürüyorum."

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Beni her yere götürebileceğini düşünüyorum. Sanırım benden bir *şey* istiyorsun. Bence sen bir yalancısın."

Javelin'i ileriye doğru mahmuzladı.

Gitmesine izin verdi. Tundrada hayatta kalabilmesi için ona ihtiyacı olduğunu biliyordu. Uzaklara gidemedi.

Altında hareket eden ata baktı. Cirit. Bu at onundu. Adı doğru geliyordu. Biraz daha yaptı.

Pembe güneş gökyüzünde alçaldı. Çamurdan sivrisinekler yükseldi. Onun yanında sürerken, atı büyüyor ve yükseliyor gibiydi. Durumu iyi değildi.

Yaralı olup olmadığını sordu. Olmadığını söyledikten sonra tekrar sordu. "Belki hafızan. . ″ Peşinden gitti ve sanki her şeyin istenen nedeni bir kafa travmasıymış gibi, onun bu kadar *umutlu görünmesine* dayanamadı . Arayan bakışları, bir hayvan gibi hırlamak istemesine neden oldu.

Gün batımına kadar, vücudu neredeyse kontrol edilemez hale gelmişti. İhtiyaç bütün gün içinde büyümüş, içinde titriyordu. Midesi sıkıştı. İyi binmek için eğitilmiş olması gerektiğine dair belli belirsiz bir kesinliğe sahipti, yoksa çoktan atından inerdi.

Onu gördü. Daha ileri itmek istediğini söyleyebilmesine rağmen, adımlarını yavaşlatmaya devam etti. "Sorun nedir?" O sordu.

Almak zorunda kaldığı bir ilacı özlediğini kabul etmek istemiyordu. Nasıl olsa tahmin etmişti. Başıyla onayladı ve "Dün bana da verdiler." dedi. Sonra tahminde bulunduğu ve yalnızca bir kez tattığı bir şeyi pençeleme arzusunu anladığını düşündüğü için ondan gerçekten nefret etti.

Düzgün göremeyene ve midesi yalpalayana, inip çıkana kadar devam etti. Sonunda atının dizginlerini tuttu ve ikisini de durdurdu.

Tundranın yosun ve yosunlarının her yerinde hastaydı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Belli ki umursayan bir yanı ona dokunmaya nasıl dayanabileceğini bilmiyordu. O temiz değildi, ama o pisliğin de ötesindeydi.

Ona su verdi. Çevirdi, tükürdü, içti ve titreyen parmaklarıyla kantine baktı. İyi tedarik edilmiş olarak geldiğini takdir etti - hatta üç kişi için - ama ihtiyacı olan şeyleri üretmeye ve yapmadığında onları paketlemeye, ateş yakmaya ve yolu açmaya ve neredeyse dilediği *her şeyi yapmaya devam etti.* yapmazdı.

"Neden buna tutunmuyorsun?" Kantini işaret etti.

Parmakları etrafını sıkılaştırdı. "Beni küçümseme."

Yarasına dokundu. "Ben istemedim."

Atına geri döndü. "Hadi gidelim," dedi ona.

Nightfall yeni bir dizi sorun sundu.

"Sadece bir çadır var." Boğazını temizledi. "Ama üç yatak var . " Bekledi - görmek için, diye düşündü, eğer dışarıda uyuması konusunda ısrar ederse, ama tam olarak neyi kabul edeceğini düşünmeyi reddetse de, bunun çok fazla itiraf olacağını hissetti. Bu yüzden ona kısa bir baş selamı verdi.

Ateş yakmamıştı, bu da onun hâlâ onların görülebileceğinden endişe ettiğini düşünmesine neden oldu. "Gece yolculuk ediyor olmalıyız," dedi, "gündüz uyumalıyız."

Kafasını salladı. Ona bakmadı.

"Uyanığım," diye ısrar etti.

"Uyumayı denemelisin. Senin için her şey normal olmalı."

Bu, eğer günün durumu herhangi bir kanıt olsaydı, onu sinirden çılgına çevirmeliydi. Ama katlanmış çadırı indirirken ifadesi yavaş ve ağırdı. Elleri meşguldü. Yine de gözleri sakindi. Karanlıkta gümüş. Parlıyor. Su gibi.

"Tamam." Sarıldı, kollarını dizlerine doladı. Kemiklerinin sallanmasını durdurmaya çalıştı. Tekrar hasta olmak istemiyordu. Onu görmemek için döndü ve çadırı kurarken çıkardığı sesleri dinledi.

Çadırda bile, adamın sıcaklığı bir kol mesafesi kadar uzaktayken bile, umutsuzca üşüyordu. Gece ilacını özlemişti. Metalik aromasını dilinde tadabiliyordu.

Ona zaten sahip olduğu tüm yedek kıyafetleri vermişti. O ilk gece, atlar geldikten sonra, arkadaşının cesedinin yanında bir paket açmış ve bir palto çıkarmıştı. Onun gevşek kollarını içine sokmuştu. Kokusundan onun olduğunu anlamıştı. Kendi kıyafetleri bir çuvaldan kesilmiş gibiydi: kum rengi, uzun kollu, pantolon. Hapishanede geçirdiği süre boyunca bunu giymemişti. Bunu, onu paketlerken hatırlamıştı ve gece ilacının muhteşem pusunda uyuyakalmıştı. Kıyafetlerinin ne zaman değiştiğini ve nedenini hatırladı. Elbisesinin düğmelerinin sırtında açıldığını hala hissedebiliyordu. Hava tenine çarptığında bir soğukluk ve korku dalgası. Acı. Ama ilaç yumuşaktı ve o sırada uyuyordu ve kıyafetlerin ne önemi vardı ki zaten?

Şimdi uykunun yakınından bile geçmiyordu. Bir bez yığınının altında kıvrılmış bir solucandı. İkinci şilteyi de onun üzerine örtmüş, sonra kendi yatağından çıkmış ve onu da ona vermişti. Ona verecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Sesi karanlığın içinden, tereddütlü geliyordu. "Kestrel. . ”

Uyuyor olsaydım üşümezdim, dedi titreyen dişlerinin arasından. "Uyumaya ihtiyacım var."

Bir ara. "Yaptığını biliyorum."

"Bana uyuyacak bir şey ver."

"Bende öyle bir şey yok."

"Evet yaparsın."

Bu sefer daha uzun bir duraklama. "Yapmıyorum."

"O yüzük sende."

"Numara."

"Kullan onu."

"Numara."

"Senden şunu yapmanı istiyorum."

"Gerçekten nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Seni öldürebilir."

"Umurumda değil."

Sinirliydi. "Yaparım."

Gözlerinin daha önce neden bu kadar parlak olduğunu biliyordu . Kendileri yakıyordu.

O değişti. Yaklaştığını hissedince sırtını ona çevirdi. Onun sıcaklığı yavaşça omurgasına yerleşti. Banyoya dalmak gibiydi. Sözleri ensesini okşadı: "Sadece seni ısıtmak için," dedi sesinde bir soruyla.

"Arkadaş olduğumuzu söylüyorsun."

"Evet."

"Bunu daha önce yaptık mı?"

Başka bir duraklama. "Numara."

Titremesi bir titremeye dönüştü. Ona daha da yaklaştığını, kendini ona karşı mühürlediğini fark etti. Kalbi sırtında hızla atıyordu. Onu tuttu ve kolunun ağırlığı onu daha sağlam, daha gerçek, ayna gibi parçalara ayrılmaya daha az hazır hissettirdi. Sakinleşti, onun sıcaklığıyla rahatladı.

Hala uyumadı. O da yapmadı. Onun uyanıklığını hissedebiliyordu. Bir an için, ondan önce uykuya dalmamanın onun gibi olduğunu düşündü. Bunun doğru olduğuna nasıl inandığını bilmiyordu. Onunla ilgili tek anısı ile uzlaşmak zordu: uzaklardaki pazardaki yüzü. Düşmanın ağzı, düşmanın gözleri.

Ama o buradaydı, onu kurtarmıştı ve ondan hatırlamak dışında hiçbir şey istememişti ve bunu bile istemeyi bırakmıştı. Kokusunu biliyordu. Ondan hoşlandığını biliyordu. Eli boynundaki nabzına dokunmak için uzandı. Sanki onun yaşadığından şüphe ediyormuş gibi, nazik olamayacak kadar sert parmaklarını orada tuttu.

Gerçekten hiç bir yatağı paylaşmamışlar mıydı? Hayır. Bunu hatırlayacaktı. Değil mi?

Uzaklarda, tundrada bir müzik çığlığı duyuldu.

Kurtlar. Sesleri yalnız geliyordu. Güzel olsa da, birbirlerine seslendiler.

Sabah, bir noktada uyuyakaldığını keşfetti. Uyanık olmak acımasızdı. Çadırda değildi.

Kalbini bir duygu sarstı. O sırada yaptığı hareket gürültülü olmalıydı. Çadırın dışından, "Ben buradayım," diye seslendi ve kadın onu ateşin önünde görünce kokusunu alıp onun orada ya da yakınlarda olması gerektiği şeklinde yorumlamış olması gerektiğini -yoksa, eğer olmasaydı yapardı" diye ortaya çıktı. Onu terk ettiği için o kadar korkmuş değildi.

Hala ayaklarının üzerinde tökezleyerek ateşe doğru yürüdü. Vücudunda hiçbir zaman özellikle zarif olmadığı, ancak en azından *yetkin olduğu konusunda hüsrana uğramış bir fikri vardı* . Önceki.

Karşısına oturdu. Soluk ateş aralarında sıçradı. Tersledi.

Artık ağır yüzüğü takmıyordu. Onunla ne yaptığını merak etti, sonra önceki gece hakkında hiçbir şey söylemediği sürece sormamaya karar verdi.

Oturup sessizce yediler.

Binmedikleri yaralı kısrağa bakmaya devam etti. Onu bunu yaparken yakaladı ve onun bunu yaparken görmesini istemediğini biliyordu.

Günün ilerleyen saatlerinde dinlenmek için durduklarında, kısrağa geri dönmek üzereyken bakışlarını tuttu. "Yapma," dedi.

"İstemiyorum."

"Nasıl, hatta?"

Omuz silkti ve kadın, hapishane gardiyanından çıkardığı kalçasındaki hançeri fark etti. Hançerin ona değil, kendisine ait olması gereken bir şey olduğunu anladı. Ani, yoğun bir farklılık duygusu hissetti. Kendi dilinde değil, onun dilinde konuştuklarını fark etti.

Bıçağı alıp atın boğazını kestiğini hayal etti. Bunu yapmanın başka yolu yoktu. Büyük bir kan akıntısı. Çırpınan vücut. Toynakların kayması.

"Bizi yavaşlatıyor."

Hayır dedim ."

Sonunda başını salladı.

Bu tanıdık geldi: itaati. Daha önce ona emir vermişti. Ama aynı zamanda ona asla bu şekilde itaat etmediğini ve öyle göründüğünde bile , gerçekten *yapmadığını düşündü.*

Kesinlikle arkadaş değil. Başka bir şey.

O gece bir öncekine benziyordu. Onu tuttu. O ısındı. Uzuvları yumuşadı. Onu uyutabilecek tek şey bu gibi görünüyordu.

"Beni satın aldın" dedi.

"Ne?"

Sözleri onun ensesine doğru mırıldanmıştı. Sesi tekrar geldi, bu sefer daha güçlüydü. "Nasıl tanıştığımızı sordun. Pazardaydı. satılıktım. Beni satın aldın."

İçgüdü ona kollarında dönmesini ve hangi ifadeyi gösterdiğini görmek için yüzünü araştırmasını söyledi.

İçgüdülerine güvenmiyordu. Çok hareketsiz kaldı. "Neden bunu yapayım?"

"Bilmiyorum."

"Hala sana sahip miyim?"

Rüzgar, çadırın tuvaline doğru itti.

"Evet."

Cevabı açık sözlüydü. "Söylediklerine kimse inanmaz. Hafızamın olmaması beni aptal mı sanıyorsun?”

"Numara."

"Casus olduğumu söylüyorsun, bu da senin için çalıştığım anlamına geliyor. Sana sahip olduğumu söylüyorsun, bu da benim için çalıştığın anlamına geliyor. *Arkadaş* olduğumuzu söylüyorsun . Efendiler ve köleler arkadaş değildir. Bir de *şu* var ..." Daha fazla ilerlemek istemeyerek sözünü kesti. Yanındaki sıcaklığının fazlasıyla farkındaydı. "İmkansız şeyler söylüyorsun. sana inanmıyorum."

Kaburgaları genişledi: sırtına karşı sert kanatlar. "Eğer açıklamama izin verirsen-"

"Konuşmayı kes. Konuşmayı kes. Sesini duymak istemiyorum."

Sessiz kaldı. Kendini geri çekebilmeyi dileyerek ona karşı sert bir şekilde yatıyordu.

Gecenin belirsiz bir saatinde onun nefes aldığını hissetti. Tekrar açıklamaya çalışacaktı, diye düşündü. Panikle taş kesildi. Yine o düşme hissi vardı, hatırlamadığı şeye doğru hızla atıyordu. Kafatası ezici etki.

istediğinden bile emin değildi . Garip bir şekilde onun şarkı söyleyebileceği geldi aklına.

"Yapma." Komutu keskindi.

Yapmadı.

Daha sonra tekrar titrediği için uyandı. O gitti.

Hala geceydi. O gitmemeli.

Çadırdan dışarı çıktı ve onun hayali bir gökyüzünün altında durduğunu gördü. Karanlığın üzerinde, iğne uçlu yıldızların ötesinde, menekşe ile kenarlı yeşil ve pembe girdaplar vardı. Daha önce böyle bir şey görmediğinden emindi.

Gökyüzünden kendisine indirilen bakışlarla karşılaşmak için döndü. Nasıl üşümediğini anlamıyordu. Sonra omuzlarının nasıl kamburlaştığını gördü ve öyle olduğunu anladı. Gecenin puslu renklerine tekrar baktı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Tanrılar."

"Onlar yok." Bunu nasıl bildiğinden emin değildi ama buna inandığını biliyordu.

"Onlar yapar. Beni cezalandırmak için geldiler.”

"Sendin," dedi, gizlenen şüphesini dile getirerek ve onun yüzü çarpıkken haklı olduğunu biliyordu. "O hapishanede olmamın sebebi sensin."

Gözleriyle tanıştı. "Evet."

10. Bölüm

Arin eve nasıl geldiklerinden emin değildi.

Kestrel kötüleşmişti. Gündüzleri hastaydı. Geceleri vücudu sessizce keskinleşen bir şey oldu. Onu kucaklardı, onun yanlış olduğundan endişelenirdi, hatta (bazen, özellikle) onu hoş karşılar gibi göründüğünde bile. Sonra sanki bir dalga onu yıkadı ve onu uykuya itti. Onun gittiğini hissetti ve sunabileceği her türlü tesellinin aslında istemediği bir şey olduğunu bilerek, yürek burkucu bir şekilde minnettar oldu.

Evinde kendisine yardım etmesine izin vermeyi reddetti. Parlayan yaz günü onu pek ısıtmadı. Kirli paltosunun içine sokuldu ve eve giden yolda ilerlemeleri o kadar yavaştı ki, ana girişe ulaştıklarında tüm ev ambarı onları görmek için toplanmıştı. Kestrel gözlerini dengesiz ayaklarından ayırmadı ama Arin onun kalabalığın farkında olduğunu biliyordu; ağzı sert bir çizgi halini almıştı.

Çizmeleri çakılda çatırdayarak onlara önce Roshar geldi. Alışılmadık bir şekilde sessizdi. Dehşete düşmüş, başkalarının görünüşünden dehşete düşmeyen biri değilken.

"Sarsine'i istiyorum," dedi Arin ona ama Sarsine çoktan oradaydı. Kestrel ona baktı: Bir anlığına tereddüt etmeye değer. Sonra Sarsine'nin kolunu tuttu ve Arin incinmiş kıskançlıktan başka bir şey olmayan şeyin iğnesini gizlemek zorunda kaldı, ardından böyle küçük bir duygudaki utancını gizlemek zorunda kaldı. Peşlerinden gitti, elleri üzücü bir şekilde boştu. İşe yaramaz olmaya hazır değildi. En azından tundrada faydalı olmuştu.

Arin onları, Sarsine'nin bir zamanlar Kestrel'in kaldığı süitin kapısını açtığı doğu kanadına çıkan merdivenleri takip etti. İçeri girdiklerinde Arin, bir tanıma belirtisi için Kestrel'in yüzünü aradı. Gözlerini, dikkatle incelendiğini ve nedenini bildiğini gösterecek şekilde onun bakışlarından uzak tuttu.

Sarsine, Kestrel'i en yakın yumuşak sandalyeye oturttu ve önünde diz çökerek, bir zamanlar bir hanımefendinin terliği olduğu zar zor anlaşılan hırpalanmış ayakkabıları çıkardı.

Yüz ifadesi titreyen Kestrel, Sarsine'nin karanlık, eğik başını inceledi. Kestrel'in son birkaç gündür gitgide daha az kullandığı sesi boğuktu. "Sen benim hizmetçim misin?"

Kuzeni kıkırdadı. Kestrel'in yanlış bir şey söylediğini fark ettiğini gördü. Sarsin ona baktı. Eğilip kulağına fısıldadı.

Sarsine ayakkabıları düzgün bir şekilde yere koydu. "Evet," dedi sonunda. "İstersen şimdilik buradayım." Ayağa kalktı ve Kestrel'in üzerindeki paltoyu soymaya başladı.

Arin'in tundrada geçirdiği günlerde içinde sımsıkı sarmaya çalıştığı bir şey gevşemeye başladı. Çözüldüğünde ne olacağından emin değildi . Bir şey söyleyebilseydi, hissettiklerinin Kestrel'in vücudunu gece yakalayan ıssız titremeye benzediğini söylerdi.

Sarsine gözüne ilişti. Kaşlarını kaldırdı. Kestrel'in giysilerini çıkarırken durmuştu. Mesajı açıktı.

Onayladı. Gitmeliydi, tabii ki gitmeliydi ama yine de hareket edemiyordu.

"Arın." Sarsine artık sertti.

Döndü, ama Sarsine'nin emilen nefesini duyduğunda fazla uzaklaşmamıştı. Arkasına baktı.

Gözleri genişledi. Bir adım attığının farkına varmadan yanlarındaydı. Eli, Kestrel'in gömleğinin bol kumaşını omzundan yakaladı. Gördü: kürek kemiğini kesen kırmızı şerit. Elinden sıçrayarak uzaklaştı. Kumaş yırtıldı. Fazla değil. Yeter.

"Arın!" Sarsin.

Daha fazlasını gördü, kirpiklerin nasıl kendisininki gibi göründüğünü, onun derisini nasıl kestiklerini ve kumaşın altında gözden kaybolduğunu gördü. Her şeyin sırtında olduğunu biliyordu. "Seni sordum." Sesi berbattı. "Yaralandın mı diye sordum."

"Değilim. İyileşti."

"Ama öyleydin."

"Hatırlamıyordum."

Ona inanmadı. "Bu senin başına nasıl gelebilir? Bana nasıl söylemezsin?" Onu ayağına çekmişti. Onu kollarının üst kısmından tutuyordu. Orada et yoktu. Parmakları kemikle buluştu. Kendisi değildi. Bu onun dünyası değildi . Onun dünyasının bunun gerçek olabileceği bir versiyonu yoktu.

"Onu korkutuyorsun," dedi Sarsine.

Korku değil. Kestrel'in yüzü cayır cayır yanan bir meydan okumaydı: çenesi kalkık, omuzları gergin, gömleğinin boynu gevşekti. Kirpiklerinden biri köprücük kemiğinin üzerine kıvrılmıştı. Serbestçe çekiştirdi.

Boğazı sıkıydı. "Bana söylemeliydin."

"Sana bir şey söylemek zorunda değilim."

"Kestrel, sen. . . benim için bir şey yaptı. Bu ülke için. hatırlamıyor musun? Deneyemez misin? Ya da size söylememe izin verin, lütfen-"

Düz avucu yüzünde çatladı.

Onun havasını emdi. Yanağı yandı. Onu da ağzından yakalamıştı. Gözleri sıvı ve altın rengindeydi ve kaybolmuş ve öfkeliydi. Kendinden konuşamayacak kadar utanıyordu.

Sarsine nazikçe, "Yardım etmek istediğini biliyorum," dedi.

"Elbette istiyorum," diye fısıldadı.

"O zaman gitmen gerek."

Koridorda yalnız kalıp duvara yaslanana kadar kadının vurduğu yere dokundu. Parmakları ıslaktı. Gözyaşlarına baktı. Parmak uçlarında kan gibi parladılar.

Bölüm 11

"Ölecek mi?"

Sarsine, Kestrel'in süitinin kapısını gereğinden fazla güçle arkasından kapattı. Ellerini kalçalarına dayadı, Arin'in koridorda oturduğu yere, Kestrel'in kapısının karşısındaki duvara baktı. Eklemleri sertti. Ne kadar süredir orada oturduğunu bilmiyordu.

"Tanrılar, Arin. Kendine gel. Hayır, ölmeyecek."

"Kirpikler. Enfeksiyon olabilir. Ateş."

"Olmaz."

"Bana oldu."

"O sen değilsin."

"Hiçbir şeyi saklayamıyor. Daha da kötüleşti."

"Yaklaşık bir ay boyunca her gün günde iki kez uyuşturuldu. Yaşadığı şeylerin bir kısmı, vücudunun sahip olamadığı ilaçları istemesi."

Çoğul halini yakaladı. "Birden fazla tür mü?" Gerçi madenlerde kendisine verilen ilacın canlandırıcı gücüyle ve Kestrel'in onu uyutacak bir şeye özlem duymasıyla ilgili kendi deneyimlerinden zaten şüphelenmişti. Bazen bunun için yalvarmıştı.

"Evet."

"Bunu sana o söyledi." Acı kalbini sıkıştırdı. Kestrel'in tahmin etmek zorunda kaldığını ona bu kadar kolay söylemesinin nasıl hissettirdiğini görmesin diye kuzeninden gözlerini kaçırdı. Yine çadırdaydı, tundranın üzerinde, rüzgarın tuvali bükmesini dinliyordu. Yerden sızan soğuk, kollarında Kestrel, nabzı vahşi, uzuvlarının korkunç titremesi, loş yeşil karanlıkta boynunun kıvrımı. Sonunda nefesini yavaş ve sessiz duymanın verdiği rahatlık. Ondan sonra uzun bir süre kendi nefesi düzensiz kaldı.

"Onu nasıl uyuttun?" dedi.

"Uyuyamıyor."

"Ne?"

"Şimdilik yeterince sakin."

"Onu yalnız mı bıraktın, *uyanık* mı?" Birinci Kış İsyanı'nın olduğu gece, kara suların üzerinde küçük bir kayıkta atlamaya hazır halde nasıl durduğunu hatırladı. Roshar'ın uyuşturma yüzüğünü istediğini duydu. "Yapamazsın. Geri dön. Sarsine, onu yalnız bırakamazsın."

Kuzeninin elleri kalçalarından aşağı kaydı. Duruşu gevşedi, ifadesi yumuşadı ve yoruldu. "Kestrel, düşündüğün şeyi yapamayacak kadar güçlü."

"Ona bakmak." Arin, Kestrel onlarla koridordaymış gibi konuştu. *Yaptığıma bak,* neredeyse diyecekti, sonra kelimeleri ısırdı. Sarsine sadece bunların hiçbirinin kendi hatası olmadığını söylerdi.

Gerçeği biliyordu.

Sarsine karşısında yerde oturuyordu, dizlerini muslin eteklerinin altına çekmişti . "Ona baktım . Onu yıkadım, giydirdim ve yatağına yatırdım, yetersiz beslenmiş ve hasta ama *yaşıyor* . Yaşamak için çok mücadele etti. Onun güçlü olduğunu düşünmüyorsan, yanılıyorsun."

"Onunla kalacağım."

Sarsin yavaşça başını salladı. "Seni istemiyor."

"Umurumda değil."

"Kendine zarar vermez."

"Bunu bilmiyorsun."

"Arin, elbette onunla ilgileneceğim, ama günün her anında onunla olamayız."

"Kahretsin, yapabilirim."

"Ondan nefret ederdi. Artık kim olduğunu bile bilmiyor. Kendisiyle asla yalnız olmadığını nasıl anlayabilir?"

Arin parmaklarını kirli saçlarının arasından geçirdi ve ellerinin topuklarını göz kapaklarının altında bembeyaz parıldayana kadar kapalı gözlerine bastırdı. "Onun kim olduğunu biliyorum." Gururlu kız. Sert, asil kalp. Ve bir yalancı, bir yalancı. "Bilmeliydim." Onunla başkentte geçirdiği her an, damarlarını dondurarak içinden geçti. Onun yalanlarını yutmuştu. Onunla alay etme şekli. Onu bir kenara koyun, önemsiz hale getirdi. İnanması kolay olmuştu. Mantıklıydı.

Kendine lanet etti. Tutuklanmadan aylar önce, olayların gerçeğini yakalamak için sahip olduğu fırsatları gördü. Ama başkentte gördüğü ya da şüphelendiği şeylerin hiçbiri mantıklı değildi. Onu bir kanalın yanında bulduğunda onun özlemle incelmiş gözlerini görmesi anlamsız, görünüşe göre yanlıştı. Aşağıda sular kabarmıştı. Hizmetçi elbisesi giymişti. Anlamsız: Başka birinin halkına yardım etmek için güvenliğiyle kumar oynayacağını. Anlamsız: Arin'in casus müdürüne gizlice bilgi vereceğini. Vatanına hain. Valorian'ın ihanetin cezası ölümdü.

Ve Arin onu bencillikle suçlamıştı. Başkentte, *güce aç* , *sığ* ve *zalim* gibi kelimeler düşünmüştü . Yüzüne karşı çok şey söylemişti. Doğu ovalarının ölümlerinden onu sorumlu tutmuştu.

O pis tavernanın ışıklarında netleşen yüzü. Ağzının beyaz çizgisi.

Bunu görmezden gelmişti. Yanlış oku.

Önemli olan her şeyi kaçırmıştı.

Sarsine bileklerini tuttu ve ellerini gözlerinden çekti. Ona baktı, ama onu görmedi. Kestrel'in bitkin yüzünü gördü. Kendisini bir çocuk olarak, işgal gecesi, evinde askerler, nasıl hiçbir şey yapmadığını gördü.

Daha sonra haberci onu görmeye geldiğinde Sarsine'ye haber vermişti.

Hayır, yapmayacağım, prens isimsiz casusu tundranın hapishanesinden kurtarmamak için nedenler sıraladığında Roshar'a söz vermişti.

"Yanılmışım," dedi Arin. "Almalıyım-"

" *Olması gerekenler* gitti. Kayıpların tanrısına aittirler. Bilmek istediğim şey, *şimdi ne yapacağınız* ."

Generalin mülkünden uzun süre kaçınmıştı.

Sarsine'nin sözleri kafasında yankılanırken, Arin açık kapıdan Javelin'e bindi.

Alçak bir daldan gelen sarı boğazlı bir pamukçuk. Çayırın kesilmemiş çimenleri atın dizlerine kadar uzanıyordu. Arin, Javelin'i yeşil tıslamanın içinden, henüz görmeye hazır olmadığı villadan uzağa ve bir tepeye, küçük, olgun portakallarla kaplı bir korudan geçirdi. Onları koparıp soyarsa sert ve kuru olurlardı. Henüz hazır değil. Ama kokuları şimdi onları istemesine neden oluyordu.

Dişleri ve diliyle bir tıkırtı sesi çıkardı, topuklarıyla atı dürttü. Javelin kulak kabarttı ve daha hızlı gitmekten memnun olarak burun deliklerinden kısa bir nefes vererek hızı artırdı.

Arin daha büyük ek binalardan uzak durdu. Aşırı büyümüş bahçenin hemen batısında, Kestrel'in hemşiresine ait olan sazdan kulübe. Boş ahırlar. Boş kölelerin odaları. Penceresiz ahır gibi şekli, boyası beyaz ve güneşte dökülüyor. Arin, Cirit'i kararlı yolunda tuttu, ancak son binaya geriye doğru bakmak için eyerde biraz döndü, kılıcı bunu yaparken kalçasına doğru kayıyordu.

Demirhaneye ulaştı ve eyerden indi, çizmelerini yere düşürdü. Aygırın çevresini gevşetti ve gitmesine izin verdi. Çim yüksek ve iyiydi. Bir atın cenneti.

Arin'in çizmeleri kaldırım taşlarında gürültülüydü. Şehirde kullanabileceği demirciler vardı, ama bu -sapkın bir şekilde- onunki gibi hissettiriyordu. Her şey Arin'in geçen kış bıraktığı gibiydi. İçeride aletler olması gereken yerde asılıydı. Örsün tozdan bir derisi vardı. Ocak çoktan ölmüştü. Kömür kovası dolu.

Demir ocağında bir ateş yaktı, körükleri çalıştırdı ve alevlerin canlanmasını izledi. Şiddetlenince ateşi yanmaya bıraktı . Geri gelecekti. İstediği şey için ateşin bir süre yanması gerekecekti. Bu arada -düşünmek için kendini zorladı- gidip evi görmeliydi.

Generalin villası -Kestrel'in- Arin geçen kış Cheat'i öldürdüğünden beri boştu. Herrani isyanının lideri olarak, Cheat evin kendisine ait olduğunu iddia etmişti ve en iyisi olduğu ve generalin olduğu için orada yaşadı. Belki de Kestrel'in olduğu için bile. Arin, Cheat'in ona olan kötü niyetli ilgisinin ne zaman başladığını bilmiyordu. Arin bunu hatırlamak için güçlükle yutkundu.

Eli kılıcın kabzasında sımsıkıydı. Sıkılı mafsallarına baktı, tekrar babasının kılıcına baktı, güneşte ince tavlanmış çeliğin parıltısını görmek için kılıcını bir santim dışarı çekti. Sonra onu kınına geri eve bıraktı ve evin içine girdi.

Portikoyu geçince, giriş yolunun çeşmesi sessizdi ve üzeri bomboştu. Böcekler suyun yeşil yüzeyinde yürüdü. Boyalı tanrılar duvarlardan Arin'e bakıyorlardı. Diğer yaratıklar da: geyik yavrusu, sıçrayan bir geyik, kuşlar. Uçuşun ortasında tutuklanmış freskli bir kuşa bir bakış attı ve onu ilk kez Kestrel'in onu satın aldığı gün omzunun üzerinden gördüğünü hatırladı.

Evin içi çoğunlukla çıplaktı. Böyle olacağını düşünmüştü, ama böyle görüneceğini hiç *düşünmemişti* .

Arin, Herran'a özgürlük vaat eden imparatorluk anlaşmasını imzaladıktan sonra, Valoryalı koloniciler bu topraklardaki evlerini teslim ettiler. Valorian mülklerinin evlerini boşaltmak için gemiler geldi. Kimin ne olduğu konusunda tartışmalar yaşandı. Arin içeri girmişti, müzakerelere aracılık etmişti ama Kestrel'in evini görmezden gelmişti. Ona sahip olan Herrani ailesi çoktan ölmüştü. Bir Valorian gemisi generalin villasını boşaltmak için limana girdiğinde, Arin gemi ve ev yokmuş gibi davrandı. Her şeyin alındığını varsaymıştı. Neredeyse haklıydı.

Birinci Kış İsyanı'ndan beri buraya gelmemişti. Kestrel'in odalarına çekilmek, halkının zorla çalıştırıldığı mutfakları görmek ya da kahyanın onu dokunmaması gereken bir şeye dokunmakla suçladığı yeri bulmak istememişti. Evdeki hiç kimsenin hoş olmayan seslerden rahatsız olmaması için, arazinin çok gerisine bir kırbaçlama yapıldı. Arin, Kestrel'in çaldığı müzik odasını hatırlamak ya da bir zamanlar onunla birlikte kapandığı kütüphaneyi görmek istememişti. Bu yerden hiçbir şey istememişti. Piyanoyu evine getirmek için adamlar, bir araba ve atlarla geldiğinde bile Arin içeri girmemişti. Müzik odasının geniş kapılarından çıkarıldıktan sonra, enstrümanı yukarı ve arabaya çekmek için kullandığı bir makara sistemi kurarak dışarıda beklemişti.

Bu yüzden gördüğü ve kokladığı pisliğe hazırlıklı değildi.

Hile intikamcı olmuştu. Köşeler çiş kokuyordu. Duvarlarda, pencerelerde lekeler vardı. Birkaç cam kırıldı.

Arin'in ayakları onu hızla müzik odasına taşıdı. Orada işler tuhaftı: nota yaprakları yere saçılmış, bir kısmı yanmıştı, ama çok az, sanki Cheat başlamış ve sonra daha iyi bir fikre sahipmiş gibi, muhtemelen onu piyanoyu mahvetmekten alıkoyan aynı fikir. . Belki Cheat, Kestrel'i istediğini yapmaya zorlamak ya da ona rüşvet vermek konusunda emin değildi . . .

Arin'in midesi tutuldu. Ciğerleri alev alevdi. Bir pencereyi fırlattı.

Bu manzarayı hatırlayarak bahçeye baktı. Kestrel flüt için yazılmış bir melodi çalarken, çiçeklerin bir esintiyle dalıp yüzmesini izlemişti. Annesi akşamları misafirler için ona şarkı söylerdi.

Ölüm tanrısının yılında doğmuş olmanın anlamının bu olup olmadığını merak etti: her şeyi kirletilmiş görmek.

Ama hava kafasını temizledi. Mutfağa doğru yol aldı. Orada bir ateş daha yaktı, bu sefer su kaynatmak için. Sert kokulu bir kül suyu bloğu buldu. Paçavralar. Kovalar. Portakal kokulu odun yağı. Pencereler ve duvarlar için sirke. Arin evi baştan aşağı temizlemeye başladı.

Bir bezi sıkarken, tanrısının alay ettiğini hissetti. *Temizlik? Ah, Arın. Seni bu yüzden yapmadım. Bu bizim anlaşmamız değil.*

Arin'in hiçbir şeyi kabul ettiğine dair hiçbir fikri yoktu, sadece sahiplenilmiş ve bundan hoşlanmıştı.

Tanrısına saygısızlık edemezdi. Ama aynı zamanda kendini küçük düşüremezdi. Sesi kafasından itti ve görevine devam etti.

Demirhaneye döndüğünde, ateş çoktan ölmüştü. Yeniden çalıştırdı ve alevleri körükledi. Sonra babasının kılıcını ateşe attı, esneklik noktasına kadar ısıttı ve örse tuttu. Bıçağı doğradı. Aklı keserken sessizdi ve ellerinin altında yeni bir şey oluştu. Katlanmış çelik, katman katman. Dövme kaynaklı. Daha kısa, daha ince. Güçlü ve yaylı. Kabzayı reforme etti. Bıçağı şekillendirin ve topraklayın. Kestrel'in hançerini en iyi işi yapmak için elinden geleni yaptı.

12. Bölüm

Karanlıktan yüzerek çıktı.

Ağrıyordu - özellikle omuzları, kaburgaları ve midesi. Ama vücudunu sarsan spazmlar gitmişti. Her şey inanılmayacak kadar yumuşaktı. Tüy yatağı. Onun ince vardiyası. Temiz cilt. Yastığın yanağının altındaki şefkatli dokunuşu. Gözlerini kırptı, kirpiklerinin yastığın kumaşına kısa sürtmesini duydu. Saçları gevşek, pürüzsüzdü. Buraya geldiğinde iğrençti. Sarsine'nin yağlanmış parmaklarını içinden geçirdiğini hatırladı. Kestrel, "Kes şunu," demişti. Kelimeler kuru dudaklarını terk ederken kendini kopuk ve ürkütücü hissetmişti, sanki gerçekten konuşmuyor da daha önce söylediği bir şeyi tekrarlıyormuş gibi.

Ah hayır, diye yanıtlamıştı Sarsine. "Bu sefer değil."

Kes şunu . Evet. Başka bir zaman olmuştu. Sonra parmaklarının altında sayısız küçük örgüler vardı ve o örgüleri hissetmekten nefret etmişti. . . Beklenmedik bir zevkin hayaleti yüzünden. . . yine de ne tür bir zevk ve neden ortadan kaybolduğunu söylemeyi reddetti.

Saçını kestirdiğine pişman olabilirsin, senin gibi sosyete hanımı, demişti Sarsine bu diğerinde daha önce.

Lütfen. Dayanamam.

Sarsine, esir kampının bıraktığı yoğun yığınları çözdü. Kestrel'in saçındaki parmakların hareketi başını döndürdü. Ağzı tıkanmıştı ve yine hastaydı.

Şimdi, bunu karıştıran Kestrel, yastığın üzerindeki bir saç kurdelesine dokundu. Hapishanede renginin izini kaybetmişti.

Aşina. Koyu sarışın. Biraz kırmızımsı. Küçükken daha ateşli bir renkti. *Savaşçı kırmızısı,* demişti babası, örgüsünü düzelterek. Zamanla kararmış olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradığından şüpheleniyordu.

Oturdu - çok hızlı. Görüşü karardı. Başı açıktı.

Ah, dedi bir ses.

Görüşü netleşti. Sarsine bir sandalyeden uzandı (güvercin grisi ahşap, döşeme mat inci rengi. Bu da tanıdıktı) ve üstü kapalı bir kasenin bulunduğu küçük bir masaya oturdu. Sarsine, buharı tüten suyu bir bardağa doldurdu ve ona getirdi. "Aç?"

Kestrel'in midesi guruldadı. "Evet," dedi, normal açlık gibi basit bir şeye hayret ederek. İçti ve hemen bitkin hissetti. Bardak elinde gevşekçe asılı kaldı. "Ne kadardır?" söylemeyi başardı.

"Buraya geldiğinden beri mi? İki gün."

Pencereler perdeliydi ve gün ışığıyla parlıyordu.

Sarsine, "Arada kalmışsın," dedi, "ve çok hastaydın. Ama sanırım"—kadın Kestrel'in yanağına dokundu—"bir köşeyi döndük."

Bu kadın iyiydi, diye düşündü Kestrel. Tüm canlı güven. Sıkı, aslına bakarsanız, özensiz bir akıntıyla. Gözler için bir endişe kırışıklığı. Gerçek, belki.

Sağlam bir uykuya ihtiyacın var, dedi Sarsine. "Deneyebilir misin?"

Kestrel bunu da beğendi: Sarsine kolay olması gereken bir şeyin kolay olmadığını nasıl da biliyordu. Geçen günlerde uyanma ve uykunun (iki, diye hatırlattı kendi kendine) bozulduğu ve karıştırıldığı doğruydu. Sarsine'nin gözlerinin içine baktı. Sonra baktı. Daha önce fark etmediğini şimdi açıkça görüyordu. Kalbi çarptı.

Tamamen aynı renkteydiler. Gri, ince yağmur gibi. Ağır siyah kirpikler. Onun gözleri.

Ağzını da. Tam olarak aynı şekil değil. Ama alt dudağın kesilmesi, köşenin kalkmış en küçük gülümsemesiydi. . .

"Peki?" dedi Sarsine, taştan ağırlaşan boş bardağı alarak usulca.

Kestrel, Sarsine'nin boşta kalan eline uzandı ve kavradı. Sarsılmaz gri bakışın altında sabitlendi. *Doğru değil,* diye ısrar etti bir yanı. Onu bu kadının yüzünde aramak doğru değil. Onu aramak için. Ama Kestrel yaptı, yapmaktan kendini alamadı ve altında uyku açıldığında içine düşmekten korkmuyordu.

Tekrar uyandığında gece olmuştu. Lamba az yandı. Sandalyede büyük bir gölge pusuya yattı. Uzun, pantolonlu bacaklar gerildi, çizmeler hala sıkıca bağlıydı. Siyah kafası, sandalyenin sırtının oymalı kenarlarına beceriksizce çarpmıştı.

Temiz, uyuyor. Sert çizgiler artık daha yumuşak. Yüz tıraşlı. O yara izi.

Fazla temizdi . Onun kokusunu alabilecek kadar yakındı. Garip kokuyordu: sirke ve portakal ve . . . kül suyu?

Gözleri çatlayarak açıldı. Bir nefes kadar puslu. Sonra lamba ışığında uyarın. Onu izlemesini izledi. Hareket etmedi.

Tavşan kalbi hızlı atıyordu. Güvensizlik ve güven ile adlandırılması daha zor bir duygu arasında gidip geldi.

"Uyumaya dön," diye mırıldandı.

Gözlerini kapattı. Tavşan kalbi yavaşladı, yuvasında kıvrıldı ve tamamen kendi haline geldi: sıcak kürk, yumuşak karın. Karanlıkta bir nefes sesi.

Tekrar uyandığında perdeler ardına kadar açıktı. öğlen. Sarı ışık. İnci renkli sandalye boştu.

İçinden hoş olmayan bir cıvata fırladı. Tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu ama kendini küçük hissettiriyordu.

Kendini yukarı itti. Yakındaki bir tuvalet masasının üzerinde bir ayna duruyordu. Kerkenez yataktan kaydı: içi boş, dengesiz. Ne de olsa tuvalet masası ve sandalyesi çok yakın değildi. Onunla aralarındaki mesafe genişledi. Koltuğa ulaştığında, içine düştü.

Yansımadaki kız o kadar şok olmuş görünüyordu ki Kestrel'in ilk içgüdüsü ona dokunmak oldu. Güven vermek için. Parmak uçları buluştu. Ayna soğuktu.

"Kırmayı mı planlıyorsun?" dedi bir ses.

Kestrel'in eli düştü ve bakışları hızla uzaklaştı ve açık kapıda arkasında duran Sarsine'i buldu. Sonuçta Kestrel yalnız değildi. Kadının ifadesinde bir süredir izleyen birinin düşünceli hali vardı. Kollarında bir kumaş demeti taşıyordu.

"Bu ben değilim," dedi Kestrel.

Sarsine kumaşı (elbiseyi) inci grisi sandalyenin arkasına örttü. Yaklaştı ve elini Kestrel'in omzuna koydu - sıcak bir şekilde, yine de vardiyası boyunca Kestrel'in sırtında muhtemelen görebildiği yükseltilmiş işaretlerden dikkatli bir mesafede.

Kestrel, çökük gözleri olan çok zayıf kıza tekrar baktı. Çatlak dudaklar. Klavikulasının düğmeleri.

“İşte,” dedi Sarsine ve Kestrel'in saçını topladı. Hızlı, pratik bir örgü ördü.

"Bunu yaptı," dedi Kestrel aniden. Daha önce saçlarını örmüştü. *Bu* (bu?) hatırlamaya çalıştığına emin olduğu isimsiz, kaybolmuş zevkti. Zamanını almıştı. Duyusal bir yavaşlık. Başparmağının fırçasını ensesine değdirdi. Büyüleyici. Daha sonra, ertesi sabah: tüm o küçük örgüler sefil düğümlere dönüştü.

"Ne?" Sarsine örgüyü bir kurdele ile bağladı.

"Hiç bir şey."

Sarsine aynada göz göze geldi ama sadece “Gel seni giydirelim” dedi.

"Ne yapacağını?"

"Kendine daha çok benzemek için." Sarsine onu ayağa kaldırdı.

Elbise fazla boldu. Ama omuzlara tam oturdu ve mükemmel uzunluktaydı. Kumaş. Şu filizlenmiş çiçek deseni. "Bu benim."

"Evet."

" Ama burası benim evim değil."

Sarsine'nin parmakları iliklerinde durakladı. "Numara."

"O zaman benim burada ne işim var? Bunu nereden aldın?"

Sarsine son düğmeye bastı. “Ne kadarını hatırlıyorsun?”

"Bilmiyorum." Hayal kırıklığına uğradı. "Ne *kadar* olduğunu nereden bileyim ? Bunun için neyi unuttuğumu bilmem gerekir. Sen söyle."

"Başkasına sorsan daha iyi."

Kestrel onun kimi kastettiğini biliyordu. İşte yine oradaydı: parmakları saçlarının arasında geziniyordu. Doğruydu, tundrada şüphelendiği şey doğruydu. Bir aşık? Belki. Ne de olsa hassas bir şey. Ama bir çürük gibi hassas.

"Hayır," dedi Kestrel Sarsine'ye. " *Sana* güveniyorum ."

Sarsine ayağına terlik koymak için diz çöktü. "Neden?"

"Benden hiçbir şey istemiyorsun."

"Yapmadığımı kim söylüyor? Bir hizmetçi, metresinden bir sürü şey isteyebilir."

"Sen benim hizmetçim değilsin."

Sarsin bir bakış attı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Kestrel. "Neden bana karşı naziksin?"

Sarsine ellerini etekli kucağına indirdi. Başparmağının diğer avucunun üzerinde endişeleniyordu. Sonra ayağa kalktı ve Kestrel'in boydan boya zemin aynasına geçmesine yardım etti. Kestrel, artık tamamen yorgun ve birbiriyle çelişen bir dizi şey tarafından kafası karıştı, kendini yönetmesine izin verdi.

"İşte," dedi Sarsine, Kestrel yansımanın önünde durduğunda. "Neredeyse tam bir Valoryalı hanıma benziyorsun. Sen busun. Seni ilk gördüğümde senden nefret ettim."

Kestrel kendine baktı. Nefret etmeye değer olanı görmedi. Pek bir şey görmedi. Güzel elbiseli bir kızın gölgesi sadece. "Aptal mıyım?" diye fısıldadı.

Sarsine'nin gülümsemesi hüzünlüydü. "Numara."

Kestrel'in bozmak istemediği bir sessizlik vardı, çünkü o an için nefreti hak etmemek için tüylü bir güvenlik varmış gibi görünüyordu. Belki de başka bir şey olmasına gerek yoktu. Belki de olması gereken tek şey bir insandı.

Sarsine, “Neredeyse on bir yıl önce senin halkın bu ülkeyi fethetti. Bizi köleleştirdiler. Zengindin, Kestrel. İsteyebileceğin her şeye sahiptin. Mutluydun."

Kestrel'in kaşları çatıldı. Sarsine'nin söylediklerinin bir kısmını tanıdı, uzakta, puslu bir şekilde gördü. Fakat . . .

İstiyordu , *anladı* . Ve *mutlu* .

Sarsine, “Her ayrıntıyı bilmiyorum” dedi. "Bildiğim şey, geçen yaz Arin'i pazardan satın aldığın."

"Yani doğru."

“Onu bir müzayededede kazandınız ve evinize getirdiniz. Ama müzayedeci, Cheat adında bir adam—”

Kestrel çirkin bir sancı hissetti.

“— senin kazanmanı *istedi* . Arin de yaptı. Baban Valorian ordusunun en yüksek rütbeli generali. Arin, Herrani isyanının casusuydu. O çok önemliydi. O olmadan hiçbir şey yapılamazdı. Siz veya. İstemeyerek de olsa ona faydalı bilgiler verdin. Arin'in neyin peşinde olduğunu ve ona söylediklerinizle ne yapacağını anlasaydınız bunu yapmazdınız. Valorians şehrin her yerinde saldırıya uğradı, sürpriz bir şekilde alındı, öldürüldü. Arkadaşların da."

Ölü deride gözyaşı. Yeşil elbiseli bir kız. Zehirli mor dudaklar. Kestrel yuttu.

“ İsyandan sonra” dedi Sarsine, “buraya getirildiniz.”

Kestrel'in sesi boğularak çıktı: “Bir mahkum.”

Sarsine ağzını büzdü ama inkar etmedi. "Sen kaçtın. Nasıl olduğundan emin değilim. Bir sonraki bildiğimiz şey, Valorian ordusunun burada olduğu ve kuşatma altında olduğumuzdu. Ama sen geldin ve Arin'e bir antlaşma sundun."

Başparmağının altında ağır kağıt. Yanaklarında yüzen kar. Beyaz kağıt, beyaz kar, beyaz kalp.

“Bize imparatorun yönetimi altında kendi kendini yöneten bir bölge olarak bağımsızlığımızı teklif etti. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Öyleydi. Birkaç ay sonra, bu şehirdeki insanlar hastalanmaya başladı. Ben de yaptım. Su kemerlerinden gelen kirli suyla yavaş yavaş zehirleniyorduk. İmparator, hiçbir askerinin hayatını riske atmadan bizi öldürmek istedi. Bunu senin sayende biliyoruz ve durdurduk. Arin'in başkentteki casusu Tensen'e bilgi veriyordun. Arin, Tensen'in kaynağının kim olduğunu bilmiyordu. Tensen ona isim vermeyi reddetti ve onun yerine onu bir kod adıyla çağırdı: Güve.

"Yakalandın. Dağlarda bir Herrani damat, tundraya giden bir hapishane vagonunda bir kadının kendisine bir güve verdiği haberini getirdi ve onu Arin'e vermesini istedi. Arin senin için gitti. İşte buradasın."

Kestrel'in dişleri sertti, omuzları gergindi. Sarsine'nin söylediklerinin çoğunu hatırlamıyordu, zihninde titreşen birkaç belirsiz görüntüden ne çıkarması gerektiğinden emin değildi. Yorgunlukla savaştı. "Çılgınca."

"İnanılmaz, biliyorum."

"Bir hikaye." Kestrel bunu söylemenin yolunu aradı. "Kitaplardan çıkmış bir şey gibi. Neden böyle şeyler yapayım?"

, demişti ona tundrada. *O hapishanede olmamın sebebi sensin.*

Evet.

Kestrel açıkça, "Kulağa çok aptal geliyorum," dedi.

"Hayatımı kurtaran kişi gibi konuşuyorsun." Sarsine, Kestrel'in elinin arkasına üç parmağını dokundurdu.

Kestrel bu hareketin ne anlama geldiğini hatırladı. Bilgi onun içinde açıldı. Jest Herrani'ydi. Minnettarlık, özür ya da her ikisi anlamına geliyordu.

Gevşek elbiseyi yırttı. Düşünceleri fırıl fırıl dönüyordu. Göz kapakları ağırlaşmış, aşağı inmişti. Eski benliğini hayal etmeye çalıştı. Düşman. Mahkum. Arkadaş mı? Kız evlat. Casus. Yine mahkum. "Ben şimdi neyim?"

Sarsine, Kestrel'in iki elini de tuttu. "Ne olmak istersen."

Kestrel'in olmak istediği şey uykudaydı. En yakındaki mobilyaya doğru sendeledi - bir divan, ama karanlık onun ne olduğunu göremeyecek kadar çabuk geldi. Sadece zemin olmayan bir nesneydi. Kendini ona teslim etti ve hızla uykuya daldı. Bir yastık. Çizilmiş bir örtü. Eskiden ona ait olan bir elbise.

Biri onu yatağına geri götürmüştü. Sarsin değil.

Karanlıktı ama az aydınlatılmış bir lamba bırakılmıştı. Sandalye boştu.

Yanına kıvrılmış yatıyordu. Sırtı donuk bir ağrıya dönüşmüştü. Birkaç derin oluk battı. Tundrada, uyuşturucular hâlâ içindeyken pek acıyı fark etmemişti. O zaman değildiler ve hastalık ve açlık her şeyden daha kötüydü.

Ağrı sırtını kemiriyor, kalbine ulaşıyordu. Boş sandalyeye baktı.

Son seferden sonra, gece uyandığında daha iyi bir mesafe bırakmaya karar vermiş olduğu aklına geldi.

Hissettiği soğuk, küçük şeyin terk edilmişlik olduğu aklına geldi.

Ki bu da onu kendi şaşkınlığından öfkeden tiksindirmeliydi. Kimdi ki, kendisini kurtaran kişiye vuracak ve sonra onun yokluğunda kendini eksik hissedecek miydi?

Aslında bir kişi değil, iki kişiydi. Önceden ve şimdiki Kerkenez, her biri yarık bir kemiğin yarısı gibi birbirine sürtünüyor.

Diğer tarafına döndü, yüzünü duvara çevirdi ve ilk kez sırtındaki çıkıntılara dokunmak için uzandı. Et kıvılcımı. Uzun, pıhtılaşmış pullar. Geri çekildi, elini geri çekti ve göğsüne yaklaştırdı.

Uyumaya devam et, diye emretti kendi kendine.

Artık gece ilacına ihtiyacı yoktu. Tam olarak değil. Yine de bunun düşüncesi, özlemle zonklamasına neden oldu. Bir bardak teklif ederse, onu yutardı.

Ertesi gün (en azından Kestrel ertesi gün *olduğunu düşündü* . Birden fazla gece boyunca uyuması tamamen mümkün görünüyordu), Sarsine kahvaltı salonuna yürümesine yardım etti. Masada meyve, ekmek, çay, süt, demir anahtar takımı

ve müslin sarılı bir eşya daha vardı. Büyük. Tıknaz görünümlü bir şekil. Bir plakanın başındaki tuşların hemen yanına yerleştirin.

"Senin için," dedi Sarsine.

"Ninarrith mi?" Söz ona geldi, ağzında yabancı. Kadim Herrani dilinden hatırladı, o kadar eskiydi ki kendi diliydi. Birkaç kelime kalmasına rağmen kimse konuşmadı. Savaştan önce Herrani birbirlerine Ninarrith'te hediyeler verirdi. Bir tatil.

"Henüz değil." Sarsine ona baktı.

"Ne?"

"Hatırlaman senin için tuhaf bir şey."

"Bazı şeyleri hatırlıyorum."

"Ninarrith'i kutladığımızdan bu yana on bir yıl geçti."

"Bu kelimenin anlamı ne?"

“Bir araya getirilmiş iki kelime. 'Yüz' ve 'mum' için. Tatil, tanrıların aramızda yürüdüğü son günü işaretler. Onların dönüş umudunu kutluyoruz.”

Kestrel hafızayı çekti, dışarı çıkardı, kalın ve yavaş. "Hemşirem. O Herrani'ydi. Onunla gizlice kutladım.” Yakalanırlarsa ne olacağını merak etti. Yüreğine korku çökmüştü. Ama şimdi onu yakalayacak kimse yoktu, burada onu cezalandıracak kimse yoktu. "Onu sevdim." Yine de kadının adını artık hatırlayamıyordu. Kestrel'in korkusu kayba dönüştü. Gülümsemeye çalıştı, dalgalandığını hissetti.

"Çay soğuyacak." Sarsine gereksiz yere çömlekle uğraştı ve Kestrel, ifadesinin başka birinin bakışlarının yükü olmadan her zaman olduğu gibi olması için bir anlığına minnettardı.

Sarsine'ye “Ninarrith'i seninle kutlamak isterim” dedi.

" Eğer buradaysak, o zaman gelin," dedi kadın karanlık bir şekilde ama Kestrel ona baktığında başını salladı. "Devam et. Al onları."

Anahtarlar ağırdı.

"Ev içinler," dedi Sarsine. “Tam bir set.”

Ağırlıkları avucunda. Hatırlaması gerektiğini düşündüğü bir şey.

Anahtarları bir kenara koydu. "Ve bu?" Parmağını hantal, sarılı şeyin müslinindeki bir kıvrımda gezdirdi.

Sarsine kaşlarını kaldırdı - biraz alaycı bir şekilde, diye düşündü Kestrel, ancak kadının ifadesinin kenarı Kestrel'le daha az ve daha çok Sarsine'nin sahip olduğu ve Kestrel'in bilmediği bir bilgiyle ilgili görünüyordu. Kara kaşlar, dizginlenmiş alaycılık kalitesi, kuru eğlence. . . Kestrel onda onu bir kez daha tanıdı. Daha önce Kestrel'e böyle bakmıştı. Neden onunla değil de Sarsine ile rahat hissettiğini ve bu kolaylığın benzerliğe rağmen mi yoksa bundan dolayı mı olduğunu merak etti.

"Kendin gör," dedi Sarsine.

Açılmış müslinin altında parlak bir hançerdi. Kına yuvalanmış, ince bir kemere takılmış. Kemerin derisi sağlam ama esnekti, belirli bir zarafetle değil, dayanıklılık ve rahatlık için bir gözle yapılmıştı. Tokanın dili için birkaç delik vardı: Üreticinin kemerin yerine oturduğundan emin olduğunun bir işareti. Kın, kemer gibi, tasarım olarak temiz ve güçlüydü, yüksük Kestrel'in daha önce gördüğünden daha keskin bir şekilde sivrilmesine rağmen (evet, fark etti. Hançerleri iyi biliyordu). Taşıyanı incitecek kadar keskin değil ama kın yumruğuyla kavranıp bir rakibe çarptığında hasar verecek kadar sivriydi . Ve kın tamamen süslemesiz değildi. Boğazının hemen altında bir sembol vardı: biri diğerinin içine yerleştirilmiş iki halka, yalnızca her birinin kabarık dokusu farklı olduğu için ayırt edilebilirdi. Sembol, hançerin kabzasında, kafatasının belirli kısımlarına indirildiğinde öldürebilecek kadar ağır olan kulpun yuvarlak kısmında yankılandı. Kabza -Kestrel parmaklarını etrafına sardı- eline mükemmel bir şekilde uyuyordu, parmakları korumak için çapraz koruyucular takılmıştı.

Bıçağı serbest bıraktı. Çok Valorian'dı. Düzleştirilmiş nokta ve o bilinmeyen sembol dışında, her öğesi, kancalı çapraz koruyucudan çift kenara, bıçağın eğimli şaftına kadar Valorian stilini gösteriyordu. Çeliğin soluk mavi tonu kalitesini gösteriyordu ama Kestrel zaten bunu bilirdi. Hançer, çevik bir şekilde tutuşunda hafiflik hissetti. Güzelce dövülmüş. Dengeli. Oranlarında güzel. Bir usta tarafından yapılmıştır.

Kestrel bir başparmağıyla kenarına dokundu. Deriye kan sıçradı. "Tanrılar," dedi Kestrel ve kesiği emdi.

Sarsin güldü. “Şimdi bir dönüştürdün, öyle mi?”

Kestrel şaşırmıştı. Sarsine'yi unutmuştu. Kaşlarını çattı, neyi neden söylediğinden emin değildi. İçgüdü tekmesi olmuştu. Ya da belki de içinde kök salmış, inanmadığı tanrıları çağırmasını doğal hissettiren gizli bir alanda yaşayan başka birinin içgüdüsü. Bıçağı geri itti, her şeyi bir *gümbürtüyle masaya geri koydu* .

"Bunu bana neden veriyorsun?" Anahtarları anladı. Burada tutsak değil, misafir olacaktı. Hediyeyi doğru okursa bir misafirden daha fazlası . Misafirlerin ev sahibinin her odasına erişimi yoktur.

Ama hançer. . .

"Seni bununla öldürebilirim," dedi. "Şu anda."

"Ah, bilmiyorum." Sarsine hâlâ eğlenmiş görünüyordu. "Dövüş formunda değilsin."

"Konu o değil." Anahtar ve hançerin bir arada olması onu biraz üzmeye başlamıştı. Her hediyenin yolu, kendi yolunda, mutlak bir güven gösterdi.

"Düşünce," dedi Sarsine dikkatle, "savunmasız hissetmemen gerektiğiydi."

Kestrel ağzını açtı, sonra kapadı, o zamana kadar *böyle* hissettiğini ve hançerin görsel büyüsüne kapıldıktan sonra onu ele geçiren ilk duygunun bir güvenlik duygusu olduğunu anlamamıştı.

Sarsine, "Biz-" dedi.

Kestrel ona sert bir şekilde baktı.

Sarsine, "Başka birine zarar vermenden endişe etmiyorum" dedi. Sözcüklerin ifadesi, endişenin tam olarak ne olduğunu gösteriyordu - ya da belki hâlâ öyleydi.

"Anlıyorum." Ağzı inceldi. "İntihar için bir hançere ihtiyacım yok. Ama yapmazdım. Ben korkak değilim."

"Kimse," dedi Sarsine, "korkak olduğunu düşünmüyor."

Kestrel kınlı hançeri kucağına aldı ve iki eliyle kavradı. Geri dönülmez bir şekilde ona ait hissediyordu. Onu geri vermek ona acı verirdi. Sarsine'nin ona bakışından diğer kadının bunu anladığını düşündü. Kestrel tutuşunu gevşetti. Hançer onundu ve her şey yolundaydı. Bir silahla ona güvenildi ve bu da doğruydu.

Sarsine sütünü içti.

Kestrel, "Bu hançer elbiselere benziyor mu?" dedi.

"Ne anlatmak istediğinden emin değilim."

"Benim için yapıldı. Elbiseler gibi daha önce benden başka eşyaların var mı? Bunun gibi?"

Sarsine konuşmak istiyormuş gibi duraksadı ama kelimeler boğazına takılıp kaldı. Sonunda, "Piyanonuz" dedi.

Alet gözlerinin önünde yükseldi: siyah, masif, kalbi için fazla büyük, aniden arzuyla gerildi. "Neresi?" o başardı.

"Aşağıda, salonda."

Hatırlanan müziğin yükselişi. Parmaklarının kemeri. Parıltılı notlar.

"İstiyorum," dedi Kestrel. "Şimdi."

"Dürüst olmak gerekirse, merdivenlerden inebileceğinden emin değilim."

"Fakat-"

"Benim tarafımdan olmasa da taşınabilirsin."

"Ey."

"Sen *o kadar* hafif değilsin."

Kestrel sessizdi.

"Ben ayarlayayım mı?"

Sarsine'nin kime soracağını biliyordu. "Numara."

"O zaman kahvaltını yap."

Başka bir kelime söylemeden yaptı.

Bazen temkinli bir şekilde hafızasının üzerine çıkar ve hafıza onun ağırlığını taşıyamayan bir köprü gibi altında gıcırdayıp sallanırdı. En iyi bildiği yere çekilirdi: hapishaneye. Orada, yanağının altındaki toprağı sevmeyi öğrenmişti. Kuru soğuk. Güneşsiz kokusu. Uykunun habercisiydi. Gece ilacını içerdi. Yutacak ve yutacaktı. Sonra sürüklenir ve onu yöneten muhafızı severdi ve uykudan hemen önceki anı severdi, çünkü bu sadece bir andı ve sadece bir anda nasıl pes ettiğini düşünmek zorunda kalmayacaktı - ve vazgeçtim. Başka türlü bir hayatı olmamıştı. Hepsi bu kadardı.

Uyku oradaydı. Onu aşağı itti. Ciğerlerine bastı. İlaç yumuşak parmaklarını ağzında gezdirdi ve yüzünde gevşek bir gülümseme oluşturdu.

Artık geceleri kimse onunla kalmıyordu. Sarsin değil. O değil. Ve arkadaşa ihtiyacı yoktu, o çocuk değildi. Kabuslardan korkmuyordu ya da şimdiki gibi uyandıktan sonra onları hatırlayamıyordu.

Komodinin üzerindeki düşük yanan lambaya uzanırken parmakları titriyordu. Lambayı aldı. Anahtarlar. Bir bornoz giydi ve süitin içinden, güneş odasından ve çatı bahçesine çıktı. Ayakları yumurta şeklindeki çakılların üzerinde çıplaktı. Karanlık kadifemsi ve yeterince sıcaktı ki Kestrel onun üşümemesi gerektiğini biliyordu.

Havanın soğuk mu sıcak mı olduğunu bilmeliydi.

Gergin olmasının normal olup olmadığını bilmeliydi. Hâlâ eskisi gibi olsaydı nabzı böyle mi hızlanacaktı?

Bahçenin karşı duvarına yerleştirilmiş kapıya uyan anahtarı bulana kadar ağır anahtarları yüzükte denedi. açtı. Onunki gibi başka bir bahçe gördüm. Çakıl taşları üzerinde gürültü yapmadan yürümeye çalıştı . Arızalı. Çakıl taşlarının gürültü yapmak için orada olduğu aklına geldi. Bunu, neden birinin başka birinin geldiğini duymak isteyebileceğini düşündü ve bu, onu ikiye bölen unutulmuş kabustan dikkatini dağıttı.

Kendi hayaletiymiş gibi hem bedeni hem de gölgesiymiş gibi hissetti.

Bütün bunları daha önce yapmıştı. O kapıları açmış, bu ikiz bahçeleri geçmişti.

Güneş odası karanlıktı.

Nasılsa kapısını açtı. Saksı bitkilerinin yanından geçti. Lamba kalktı, süitinin kapısını buldu. Koridor. Ayak sesleri artık sessizdi, peluş halıyı basıyordu. Bir dizi sessiz oda. Seçtiği gibi görünmeyen ama yine de kendisine yakışan erkeksi mobilyalar. Ya da onun hakkında bildiklerini.

Hangisi küçüktü.

Lamba indirdi. Ne yaptığından emin değildi. Belki de onu korkutup uyandırmak, uykudan uyandırmak istiyordu. Birkaç dakika önce uyandığında hissettiklerini ona hissettir. Uyuyan kulağına çığlık attığını hayal etti.

Ya onu farklı bir şekilde uyandırırsa? Kendini, gerçek formunu ancak geceleri gösteren bir yaratık tarafından kaçırılan bir masaldan bir kızın resmine bakıyormuş gibi görüyordu. Kız lambayı yatağın üzerine tuttu. Yaklaştı. Çıplak omzuna bir damla sıcak yağ düştü. Uyandı.

Belki de Kestrel cevaplar için gelmişti. Onlara sahipti. . . ya da öyleymiş gibi yaptı.

Belki de bu çok kötü bir fikirdi.

Yatak odası olduğunu bildiği odaya girdi .

Boştu. Yatak büyüktü ve özenle yapılmıştı.

Pencerelerin hepsinin kapalı olduğunu şimdi fark etti. Hava bayattı. Günlerdir bu süitte kimse kalmamıştı.

Kolu yorgundu. Bütün vücudu öyleydi. Lambayı, anahtarları bıraktı.

Yastığa dokundu. Sadece bir yastıktı. Battaniyeye dokundu. Battaniye. yatak: bir yatak. Şu anda ihtiyaç duyduğu şeyden daha fazla ve daha az değil. Yatağa battı. Kendi kendine, bunu yapmasının ne anlama geldiğini umursamadığını söyledi.

Artık sırt üstü yatamadığı için yüzüstü yatıyordu. Yüzünü yastığa bastırdı. Onun kokusu oradaydı. Geldiği için aptaldı, ama gidecek gücü yoktu.

Çarşafların arasında onun hayaleti. Eski benliğinin gölgesi onun gölgesine kıvrıldı.

Kestrel şafakta uyandı çünkü hapishanede her zaman şafakta uyanırdı. Nerede olduğunu gördü. Düz hissetti. Işık pembe ve güzeldi. Aşağılayıcı.

Alışkanlık, dedi kendi kendine. Bu yüzden dün gece buraya gelmişti. Ortada hiçbir gizem, çözülecek nedenler karmaşası yoktu. Basitti. Tundrada onun yanında uyumaya alışmıştı. O üşümüştü ve o sıcaktı. Alışkanlıklar zor ölür. Hepsi buydu.

Ama yatağından kaydığında kendini aşağılanmış hissetti. Bu sefer gördüğü rüyayı hatırladı.

Çarşafları düzeltti ve her şeyi olduğu gibi yaptı . Ayrılırken varlığından hiçbir iz kalmadığından emin oldu.

"Demek onun kız kardeşisin," dedi Kestrel, birkaç gün sonra.

Sarsine onu süitinin güneşlenme odasına ikna etmişti. Kestrel'in derisi ışıkta kehribar rengi görünüyordu. Sıcak bastırdıkça, en kötü yerler dışında artık ağrımadığını fark etti. Hançeri taktı. Kalçasına yaslandı.

"Numara." Sarsin güldü. "Ne de sevgilisi."

Kestrel kaşlarını çattı, huzursuzdu. Gülmeyi ya da Sarsine'nin akla bile gelmeyen bir şeye hızla atlayışını anlamıyordu.

Sarsine, "Seninle ilk tanıştığımda bunu sormuştun," diye açıkladı. Çayına serinletici bir dalga üfledi. " 'Kardeş mi, sevgili mi?' Ben onun kuzeniyim."

"O nerede?"

Sarsine cevap vermedi - diye düşündü Kestrel, cevap vermeye niyeti olmadığı için değil, sözlerini bulmakta olduğu için ve o duraklamada Kestrel boş süitini hatırladı ve artık sorusunun cevabını bilmek istemedi. Yerine yenisini soktu. "Neden sevgilisi *değil ?"*

Sarsine çayında boğuldu.

"Kuzenler bazen evlenir," dedi Kestrel.

" *Arın?* Tanrılar, hayır." Hala öksürüyordu.

Kestrel, onun konusunu açıp kapamaya ve tekrar açmaya yönelik kendi dürtüsünden hoşlanmadı.

"Onu seviyorum," dedi Sarsine, "ama öyle değil. Ben bir yetimdim. Annemin erkek kardeşi beni evine aldı. Arin'in ailesi bana karşı nazikti. Ablası değildi. Ve Arın. . " Dökülen çay damlalarını parmaklarından silkeledi, sonra durup düşündü. "Çocukken, kendi başına küçük bir dünyaydı. Bir okuyucu. Hayalperest. Sıska şey. Ne zaman onu dışarı çıkmaya ikna edebilsem, güneşi hiç görmemiş gibi gözlerini kıstı. Ama beni memnun etmek için dışarı çıkacaktı.

"Valoryalılar bu şehri fethettiğinde hemşiremle birlikte kırsaldaydım. Ailemin buranın güneyinde bir mülkü vardı. Kır evi kapanmadan önce buraya getirilecek bazı eşyalarımı seçmek isteyeceğim düşünülüyordu. Valoryalı general - baban - önce şehre saldırdı. Kırsal sonra. Hemşirem ve ben ailemin evini kapatıp içeride saklanmaya çalıştık. Panjurlar yırtılarak açıldı.

"Hemşireme ne olduğunu bilmiyorum. Onu bir daha hiç görmedim. Ailemin çiftliğinde çalışmak zorunda kaldım. On yaşındaki bir çocuğun bile yapabileceği işler var. Sonra başka bir ülkenin mülküne satıldım. Kalmak acıtsa da gitmek canımı yakıyordu.

"Kendime istenileni yaptırabilirdim. Herkes yapamaz. Arin yapamazdı. Asla çok uzun süre. Ama bir kırbaç direğine bağlı değildim. İyi ve tatlıydım ve sonunda cezadan daha kötü olabilecek şeyler yaptım. Ustalarımdan biri sonunda beni şehre getirmeye karar verdi.

“Savaştan önce, hemşiremle kırsala gitmek için bu evden ayrılmadan önceki son günümde Arin bana bastırdığı bir çiçek verdi. Pembeydi, yelpazeye yayılmıştı. Bir madalyonun içine koydum. Arabaya bindim. Daha sonra madalyonu kaybettim, çiçeği kaybettim. Ama hatırlıyorum."

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

Sarsine fazla güçlü ışıkta ona baktı. "Beni anlaman için." "Ve o" diye ekledi. Tekrar durakladı. "Nerede olduğunu sordun."

"Nerede olduğu umurumda değil."

"Uzaklaştı. Daha yeni döndü."

Bu sözlerden sonra Sarsine aniden veda etti.

Sarsine'nin onu görmeye gideceğini ima etmesi Kestrel'i o kadar sinirlendirdi ki neredeyse hiçbir şey yapmadı. Sıkıntı büyüdü, hayattan daha büyük oldu. Sarsine o preslenmiş çiçeği Kestrel'in eline koysaydı yumruğuyla ezerdi, oklu pembe pulları gördüğüne sevinirdi. Boş yatağında uyandığı zamanki gibi hissetti.

Sonunda, Kestrel'i ayağa kaldırıp kapıdan dışarı çıkaran öfke oldu.

Güneşlenme odasından çıkan koridorda ve ardından başka bir odaya girerken, süitinin girintilerinden gelen boğuk gümbürtüler duydu. Kısa, metalik bir takırtı. Daha sessiz sesler.

Sessizlik.

Sonra sessizliğin kalitesi değişmiş gibiydi. Bir düşüncenin yapma şeklini değiştirdi: yumuşak fikirden araştırmaya ve kesin karara.

Ayak seslerine, ona doğru geliyor.

Nabzı fırladı. Yerinde donmuştu. Öfkesine tutundu. . . ve girdiği odanın eşiğinde göründüğünde bir şekilde onu kaybetti. Beklediği gibi görünmüyordu. Botlar çıkarılmış, ceketin yarısı çözülmüş. Kirli. Tıraşsız, yara siyahı kesen beyaz bir çizgi.

Şaşırdı, baktı. Sonra biraz gülümsedi. Gülüşü tatlıydı. Hissettiklerinden o kadar farklıydı ki, aynı odadaki iki insanın nasıl bu kadar farklı şeyler hissedebildiğine şaşırdı. Bu farkı düşündükçe, artık ne hissettiğini bilmediğini anladı.

Derisindeki paslı lekeleri tanıdı. Buna odaklanmak daha kolaydı. Kod çözmesi daha basit. Daha önceki o metalik takırtıyı hatırladı. Savaştan gelmişti.

"Kazandın mı?" diye sordu.

O güldü. "Numara."

"Kaybetmen neden komik?"

"Öyle değil. Bu sadece . . . soru sana çok benziyor."

Çenesini kaldırdı, vücudunun tekrar sertleştiğini hissetti. "Ben o değilim. Artık değil. Ben senin-" Ağzını kapadı.

"Sevdiğimden mi?" dedi sessizce.

Cevap vermedi. Aşağı baktı, kirli ellerini ovuşturdu.

"Özür dilerim," dedi. Odadan çıkmak için hareket etti, sonra bir parmağını kapı pervazının kavisli ahşap dalgalanmasında tereddüt etti. "Geri geliyorum." Sesindeki bir not, geri döneceğinin kendisi için aşikar olduğunu ve bunun kendisine gelmediğini ve duraklamasının, kendisi için aşikar olanın olmadığını anlamasından kaynaklandığını fark ettirdi. ona bariz. "Bir dakika. Lütfen gitme."

"Pekala," dedi kendini şaşırtarak.

O gitti. İçini bir tedirginlik kapladı.

Gerginlik tarafından yönetilmeyi reddetti. Bu ret onu biraz daha orada tuttu. Sonra: Görünüşüne rağmen bir tür nezaket sahibi olduğunun farkına varmak. Bu onu yumuşattı ve tam olarak umduğu şey bu olsa bile, birine nazik olduğu için içerlemeyi zor buluyordu.

Döndüğünde hala bunu düşünüyordu. Ceketi yeni bir gömlekle değiştirildi. Yumuşak ayakkabılar. Eller ve yüz temiz. Kolunun altına kıvrılmış bir kağıt sıkıştırdı. Küçük, sekizgen bir masaya (hassas, işlenmiş ayaklı. İki kişilik. Bir kahvaltı masası) açtı.

Kağıt bir haritaydı. "Ithrya Adası'nı kaybettik," dedi güneyi göstererek. "Issız ama. . " Avucunu kıvrılan kağıda bastırdı ve ona baktı. "Bunu bilmek istiyor musun?"

"Bilmemde bir sorun mu var?"

"Numara. Ama beğenmeyebilirsin. Benim halkım sizin insanlarınızla savaş halinde."

Onu tutsak edenler halkıydı. Onu incitmişlerdi. Kollarını göğsünün üzerinde çaprazladı. "Yani?"

"Senin baban-"

"Babam hakkında konuşma."

Nabzı yine yüksekti, kulaklarında çınlıyordu. Kara kaşları kalkmıştı - eli de. Avuç içi haritadan yükselmişti, parmak uçları hala aşağı doğru sabitlenmişti. Cildi temizdi ama tırnaklarında siyah halka vardı. Garip. Buna konsantre oldu. Yaptığı gibi, eşitlendi. Konsantre olması ve kararmış tırnaklarının tanıdık gelmesi onu sakinleştirdi. En azından tercüme edemese bile aşinalık *tanıyabilirdi .* Ellerini iyi yıkamamışsın dedi.

Eline baktı. Tamamen haritadan çıktı. Kağıt kıvrıldı. "Ey." Başparmağını bir kez tırnaklarında gezdirdi. "O. Bu uzun bir süre ortaya çıkmıyor." Gözleri tuhaf

bir şekilde kalçasındaki hançere gitti, sonra fırladı ve onun az önce içinde bulunduğu savaşı düşündüğünü düşünmesini sağladı.

“Bu savaşı kaybetmek, savaşını kaybedeceğin anlamına mı geliyor?” dedi.

"Belki."

"Kaç kişiyi öldürdün?"

Omuz silkti. O bilmiyordu.

"Seni rahatsız ediyor mu?"

Gözleriyle tanıştı. Yavaşça başını salladı.

"Neden? Öldürmeyi sever misin?”

"Ülkemi istiyorlar"

"Yani hoşuna gidiyor."

"Son zamanlarda, bazen."

"Neden?"

"Bir çok neden var."

"Bu cevap değil."

"Ama sen benim sebeplerimden birisin, Kestrel. Bunu duymak istemezsin. Sanırım gitmene neden olacak bir şey söylemem için beni zorluyorsun."

Bu onun duraklamasına neden oldu. Varlığını silmek için çarşaflarını ne kadar özenle temizlediğini düşündü.

"Ben-" Kelimeler boğazına takılmıştı. Masaya oturmasına izin verdi ve yüzeyine oyulmuş bir sembolü inceledi. Muhtemelen bir tanrının sembolü. Herrani'de çok vardı. "Neden bu kadar çok unuttuğumu anlamıyorum."

"Uyuşturucu almışsın." Sesinde söylenmeyen bir şey vardı.

“Bundan daha fazlası olduğunu düşünüyorsun.”

Diğer sandalyeyi aldı, ama uzakta oturdu, vücudu ondan döndü , doğudaki bir pencereye yöneldi, yüzü profilden, yaralı taraf gizlendi. Konuşurken, belki kendisinin de iki insan gibi hissettiğini, belki herkesin hissettiğini ve meselenin birinin zarar görüp görmediği değil, bu hasarın ne kadar kolay görülüp görülmediği ile ilgili olduğunu düşündü.

Onu inceledi. Tutsak, kurtarıcı, suçlu.

Konuşmaya devam etti. Dinlemeye başladı. Korkunç bir hikayeydi, yumuşak bir şekilde anlatıldı, asla durmadı. Nefes almak için zar zor durdu. Valorian istilasının olduğu geceyi ve kendisini bir çocuk olarak anlatırken, kendini suçlama refleksinin onun için ne kadar doğal olduğunu görmeye başladı. Yerleşmiş. Sinsi.

O hapishanede olmamın sebebi sensin.

Evet.

Hak etmediği bir suçu üstlenmiş olabileceği aklına geldi.

Aklına, o, onun korkunç hikayesini anlatmaya başlamadan önce bile bunu tahmin etmiş olduğu geldi.

Ve belki de acımasız davranmıştı.

Bu düşünce güven ile aynı şey değildi. Yine de dinledi. Bitirdikten sonra, onun sessizliğini dinledi.

Tekrar konuştu. "Belki senin için mesele sadece uyuşturucu değil. Belki . . . hatırlamaya dayanamadığın şeyler vardır." Gözlerinin içine, sonra uzağa baktı ve bunun, onun anılarına nasıl dayanıp dayanamadığını görmesine izin vermekten değil, onun kendi kayıp anılarının ne olabileceğinden korktuğu için olduğunu gördü. Onu korkutmaktan korktuğu için bu korkuyu göstermek istemedi.

"Unutmayı ben seçmedim" dedi.

Ağzının kenarı yukarı kalktı. Sahte bir gülümseme değildi, ancak olabildiğince gerçekti. Hafifçe konuştu, sanki ikisine de bir şaka yapılmış gibi. "Hatırlamayı seçmiyorum." Onunla tamamen yüzleşmek için kıpırdandı. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Düşündü. Emin değildi.

"Bilgi istemiyorum," dedi aceleyle. "Hiçbir şey istemiyorum. Ya da, sanırım bir şey istiyorum ama bu *anlamak için* . Bu, bir iyilik istemekten farklı değil mi? . . bir duygu?" Durdu, kendini dürüstlükte tutmanın ve dilin bazen dürüstlüğü doğru bir şekilde elde edememenin yolunu bulmanın zorluğuyla engellendi. "Belki de farklı değildir. Cevap vermek zorunda değilsin."

"Söyle gitsin."

"Hatırlayamadığın şeyler hakkında konuşmamı istemedin. Sormak değil. Söyleme. sen. . ” Sözleri söylemedi. Kestrel yine de onları düşündü. *Sinirli. korkmuş.* “Gerçekten duymak istemediğin için mi yoksa . . . çünkü sana söyleyenin *benim olmamı istemiyorsun?"*

"Önce kendime bir soru sormak istiyorum."

Bu onu şaşırttı. "Tabii ki."

"Tundrada, hapiste olmamın senin hatan olduğunu söyledin."

"Evet."

"Nasıl?"

"Nasıl . . . "

"Herran için casusluk yaptığımı birine söyledin mi?"

Geri tepti. "Numara. bilmiyordum. Bunu yapmazdım.”

"Tam olarak ne yaptın?"

"BENCE . . ”

"Bilmeye hakkım var."

"Yalan söyledin," diye patladı. "Bana yalan söyledin ve ben sana inandım . Senden kendini riske atmanı istemedim. Yaptığın hiçbir şeyi yapmanı asla istemedim. *Bunu* asla istemezdim .” Ağzı sıkıydı, gözleri kocamandı: sıcak, zengin ve acılı bir şeyle dolup taşıyordu. "Ne yaptığını görmek için çok fırsatım oldu. Ve yapmadım. Seni durdurmadım. Sana yardım etmedim. senden tiksindim."

"Yalan söyledim" dedi.

"Evet."

"Bana yalanlarımı söyle."

"Tanrılar." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Antlaşma hakkında yalan söyledin. Bir *kağıt parçasına* sahip olabilmem için başka biriyle evlenmeyi kabul ettin . Doğudaki ova halkına yardım etmeye çalıştın ama onların ölümlerinden sorumlu olduğunu düşünmeme izin ver. Nasıl davrandın. Bencil. Berbat. Casus şefim için çalıştın ve bu konuda da yalan söyledin ve *o* bana yalan söyledi ve bu şimdi ondan nefret etmemi sağlıyor. Görmediğim için kendimden nefret ediyorum. O biliyordu. Sana izin verdi. Vatana ihanet ettin, Kestrel. Bunu nasıl yapabildin? *Ölmüş* olmalısın ." Sesi alçaldı, derinlere indi. "En kötüsü - bilmiyorum - en kötüsü senin hakkında yalan söylemen -" Kendini durdurdu, kesik kesik bir nefes aldı. "Uzun süre yalan söyledin."

Bir sessizlik oldu. Kestrel yavaşça, "Bütün bunları senin için yaptım," dedi.

Kızardı. "Belki başka sebeplerin vardır."

"Bu senin umursadığın şey."

"Evet."

Ne söyleyeceğiyle savaştı. Hatırlamadığı pervasız seçimler hakkında konuşmak garipti. Öfkesini, olayların yüzeyini kabartışını görmemize yardımcı oldu. Öfkesinde yalnız olmamak rahatlatıcıydı. Eski benliğinin yaptığı aptallıktı , ama aynı zamanda cesurdu. Bunu görebiliyordu. Bunu nasıl gördüğünü ve onun için işleri nasıl daha da kötüleştirdiğini görebiliyordu.

Yine de onun için daha kolaydı: Her zaman bu kadar kaybolmuş bir insanın kabuğu olmadığını bilmek. Sonra daha da zor, kim olduğunu görmek. O kişi ile sandalyede oturan kişi arasındaki büyük farkı gördü çünkü ayakta duramayacak kadar zayıftı. Duygular onun içinde birikiyor. "Senin sorun."

"Boşver."

"Sana anlatacağım."

Kafasını salladı. "Gerekli değil."

" *Sensin* . Doğru, hatırlayamadığım şeyleri bana söyleyenin sen olmanı istemedim. Sen değil." Onun çekindiğini ve bunu saklama çabasını gördü. Gözlerinden yaşlar fışkırdı. "Sen kimsin ki benim hakkımda benim bile bilmediğim kadar çok şey öğreniyorsun? Neden *bana* kim olduğumu

söylüyorsun? Bu kadar gücü nasıl elde ettin? Bende hiç yok. Bu adil değil. Haksızsın." Sesi kırıldı. " *Ben* haksızım."

İfadesi değişti. "Kerkenez."

Ciğerleri ağrıyana kadar nefesini tuttu. Konuşamadı. İşte gerçek şuydu, kendiliğinden açıldı: *O* hapishanede olmasının nedeni oydu. Ölümcül, bilinmeyen bir hata yapmıştı. Arin iyi bir suçlu gibi görünüyordu ama doğru kişi değildi.

O idi. Bu onun hatasıydı, sadece onun.

Masanın üzerinden uzandı. Sıcak eli onunkini gölgede bıraktı. Bunu yüzme vizyonuyla gördü. Şu siyah çerçeveli tırnaklar.

Demirci .

Ani bir anlayış onu hareketsiz bıraktı. Kalçasındaki hançerin ağırlığının farkına vardı. Görüşü temizlendi. Arin'e baktı . Genç görünüyordu. Ve çok dikkatli, endişeli ve belirsiz ve . . . yeni bir şey ortaya çıkıyordu, gördü. Işığın her şeyi değiştirmesi gibi, ifadesinin kalitesini de değiştirdi. Küçük bir umut.

"Belki," dedi, "birbirimize karşı dürüst olmayı deneyebiliriz."

Onun yüzündeki umudun büyüyeceğine dair ifadesinde ne olduğunu merak etti. Ne gördüğünü merak etti. "Arin," dedi, "hançeri beğendim."

O gülümsedi.

13. Bölüm

Roshar, "Artık güneyde bir dayanakları var," dedi.

"Biliyorum," dedi Arin.

"Senin o hayaletinle ilgisi olmayan bir şey bildiğinden şüpheliyim."

"Yeter."

Bir süredir böyle konuşuyorlardı, Roshar gerçek hayal kırıklığını dışa vurmak için iğneleyici mizah kaplamasını yavaş yavaş düşürdü, Arin sessizleşti, sağlamlaştı. Kütüphaneye bitişik bir ofisteydiler, aralarındaki masa haritalar ve kağıtlarla kaplıydı. Oda mahremiyet için seçilmişti. Muhtemelen kimse onları kilitli kapının ötesinde duyamıyordu. Ya da birinci katın kuzey koridorunda insanlar duyduysa, kelimeler değil, boğuk sesler duyuyorlardı. Sıcak güne rağmen, elmas camlı pencereler kapalıydı çünkü Roshar soğuktan şikayet etmişti. Aslında prens konuşmalarının bahçeye taşınmasını istememişti. Ancak Valoryalı generali yarımadanın kıyılarından uzak tutmak için taktikler geliştirmesi gereken bu toplantı, Roshar bir şeyi , muhtemelen camlardan birini kırarsa Arin'in şaşırmayacağı bir noktaya geliyordu. en yüksek sesi çıkar.

“O adayı ve seni kaybettik. . . neredesin ? ” Roshar'ın sıkı elleri açıldı ve genişçe yayıldı. "Hâlâ burada mısın? Hayır değilsin. Yukarıdasın, koridorlarında dolaşıyorsun, kafasını dolaşıyorsun. Arin, bunun bitmesi gerekiyor.”

Ama Arin hiçbir şey söylemedi.

Roshar ona Dacran'da küfretti, lanet o kadar karmaşık ve renkliydi ki Arin gramerden bir anlam çıkarmaya çalışmadı bile.

Ardından gelen sessizlikte Arin, ölüm tanrısının onu nasıl terk ettiğini düşündü. Tanrısını duymak için kendini zorlamıştı. Aynı zamanda savaş tanrısına da dua etmişti -ölüm konfederasyonu, kan içen- ama dualar hiçbir fayda görmemişti. Ithrya Adası kaybolmuştu. Artık Herran'ın güneyinde bir Valorian üssü olarak işgal edilmişti. Generalin ordusunun, *nerede* olduğu belirsiz olsa da, yarımadaya tekrar inmeye çalışması uzun sürmezdi.

Roshar, "Kız kardeşimin sana zor soruları olacak," dedi.

Arin, geçen baharda kraliçenin öpücüğünü hatırlamaktan kendini alamadı. Onu kapalı kapıya bastırmıştı. Onu istemişti. Kestrel söylemediğini söylemişti.

Kestrel'i de o zaman istememişti. Ya da öyle sanmıştı. Utançtan midesi burkuldu.

"Arin, konuştuğumda bana cevap verme nezaketini göstereceksin."

"Kardeşin beni ilgilendirmez."

Prens avuçlarını yüzüne bastırdı, böylece elleri sadece inanmayan gözlerini gösteren bir maske yaptı . Sonra parmak uçları yukarı kıvrıldı ve sıkılmış göz kapaklarına sürtündü.

Ama Arin ne diyebilirdi? Kestrel'in odalarına gelip hançeri sevdiğini söylemesinden yalnızca birkaç gün sonra, uzak bir odada çalınan zengin piyano çağlayanını duymanın nasıl hissettirdiğini açıklayamıyordu. Kekeme notaları duyduğunda nefesini tutmak için. Sonra: hatalar çözüldü. Ritimler doğru yapıldı. Bu yeni şeyi, baş döndürücü ve parlak hissetmişti. İçinde dönüyordu, yumuşak, sıcak ve yaz gibiydi.

"Bu şehri üs olarak kullandık" Roshar ellerini indirdi. Arin'in diline geçmişti. Çocuklarla kullanılan çan benzeri bir tonla konuşuyordu. “Uygun bir dönüş noktası oldu. Şu anda buradayız çünkü körfez burası ile Ithrya arasındaki doğu kıyısı boyunca herhangi bir yere saldırmak veya savunmak için iyi bir üs sağlıyor. Ve şehir, generalin en büyük ödülü olarak korunmalıdır. Ama generalin onu ısırması pek olası değil, henüz değil. İlk istila için kullandığı dağ geçidini tekrar çığ altında bıraktığımızda olmaz. Filomuz bu koydayken olmaz. Kırsal bölgenizin kolay meyvelerini yakalayabilir ve kuzeye, iç kısımlara, duvarı aşacağı ve istediğini bu şekilde alacağı şehre yürüyebilir. ”

Arin aynı fikirde değildi.

"Yakında güneye gidiyorum küçük Herrani. Yeni ve büyüleyici konuğuyla güzel evinize dönmeyi planlamıyorum. Kendi ülkeni savunmak için bana katılmayı uygun mu göreceksin, yoksa adamları kapılarını kırıp ikinizi de öldürene kadar burada Valorian hayaletinle birlikte mi gideceksin?"

Seninle geliyorum, dedi Arin. . . ama hemen değil ve bir suçlama eve çarptığında ortaya çıkan küstahlıkla.

" *Prensim* . "Seninle geliyorum *prensim* ." ”

Ama Arin, Roshar'ın sesindeki aynı alaycı alayda bile bunu söylemedi. Yutkundu, boğazı sıkıştı. Ağzında yıllar önce bir Valorian'ın ağzına bir at soktuğu zamanki tadı aynıydı.

"Umarım," dedi Roshar, "zarafet ve kendini korumada eksik olduğun şey, her zamanki acımasız ve esrarengiz savaş armağanına geri dönerek telafi edilecek. Hepsini öldürmeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet."

"Peki ya silahın?"

Roshar'ın Arin'in icadı için söylediği söz, en belirsiz anlamda doğruydu, çünkü terim uzun zamandır herhangi bir top şekli ve stiline atıfta bulunmak için kullanılıyordu.

Arin, "Tedarikimiz arttı," dedi, "ama cihazın doğruluğu konusunda endişeliyim." Silahın eskizlerini bulana kadar masadaki kağıtları karıştırdı. Belirli bir sayfayı seçti ve bir fıçı ile kibrit kilidinin taslağını çizdi. “Şu an elimizdekileri kullanırsak, ateş ettiğimizde askerlerimize çarpma riskini alırız. Valoryalıları bu silahla sadece bir kez şaşırtabiliriz ve—”

Çizimi almak için ince bir el aralarına uzandı.

Roshar etrafında döndü. Arin kıpırdamadı.

Kestrel, nefesini içine çeken ve ifadesini bir ölüm kafası maskesine dönüştüren prensi görmezden gelerek orada dikildi. Bir kez soğukkanlılıkla Roshar'a baktı, sonra tasarımı incelemeye devam etti. Arin'e hiç bakmamıştı. Onlardan sessizce uzaklaşıp bir pencereye yaklaşırken, terlikli ayakları peluş, canlı desenli halıya battı. Elmacık kemiğine bir ışık huzmesi çarptı, kağıdın parlamasına neden oldu. Saçlarını ateşe verdi. Arin'in midesi burkuldu. Boğazı sıkıştı. Gözleri hala çok gölgeliydi. Ama kilo almıştı ve daha az kırılgan görünüyordu. Arin bir kez daha umut etmeye cesaret etti.

Konuşana kadar neye baktığını unutmuştu. "Mühimmat yanlış."

"Ne?" Roshar soğukkanlılığını zar zor koruyordu.

"Yuvarlak. Bir topun yaptığı gibi bir top atmayı planlıyorsun. Ama bu bir top değil. Topların özellikle isabetli olması amaçlanmamıştır. Genelleştirilmiş bir alanda en fazla yıkımı yapmak için tasarlandılar. Bu şey - silah mı dediniz?"

Arin, odaya ne zaman girdiğini ve ne kadarını duyduğunu ancak şimdi merak etti. Doğu dilini anladığını düşünmüyordu ama o ve Roshar bir süredir Herrani dilinde konuşuyorlardı.

Kestrel, "Bu, bir kişiye veya o kişinin bölümlerine özel zarar vermek için tasarlanmış görünüyor" dedi. “Bu anlamda, bir yay ve ok gibidir. Ok ucu yuvarlak değildir. Bahşiş verdi. Bu, okun doğru uçmasını sağlar. Etin içine sürülür. Daha fazla doğruluk istiyorsanız, o küçük top mermisi bir top olmamalıdır. Belki de konik olmalı. Uçlu."

Çizimi Arin'e geri verdi. Sonra geldiği gibi sessizce çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

"Arın." Roshar'ın sesi tehditkardı. "O kapı kilitliydi."

"Ona anahtarları verdim."

Roshar patladı.

Kestrel onu bulduğunda bahçenin kenarındaydı. Doğu prensi mesafesini korudu, ama kesinlikle onunla konuşmak için oradaydı. Olgun ilea ağaçlardan ağır bir şekilde sarkıyordu. Mor meyvelerin bir kısmı çimlere düşmüştü. Eşekarısı üzerine tırmandı. Onu rahatsız etmediler ama güneş onu yormuş.

"Ne istiyorsun?" yaklaştığında söyledi.

"Ne kadar bildiğini bilmek istiyorum." Roshar onun ifadesini gördü. Gördüğü şey, onu değiştirdi. Biraz daha nazikçe, "Bu bir güvenlik meselesi" dedi.

"Benim mi, senin mi?"

"Senin kendi güvenliğin için ne kadar önem veriyorsan, ben de kendi güvenliğimi o kadar önemsiyorum."

"O zaman onun."

"Bu, savaş. Birçok insanın güvenliği tehlikede."

"Savaşı güvenli bir şekilde oynarsan kaybedersin" dedi, sonra huzursuz oldu. Bu sözler onunki gibi hissettirmemişti. Onlar başka birine aitti, savaşı iyi bilen ve onunla tartışmaktan zevk alan birine.

O, başını salladı. Bunu düşünmek istemiyordu. Başını döndürdü, görünmez iğnelerle delindi. Prense odaklandı: sakatlıkları, ince çizilmiş kara gözleri. "Benim dilimi nasıl bu kadar iyi konuşuyorsun?"

Roshar kaşlarını kaldırdı.

"Yani onun." Herrani'nin ilk dili olmadığını biliyordu. Yine de, çoğu zaman böyle hissettirdi.

"Senin halkın tarafından köleleştirildim. Sonra bu ülkeye satıldım."

Eksik burnuna tekrar baktı. Yarık, sürüngen burun delikleri. "Bunu sana onlar mı yaptı?"

Dişleriyle gülümsedi.

Konuşurken doğruluğunu test eden Kestrel, "Bunu kaçaklara yaptıklarını biliyordum. Bunun olduğunu gördüğümü hatırlamıyorum."

"Olmayabilirsin. Sen bir bayandın. Ayrıcalığın bir parçası da çirkin şeylere bakmak zorunda kalmamaktır."

"Çirkin değilsin."

"Ne kadar tatlı küçük bir yalancısın."

"Güldüğün zamanlar hariç. Kendini sırıtan bir kafatası gibi gösteriyorsun. Bunu bilerek yapıyorsun."

"O kadar tatlı değil o zaman."

"Yalancı değil."

"Ama sen *bir* yalancısın. Çok iyi bir şey, eğer duyduklarım doğruysa. Kayıp hafızan hakkında yalan söylemediğini kim söyleyebilir?”

Ona öyle bir nefret dolu bakış attı ki, geri çekildi. Yaban arıları vızıldıyordu.

"Bir itirafım var" dedi. "Bazen bilerek kırıyorum. Gülüşüm gibi."

"Bu bir özür değil."

"Prensler özür dilemez."

Hızlı bir hareketle, hançerini boğazına dayadı. Bir tıslamayla başını geri salladı.

"Özür dilerim," dedi.

"Sana o hançeri vermenin akıllıca olduğundan emin değilim. Tam olarak istikrarlı değilsin.”

Hançeri bastı. Geri adım attı. Öne çıktı. “Herkes bu harika şeyleri yaptığımı söylüyor. Büyük bir iyilik için ülkeme ihanet ediyorum. Çok *asildim* .” Ağzı alaycı bir hal aldı. "Zavallı kız. Zavallı Kestrel, değersiz zayıf vücudu, boş zihniyle. Şimdi neden yalan söyleyeyim?"

"Ona eziyet etmek için."

Şaşırarak bıçağı indirdi.

Roshar, "Ona eziyet ediyorsun," dedi.

"Bu yüzden mi buradasın? Arkadaşını benden korumak için mi?"

Bu sefer, Roshar'ın gülümsemesi sadece ağzının bir kıvrımından ibaretti.

"Ondan hiçbir şey istemiyorum" dedi.

"Bu sorunun bir parçası olabilir."

Sanki duymamış gibi konuşuyordu. "Savaşınız umurumda değil."

"İnsanlarınızı delik deşik etmek için tasarlanmış bir silahı nasıl geliştireceğimiz konusunda bize tavsiyede bulundunuz mu, vermediniz mi? Çok şanslıysak babanı öldürecek bir silah.”

"Babam." Mavi gökyüzü karardı. Eşekarısı kafasının içinde vızıldadı. Konuşmak için ağzını açtı. Hiçbir şey çıkmadı.

"Evet," dedi Roshar. “Valor ordusuna liderlik ediyor. Sana kimse söylemedi mi?"

Hançeri tutan eli gevşedi. Arin ile odalarında yaptığı konuşmayı düşündü. Ona söylemeye çalışmıştı.

Roshar onun omzuna dokundu. Görüşü netleşti ama kalbi hızla atıyordu. Özür dilerim dedi. Az önce söylediklerim için özür dilerim."

Kalbi vücudundan kopmuş ve kaybolmuş gibi, aynı anda hem çok uzaklarda hem de korkunç bir şekilde topraklanmış hissediyordu ve kalbi mi yoksa bedeni mi olduğunu bilmiyordu.

"Kerkenez?"

Halkını öldürecek bir silahı mükemmelleştirmek bir şeydi . Ona söylenmeden tahmin edebilecek kadar bilgiye sahip olmasına rağmen, babasını düşünmediğini, bu savaştaki rolünü hiç düşünmediğini keşfetmek başka bir şeydi.

Silahı mükemmelleştirdiği için pişman olmadığını fark etti. Bir yanı babasının hedef olmasını *istiyordu .* Kendi babası. O nasıl bir insandı?

Roshar aniden, "Eskiden nasıl göründüğümü hatırlamıyorum," dedi.

Söylediklerini özümsemesi biraz zaman aldı.

"Aynaya baktığımda, tek gördüğüm bu," dedi ona. "Daha önce ne olduğuma dair hiçbir anım yok."

İlea meyvesinin kokusu baş döndürücüydü. Babasını unutmuş. Onu hatırlamak istemiyordu. Bakışlarını tekrar Roshar'ın yüzüne getirdiğinde, onun güzel, el değmemiş gözleriyle karşılaştı. Ve yanağının saten kahverengi derisini gördü. "Kim olduğunu özlüyor musun?" diye sordu.

İlk başta, cevabının alaycı olacağını düşündü. Yine de sadece omuz silkti ve hafif ama ince bir sesle konuştu. "Ah, eksik ne işe yarar?" Tek gözünü kıstı ve görünüşe göre aralarındaki ruh halinin nasıl değiştiğinin farkında olarak, "Bıçakla iyisin," dedi.

"Numara."

"Evet."

O, başını salladı. "Ben asla."

İyi dedim , ilahi yetenekli değil. Uzun süre antrenman yapmanın getirdiği bir rahatlığınız var."

"Gördüğün bu mu, yoksa benim hakkımda önceden bildiklerin mi?"

" Gördüklerim. Seni daha önce tanımıyordum."

Kestrel onun bu sefer hafifçe gülümsediğini izledi. Onu sadece şimdi olduğu gibi tanıyan biriyle birlikte olmanın saf rahatlığına daldı.

Piyano ve at karmaşık olmayan bir şekilde onundu.

Konuşmadılar, bu da yardımcı oldu. Ondan hiçbir şey beklemiyorlardı. Piyano bile beklenti içindeydi, her bir tuş vuruşa hazırdı. Cirit onun gevşek kolunu çiğnedi ve salyaları aktı ve utanmadan onun okşaması için eğildi. Yine de hem at hem de piyano onu tanıyordu ve eski benliğiyle nasıl karşılaştırıldığını umursamadı. Onlar onundu. O onlarındı. Soru yoktu.

Javelin'i eyerledi. Kolay değildi. Ama eyeri her gün sırtına kaldırırsa, zayıf kollarının güçlü olduğu bir gün gelecekti. Kemeri sıktı. Bir irrielle kuşu, açık ahır kapılarından içeri atlayarak kiri gagaladı. Başını eğdi, küçük yeşil gözlerle Kestrel'i izledi. Uzun, dar kuyruğunu eğdi. Muhtemelen çocukluğundan beri kullanmadığını düşündüğü bir montaj bloğu aldı ve ayağını atın üzengiye

bastı. Aygır çok uzun boyluydu. Dağlık, gerçekten. Bir savaş atı. Ona uymamalıydı, ama öyleydi.

Kendini beceriksizce yukarı çekti ama atın umurunda değildi. Kuş kendini bulutsuz gökyüzüne geri fırlattı, dalarak ve örerek. Irrielles düz uçmaz.

Kestrel dizginleri aldı ve atı kuşu takip etmesi için mahmuzladı.

Başka bir yola giden bir yol izleyerek evden uzaklaştı. Onu tanımadı. Tam yapraklı ağaçlarla çevrili olması uzun sürmedi. Yol yeşil bir tünele uzanıyordu. Bir süre bindi. Baykuşlarıyla bir gündüz baykuşu gördü. Biraz rüzgar vardı. Çok sıcak değildi. Savaş için iyi hava.

Birkaç gün önce Arin ve Roshar arasındaki konuşmayı yeterince duymuştu. Burada vakit geçiriyorlardı. Onların yerinde olsaydı, uzun süre kalmazdı.

Midesi sallandı. Atın hareketine uyuyordu. Dizginleri gevşetti ve Javelin'in istediği gibi gitmesine izin verdi.

Ama onun ileriye doğru atıldığını, toynaklarını kırpıştırdığını fark etti. Arin'in evi çok gerideydi. Yol çatallandı. At sola gitti. Emin adımlarla yürüyordu. O, fark etti, tanıdığı bir yere gidiyordu ve o gitmedi.

Başını iki yana salladı ve onu durdurdu. Homurdandı, toynakları kıpırdadı.

Kestrel terliyordu. Elbisesi tenine yapışmıştı. Javelin'in geldikleri yoldan geri gitmesini sağladı - hızlı, sonra daha hızlı, toynakları onun dehşete düşmüş kalbinin ritmini atıyordu.

Arin'i evinin yakınında bir dere kenarında beklerken bulduğuna bir şekilde şaşırmamıştı ama minnettar olmasına şaşırmıştı. Kalbi hala göğsünün içinde kükrüyordu.

Arin'in atı yoktu, ancak çizmenin tabanına bir parça ahır samanı yapışmıştı. Suyun yanında çömelmişti, parmak uçları sadece ilk boğumlarını geçmişti. Neredeyse hiç suda. Sadece hafif akıntıyı hissetmek, diye düşündü. Omzunun üzerinden bakmamıştı. Yine de onun orada olduğunun farkındaydı. Javelin'in toynaklarının yavaşlayan gümbürtüsüne kulak verdi. Arin'in saçları gözünün önüne düşmüştü.

Onu bir kenara atmak istemişti. Bunu hatırladı. İlk gün olmuştu. Onu satın aldığında. Onu açıkça görmek istemişti.

Atını durdurdu.

Arin doğruldu, elinden su damlıyordu. Yaklaştı, parmaklarını Javelin'in yelesine koydu ve onunla göz göze geldi. O hafızanın avucunda tutuluyordu: merak, tereddüt, bir yanlışlık duygusu, bir ihlal. Yine de *görme zorunluluğu* . Bu kişi. Sert omuzlarını, sert ağzını hatırladı. Bakışlarından kaçmıştı. Tüm vücudu: sessiz bir hırlama.

O şimdi böyle değildi. Başını kaldırıp ona baktı, ifadesi savunmasızdı ve giderek endişeleniyordu. "Sorun nedir?"

"Hiç bir şey." Cirit onun altında kıpırdandı.

Arın kaşlarını çattı. "Seni korkutuyor muyum?"

"Numara."

"Yüzün kansız." Eline dokundu. Dizginleri sıktığını gördü ve gevşemelerine izin verdi.

"Senin yüzünden değil," dedi. Sonra dürüst olmaya karar verdiği için, "Evet, sen, biraz" dedi. Durdu, kafası karıştı, at yolunu tekrar yarıp geçmesine neden olan korku ile şimdi ona bakarken teninde dolaşan parlak sinirlilik arasındaki farkı kendisine açıklayamadı. "Ormanda, Javelin bir yol izlemek istedi. yapmadım. Beni üzdü."

Gözleri kristalleşti. "Bu neredeydi?"

"Ormanda tehlikeli bir şey mi var?"

Kulpunu tuttu ve atı onun arkasına bindirdi. "Bana göster."

Dizginleri tuttu. Kılıcını çekti. Tundrada sahip olduğu kılıçtan farklı bir kılıçtı. Araba sürerken boğazına ne kadar korkunun bindiğini, nefesinin yine çok hızlı olduğunu düşünmekten kendisini alıkoyan bunu düşündü. Nemli elbise hala ona yapışmıştı ve etraflarındaki her şeye, ormanda hareket eden her küçük hayata karşı tetikte olmaya çalışırken, onun da farkında olmamak elde değildi.

Ama bir dalın belli bir çırpıda sesi yoktu. Ağaçlarda düşman gölgesi yok. Kestrel neredeyse olmasını diledi. Onu ele geçiren korkuyu açıklayacaktı. . . yol ayrımında durduklarında onu tekrar yakaladılar. Aygır damgaladı.

Arin kılıcını kınına soktu.

"Bu ne?" diye sordu.

"Bu senin evinin yolu." Sesinin sırtında gezindiğini hissetti. Uzun bir duraklama oldu. "Gidebilirdik."

"Numara."

"Orada hiçbir şey yok. Bu boş. yanında olurdum."

"İstemiyorum."

Donmuş ellerinden dizginleri aldı. Bu sefer daha isteksiz davranan Cirit'i geri çevirdi. Arin bir yürüyüşte temposunu yavaşlattı.

Yürürken sessizdiler. Sonra Kestrel kendi kendisinin alçak sesle, "Kendimi aptal gibi hissediyorum" dediğini duydu.

" Hayır, Kestrel, değilsin."

"Korkmak için bir neden yoktu."

"Belki de sebebinin ne olduğunu bilmiyoruz."

Yolda çatalı kullanma planlarında iki kez engellendiği için kulakları huysuzca titreyen Cirit, ofladı ve başını salladı. "Şşşt," dedi Arin ata ve birkaç alçak nota mırıldandı. Sonra durdu ve sustu, "Hiç bir nedenin olmasa bile, korku aptalca değil. Ben de korkuyorum."

Kılıcını daha önce nasıl tuttuğunu hatırladı. "Ormanda Valoryalılar olduğunu düşündün. O zaman korkmuyordun."

"Tam olarak değil."

"O zaman neden korkuyorsun?"

"Örümcekler," dedi ciddi bir şekilde.

Ona dirsek attı.

"Ah."

Burnunu çekti. "Örümcekler."

"Ya da bin ayaklı şeyler." Ürperdi. "Tanrılar."

O güldü.

Sessizce, "Ahıra geldiğimde Javelin'in ahırında olmadığını görünce korktum," dedi.

Şaşırdı, başını çevirdi, çenesinin çizgisini ve boğazının gölgelerini bir anlığına yakaladı. Bakışlarını yola çevirdi. Hafifçe, "Örümceklerden daha mı kötü?" dedi.

"Ah, çok daha kötü."

"Eğer kaçarsam, çok uzağa gidemezdim."

" Deneyimlerime göre seni hafife almak çok kötü bir fikir."

"Ama beni alt etmeye çalışmadın."

"Numara."

"Sen istedin."

"Evet."

"Seni ne durdurdu?"

"Kork," dedi, "sana güvenmemenin benim için ne anlama geleceğinden. Bir at eyerledim. sürmeye hazırdım. . . ama eğer yaparsam, senin için farklı bir hapishaneden başka bir şey olmayacağımı düşündüm."

Sözleri onu garip hissettirdi.

Tonunu değiştirdi. Artık içinde bir yaramazlık vardı. "Ayrıca biraz korkutucusun."

"Ben değilim."

"Oh evet. Takip edilmekten hoşlanacağını düşünmemiştim. Senin kötü tarafına geçen insanlara ne olduğunu gördüm. Ve şimdi zayıflığımı biliyorsun ve seni geçersem gömleğimin arkasına örümcekler düşürür ve gerçekten zor bir hayatım olur."

"Hmph," dedi ama sakinleşmişti. Kemikleri, düşmek üzere olan bir darbenin gergin kesinliği içinde birbirine bu kadar sıkışmış hissetmiyordu. gün vardı. Yeşil, mavi ve altın rengiydi. Güçlü yavaş at vardı. Onun kararlı adımı. Ağaçlarda bir mırıltı. Şube ve dal. Kolları iki yanında. Kökler bükülüyor ve toprağa geri kayboluyor.

Kelimeler boğazında tıkandı. Ama göğsünde yumuşak bir his, ona konuşma cesareti veren bir sıcaklık vardı. “ Javelin'i evime giden yolu kullanmaktan alıkoyma sebebimi bilmediğimizi söyledin. Sizce nedeni nedir? ″

Tereddüt etti. Sonunda, “Hiçbir fikrim yok” dedi.

"Her *zaman* düşüncelerin var."

Onda bir çeşit şaşkınlık hissetti. Sesinin tanıdıklığına şaşırmıştı.

"Söyle bana" dedi.

“Hiçbir şey varsaymak istemediğimi düşünüyorum. Bu-" Sözünü kesti. "Benim için tehlikeli. Endişelendiğin yer."

Evine yaklaştıklarında, eyerde rahat bir ritim yakaladılar. Artık tek elle sürüyordu. İkisinin de ağırlığını taşımak zorunda kalan Javelin için biraz üzüldü. Onu telafi edecekti. Havuçların nerede tutulduğunu biliyordu.

Ama sonunda, hangi tedaviyi sunacağı ve hangi köri fırçasını kullanacağına dair zihinsel listesi sona erdi. Bir türlü kaybolmayan görüntülerle baş başa kalmıştı.

Yoldaki çatal. Arin dere kenarında. Onu ilk gördüğü anın o kısa hatırası. Yukarı bakmayı reddetmesi. Yüzü yara bere içindeydi, nefretle zırhlıydı.

"Benim için çalışırken sana karşı korkunç muydum?" dedi.

"Numara."

"Sana vurdum mu?"

"Kestrel, hayır. Bunu neden soruyorsun?”

"Yaralandığını hatırlıyorum."

"Bunu sen yapmadın. yapmazdın.”

"Pekala," dedi, " son zamanlarda *sana* vurdum."

"Bu farklıydı."

Ona vurduğunda ne kadar güçsüz hissettiğini hatırladı. Ne demek istediğini anladığını düşündü. “O zaman, sana sahipken nasıldım?”

Topraktaki yapraklar ve Cirit'in toynaklarından başka ses yoktu. Ağaçlar inceldi. Arin'in evi göründü.

Kestrel, "Benden nefret ettin," dedi.

Atı durdurdu. "Lütfen bana bak."

Eyerde döndü ve yaptı, bakışlarıyla buluştu.

"İlk başta senden nefret ettim," dedi. “Bu, kim olduğun için değil, ne olduğun içindi. Senin kim olduğunu bilmiyordum. Ve sonra yaptım, biraz. Nazik

görünüyordun. Bir ustada nezaket iyi değildir. Bana değil. Seni yalvartmanın başka bir yolu. Şükretmemeniz gereken şeyler için minnettar olursunuz. Çocukken bunun için çok minnettardım. Sonra büyüdüm ve neredeyse gerçeğe daha yakın olduğu için zulmü tercih ettim ve kimse *iyi olma yalanının arkasına saklanmadı* . Kuralları çiğnedim. Özellikle seninle. Beni cezalandırman için seni zorlamaya devam ettim. Elini zorlamaya çalıştım. Gerçek benliğini göstermeni istedim.”

İfadesini okumak zordu. Boynundaki kıvrım acı vericiydi. Bakışlarını Javelin'in yelesine indirdi.

"Ama bu *senin* gerçek benliğindi," dedi. “Akıllı, cesur, manipülatif. Tür. Kim olduğunu saklamak için hiçbir çaba göstermedin. Sonra senden saklamanı *istediğimi fark ettim.* Bu, konumunuzun lüksüydü, değil mi, saklanmak zorunda değildiniz? Yaptığım, benim lanetli doğamdı. Ve bu doğru. Bazen bir gerçek seni öyle sıkar ki nefes alamazsın. Böyleydi. Ama aynı zamanda değildi, çünkü sana bakmanın canını acıtacak başka bir sebep daha vardı. Fazla sevimliydin. Bana göre."

Ne söyleyeceğinden emin değildi.

Dürüst olmaya çalışıyorum, dedi ona.

"Sana inanıyorum. Ama beni gerçekten tanıdığına inanmak zor. Söylediklerinin bir kısmı mantıklı değil."

"Hangi bölüm?"

“Karakterim çelişkili görünüyor.”

"Neden?"

"Aynı anda hem manipülatif hem de kibar olabileceğinizi düşünmüyorum."

O güldü. " *Yapabilirsin* ."

Bir sessizlik oldu. Cirit altlarında kıpırdandı.

Arin bir parmak ucunu onun ensesine dokundu. Elbisesinin omzunun altında, iyileşmiş, ince ve uzun bir yara izi buldu. Kırbacın düştüğü deri ölüydü ama onu çevreleyen deri canlıydı ve titriyordu. Artık onunla yüz yüze gelmediği için mutluydu.

"Sen değiştin," diye mırıldandı, "ve sen aynısın. Saygıdeğer. Seni onurlandırıyorum."

Bu titreme korkuya dönüştü. Korku, arkalarındaki ormanda görünen yol ayrımı için. Arin'in onu daha önce tanımasının ve şimdi tanımasının ve onurlandırmasının ne anlama geldiği için.

Ondan kendisini onurlandırmasını istemedi. Onurdan şüpheleniyordu.

Dizlerini Javelin'in yanlarına bastırdı. Arin'in parmak uçları yere düştü. At ahırlara yöneldi.

Arin o gün ona Javelin'i kör etme teklifinden başka bir şey söylemedi. O kabul etti. Yalnız kalmak istedi. Eve geri çekildiğinde bile teni canlı hissediyordu. Uyanık, asi. Sanki ona çeyreklik vermeyecekmiş gibi. Israr edecek ve ısrar edecekti , hepsi de yatıştırmaya niyetli görünen bir dokunuş yüzünden.

Ama rahatlatıcı değildi.

Gün rahat geçmemiş olsa da, Kestrel o günün son güçlü anını aklında tuttu. Arin'in rahatlamanın tam tersi olduğuna karar verdi.

14. Bölüm

Arin yine gitmişti. Kestrel'e ayrıldığını bildiren ama bunun için bir neden ya da ne kadar süre uzakta olacağına dair bir işaret vermeyen bir not bıraktı. Bunun savaşla bir ilgisi olduğunu ve herhangi bir şeyi yazılı olarak açıklamakta tereddüt ettiğini düşündü, bu da onunla neden konuşmadığını sordu, bu da ona dokunuşundan nasıl ürktüğünü hatırlattı.

Notu anlamıştı. Ama bundan hoşlanmadı.

Roshar'a Arin'in nerede olduğunu ve nedenini sordu.

"Meraklı, meraklı" dedi prens. Sesi kemerliydi. Yeterince arkadaş canlısı. Yine de, daha fazla bilgi için zamanını boşa harcayacağı konusunda uyaran net bir sert çizgi çizdi.

Salonda Borderlands oynuyorlardı. Pencereler açıktı ve fırtına yaklaşıyordu ama yağmur henüz gelmemişti. Ufukta kara bulutlar düğümlendi. Perdeleri karıştıran rüzgar çiğ kokuyordu. Roshar oyun taşlarına bakarak kıpırdandı ve tekrar kıpırdandı.

Arin Javelin'i almamıştı. Ahırlardan hiçbir at eksik değildi. Onları saydı.

Roshar kararan gökyüzüne baktı.

"Denizde mi?" diye sordu Kestrel.

"Sevgili, ne umursuyorsun?"

"Sen gerginsin."

"Senin için *gerginim* . Beni yeneceksin."

"Savaşta olduğunu sanıyordum. Burada kalıp benimle Borderlands oynamaktan daha iyi işlerin olmalı."

Tek kaşını kaldırdı, ama sadece, "Hareketin," dedi.

O yaptı. Nasıl oynanacağını hatırladığını keşfetmek kesinlikle bir zevkti. *Nasıl* onun için sorun değildi. İşleri nasıl yapacağını biliyordu. Oyun oynayın, piyano çalın, ata binin, bir dil konuşun. Artık *nasıl yapacağını* bilmediği bir şey varsa , bunun bilincinde değildi.

Mesele *ne idi* . Hafızası, tahtayı görebildiği ve oyunun kurallarını bildiği, ancak tüm parçaları tanımadığı bir oyun setiydi.

"Dacran-Herrani ittifakına kim komuta ediyor?" dedi.

"Sormana gerek var mı? Reddedilemez bir otorite havası yaymıyor muyum?"

"Arin'in rolü ne?"

"Bu," dedi ona, "iyi bir soru."

Rüzgar bir perdeyi dalgalandırdı. Gözlerini tahtadan ayırmadan mühendisini hareket ettirdi. "İnsanlarınızın ittifakı desteklemesine şaşırdım."

Kendi dilinde kısa ve sinirli bir şeyler mırıldanarak omuz silkti.

Kestrel, "Başka birinin halkı için ölmek genellikle savaşın işleyişi değildir," dedi. "Kraliçeniz Herran'dan tam olarak ne istiyor?"

“ Bir kere, Arin'in ölümcül küçük icadı.”

"Buna zaten sahipsin. Sana planları o verdi."

“İmparatorluk uzak tutulmalıdır. Bu yarımadayı alırlarsa, doğuyu almaları an meselesi.”

"Kardeşin zeki mi?"

Ona sabırsız bir bakış attı. Cevabını gördü. "O zaman daha fazlasını istiyor olmalı," dedi Kestrel. "Arin ne istediğini biliyor mu?"

Roshar'ın yeşil çerçeveli gözleri kısıldı. "Arin gördüğünde çok şey biliyor. Başına gelebilecek en iyi şey biziz."

"Evet, açıkça. Sizler büyük hayırseverlersiniz. İyiliğini bu kadar önemsiyorsan, neden onu fırtınanın ortasında denize gönderdin?”

"Arin kendini gönderdi."

Sessiz kaldı. Roshar hamlesini yaptı. "Söyle bana küçük hayalet: Arkadaşlığımdan hoşlanıyor musun?"

Şaşırmıştı. "Evet."

"Ben de seninkinden hoşlanıyorum. Benden neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Ben zekiyim, çekiciyim - yakışıklıdan bahsetmiyorum bile."

"Ve terbiye etmede yetenekli. Bunu unutmayalım.”

"Yalan, hepsi yalan." Gözleriyle oyun tahtasının karşısında buluştu. "Şirketimden hoşlanmanın nedeni, senin hissettiklerine benziyor olmam."

"Öyle değil," dedi, yine de yaralı yüzüne tekrar baktığında, söylediklerinin doğru olduğunu fark etti. Yine de bu sadece kısmen doğruydu ve diğer kısımları nasıl kelimelere dökeceğini bilmiyordu.

"Arin benim arkadaşım," dedi Roshar ona. "Ben ona hayatım pahasına güveniyorum, o da bana kendi canı pahasına güveniyor. Bu nadirdir. Tüm söyleyebileceğim, ona sevgisi olmayan birinin bunu sorgulamasına izin vermeyeceğim .” Generalini devirdi: teslim olma jesti. Mermer oyun parçası yuvarlandı. "Git başımdan küçük hayalet. Git başkasına musallat ol." Ama terk eden kendisiydi.

Yağmur camları tıklattı. Pencereleri kapatmaya gitti, sonra durdu, ağaçların nasıl eğildiğini, denizden esen rüzgar tarafından nasıl kırıldığını gördü. Kesilmiş bir istiridye gibi kokuyordu.

Sevgili, ne umursuyorsun?

Küçük bir endişe yılanı kukuletalı kafasını onun içinde kaldırdı.

Yağmur, Arin'in gözlerinin içine girdi. Güverte kabardı. Yeşil bir fırtına değildi, ama aynı derecede kötüydü. İşaretleri görmüşlerdi. Geçen kış Arin'i doğuya götüren Herrani kaptanı tarafından denize açılmamaları konusunda uyarılmıştı.

"Yapmalıyız," dedi Arin, Roshar'a. "General Ithrya'yı elinde tutuyor. Bunu anakaraya bir saldırı sağlamak için kullanacak ve bu saldırıyı ancak güçlerini sağlayabildiği takdirde sürdürebilir. Ithrya'yı stokluyor. Valorian başkentiyle olan tedarik hatlarını kesmeliyiz. Batı kıyılarımız ile Valoria arasındaki Boş Adalara yelken açacağım."

"Sen denizci değilsin."

Arin duymamış gibi konuştu. "Herrani mürettebatıyla birlikte bir Herrani gemisi."

"Xash'i göndereceğim."

Arın başını salladı. "Halkım iyileşti. Savaşmak istiyorlar. Olduğu gibi, askerleriniz kendi ağırlığımızı ne zaman çekeceğimizi merak ediyor."

Böylece Arin'in gemisi yola çıktı.

Şimdi canavarca bir dalganın her vuruşunda sarsıldı. Deniz mor tepeler ve vadiler halinde kabardı. Yelkenler rüzgar tarafından parçalanmasınlar diye istiflenmişti. Kaptan, gemiyi yavaşlatmak ve stabilize etmek için suya bir serseri kurmuştu, ancak pruva dalga dalga delindi. Güverte kaygandı. Arin ayakta durmakta zorlandı. Kaydı, tırabzana çarptı ve tuttu. Kusmuş.

"Delilik tanrısı." Kaptan, Arin'in üst kolunu kavradı ve onu doğrulttu. Kaptan, Arin'in üç katı yaşındaydı ve Herrani denizcilerinin savaştan önce sahip olduğu o kıvraklıkla homurdandı. "Aşağıya in, oğlum. Güvertede ne kadar iyisin? Deniz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Sonra kaptanın dikkati dağıldı ve gitti.

Kaptan haklıydı. Arin sürgü deliğine doğru gidiyordu, yüzü tuz ve yağmurdan sızlıyordu, gözleri yanıyordu, o anda korkamayacak kadar deniz tutmuştu. Bu, atına binerlerken Kestrel'le yaptığı konuşmayı ve eğer ona dokunmak zorunda olsaydı, ona zarar verdikleri yere dokunmaktan daha iyisini bilmesi gerektiğini hatırladı. , kelimeler olmadan, onu nasıl incittiklerini anladığını söyledi.

Botları kaymıştı. Dünya baş döndürücü, ıslak bir bulanıklıktı. Gemi titredi ve yana yattı. Arin bir kez daha parmaklığa çarptı. Bu sefer o gitti. Aşağıdaki kaynayan suya daldı.

15. Bölüm

Yüzeye yumruk attı. kırdım. nefesi kesildi. Bir su kabarcığı tarafından tekrar altına itildi. Ciğerleri alev alevdi.

Bu sefer sessizlikten kükreyen havaya çıktığında daha akıllıydı. Vahşi bir çekişle çizmelerinin bağcıklarını kırdı, ayağındaki ağır şeyleri tekmeledi. Nefesini içine çekti, bir sonraki dalgayı doğruca yüzdü ve çok uzak olmayan fırtınanın savurduğu gemiye saldırdı. Su kanlıydı. Onu çekiştirdi. Sürüklendi ve itildi. Omuzları ağrıyordu. Başka bir dalgayı yüzerek geçti. Dua etti. Daha yakındı.

Bir halat? Biri güverteden ip indirebilir mi?

Belki . . . eğer biri onun üzerinden geçtiğini görmüş olsaydı.

Daha sert tekme attı. *Beni bırakma,* diye dua etti yine tanrısına. *Böyle değil* .

Denizden başka ses yoktu.

Sana hizmet edeceğim, diye söz verdi Arin.

Tanrısı cevap vermedi. Arin, geminin gövdesindeki midyeleri görebilecek kadar yakındı . O yukarı baktı. Kimse aşağı bakmadı. İleri itti.

Boğulursam sana nasıl hizmet edebilirim?

Ve şimdi korku. yorgunluk. Uzuvları sanki çamuru delip geçiyormuş gibi hissediyordu. Boğazında tuz. Akciğerleri. Ölümünün bu şekilde olmaması gerekiyordu.

Kılıçla. Lütfen.

Böyle değil.

Yalnız değil.

Henüz değil.

Bir akım onu gemiden uzaklaştırdı.

Arin neredeyse kendini ona teslim edecekti. Tanrıların iradesine karşı savaşamazsın, bu tanrıya asla.

Yıpranmış bir ıssızlık içinde çırpındı. Tekrar: *Yalnız değil, henüz değil.* Ama yalnızdı *.* Uzun zamandır yalnızdı.

Keşke, diye düşündü, *sesini tekrar duyabilseydim* . Sonunda yapıp yapamayacağını merak etti.

Akıntı hala onu tutuyordu. Ama kendi kendine açıldı. Arin'i öne savurdu ve gövdenin yan tarafına çarpana kadar hızla suda kasılmasını sağladı.

Neredeyse bayılacaktı. Başı çınlayan, garip bir görüntü, Arin yukarı ve aşağı gitti. Su yuttu. Gövdeye karşı karıştı. Elleri bir şey aradı, herhangi bir şey.

Ve sıkıca sarıldı. Sıkılmış.

Gövde merdiveni.

Arin yukarı baktı ve gövdeye doğru uzanan paslı basamakları gördü. Bir an hareket edemedi. Meraktan çıldırmıştı.

Senin adına, Arin yemin etti. *Sana şan getireceğim.*

Titreyerek, minnetle tırmandı.

Ertesi gün, sanki üzerine tükürülmüş ve parlatılmış gibi temizlendi.

Geminin ambarının derinliklerinde şarjörde saklanan kara barut kuru kalmıştı. Yine de bazı çuvallar güvertelerde hazır tutulmuştu. Islanmışlardı. Denizciler topları geri çekmeden ve limanları cıvatalamadan önce deniz, silah limanlarını doldurmuştu.

Arin ve denizcilerden bazıları çuvalları açtılar ve kıç güvertesine yerleştirilmiş sığ tavalara barut serptiler. Çıplak omuzlarında güneş yakıyordu. Dolu bir çuvalın ağırlığıyla eğildi. Toz, nemli ve kek gibiydi, onu torbadan dışarı fırlattı ve elleriyle kumu eleyip ince bir tabaka halinde yaydı. Avuç içi siyah oldu. Tanıdık görünüyorlardı. Demirhanede geçen bir günün ardından nasıl göründüklerinden pek de farklı değillerdi. Normal bir gün.

Ama bugün normal değildi. Gözlerini görevine dikmişti. Dacra'nın kuzey platosundan çıkarılan kükürtten yapılan kara barut çok değerliydi. Doğu kaynağı sınırlıydı, bu yüzden ıslakken işe yaramaz olan tozun iyice kuruması önemliydi. Arin'in kendine dikkat etmesi önemliydi. Ve ona gizlice bakan diğer denizcilerden gözlerini kaçırmaması çok önemliydi.

Çünkü Arin normal değildi. Kimse denize böyle düşüp yaşamadı.

Yeni yakalanmış bir balığın yarı boyundaki pulları kazıyan kızın bakışlarını hissetti . Diğer denizciler de baktılar. Yelken tamir eden ve armaları katran yapanlar. Ona en yakın olanlar, çuvallarını boşaltıyorlar.

Alnından ter damlıyordu ve tavada çıplak ayaklarının yanındaki toza dönüştü. Arin o tozun ne zaman kullanılacağını merak etti. Ne tür bir zarar vereceğini ve barut patladığında kendi özünün de onunla birlikte yanacağını merak etti.

Bunun normal bir düşünce olup olmadığını merak etti.

Çuvallar artık boştu. Siyah avuçlarını ovuşturdu. Durulamaya ihtiyacı vardı. Yürüyen bir yangın tehlikesiydi. Ana direğin yanında bir kova deniz suyu tutuldu. Oraya gitti, kollarını dirseklerine kadar daldırdı ve omuzlarının üzerinden biraz sıçradı, suyun omurgasından aşağı aktığını hissetti. Su kuruyunca kaşınırdı.

"Boğulmak için hiç de kötü görünmüyorsun."

Arin doğruldu ve kaptanın kefenlere yaslanmış onu izlediğini gördü. Arin, fırtına sırasında adamın ifadesini hatırladı, o sırada Arin kendini korkulukların üzerinden çekti, güverteye düştü ve bir karın dolusu deniz suyu kustu.

Arin, "Boş Adalar'a ne kadar var?" diye sordu.

"Ithrya yakında, ama ona geniş bir yatak vermeliyiz. İki, üç gün sonra, Ithrya'nın etrafından güneye ve adalara doğru yelken açmak. Rüzgarlar adil kalırsa."

"Sence alacaklar mı?"

"Onlara sor, neden yapmıyorsun ve bakalım senin için *isteyecekler mi* ?"

Güneş kaptanın yüzündeydi. Arin onun ifadesini okuyamadı. Adamın sesi ya çok ciddiydi ya da çok ciddiydi. Arin boğazını temizledi. "Silah tozu gün sonunda kurumuş olmalı. Kimse sigara içmesin. Bir başıboş kıvılcım bile—"

"Biz salak değiliz oğlum."

Arin ensesini ovuşturdu, başını salladı ve konuşmanın bittiğini düşündü. Denize baktı. Yeşil ve göz kamaştırıcı, annesinin zümrüdü gibi. Onu takas ettiği günü hatırladı ve saklamış olmayı diledi. Herkesin tüm kalbiyle tutacağı, inkar edilemez bir şekilde kendisine ait olduğunu bilmesi gereken değerli bir şeye sahip olması gerektiğini düşündü. Zümrüdü zihninde tuttu, serin yönlerini hissetti. Onu çok iyi tanıdığı bir elin avucuna koymayı hayal etti ve kabul edilip edilmeyeceğini ve tüm kalbiyle tuttuğu şeyi başkasının tutmasının nasıl bir his olduğunu merak etti.

Göz kırptı, ufuktan uzağa baktı. Deniz rüyası görüyordu. Daha sonra ona zarar verecek şeyler hayal etmek.

Şimdi, hatta.

"Senin hakkında hikayeler var." Kaptan gözlerini kısarak ona bakıyordu. "Fırtınadan çok önce."

İnsanların ona bakma şekli Arin'i rahatsız etti. Bu parlak beklenti vardı. Gerçekten onunla ne kadar ilgisi olduğundan emin değildi. Belki insanların değerli bir şeyleri olmadığında yerini bir fikir alır. Arin bir fikir olmaya hazır değildi. *Bunlar sadece hikaye,* demek istedi Arin, ama kelimeler dudaklarında öldü. Tanrısını inkar etmekten daha iyisini biliyordu.

Kaptan, Arin'in düşüncelerini duymuş gibiydi. "Tanrı dokundu, sensin."

Arin hiçbir şey söylemedi, yine de utangaçlığın altında kesinlikle inkar edilemez bir zevk yatıyordu.

Gemi Boş Adalar arasında kaydı ve Valorian başkentinden gelebilecek herhangi bir geminin görüş alanından gemiyi saklayacak kadar büyük bir adanın doğusuna demir attı. Ekip bekledi.

Arin'in hala ayakkabısı yoktu. Ayakları, gemideki birkaç yedek bot için fazla büyüktü. Paçavraları yırttı, ayaklarına bağladı ve dikkatlice yürüdü.

Onu küçümseyen bir el hareketiyle bölen kaptanla planı gözden geçirmeye çalıştı. "Bu bir plan değil. Bu basit korsanlık. Bunu bana öğretmene gerek yok."

Arin şaşırmıştı. “Savaştan önce Herrani denizin en iyisiydi. Deniz ticareti ile servet kazandık. Biz korsan değildik.”

Kaptan güldü ve güldü.

gemi geldi. Batıdan uçtu. Çift mavnalı, ağır, büyük bir gemi.

Ağlama, Arin'in gemisindeki karga yuvasından geldi. Mürettebat ırgata doğru ilerledi, demiri tarttı, yelkenleri orsaladı ve Valorian gemisine doğru sürdü.

Arin'in gemisi daha hafifti, bu da onu daha hızlı yaptı. Ama tek güvertesi nedeniyle daha hafifti. Valorian gemisine yetişmek zor kısım değildi. Onu sudan dışarı üflemeden bindirmek olurdu. Valoryalılar, Herrani gemisinin adanın arkasından hareket ettiğini ve onların peşinden gittiklerini gördüklerinde şaşırırlarsa, şaşkınlıkları uzun sürmezdi. Saldırıya hazır olacaklardı.

Arin , aşağı güverteye gitti. Silah portları artık açıktı, bir dizi topun ağızları genişçe esniyordu. Arin ve ekibi onları hazırladı. Bir topun göbeğindeki kara toz, sıkıca sıkışmış bir tomar bez ve tokmakla eve itildi. Top mermisi. Arin onu avuçlarının arasına aldı, pürüzsüz ve ağırdı, sonra içeri itti. Hepsi yere çarptı. Topu ateşledi. Silah takımlarına çekildi. Denizciler, her bir topu, namlusu silah limanına kayana ve arabası siperle buluşana kadar ileri doğru sürükledi.

Arin gizlice limandan dışarı baktı. Henüz gemiyi görmedi. Ama muhtemelen kaptanı gemisini bordaya, bir geminin silah portları diğerini yansıtacak şekilde bordaya getirene kadar bunu göremeyecekti.

Uzaklara baktı ve kendisine en yakın olan denizcinin gri yüzünü gördü. Adamın alnında ter titriyordu. Hasta görünüyordu. Arin'in nasıl hissettiğine bakmadı. Arin hissettiklerini paylaşabilmeyi diledi: karanlık bir açgözlülük.

Gemi yavaşladı. Valoryalılarla aynı çizgide olmalılar.

Ciğerleri gergindi, hevesliydi. Dünya basitleştirildi. Daha önce başka şeylerde çok kötü giden, yargılayan, yanlış değerlendiren ve yanlış anlayan Arin, bunda başarısız *olmayacaktı* . Belki onun tanrısıydı, ya da belki sadece sıradan insan kararlılığıydı, ama savaşma ihtiyacı, yolunu kesmek isteyen yaylı çelik gibi hazır ve güçlü hissediyordu.

Denizciye cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

Korkuluktan bir patlama patladı. Denizci kanlı parçalara ayrıldı. Havada vızıldayan odun parçaları, Arin'in yukarıya kalkmış koluna saplandı.

diye bağırdı Arin. Topunu yaktı, geri tepme yolundan çıktı. Titredi ve gürledi. Denizciler de aynı şeyi yapıyorlardı ve sonra Arin'in yaptığı gibi yapıyorlardı: gülleyi geri çekiyor, siliyor, tekrar dolduruyor, sipere doğru sürüklüyorlardı. Bir süre böyle devam etti. Herrani'nin verdiği zararı görmek imkansızdı. Başka bir patlama siperde bir delik açtı. Denize karşı koyamayacakları kadar su seviyesinden yüksekteydiler ve Valoryalılar onun gemilerini istediği kadar ele geçirmek isterdi ama iş oraya gelirse batırırlardı. Arin yeniden yüklendi. İşten çıkarmak.

Sonra yanlış adım attı. Keskin bir nesne paçavra kaplı ayağını deldi. Sağ ayağına baktı. Paçavralar kırmızıya boyanmıştı. Duraksadı, nedense tam olarak anlayamadığı bir nedenle yavaşladı ama Arin, bir yanı bir şeyi aklından önce anladığı zaman bu anlara güvenmeye başlamıştı. Uzandı, kanlı bir metal parçası (bükülmüş bir çivi mi?) çıkardı ve ona kısa bir bakış attı. İçinde bir fikir yayıldı, kıvrıldı. Kötü niyetli bir gülümseme.

En yakın denizciyi yakaladı. "Sen. Aşağı in, paçavra bul. Onlardan küçük çantalar yapın. Onları barutla ve küçük ve keskin bir şeyle doldur. Çiviler. Hepsini bağla, her çantanın boynuna birer yufka sapla ve hepsini birer birer onarmak üzere buraya getir. Onları yak, silah deliklerinden dışarı at. Toplarını yüklemek için geri çektiklerinde *onları silah limanlarına sokmaya* çalışın . Anlamak? *Gitmek."*

Ardından Arin, ifadesi kendi şırasına en çok benzeyen denizciyi aradı ve ona sorumluluğu üstlenmesini söyledi. Arin o Valorian gemisine binecekti.

Güverteye, mavi ve dumanlı siyaha. Sağ elinde kılıç, solda hançer. Valorians gemisinde zaten. Gemileri gemiye binmek için yeterince yakındı. Arin eğildi. Dilimlenmiş. Kılıcı bir darbeyi geri püskürttü ve hançeriyle içeri girdi, yumuşak bir göbek buldu. Bileğe kadar buharlı sıvı, dirseğe kadar akar.

Arin korkuluklara doğru ilerledi. Tatar yayı kavgaları duydu. Ona dokunmadılar. Tanrısı içinde yükseldi: sessiz, onaylayan. Arin, Valorian gemisine atladı. Üzerine bir bıçak geldi. Onu kendi eliyle yakaladı, savuşturdu, kılıcını yılan gibi kaldırıp adamın koluna deri zırhın birleştiği yere sapladı. Boynuna hançer. Her iki silah da etten geri çekildi, metal yağlı kırmızı. Ayaklarında vücut.

Herrani gemisinin silah deliğinden bir paketin fırlatıldığını gördü. Sonra bir başkası. Güverte altında bir patlama tahtaları titretti. Bir diğer.

Sonra, inanılmaz bir şekilde, topların ve çığlıkların gürültüsü arasında hafif bir ses duydu. Döndü ve bir Valorian ile yüz yüze geldi. Bir kadın. Açık saçlar, kara gözler.

Gardını indirdi.

Boynuna gitti. Son anda geri çekildi, kılıcı sol omzuna aldı. Islak, akan bir ağrı dalgası.

Hayır, dedi onun dilinde. "Beklemek."

Tekrar itti.

Bu sefer onu savuşturdu, kılıcı içgüdüsel olarak yukarı kalktı, sağlam kolu kılıcını geriye doğru büktü, hatta sertçe itmedi. Bir yanı bunu dehşet içinde izledi, kadının kolunun ne kadar kolay büküldüğünü gördü. Onun yaşındaydı. Yüzü Kestrel'inki gibi değildi ama çok da farklı değildi. Sanki Kestrel'in kız kardeşiymiş gibi.

Savaşta hiç kadın görmediğinden değildi . Hiç birini öldürmemişti.

Kılıcı elinden indirdi.

Kız kardeşinin cesedini sokakta gördü. Annesi kan fışkırtıyor. Kolu hareket etti. Durması için bağırdı. Sonra kılıcını düşürdüğünü görene kadar hiçbir şey görmedi. Hançeri mi? Ben de gitti.

Valorian'ın hançeri elindeydi. İnanılmaz, acımasız bir sırıtış parladı. Sonra çizmesinin topuğunu paçavra kaplı ayağına indirdi ve kalbine doğru bıçakladı.

Ayağı patlayacak gibiydi. Sendeledi, sonra bir şekilde hareketi hançerin vuruşundan uzağa bir yan adıma çevirmeyi başardı. Bileğini yakaladı. Elini açmaya zorladı.

Boştaki eliyle boğazını yumrukladı.

Arin.

Loş, soluk soluğa, ona doğru gelen hançerinin parlak kavsinin farkına vardı.

Kendini öldürteceksin.

Uzaklaştı. Silah yine geldi, onu kesti. Nerede olduğunu söyleyemedi.

Benim adıma, dedin.

Hizmet etmeye yemin ettin.

Arin alçaldı.

benim değil misin? ben senin değil miyim?

Eli titredi ve tuttu.

Başka kime ait olurdun?

Dinle çocuğum.

Aşkım.

Dinlemek.

Sessizlikten kulakları uğulduyordu. O gördü.

Geniş kahverengi gözler. Kılıcının üzerine katlanmış ince bir vücut.

Hangi elindeydi.

Kanlı hançer onun elinden düştü.

Daha sonra kaptan geminin yağmalanmasını yönetti. Yiyeceklerle ve daha da önemlisi kara barutla dolup taşmıştı.

Kaptan memnundu. Arin'in küçük patlayıcı torbalarına tanrı vergisi bir parlaklık dedi. Ete çivi yemiş ve dumanın ardını göremeyen Valoryalı topçuları şaşırtmışlardı. “Çok kötü, çok güzel.”

Arin hiçbir şey söylemedi.

Kaptan, daha kanlı kısımların üzerinde oyalanarak onu inceledi. "İyileşeceksin." Arin'in ayaklarına doğru gözlerini kıstı. "Çizmelere ihtiyacın var."

Arın omuz silkti. Konuşmaya cesaret edemediğini fark etti. İçi boş hissediyordu, yapmasaydı öldürülecek olmasına rağmen yaptıklarından dolayı dehşete kapılmıştı ve savaştığı bir Valorian'ın erkek ya da kadın olması bir şeyi değiştirmemeliydi. Bundan önce kendisine hem erkeklerin hem de kadınların savaşa hakkı olup olmadığı sorulsaydı, evet derdi. Kadın ve erkek eşit mi diye sorulsa evet derdi. Onlara aynı muamele mi yapılmalı? Evet. Bu mantıkla, erkeğe merhamet olmaması, kadınlara merhamet olmaması anlamına geliyordu. Ama Arin mantıklı gelmiyordu. Kendinden iğrendi.

Hırslıydı, kararlıydı. Kestrel böyle olurdu.

Korku , içinde genişçe açıldı, huni şeklinde, diğer her şeyi silip süpürdü.

Babası onun için bir askerin hayatını istemişti. Neredeyse kabul edecekti. Onu savaşta hayal etti. Boğazı sıkıştı.

"Burada." Kaptan geri dönmüştü. Arin onun gittiğini fark etmemişti. Adam bir çift çizme uzattı. "Bunları dene."

Nereden geldiklerini sormaya gerek yok. Her iki gemide de cesetler vardı. Kaptan olay yerini inceledi. "Bu iyi bir iş. Devam edersek, generallerinin anakaraya saldırması kolay olmayacak. Askerler yemek yiyemezlerse savaşamazlar.”

Valoryalılar yarımadaya inerse ne olur? Kontrolsüz bir şekilde şehre ittilerse? Onun kuzeni. Onun arkadaşı.

Peki ya Kestrel? Kaçan mahkum. Halkına hain. Babası onu bağışlar mıydı? Arin soruyu kendine bile soramadı. Bu soru başka sorulara yol açacaktı ve korkunç bir bilgi, Arin'e generalin kızını hapisten kurtarmak için harekete geçmediğini hatırlattı, bu da onun ya onun orada olduğunu bilmediği ya da bilip de bilmediği anlamına geliyordu. bakım veya . . .

Hayır. Arin, Kestrel'in hatırlayamadığı şeyi tahmin etmeye çalışmamaya kendi kendine yemin etmişti.

Ama hastaydı, acıkmıştı.
Generalin merhamet etmeyeceğinden emindi.
Yani Arin'in merhametine yer yoktu.
Arin botları giydi.

Xash geldiğinde ilk gemide olduğu gibi, başka bir gemiyi ele geçirmişler ve onu bir adanın doğu kıyısında demirlemişlerdi. Arin'in gemisine yanaştı ve gemiye bindi. "Ben devralıyorum," dedi Arin'e. "Şehre dön."

Bu beklenmedik bir şeydi. Arin'in zihninde olasılıklar toplandı ve hiçbirinden hoşlanmadı.

Xash ona, "Kraliçem şehrine geldi," dedi. "O seni istiyor."

16. Bölüm

Artık Roshar'ın neden şehirde kaldığı açıktı. Ablasını bekliyordu.

Kraliçe Kestrel'in beklediği gibi değildi. Daha yaşlı birini hayal etmişti ama bu kadın Roshar'dan daha yaşlı görünmüyordu.

Kestrel, evin geri kalanıyla birlikte, diğerleri kadar şaşkın ve meraklı bir şekilde limana inmişti. Kalabalık, aralarına girdiği andan itibaren ona bakmıştı. Onun hakkında ne tür hikayeler anlatıldığını bilmiyordu, ama her ne iseler, yabancı Herrani ve Dacran'ın ona hayranlıkla bakmasına neden oldular, ama onu rahat bırakın.

Roshar'ın bakışları onun yanından geçerek şehre girdiğinde yolunu kesmişti. Kestrel onun ifadesinin ne anlama geldiğini anlamadı. Bir anlık rahatsızlık gördü, sonra yüzü kapandı ve adam sürmeye devam etti.

Kız kardeşinin yanındaki iskelede artık rahattı. Kestrel, onun duyamayacağı ve duysa bile anlayamayacağı hoş sözler söylemesini izledi. Doğu dilini hiç öğrenmemişti.

Babası onun öğrenmesini istemişti. Bunu hatırladı. Hatırlamanın ona verdiği mide bulandırıcı duygudan hoşlanmadı.

Ona baskı yapmıştı. O reddetmişti.

Düşmanının dilini bilmemek tehlikeli, demişti. *Savaşa gittiğinde -*

Savaşa gitmeyeceğim.

Kelimeler beyninde zonkluyordu.

Kestrel, Arin'in yokluğunu hissetti. İskeledeki bu kadın hakkında ne yapacağını merak etti. Ama sonra Kestrel, Arin'in kraliçeyi zaten tanıdığını, onu savaşta kendi tarafını almaya ikna edebildiyse onu çok iyi tanıması gerektiğini hatırlattı.

Kraliçe (adı Inishanaway'di, Kestrel kalabalığın içinden birinin mırıldandığını duydu) ağabeyi konuşurken dinledi. Yüzü o kadar durgundu ki, manyetik niteliğini görmek kolaydı. Derin bir ağız türü, süs gibi görünecek kadar küçük kulaklar, yumuşak şekilli burun. Evet, güzelim, diye karar verdi Kestrel, yine de bu düşüncenin neden savunmasız bir yere saplandığını anlamadı.

Kestrel atını istedi. Javelin'i pazar yerine bağlamamış olmayı diledi ve limana yürüyerek devam etti. Sürmek istedi. Şimdi.

Aptalca. Kendini kötü ve küçük hissediyorsa, karşılaştırmanın yapılamayacağı bir yerde kendini karşılaştırması kendi hatasıydı. Bir ayna görmüştü.

Bunu -bu karşılaştırma zorunluluğunu- anlamaya çalışırken, kraliçenin yüz hatlarının tanıdık olduğunu yavaş yavaş fark etmeye başladı. Roshar'a benzedikleri için değildi, gerçi öyleydiler.

Küçük bir kız kardeş. Kestrel onu sarayda tanıyordu. Doğu prensesi Risha, üçünün en küçük çocuğu, Valorian veliaht prensinin sevgilisi. . . kim Kestrel ile nişanlıydı.

Kestrel limon sarısı güneşin altında başının döndüğünü hissetti. Ağzında ekşi bir tat. Babasının memnun olduğunu hatırladı. Kestrel'in Prens Verex ile evlenmesini ummuştu, daha bebekken bile ummuştu. Kızı: bir imparatoriçe.

Kendi kendine, kraliçeye olan hayranlığını şimdi anladığını söyledi. Kestrel'in yerleştirmesi gereken aşinalıktı. Ya da belki güçsüz olmak ve büyük güce sahip birini görmek rahatsızlıktı.

Belki. Ama yine de kalbindeki çürük sızıntıyı açıklayamıyordu.

Kestrel, Roshar'ın bakışlarının ona dokunduğunu gördü ve orada kaldı. Sadece kraliçenin duyabileceği bir şey söyledi. Kadının gözleri Kestrel'e kaydı.

Roshar kız kardeşinin kulağına mırıldandı, gülümsemesi küçük bir bıçak kadar hafifti.

Kraliçenin ona bakışının bariz bir nedeni vardı: Kestrel Valorian'dı. Sorgulanacak, şüphe edilecekti. Ayrıldı. Kestrel parçalayıcı bakışı hissetti. Aniden adaşı gibi bir imajı belirdi: küçük bir avcı şahin, tüyleri yolulmuş, kanatları kalkmış, arkaya yayılmış, pinyonlu.

Kestrel kollarını göğsünde kavuşturdu. Güneş sıcaktı. Susamıştı, boğazı kurumuştu. Kadına dönüp baktı ve kraliçenin ona bakışının Kestrel'in Valorian olmasından ya da babasının kızı olmasından kaynaklanmadığını anladı . Bunun nedeni Kestrel'in bilmediği ve bilmek istediğinden emin olmadığı bir sırdı.

"Ah, Kestrel. Seni burada bulmayı umuyordum.”

Atını köreltmekten başını kaldırdı ve Roshar'ın omzunun üzerinden baktı, ama arkasında kimse kalmadı. Ahırda yalnızdılar. Gözündeki bir tutam saçı savurdu ve işine devam etti.

"Bir ricam var," dedi.

"Bu kadar güzel konuşmana gerek yok küçük hanım."

"Kız kardeşim . . ”

Kestrel tekrar hissetti: acı bir ihtiyat. Bir şey geliyordu. Kesinlikle acıtacak bir şey.

". . . Eski valinin sarayında ikamet edeceğini düşünmüştüm. Ancak, onun standartlarına pek uymuyor gibi görünüyor."

"Şehirdeki her şeyden daha görkemli."

Bu evi seviyor ."

Kestrel, Cirit'in ceketini fırçalamayı bıraktı. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Roshar öksürdü, açıkçası rahatsızdı. "Süitiniz."

"Ey."

"Uygun olan tek oda seti."

"Anlıyorum."

"Sakıncası yoksa?"

Bir anlık duyguyla, "Burası Arin'in evi," dedi.

Roshar kendi dilinde mırıldandı.

"Ne dedin?"

Gözleriyle tanıştı. "'Evet, kesinlikle' dedim. "

Cirit burnunu onun omzuna vurdu. Parmakları köri fırçasının etrafında sıkılaştı. *Kesin* olarak yoktu . Bu durumda Kestrel'i adını koyamadığı bir yere iten yalnızca anlam gizli akımları vardı. Omuz silkmek için kendini zorladı. "Eşyalarımı taşıyacağım." At yolundaki o günün düşüncesi zihninde davetsizce yükseldi: yol ayrımı. Generalin villası. Neredeyse zihninde evi gördü. *Onun* evi. Sonra derinden gelen korku geldi ve Kestrel oraya gidemeyeceğini biliyordu, burada ona yer olmasa bile asla gitmeyecekti. "Sarsine ile konuşacağım."

"Evet." Roshar rahatladı. "Teşekkürler." Ayrılmak için hareket etti.

"Bunu bana sormanı Arin mi söyledi?"

Roshar şaşırarak döndü. "Tabii ki değil."

İçinde sorular yükseldi. Onlara soramayacak kadar gururluydu.

"Arin," diye ekledi Roshar, "büyük ihtimalle döndüğünde beni öldürecek. Ama ablam istediğini elde etmediğinde asla huzurum olmaz. Ölüm tercih edilebilir. İyi bir arkadaş ol ve önümüzdeki birkaç günümü güzel geçir, çünkü onlar benim son günlerim olacak."

"O zaman birazdan burada olur."

"Kız kardeşim onu çağırdı."

Kestrel, Javelin'in kahverengi ceketine baktı. Omzuna koyu bir benek sürdü.

Roshar, "Arin bir süreliğine korsan oldu, ama hepsi iyi amaçlar için," dedi. "Kraliçe şehrin komutasını devraldığına göre, oyalanmayacağım. O da olmayacak. İkimiz de güneye gideceğiz. Kraliyet izleyicisinden sonra tabii ki."

Gözleri kısıldı. Başparmağıyla parmaklarına dokundu ve şehrin içinden geçen toza baktı, sonra başını kaldırdı ve Roshar'ın kendisini incelediğini gördü, ifadesi sempatik ama aynı zamanda araştırıcıydı ve onun ne aradığını anladığında, onun bunu yapmadığına karar verdi. bul onu. Gözleri temizlendi.

Binicilik pantolonunun cebinden evin anahtarlarını çıkardı ve doğu kanadındaki süitin anahtarını çıkardı. Roshar'a teklif etti. Onu avucuna bırakırken, kraliçeyi gördüğünde ona neyin zarar verdiğini çok iyi biliyordu.

Ona çatı bahçesinin anahtarını vermedi.

“Odalarımı paylaşacaksınız,” diye karar verdi Sarsine.

"Tamam."

"Onu rahatsız edemeyiz."

"Biliyorum."

Sarsine ona yakından baktı. “Arin onu gücendirir. Burada olsaydı bunu kabul etmezdi.”

Kestrel o kadar emin değildi. Roshar'ın kraliçe ve Arin hakkında Sarsine'nin bilmediği bir sırrı bildiğini düşündü. "Benim için fark etmez" dedi.

Ama oldu.

Dört gün sonra Kestrel bahçedeki mutfak bahçelerindeydi. Otları temizledi. Beğendi. Neyin ait olduğunu ve neyin olmadığını bilmekten keyif aldı. Başta özellikle şifalı otlar pişirmede birkaç hata olmuştu ama şimdi ne yaptığını biliyordu. Bezelye kabuklarını saplarından koparıp sepetine atmanın bir zevki vardı. Sadece bu yarımadada ve sadece bu ayda yetişen bir meyve olan erasti çizgili bodur bitkilerin acı, küllü kokusunu severdi. Tuzlu yemeklerde kullanılırdı. Kestrel onları dikkatle seçti. Kestrel'in bahçıvanlığına ve hatalarına şakacı bir şekilde nazik davranan aşçı, bir sepet erasti getirdiğinde nefesini içine çekmişti. Olgunlaşmamışlardı. "Beklemelisin." Sesi, hiç olmadığı kadar cezaya yakındı. "Dokunursanız patlayacak gibi görünene kadar onları asma üzerinde bırakın."

Bahçıvanlığın ilk gününde derisi yanmış, sonra soyulmuştu. Bronzlaştı. İlk başta tırnaklarının altındaki kiri kazımak için küçük bir bıçak kullanmıştı. Şimdi zahmet etmedi.

Bugün rüzgar yüksekti. Toprak yumuşaktı. Arin'in yaklaştığını duymadı.

"Her yerde seni arıyordum."

Kestrel ona baktı. Rüzgar saçlarını yüzüne savurdu. Onun ifadesini göremedi ve kendininkini saklamak istedi. Hissettiklerinden hoşlanmadı. Güvende olduğu için rahatlamıştı. Ve çok farklı bir duygu: kaynayan, korkunç.

"Seninle konuşmam gerek" dedi.

Bunun neyle ilgili olduğunu ses tonundan anlamıştı. Onun haklı olduğunu biliyordu. Bitkilere döndü. "Meşgulüm," dedi ona. Yeşil meyve suyu bileğinden aşağı damladı. Meyve sepete girdi.

Bitkilerin arasına onun yanına çömeldi. Yüzündeki başıboş, rüzgardan doğan saç tutamlarını nazikçe itti. Baş parmağı yanağına dokundu. O zaman ona baktı. Yıkanmamıştı, saçları düğümlenmişti, giysileri tuzla bembeyazdı, çenesi eski bir çürük yüzünden yeşil ve sarıydı. Botları Valorian, yüksek ve kancalıydı.

Güneşin gözlerini nasıl süslediğini görmek ya da sırf ona dokunduğu için teninin aniden canlı hissetmesini istemiyordu. Sanki içinde açıp girmek istediği bir kapı varmış gibi ona bakmasını istemiyordu.

"Kraliçeyle evlenmelisin" dedi.

Elini düşürdü. "Numara."

"O zaman aptalsın."

"İnisha'dan valinin sarayına taşınmasını istedim."

"İki kez aptal. Ona yalvarın."

"Dinle lütfen. Doğudayken, senin hakkında tüm yanlış şeyleri düşündüm. Ve nişanlıydın. Fikrini değiştirmezdin. Seni sordum . . ” Arin durdu.

Sesinin hatırasını duydu: *Onunla evlen . Ama gizlice benim ol.*

Bunu hatırlayınca sızladı, onun gözlerinde yansıyan acısını gördü, o da hatırladı, geçen kış bir meyhanede ifadesinin yankısını gördü. Artıklar için yalvarmıştı. Bunun için kendinden nefret etti. Yine de soruldu.

Bir öpücüktü, dedi Arin. "Daha fazla bir şey yok. Kraliçeyle benim aramda hiçbir söz yok.”

"Kendini koruma duygusuna sahip değilsin." Kalbi şiddetle çarpıyordu. “Eğer hiçbir söz vermediysen, şimdi versen iyi olur. Neden seninle ittifak yaptığını düşünüyorsun?”

"Neden önemli değil."

"Elbette öyle." Ayağa fırladı. Onu takip etti, sepeti tutan eli yakaladı. "Bir hile miydi?" diye talep etti. Kalbi şimdi çifte ritimde atıyordu. Korku ve öfke, korku ve öfke. "Onu, ittifakınızın kalıcı olacağına inansın diye mi öptünüz?"

"Numara."

"O zaman neden?"

"Çünkü ben istedim!" Kelimeler ondan fırladı. "Çünkü o beni istedi ve bu istenmeyecek kadar iyi hissettirdi."

Kestrel titrek bir nefes aldı. Sevmediği biri tarafından yaralanmak nasıl mümkün olabilirdi? Rüzgar yüksekten uçtu. Saçlarını ağzına savurdu. Düzgün konuşabilene kadar bekledi. “Bu durumun siyasetini anlamadığınızı düşünüyorum. Kraliçenin Herran'a gelmesini mi bekliyordun?"

"Numara."

"Roshar mı?" Ama cevabı biliyordu.

"Evet."

“Yine de arkadaşın sana söylemedi.”

Arin durakladı. "Numara."

"O neden burda?"

"Şehrin kontrolünü ele geçirmek için."

"Arın. *O neden burda?”*

Sessizdi ve onun ifadesinden onun ne söyleyeceğini tahmin ettiğini gördü.

"O burada," dedi Kestrel, "askerlerine bu toprakların onunki kadar iyi olduğunu göstermek için. Dacran'lar ittifaktan hoşlanmazlar. Oradan ne çıkardıklarını görmüyorlar. Ama kendini bu şehre yerleştiğinde görmeye başlayacaklar. Zayıflamış bir nüfusa sahip küçük bir ülkeye yardım etmeyi kabul etmesi sadece yeni silahınız için ya da imparatorluğu uzak tutmak için değil . Çünkü bu savaşı kazanırsanız Herran'ı ilhak edip doğunun bir parçası haline getirebilir."

İnkar etmedi. "Bunu *yapmama ihtiyacı* yok," dedi sonunda. "Zorla alabilir. Beni kullanmanın pek bir faydası olmaz.”

Ne demek istediğini gördü. Doğruydu: Arin'in halkı onu seviyordu - bunu görmüştü, açık ve güçlüydü, ne zaman birine gülümsese, kısa bir söz söylese aşk alevleniyordu - ama o bir vali değildi. Katledilen kraliyet ailesinin diriltilmiş bir üyesi yok. Siyasi gücü belirsizdi. Kestrel, kraliçenin bu ülke hakkındaki planlarında yanıldığını düşünmüyordu ama kraliçenin Arin'i yalnızca kendisi için istemesinin ne kadar kaçınılmaz, açıkçası doğru olduğunu fark edince midesi sıkıştı. "O halde senden hoşlanıyor olmalı. Belki de evlilik senden tam olarak istediği şey değildir. Yine de ona istediğini vermelisin. Güzel bir gelecek elde edebilirsin. En azından sormalısın.”

İfadesi küçülmüş ve sıkılaşmış gibiydi. "Yapmayacağım."

Sepeti kolunun kıvrımına bağladı. "Gitmeliyim. Aşçının bu malzemelere ihtiyacı var.” Sesinin kırıldığını duyunca utandı.

Arin'in yüzü değişti. "Kestrel, beni affet."

"Affedilecek bir şey yok."

"Çok üzgünüm."

"Umurumda değil."

Gözlerini onunkinden ayırmadan başını salladı. Şimdi tamamen değişmişti, şaşkınlıktan sessizdi, yeni bir fikirle canlıydı. Parmak uçlarını yanağına dokundurdu, bir gözyaşının izini sürdü. "Ama öylesin," dedi merakla.

Ayrıldı .

"Beklemek."

Sepet kalçasına çarparak acele ederken sırtını ona döndü. "Beni takip etme." Kirli bileğini yüzüne sildi, nefesinin çirkin bir sesle çıkışını duydu. "Beni takip edersen seninle bir daha asla konuşmam."

Yapmadı.

Kestrel lambayı söndürdü ve Sarsine'nin yanındaki yüksek yatağa tırmandı. Süitteki başka bir odada bir divanda yatabilirdi ama Sarsine bunu duymamıştı ve Kestrel utangaç olmasına rağmen dokunulmuştu.

Sarsine hafif battaniyenin altına döndü ve beyaz yastığa karşı kıpkırmızı saçları, kirpikleri ve kaşlarıyla Kestrel'i inceledi. Ona Kestrel'in adlandırması zor bir şekilde bakıyordu, belki de sadece kendi duyguları çok karışık olduğu için. Sarsine Arin'e çok benziyordu.

Kestrel, sanki bir konuşmayı değiştirirmiş gibi aniden, "Arkadaşım Jess'le aynı yatağı paylaşırdım," dedi.

"Onu hatırlıyorum. Onun hayatını kurtardın."

"Hayır, yapmadım."

"Oradaydım. Zehirlenmişti. Sen olmasaydın ölecekti."

Ama Kestrel'in hatırlayabildiği tek şey Jess'in ihanet suçlamasıydı. Sarsine'ye açıklamaya çalıştı ama mantıklı olması için hikayenin yeterli parçası yoktu. Sarsine dinledi, sonra “Belki ikiniz de çok değiştiniz. Ya da bir gün onu tekrar göreceksin ve aranızdaki her şey daha netleşecek. Ama onun için ne yaptığını gördüm . Onu nasıl sevdiğini." Sarsine, battaniyeyi Kestrel'in omzuna kadar çekti.

koruyucu . Sarsine'nin çatık kaşlarının, nazik ağzının adı buydu.

"Seni rahatsız eden başka bir şey mi var?" diye sordu. "Benimle konuşabilirsiniz. Sır tutabilirim."

Kestrel gözlerinin parladığını hissetti. Başladı ve durdu ve sonunda, “Neyin yanlış olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.”

"Ben senin arkadaşınım. Bu kadar, kesin olarak bilebilirsin.” Sarsine, Kestrel'in yanağına dokunarak sessizliğin teselli olmasına izin verdi. Sonra ışığı söndürdü.

Ama Kestrel uyuyamadı. Sarsine ürkütücü derecede sessiz bir uykucuydu. Kestrel, Jess'e alışıktı ve arkadaşının nasıl tekme atacağını hatırladı. Jess rüya görürken mırıldandı. Kestrel onu özledi, aynı anda hem hatırladı hem de özledi, bu da hafızanın her zaman bir tür kayıp olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Yanağının altındaki yastık sıcak ve nemliydi.

Kestrel bir melodi hayal etti. Sıkı bir ritim, her nota net ve temiz. Nasıl oynayacağını hayal etti. Kontrol. Küçük parlak ses patlamaları. Buna odaklandı, çünkü yapmazsa, düşüncelerinin bir sonraki adımda nereye

gideceğini biliyordu. . . Yine de kaçınması gereken şeyi görür görmez, tüm varlığıyla içinde yükseldi.

Jess'in reddi. Jess'in Valorian başkentindeki evindeydi. Açık kahverengi perdeler. Kestrel tüm kelimeleri tam olarak hatırlayamıyordu ama artık arkadaşlığın neden koptuğunu biliyordu. Jess'in asla affetmeyeceği şeyleri sessizce söylediğini duydu, eski benliğinin kendi halkına, arkadaşlarına, babasına karşı seçim yaptığını gördü.

Bunu sana yaptı, diye suçlamıştı Jess.

Kimse beni değiştirmedi.

Ama sahipsin .

Kestrel diğer tarafına döndü. Arin o zamanlar kraliçenin şehrindeydi. Bunu artık biliyordu.

Oturup çarşafı bir kenara fırlattı.

Doğal değildi. Bu kadar pes etmiş olması mümkün değildi. Ve ne için?

Büyülere inanmaya hazırdı. Başka nasıl olabilirdi ki bedeni hala Arin'in çekimini hissediyordu, aklı değilken onu çok net hatırlıyor gibiydi ve onu boş yatağına gönderdi, çarşaflarının arasına mühürledi, nereye gittiğine dikkat etmesini sağladı ve neyi riske attı ve ne yaptı ve kiminle?

Anahtar setine uzandı.

17. Bölüm

Karanlık evin içinden hızla geçti, ayakları çıplak ve fayanslarda, halıda, basamaklarda sessizdi. Bir kat yukarı, tırabzana el sallayarak. İnişte, avucu semaverin etrafında döndü. Sola gitti. Arin'in evini iyi biliyordu.

Şimdi biliyordu, o zaman biliyordu. Zaman katmanını hissetti. Şimdiki zaman geçmişin üzerine çıktı.

Bu yolu daha önce hiç kullanmamıştı. Ama o bunu düşünmüştü.

Anahtarları çevirdi, doğru olanı buldu, onu Arin'in süitinin en dış kapısına yerleştirdi ve açtı.

Beyaz ışığa adım attı. Onu ürküttü, sanrılı, imkansız görünüyordu, sanki gümüş bir gölete düşmüş gibiydi. Ama sonra yukarı baktı ve giriş yolunun üzerinde bir çatı penceresi gördü. Ay alçak ve büyük asılıydı. Kandil aplikleri sönük olmasına rağmen, koridor neredeyse gün gibi aydınlıktı. Diğer ucunda: karanlık.

Süitin girintilerinden kısa bir tıkırtı sesi geldi.

Koridorun gölgeli ucuna yaklaştı, karanlık bir kabul odasından geçti. Kalçasını bir konsol masasına havladı ve nefesinin altında küfretti.

Başka bir koridor, bir dönüş. O zamanlar . . . yumuşak bir parıltı. Bir lamba.

Sıvı bir ses. Boğuk bir yumruk. Ahşap üzerine cam mı?

Lambanın aydınlattığı odaya girdi.

Arin oturduğu yerden başını kaldırdı. Parmakları elindeki bardağı sıktı. baktı.

İnce geceliğinin üzerine bir bornoz atmayı unuttuğunu fark ederek kızardı.

Yoksa *unutmuş* muydu? İstediğinin tam olarak bu olduğunu düşünemeyecek kadar çabuk karar vermemiş miydi? Dizlerinin hemen altına çarpan vardiyanın eteğine baktı. Kumaş erimiş tereyağı kadar şeffaftı. Kızarıklığı derinleşti. Arin'in yüzündeki ifadeyi gördü.

Uzaklara baktı. "Tanrım," dedi ve içti.

"Aynen öyle."

Bu bakışlarını geri getirdi. Yutkundu, yüzünü buruşturdu ve "Tutarlı düşünce iddiamı yitirmiş olabilirim, ama ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi.

"Şu tanrıların."

Kara kaşları kalktı. Gözleri yuvarlak büyümüştü. Elindeki bardak bir bardaktı, sıvı bir başparmak genişliğinde ve koyu yeşildi. Yaprakların kanına benziyordu. Boğazını temizledi. Boğuk bir sesle "Evet?" dedi.

"Onlara dua ettin mi?"

“Kestrel, şu anda onlara dua ediyorum. Aslında çok zor."

O, başını salladı. "Ruhların tanrısına dua ettin mi?" -hafızasını karıştırdı- "ruhların tanrısı?" Doğaüstü bir nedene inanmaya hazırdı. Bu onun üzerindeki gücünü açıklayacaktı.

Öksürdü, sonra kısa, hırıltılı bir kahkaha attı. "O tanrı beni dinlemiyor." Bardağı masanın üzerindeki sürahinin yanına koydu. Durdu, düşündü. Yeni, yavaş bir tonda, "Belki şimdi hariç," dedi. Yanağını açık avucuna indirdi ve parmaklarını kapalı bir göze ovuşturdu. Masanın karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Oturmak ister misin?"

Şimdi burada olduğuna göre, ona gerçekten yaklaşmak istediğinden emin değildi. Nabzı düzensiz gitmişti. "Burada iyiyim."

“Gerçekten tercih ederim.”

"Seni rahatsız ediyorsam neden gitmiyorsun?"

Tekrar güldü. "Ah, hayır. Hayır teşekkürler. Burada." Bardağı masanın üzerinden kaydırdı. Kalan sıvı döküldü ama dökülmedi. Merakla oturduğunda (yaprakların kanının tadı nasıl olurdu?), "Önce biraz denemek isteyebilirsin" dedi.

"Bu şarap değil."

"Kesinlikle öyle değil."

"Bu ne?"

"Bir doğu likörü. Roshar bana verdi. Yeterince içersen tortuların şeker gibi tatmaya başladığını söyledi. Bir şakadan şüpheleniyorum.”

"Ama içmeye kafan yok."

Onun hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. “Her şeyden önce bunu hatırlıyorsun . ”

Uyumaya çalışırken başka bir şey daha hatırlamıştı . Ona bunu sormaya gelmişti ama kelimeler boğazına takılmıştı. Bunun yerine, onu değerlendirdi. "Yeterince açık fikirli görünüyorsun."

"Erken. Yine de bilmiyorum. Bu konuşma bir yanılsamadan çok utangaç hissettiriyor.”

Camla uğraştı. "Birkaç şeyi anlamak istiyorum."

"Bana sor."

Hatırladıklarını paylaşmaya henüz hazır değildi. Bardağı yere koydu. "Kraliçeye ne söyledin?"

"İnisha'ya senden bahsetmiştim."

"Tam olarak ne?"

Tereddüt etti. "Söylemeye korkuyorum."

"Senden şunu yapmanı istiyorum."

"Gidebilirsin."

"Yapmayacağım."

Sessiz kaldı.

Sana söz veriyorum dedi.

"Ona sana ait olduğumu söyledim, başkasına değil. Üzgün olduğumu söyledim."

Zevk telaşına engel olamıyordu elbette. . . ve kıskançlık. Sözleri *onun* ayrılmak istemesine neden oldu. Değişmez bir şekilde onun olduğunu hissetti. Şaşırtıcıydı, çünkü onu tanımıyordu, gerçekten değildi ve o, onun iki yarısının birbirine uyamayacağını biliyordu.

Onun konuşmasını bekliyordu. O çok hareketsizdi. Nefesini tuttuğunu fark etti.

“Bu siyasi intihardır” dedi.

Biraz gülümsedi.

"Nasıl cevap verdi?"

' Önemini fazla abartıyorsun' dedi. ”

"Bu yüzden mi içiyorsun?"

"Kestrel, neden içtiğimi biliyorsun."

Odanın gölgeli köşelerine baktı. Onunla konuşmak, göğsünde bir çiçek açıp sonra sıkıca kapatmak gibiydi. Açık sürün. Kendi içine çök. Sesi alçak, dedi, "Neden ona İnisha diyorsun? Adı bu değil."

"Onun . . . onun küçük adı." Duraklama Kestrel'e, konuşmadan önce zihninde bir Dacran terimi tercüme ettiğini, ama aynı zamanda onun sorusunu tercüme ettiğini ve onunla kraliçe arasında ortaya çıkan zımni yakınlığı fark ettiğini düşündürdü. Kestrel'in gözlerini tuttu. "Senin hakkındaki gerçeği bilseydim, onunla benim aramda asla bir şey olmazdı. Bunu bilmeliydim. Bunu bilmediğim için kendimi affedemiyorum. Olduğu gibi . . . Dün bahçede onu siyasi kazanç için kullanıp kullanmadığımı sordun. yapmadım. Seni unutmak için onu kullandım. Muhtemelen bunu bilmek istemezsin. Bu çirkin. Ama sana söylemeliyim çünkü çok fazla saklanıyor. Daha fazlası beni kırar."

Bardakta kalan yeşil likköre baktı. Yeşildi. Sıvıydı. Bu bir bardaktı. Ondan saklanmak onu kıracaktı. Basit şeyler, çok açık, yani kendilerini gösterdikleri şeyden başka bir şey değil. Parmağını içkinin tortusuna daldırıp diline dokundurdu. Yandı.

Arin bir ses çıkardı.

Yukarı baktı. Sesinin nereye gittiğini bilmiyordu. Gergindi. Bedeni, neyi anlamak istediğinin ve buraya neyi öğrenmek için geldiğinin bilgisiyle yankılanıyordu . Zaten sorduğundan çok daha riskliydi. O durdu.

Ona doğru adımlarını izledi.

Oturduğu koltuğun hemen yanında durdu ve ona baktı. Gevşek saçları omzunun üzerinden dökülüyordu. "Bir şey hatırlıyorum. Olup olmadığından emin değilim. Bana söyleyecek misin?"

"Evet," diye fısıldadı.

"İmparatorluk sarayının bahar bahçesinin bahçesinde seninle yattığımı hatırlıyorum."

O değişti. Lamba ışığı yüzüne vuruyordu. Kafasını salladı.

"Seni süitinde bulduğumu hatırlıyorum." Bu hatıra şimdi ona geliyordu. Sonuncusuna benzer bir tadı vardı. "Sana sırlarımı anlatacağıma söz verdim. Bir kitap tuttun. Ya da yakmak? Ateş yakıyordun."

"Bu olmadı."

"Seni öptüm." Boynunun dibindeki oyuğa dokundu. Nabzı vahşiydi.

"O zaman değil," dedi sonunda.

"Ama daha önce yaşadım." Bir görüntü akışı vardı. Sanki karanlıkta yatarken hayal ettiği melodi yeşil likköre batırılmıştı. Tüm soğuk duraklar ısı kazandı ve birlikte koştu. Arin'i hatırlamak kolaydı, özellikle şimdi. Eli göğsüne kaydı. Gömleğinin pamuğu sıcaktı. "Mutfaklarınız. Bir masa. Bal ve un."

Kalbi onun avucuna çarptı. "Evet."

"Bir araba."

"Evet."

"Bir balkon."

Nefes bir kahkaha gibi ağzından kaçtı. "Hemen hemen."

"Sen burada değilken yatağında uyuyakaldığımı hatırlıyorum."

Hafifçe geri çekilip yüzünü inceledi. "Bu olmadı."

"Evet yaptı."

Ağzı aralandı ama konuşmadı. Gözlerinin siyahları parlaktı. Vücuduna istediğini vermenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Onun bilmediği bir şey biliyordu. Kalbi hızlandı, kanı damarlarında bollaştı.

"İlk gün," dedi. "Geçen yaz. Saçların karmakarışıktı. Onu geri süpürmek ve seninle göz göze gelmek istedim. Seni görmek istedim."

Göğsü yükseldi ve elinin altına düştü. "Bilmiyorum. Yapamam - ne istediğini bilmiyorum."

"Hiç demedim mi?"

"Numara."

Ağzını onunkine indirdi. Onu tattı: Dilinin üzerinde likörün çiğ yanığı. Yutkunduğunu hissetti, onun alçak, kuru sesini duydu.

Onu kendine çekti, ellerini saçlarına doladı, nefesini dudaklarından emdi. Kimin nefesinin kime ait olduğundan emin değildi. Sırtını öptü, parmak uçlarını yüzünde gezdirdi, sonra gitti, hiçbir yere. Ardından: Kalçasının kıvrımına hafif bir dokunuş, zar zor. Suyun yüzeyinden atlayan bir taş. Garip, diye mırıldandı onun ağzına.

Dinlemiyordu. Dalgalanıyordu, his geniş bir alana yayılıyordu. Su üzerinde taş, çukurlu basınç cepleri. Taşın sonunda düşmesini beklemek.

Aniden , bir hançerin nerede olması gerektiğini araştırırken garip bulduğu şeyi anladı - ya da bildiğini düşündü. Bir parçasının kayıp olduğunu görmek için. Eksik parçalarını, keskin boşlukları hissetti. Şeffaf hale geldiği, eğer ona tekrar dokunursa elinin onun içinden, havaya, şimdi olduğu kişinin boş alanlarına gideceği düşüncesiyle (içini deldi, keskin ve gerçeküstü) tutuklanmıştı.

Boş olmak istemiyordu, yok olmak istemiyordu. Bütün olmak istiyordu.

Seni hatırlamak istiyorum dedi.

Yüzünde bir duygu alevlendi. Kalçalarını destekledi, onu daha da yakınına çekti. Göz kapakları ağırdı, gözleri karanlıktı. Ağzı ıslak bir parıltıydı. Yüz ifadesini tanımadı. Yeniydi. Eğildi ve onun yeniliğini içti.

Öpüşmeleri vahşileşti. Öyle yaptı. Dişlerini hissetti, aralarında hiç böyle olmadığına dair kesin bilgiyle eğlendi. Ama aynı zamanda, daha önce paylaştıkları her öpücüğü hissetti, bu öpücüğün içinde yaşadıklarını hissetti. Ağzı onunkinden ayrılarak boynuna indi. Yüzünü onun derisine gömdü.

Ağzını aradı ve şimdi farklı bir tat aldığını gördü. Ağzında teninin tadına bakıyordu. Bakırımsı. Dilini tekrar içine daldırdı.

"Kerkenez."

Ona cevap vermedi.

"Bu kötü bir fikir."

"Hayır," dedi. "Öyle değil."

Geri çekildi, gözlerini kapadı ve alnını onun karnına bastırmak için başını eğdi. Geceliğine karşı mırıldandığı sözlerle kendini zengin hissetti . Ağzı kumaştan yandı.

Sandalyesi geriye kaydı. Artık ona dokunmuyordu. "Böyle değil."

"Evet. Aynen böyle." Bunun nasıl yardımcı olduğunu, bir şekilde kendi ülkesini nasıl haritaladığını, varlığının sırtlarını, yükselişini ve vadisini nasıl gösterdiğini ifade edecek kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Kestrel, bence sen . . . beni biraz kullan."

Durdu, tatsız bir şekilde şaşırdı. Söylediği şeyin, söylemekte güçlük çektiği şeyin başka bir versiyonu olduğu aklına geldi.

"Bu, ah, bir zorluk değil." Acı bir gülümseme sundu. "İstemediğimden değil..." Kekelediğini hiç duymamıştı. Güvenilmez hafızasına rağmen bunu biliyordu. Seni tanımak kolay, demek istedi. Onunla ilgili anılar hızla geldi. Ne tundrada ne de boş yatağında daha önce korktuğu kadar acıtmadı. En azından artık acımıyordu. Daha iyiydi. Daha iyi . . . diğer şeyler.

Yüzsüz bir korku. Bir canavar. Onun içinde. Kalınlaştı, büyüdü, özelliksiz, kör bir şekle dönüştü. Ona dokunmayacaktı. Yakınına bile gitmeyecekti.

Arin, o gün onun hatırlayamayacağı kadar korkunç bir şey olduğunu söylediğinde haklıydı.

"Bu yeterli değil," dedi. Reddetmeye devam ettiğini ve kafasında o kadar gürültülü olan düşüncelerine cevap vermediğini fark etmesi biraz zaman aldı, sanki onları bağırmış gibi hissetti.

"Ne yeterli olur?" dedi.

renk takıldı.

"Bana söyleyebilirsin," dedi.

"Ah," dedi. "Peki. Ben."

"Anlamıyorum."

"İstiyorum . . . beni istemen için."

"Yaparım."

Bir elini sert saçlarının arasından geçirdi. " *Bunu* kastetmiyorum ." Elini kızdan kendisine doğru çevirerek aralarında bir işaret yaptı. "BENCE . . ” Mücadele etti, gözlerini kıstı ve kelimelerin gelmesine izin verdi. "Benim olmanı istiyorum, tamamen benim, senin de kalbin. Senin de aynı şekilde hissetmeni istiyorum."

Midesi çöktü. Ona yalan söylemeyeceğine kendi kendine yemin etmişti.

Cevabını gözlerinden okudu. O da karardı ve hiçbir şey söylemedi. Ama yüzündeki saçı çekti, kirpiklerine ve dudaklarının arasına takılan telleri kaldırdı. Parmak ucu, onun alt dudağının üzerine yavaş bir çizgi çizdi. Omurgasında, karnında hissetti. Sonra eli düştü ve kendini yalnız hissetti.

"Yarın sabah Roshar'la ayrılıyorum," dedi. "Dönmeden önce biraz zaman alacak."

Acıdan bir kor. Tüm hayatı kadar eski bir duygu. Hep terk ediliyordu. Savaş her zaman kazandı. Kendini gördü: küçük bir kız, neredeyse boyu kadar uzun, kınında bir kılıç tutuyordu. Kolları ağrıyordu. Onu düşürmemeli. Atlı adam birazdan alacaktı. Aşağıya baktı ve bıçağı ne kadar süre sabit tutabileceğini görmek için onu bekleyip beklemediğini merak etti. Gülümsedi ve ikiz kalbi - kız, kadın, geçmişi, bugünü- gurur, keder ve öfkeyle parladı.

" Beni de götür," dedi Arin'e.

Yüzünden bir gölge geçti. "Numara. Kesinlikle hayır."

"Yardım edebilirim. Babamın izci çalıştırma sistemini, taktiklerini, kodlarını, dizilişlerini biliyorum..."

"Numara."

"Benim yerime seçme hakkın yok."

"Bu olmayacak." Öfkesini yakaladı, onunki kadar bunun da farkına vardı ve daha nazikçe, "Bu çok tehlikeli," dedi.

"Kendi başımın çaresine bakabilirm."

"Seni kaybedemem." Sesine kederi yansımıştı. "Sende değil."

İstila gecesi hakkında ona anlattığı hikaye gözlerinde titreşerek onları kararttı.

Bunu ona babası yapmıştı. Babasını hatırladı, hatıranın onu sıkıştırdığını hissetti -bir çıtırtı, bir kemik gıcırtısı- ve sonra Arin'in aklının nereye gittiğini nasıl tahmin ettiğini hissetti. Düşüncelerinin yönünün ona ne yaptığını hissetti.

Onunla savaşa gitmesine izin vermesi için babasına yalvarmıştı. Bir gün yapacağına söz vermişti, ama sonra büyümüştü ve artık istediğini istemiyordu ve onun yerine kalmasını istedi ve o da istemedi.

Arin'in hikayesi ve onunki, takip edemediği kalıplara dönüştü. Sessizlikleri büyüdü.

Arin sessizce, "Ben kalacağım," dedi.

Gözleri ona uçtu. O kadar beklenmedik bir şeydi ki, düşüncelerinden sıyrıldı.

"İstersen," dedi. "Kalabilirdim. Birlikte olurduk."

"Dacralılar savaşınız için güneye ilerlerken burada kalırsanız, ittifak çöker."

Ellerini inceledi.

"Eğer kraliçe için yapmazsan."

Kestrel'e sitemli bir bakış attı.

"O zaman yapamazsın," dedi.

"Kalmamı ister misin?"

Kestrel, her sorunun kendini başka birinin merhametine bırakmanın bir yolu olup olmadığını merak etti. "Sana çok pahalıya mal olur."

"Bunu düşün. Bunu düşünecek misin? Şafakta yola çıkacağız. O zaman benimle at yollarının yakınındaki derede buluş, ne karar verdiğini bana söyle."

Cevabı hayır olmalıydı, yine de kendine bunu söyletemedi.

"Yine de buluş benimle," dedi, "hoşçakal demek için bile olsa. Bana iyiliğini dileyecek misin?"

Kestrel, savaş alanının kanla lekelenmiş yırtık otlarını gördü. O: kırık, kanlı. Cilt külü. Boş bakışları onun göremediği bir şeye sabitlendi. Işığı gitti.

Kal, dedi neredeyse. Sonra görünmez bir el ağzını kapattı ve siyasi sonuçlar hakkında tekrar uyardı. Her iki durumda da, Kestrel onun sonunu okudu. Savaşta ölüm veya ittifakın daha yavaş ölümü ve imparatorluğun zaferi.

Gözlerinden yaşlar aktı. Onları görmemek için arkasını döndü.

"Bana iyi dileklerde bulunmayacak mısın?" Arın sordu.

"Yapacağım. Yaparım."

Kararsız görünüyordu. "Seni şafakta görmezsem, gitmemi istediğin anlamına gelir."

"Orada olacağım," dedi ona. "Söz veriyorum."

18. Bölüm

Uyuyamadı. rüya gören evi dolaştı, karanlık mutfakta bir dizi asılı ay gibi parıldayan bakır kapları gördü. Ayakları merdivenlerde fare sesleri çıkarıyordu. Kütüphaneyi buldu, daha önce burada yaşadığında kitapların sırtlarına dokunduğunu hatırladı. Onlara tekrar dokundu. Onları hatırladı ve dokundu, dokundu ve hatırladı. Piyano, salonda büyük bir gölgeydi. Arin onu evinden getirmişti. Bu hapishaneden, imparatorluk sarayından önceydi. Ondan kalmasını ve hayatını paylaşmasını istemişti. Onu terk etmiş, limana inmiş ve bir balıkçı teknesi çalmıştı. Fırtınalı deniz. İmparator. Bir seçim.

Başkent: sert dantel, şeker, kar. Kalın kan, derili parmaklar. Beyaz bir eklem.

Seçin, demişti imparator, karşısında ilk kez durduğunda ve onun soğuk kurnazlığını gördüğünde. Oğluyla evlenmeyi seçmişti. Babası gurur duymuştu.

Hafızası, sızlayan bir kızarıklıkla derisinin üzerinde süzüldü. Kestrel gümüş rengi bir pencereden limanı gördü. Körfez bir kova ışıktı . Üşümemesine rağmen, bir zamanlar uzun süredir üşüyen birinin alışkanlığıyla çıplak omuzlarını ovuşturdu. Ne yaptığını fark ettiğinde elleri hareketlerinde durakladı. Bunu bir kez daha merak etti: Zihin ve bedenin her zaman birbirinin farkında olmayan farklı hatıralara sahip olması.

Üşümüyordu ama üşüdüğünü *hissediyordu* . Kalbinde bir buz parçası vardı.

Şafak söktüğünde Arin'e ne diyeceğini bilmiyordu. Önerdiği seçenek o kadar büyümüştü ki, ne *kal* ne de *git net bir şekilde göremiyordu* , tek *seçenek* .

Seçimlerden korkuyordu. Onlar için çok bedel ödemişti.

Limana baktı ve geçen kış orada durduğunu hatırladı, nefesi sis gibiydi - Arin'in de. Eli bıçak kadar keskin, sivri uçlu bir çömlek parçasında. İskelesinde sallanan balıkçı teknesi. Sırf onu kalmaya zorlama düşüncesine dayanamadığı için kaçmasına izin vermiş, özgürlüğünü ve olası yıkımını seçmişti.

Arin onun kalbindeki buz değildi. Onu, onun kim olduğunu, ne yaptığını ve kendisine ne yapıldığını bilmekten alıkoyan korkuya neden olmadı.

Kestrel kimdi ? Bildiklerini tersine çevirdi, eski benliğinin parçalarını inceledi. *Sayın* Arin, demişti. *Cesur* , diye düşündü daha önce. Bu Kestrel'i, hikayelerden fırlamış bir yaratık olarak hayal etti ve onun gibi olabilmeyi diledi.

Ayakları hareket ediyordu. Sarsine'nin odalarına gidiyorlardı. O kapıları açarken, bir gardırop açarken, elbiseleri bağlarken döşeme tahtalarını çaldılar. Çizmeleri çekti.

Askerler şafakta güneye gideceklerdi. Birkaç saati vardı. Ay ışığı güçlüydü. Yeterince parlak.

Evden hizmetçiler için bir arka kapıdan ayrıldı. Kaldırım taşlarının üzerinden, bahçeden ve araziden ahırlara doğru adımlarını hızlandırdı.

Yüksek, koyu renkli çimenler sıcak rüzgarda villanın etrafında dalgalanıyordu. Javelin'in eve doğru yürümesine izin verdi. Arazide bir yerde göremediği bir gölet ya da dere olmalı. Kurbağalar şarkı söyledi. Dolunay tepede parladı, ışığı yıldızları azalttı.

Ev sessizliği içinde büyüktü, pencereleri sımsıkı kapalıydı. Bir ürperti onu sarstı ve korkusunun doğasını eskisinden biraz daha iyi anladı. Biçimsiz değildi. Keskin bir şekilde spesifikti. Acı korkusuydu.

Bir bacağını Javelin'den savurdu ve çimenlere düştü. Kaşındı. Onu itti, gıdıklamasına izin verdi, rahatsız etti. *Çimenlere bak,* diye düşündü. *Bu çimen. Ev bir evdir. Ay, ay. Onlar kendileri ve başka bir şey değiller.*

Ayakları çimenlerin altına gizlenmiş bir kaldırım taşı yolu buldu. Elinde heybeden aldığı ölü bir fener tutarak ileri doğru itti. Onu yakmayı özlemişti ama gösterebileceği şeyden de korkuyordu. Ev -ev, ikinci *kat* pencereleri, o saçaklar, o revak, hepsi çok açık ve mide bulandırıcı bir şekilde ona *aitti*- anlaması gereken bir sır vardı.

Çimenlerden çıktığında kendini çıplak hissetti. Omzunun üzerinden geriye baktı, Javelin'in boynunun karanlık kemerini gördü. Sonra villanın pencerelerinin boş siyah gözleriyle karşılaştı.

Orada hiçbir şey yok, demişti Arin. *Boş* .

Hayır, değildi.

Orada bir şey vardı. Duvarlara çarptığını hissetti.

Seninle olurdum , demişti Arin o gün at yollarında. Tam bu anda arkasını dönüp onu uyandırabileceğini biliyordu. Onu sorgulamayacaktı. *Bekle* demeyecekti .

Biraz korku, ona söylerdi ve sonra dururdu, daha fazlasını söyleyemezdi.

Seninle geleceğim, diye cevap verirdi. *Yalnız olmayacaksın.*

Kararsız dokunuşuyla bir kapı gıcırtıyla açıldı.

Koku bir saldırıydı. Bunun aşinalığı üzerine kıkırdadı. Redolent. Portakal kokulu odun yağı. Pencereler sirke ile yıkanır. Temiz bir ev, *onun* temiz evi, neredeyse tüm hayatının her gününün temizliği. Farkına varmadığı çocukluk kokusu, çocukluğundandı, ta ki onu unutup yeniden karşılaşana kadar.

Sahip olduğu tüm gücü elinden aldı. Neredeyse giriş yolundan tökezledi ve geceye geri döndü.

Sonra paniklemiş bilincini bir düşünce kapladı. Nazikti ve onu duraklattı. Kokunun aşinalığının sadece yılların mayalanmış hatırası olmadığını söyledi. Son zamanlarda bu kokuyla (portakal, sirke, kostik) da karşılaşmıştı. Küçük bir şekilde, belirlemek zor.

Lambayı yaktı. Ev patladı.

Boştu. Pürüzlü gölgeler. Pırıl pırıl fayanslar.

Kendini zorlanmış hissederek bir salona geçti. Burada yaptığı yankılar daha sessizdi. Bu odanın zemini ahşaptı, mobilyaların olduğu yerlerde daha soluktu. Verniği parlıyordu.

Ev, aylarca terk edilmiş olmasına rağmen (zeminler bakımsız, çimenler kalça yüksekliğinde) temizdi. Toz yok. Odadan odaya gitti.

Bahçeye bakan pencereli çift kapılı bir tanesinde durdu. Düzgün bir şekilde düzenlenmiş ince kitapçıkları tutmak için özel olarak dar bölücülerle oluşturulmuş nota dizili gömme raflar. Her ne kadar öyle olmasa da - içinden geçerken fark etti, işaretli bir pasajın izini sürerken içinde yankılanan müzik - *tam* olarak onları organize ettiği gibi değildi.

Herrani müziği besteci tarafından düzenlendi (eski benliğini, o zarif hayaleti müziği yuvalarına kaydırırken gördü). Valorian müziği -pek az olsa da- aynı şekilde düzenlenmişti. Ama bu doğru değildi. Valorian müziğini bu şekilde sınıflandırmazdı. Valorians, kitapları konuya göre kodlanmış cilt rengine göre sipariş etti. Müziği türlerine göre organize ettiler.

Kestrel, başkentteyken bu parçaları nasıl özlediğini hatırlayarak müziği tekrar gözden geçirdi, ama onları istemedi, çünkü sormak, evinden bir şey kaçırdığını kabul etmekti ve bunu söylemek çok zordu. neyi kaçırdığını düşün ve hiçbir şeyi kaçırdığını ortaya çıkaramayacak kadar tehlikeli.

Başka bir kişi bu kitapçıkları özenle hazırlamıştı. O değil. Valoryalı değil.

Arin'in sesinin hatırasını duydu. *Müzik odasıyla hiç ilgilenmiyorum* .

O zaman doğru değildi. Şimdi doğru değildi.

Onu villadan ayrılmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu şimdi anlıyordu. Tüylü bir tür neredeyse fikir olmuştu, yaprakları hâlâ zihninde uçuşuyordu. *O fazla temiz kokuyu daha önce nerede kokladığını biliyorsun. Portakal, sirke, kül suyu.*

Arin. Kızın ağrıdığı, kırıldığı ve rüyalar arasında olduğu zamandı ve annesine ait olan süitte yatağının yanında bir sandalyede uyudu. Uyanmıştı. *Uyumaya dön,* diye mırıldandı. Garip bir kokusu vardı. Alkali bir tanga. Temiz, diye düşündü o zaman. Çok temiz.

Yumuşak altın lamba ışığı. Sesi, alçak tınısı. Gözlerin parıltısı. Yavaş sessizlik. Sonra uyu.

Kestrel, eve ilk girdiği zamanki gibi ışığına ihtiyacı olmamasına rağmen lambayı daha yükseğe kaldırdı. Şimdi görmek daha kolaydı. Bu oda bir zamanlar her şeyin olduğu boş bir alandı ve o şeylerin korkusu artık onu ezmiyordu çünkü artık yalnız hissetmiyordu.

Evi araştırdı.

Gece kalktı. Gölgeler köşelerinde küçüldü. Kestrel bunu fark etmedi - ya da fark ettiyse, bunun gözlerinin değil, zihninin daha iyi gördüğünden olduğunu düşündü.

Hafızasında gezindi. Onun annesi. Hemşiresi Enai. Öyle bir aşk ki göğüs kemiğinin altından fışkırdı.

Onun süiti. Boyalı duvarlar. Bir perdenin asılı olduğu yatak odasında: bir ismin çizik çizgileri. *Jess* . Küçükken iğne ile yapmışlardır. Çizik harflerde eğri yoktu. Her *s* tüm açılardı. Kestrel isme dokundu ve Jess'in süitinin duvarında kendi adını bulacağını biliyordu. Boyayı kazıyan iğneyi hatırladı. Gözleri battı.

Lamba az yandı. Sıcak bir seramik kokusu verdi. Belli belirsiz, zamanın tükendiğini biliyordu, ama zamanın içinde o kadar kaybolmuştu ki, bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmeden tükendiğini biliyordu.

Şimdi hızlı yürüyordu. Kalbi sicimle bağlanmış gibi bir çekişme vardı ve birisi gevşek bir ucu sarsmıştı. Yine: acı korkusu. Geleceğinin teminatı. Bir ileri sürükle. Topuklarını kazdı ve durdu.

gri bir ışık parlıyordu.

Arin'e verdiği sözü hatırladı. Sesindeki endişe: *İyi dilek dilemeyecek misin?* Evini başka bir nedenden dolayı temizlemiş olan kişiyi düşündü, bildiği kadarıyla, bu evin onun olduğunu ve kirlenmesini istemediğini söyledi. Sorusu cevapsız, teklifi dikkate alınmamış, sağ salim dönmesini bile dilemeden şehirden ayrılmanın nasıl hissedeceğini düşündü.

Korkunçluğu ona soğuk, taze bir tokat attı.

Şimdi giderse şafakta ona ulaşabilirdi.

Bir koridorda yürüdü, hızlı ayak sesleri yüksek sesle çınladı. Merdivenlerden aşağı inmeye ve tekrar çimenlere çıkmaya hazır bir sahanlığa ulaştı.

Ama içine bağlanan sicim daha sert kesip sıkıca çekti. Daha farkına varmadan sahanlığı geçmiş ve gölgesi yanında süzülerek dar, aynalı bir galeriye girmişti. Galerinin sonunda bir kapı vardı. Kapının arkasında bir süit vardı. Duvarları koyu ahşap kaplamalar kaplamıştı ve şimdi çıplak olan çubuklardaki ipek perdeleri hatırladı. *Annen rengi seçti,* demişti babası, perdelere, renklerinin ne olduğunu bilemiyormuş gibi bakarak.

Kestrel babasının odasındaydı.

El yordamıyla merdivenlere yöneldi, geri çekildi. Lambasını kaybetmişti. Küçük bir balo salonunun yanından geçti. Bir yemek salonu. Salon. Bir kapının tokmağını kavradı: kütüphane.

Onu kütüphanede, nadiren davet edildiği süitinden daha iyi hatırlıyordu. Müdahaleye tahammülü yoktu. Kütüphane, eksik kitaplara rağmen acı verecek kadar tanıdıktı. Burada şiddet belirtisi yoktu. Yine de, sanki şiddet uygulanmış, kitaplar iç raflarından oyulmuş gibi geldi. Eskiden mermer kaplı bir masanın üzerinde duran yarı saydam kırmızı bir kağıt ağırlığı vardı. Kağıt ağırlığı üfleme camdan yapılmıştı. Parmak uçlarının altındaki kıvrımları hatırladı. Haritaları tutmak için kullanmıştı. Şimdi nerede olduğunu bilmiyordu.

Bir sandalyenin olduğu yere oturdu. Sedefli şafak ıslak gözlerine dokunup odayı turuncu, pembe ve sarı olarak kavururken, Kestrel bu eve tek bir gerçek neden için geldiğini biliyordu: babasını bulmak.

Hafızası ona topallıyordu. Kucağına sürünerek girdi. Kestrel her şeyi hatırlamıyordu ama yeterince hatırlıyordu.

19. Bölüm

Arin, şafaktan önceki gri saatte dereye erken geldi. Çimlere oturdu. Kafasından birbirini zorlayan düşünceler vardı.

Sinirli. Avuçlarını toprağa sıkıca bastırdı. Çok gergindi.

O gelmedi.

Yükselen güneşle birlikte suyun parıldamasını izledi. Dere usulca yolu boyunca ilerliyordu. Kuşlar şarkı söyledi. Bir irrielle aradı, notlar düz ve tatlı. Kendini tekrarladı. Cevap gelmedi. Devam etti, ses bir büyü yaptı. Kuş, kendi büyüsüne kapılmış gibiydi.

Elinden geldiğince bekledi. Sonunda, sessiz bir yanı başından beri şüphe ettiğini itiraf etti. Aslında geleceğini hiç beklemiyordu. Odalarından ayrıldıktan sonra onu uyumaktan alıkoyan şey şüpheydi, değil mi? Oradaki varlığından emin olmanın zor bir zevki ya da yokluğunun nasıl hissettirdiği değil. Ne savaş beklentisi ne de onun üzerinde hak iddia etme olasılığı.

Dürüst ol, şimdi.

Kendini dürüstlükle tuttu. Sert tuttu. Kabul edildi. Evet, kesinlik, zorluk, yokluk ve beklenti, dün gece onu uykudan alıkoymak için bir araya gelmişti. Yine de şüphe - gazlı, ekşi - bunun bir parçasıydı.

Ve şimdi biraz ağır duygu. Yuvarlak. Avuç içi boşluğunun büyüklüğü hakkında. Görünmez bir cebinde sakladığı ve şimdi tam olarak görmek için çıkardığı bir duygu.

Sadece küçük bir üzüntü, dedi kendi kendine. Küçük, çünkü bekleniyor. Başka ne bekleyebilirdi ki?

Birkaç çim yaprağı kopardı, parmaklarıyla başparmağı arasında ovuşturdu ve genç kokuyu içine çekti. Sonra - tuhaf olduğunu biliyordu, tuhaflığının dikkatini dağıtmasını ya da gitmeden önce ona yapması gereken son bir şey vermek istedi, çünkü bir dakika daha beklerse belki o son anda gelebilirdi - ağzına bir ot parçası koyup çiğnedi. Sabun tadındaydı. Temiz.

O gelmiyordu. Muhtemelen hiç gelmeye niyeti yoktu.

Atını hazırlamaya gitti.

Arin ahırdan birkaç adım uzaklaştı. Atlı ve yaya belki yüz kişilik askerler tepede toplandı. Sabah, atların hışırtısı ve gümbürtüsüyle, birbirinin yoluna çıkan insanların kaba siniriyle, metal ve derilerin tıkırtısıyla, atın sırtına düşen

eyerin tokatıyla gürültülüydü. Bunların hiçbiri Arin'i şaşırtmadı. Onu şaşırtan şey, iki eyerli atla ayakta duran Roshar'ın ona gülümseyen görüntüsüydü.

Roshar yaklaştı, atlar arkadan yürüyordu. "Geç kaldın. Uyudun mu?"

Arin hiçbir şey söylemedi.

"İşte buradasın." Roshar dizginleri geçti. "Bazen buna biniyorsun, fark ettim. O iyi. Benimki kadar iyi değil, ama yapacak. O büyük savaş atını geride bırakmak istersin diye düşündüm. Onun, değil mi?"

"Cirit kalır."

"Elbette," dedi Roshar kolayca. "Peki. Bu düşünceli değil miydi?" Elini Arin'in eyerli atına doğru süpürdü.

"Evet . . . senden biraz farklı olsa da."

"Asla öyle deme. Ben düşünceli ruhum."

Arin kendini hafifçe gülümserken buldu. Atı bindirdi.

Herkes onun ve prensin arkasına geçti. Şehre inecekler, giderken asker toplayacaklardı. Sonunda, gemilerle gelen doğu askerlerinin onları beklediği limana varacaklardı. Sonra güneye yürüyüş.

Ama önce eve giden yoldan geçtiler. Askerlerin ayrıldığını öğrenen veya tahmin eden birkaç kişi patika boyunca sıralandı.

Kestrel orada değildi. Sarsine oldu ve kraliçe. Inisha ona alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırdı ve "Dikkatli ol" dedi.

Ama Sarsin. Sanki bu sefer geri geleceğinden emin olmadığını biliyormuş gibi, daha önce hiç görmediği kadar farklı görünüyordu. Tanrısına verdiği sözün mutlak olabileceğini düşündü. Ağlıyordu. Ağaçların dibinde, gölgelerinde büyüyen minik çiçekleri uzattı. Düzgün görebilmek için ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmen gereken türden . Uzun zaman önce onun favorileriydiler.

Onları aldı. At üzerindeki yüksekliğinden, gözyaşlarını silmek için eğildi. "Yapma," dedi, bu sadece gözlerinin yeniden yüzmesine neden oldu.

"Seni seviyorum" dedi. Onu da sevdiğini söyledi.

At ileri gitti. Eli yere düştü. Aralarındaki mesafe büyüdü.

Merak etme, diye mırıldandı içinden bir ses. *Ben kendime bakarım.* Yine de ölüm tanrısı kulağa uğursuz geliyordu.

Seni duydum, diye ekledi tanrı. *Dün gece. Kalmak için bir söz mü? Hepsini kaçırmak mı? Arin,* bana *bir söz verdin. Görkem. Benim adıma. Yoksa ben mi yanlış hatırlıyorum?*

Arin hiçbir şey söylemedi.

Ah, Arın. Senden hoşlandığım için şanslısın.

neden yapıyorsun? Arin sordu, ama tanrı onun içinde sessizce sırıttı.

Gemiler körfezde kaldı. Kraliçe şehri savunacaktı. Arin, kolayca kendi başına talep edebileceği düşüncesini reddetmeye çalıştı. Ona güvenmekten başka çaresi yoktu.

Birkaç bin kişi güneye yürüdü. Sadece piyadelerin yürüdüğü ve ikmal vagonlarının yuvarlandığı kadar hızlı seyahat edebiliyorlardı. Yollar iyiydi. Köle emeğinin işgalinden sonra yapılan Valorianlardı. Savaş için hazırlanmışlardı.

Roshar yanında at sürerken, "Bana Arin'i sormadın," dedi.

"Ne?"

"Kaplan. Somurtkan insan değil. Kardeşime eşlik etmesi için onu geride bırakmanın en iyisi olduğunu düşündüm . Çünkü yapmayacaksın."

Arin ona bir bakış attı.

" Kardeşimin evcil hayvanı olmanı istediğimi *söylemiş miydim?* Sırf senin o gülünç derecede ince derinin altına girmek için ima etmedim mi? Burada olmanı tercih ederim."

"Neden?"

"Kalmak hata olurdu. Bana bunu dikkate almadığını söyleme. O-"

"Kestrel'i kastediyorsun."

de kastediyorum . Senin küçük hayaletin hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Beni atımdan aşağı atardınız ve sonra ben de sizi itaatsizliğinizden öldürmek zorunda kalırdım, bu da ordunun astları için havayı güzelleştirirdi ama dağınık ve zahmetli olurdu."

"Amacını söyle."

Roshar ciddileşti. "Arkanızı kollayın, özellikle kız kardeşimin yanında."

Arin'in bakışları onun üzerinde gezindi. Inisha'nın bu uyarıyı takdir edeceğini düşünmüyordu. "Ona sadakatsiz misin?"

Roshar'ın gülümsemesi, Arin'in bu kadar doğrudan bir soru sormasını ve doğrudan bir cevap beklemesini çekici bulduğunu söyledi. "Hiçbir zaman."

Ordunun sesi -arabaların gıcırtısı, toynaklar, çizmeler, iki farklı dilde konuşma parçaları- Arin'in kafasındaki düşünceleri dövdü. Ama derenin yanında bulduğu o duyguyu hâlâ yanında taşıyordu. Göğüs kemiğine çarptı: küçük, ağır bir taş.

Yolun kenarında sarı dikenli çalılar çiçek açmıştı. Bir keresinde, bir tilki ve onun kitlerinin bir çalılıktan yuvarlandığını ve önünden geçerek yolun karşısına geçtiğini gördü. Kendini aptal hissederek atını korumuştu - sonra onların birkaç çift toynaktan sıyrılıp güvenli bir şekilde diğer tarafa geçtiklerini görmekten rahatlamıştı.

Roshar, "Valoryalı general tekrar Lerralen sahiline inmeyi deneyebilir," dedi.

“Maliyetli olurdu.”

"Doğru, ama yine de büyük bir istila için en iyi yer orası. Bunu yapacak numaraları var. Raporlar doğruysa, gücümüz daha küçük. Yine *de daha* iyi görünüyoruz, bu da önemli bir avantaj.”

"Bence bu sadece onun için kazanmakla ilgili değil." Arin, oyun masasındaki Kestrel'i hatırladı. “Tarzıyla kazanmayı seviyor. Rekabet edebileceğinizi düşündüğünüz için kendinizi aptal gibi hissettirin. Tüm birliklerini o kumsala itip kanını akıtabilir ve yine de kazanabilir ve şehri almak için kuzeye gelebilirdi. Kaba kuvvet zaferi. Yine de ağır kayıplarla kötü bir tane. Ve biraz fazla düz. Bir hileyi tercih ediyor. Zaten uçurumlarla bir tane oynadı. Plaj için başka bir hilesi yoksa, güçlerimizi oraya odaklamam.”

"Lerralen'de hiç pozisyonumuz yoksa, direnmeden yarımadaya doğru yürüyecek."

"Bir bölük gönder."

"Üçte iki mi?"

"Ayrıca erzakların çoğu ve piyade. Orada konuşlanmış. Ordunun geri kalanı güneye doğru hareket etmeye devam ediyor - hafif, hızlı, çoğunlukla süvari. Küçük top. Ve silahlar."

“İnsanlarınızı nereye koyarsınız?”

" Onları nerede istersen."

Roshar'ın gözleri abartılı bir şekilde döndü. “Ne kadar misafirperversin.”

"Benim komutam altında oldukları sürece."

"Neden olmasın," dedi Roshar nezaketle, "benim altımda olduğun sürece?"

Gece. Arin ve Roshar hiçbir yorum yapmadan çadırlarını yan yana kurmuşlardı. Küçük bir ateş çatırdadı. Havaya bir soğukluk çökmüştü; hava değişiyordu.

Roshar sırtüstü yatıyordu, boynunun ucu bağlı bir yatak örtüsüyle desteklenmişti. Sigara içti. "Düşünüyordum."

"Sevgili tanrılar."

"Bana öyle geliyor ki, resmi bir rütbeniz yok ve prensiniz olarak ben de size bir rütbe verebilirim." Arin'in bilmediği doğu kökenli bir kelime söyledi. "Peki? yakışacak mı?”

"Bağlı olmak."

"Açık?"

"Bu kelimenin korkunç bir hakaret olup olmadığına bakmaksızın gerçek bir askeri rütbeymiş gibi davranıyorsun."

“Ne kadar güvensiz! Arin, sana bildiğim her kötü laneti öğrettim."

"Eminim böyle bir süre için birkaçını kurtarmışsındır."

Roshar, domuzlar ve Arin'in bazı şüpheli uygulamalara olan düşkünlüğü hakkında bir şeyler söyledi.

Arın güldü.

Roshar, "Daha önce şaka yapmıyordum," dedi. "Bu kelimeyi nasıl çevireceğimi bilmiyorum. Rütbeniz için. Seni üçüncü sıraya koyar. Xash'ten sonra ." Deniz kaptanı, gemilerini onun ve ikinci komutanının emriyle bırakmak için kraliçeden izin istemişti. Kara operasyonunun bir parçası olmak istedi. "Tecrübesi var. Dört yıl önce dağlarda generalle savaştı. O iyi. Ayrıca seni ondan üstün tutarsam beni öldürür.”

Arin bir kütüğü kaydırdı ve fırlayan kıvılcımları izledi. "Teşekkürler."

Roshar piposunu çekiştirerek gözlerini kısarak ona baktı. Kasesi kırmızı renkte kabardı. "Pek memnun görünmüyorsun." Duman yüzünü çevreledi. "Bu ne? Üçüncü için seni mutlu etmeyen nedir? Xash'i sevmiyor musun? Ben de. Ne olmuş yani? İkinci olamazsın ve lanet olsun ki birinci olamazsın." Arin'i daha dikkatli inceledi. "Hayır, seni rahatsız eden engellenen hırs değil. Endişelendiğin yerde genellikle bariz yorum olan yaralı gurur bile değil. Bu sefer değil, bir şekilde. Arin, *gergin* değilsin, değil mi? Bunun için mükemmelsin. Onu istiyorsun. Bugün erken saatlerde Herrani'nin komutasını talep ettin."

"Mecburum. Onlardan ben sorumluyum.”

"Ve seni seviyorlar. Tanrılarından kutsal bir hediye olduğunu düşünüyorlar. Çok güzel bir çalışma, söylemeliyim.”

"Böyle olmasını istemedim."

"Daha iyi. Daha otantik görünmesini sağlar. İnsanları ölüme gönderirken uygun, anlıyorsunuz."

Arin çalınan Valorian çizmelerine baktı ve yanaklarında ateşin sıcaklığını hissetti.

Roshar, "Ölüm, ölmek ve öldürmek hakkında endişe duymak için çok geç" dedi. "Sen onun içindesin. Bazı insanlar onun içinde olmak için doğmuştur.”

Arin , Kestrel'in bu yüzden mi gelmediğini merak etti: çünkü üzerinde ölümün kokusunu alabiliyordu.

Roshar, "İyi yapacaksın," dedi.

"Biliyorum."

Roshar bir bacağını bükülmüş bir dizinin üzerine attı, piposundan kullanılmış külü bir çizmeye vurarak atmak için hafifçe oturdu, sonra yatağının üzerine geri yattı. "Yağmur kokusu alıyorum."

"Hmm."

"Ağaçların yaprakları onun için kavrulur."

"Bunu bu karanlıkta göremezsin."

"Aklımda görüyorum." Piposundan çıkan duman oyalandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Vücudu uykuya yakın görünüyordu. "Arın."

Ön kolları bükülmüş dizlerinin üzerine dayamış, parmakları gevşek bir şekilde oturan Arin, uykunun yakınından bile geçmiyordu. "Evet?"

"Karanlıkta nasıl görünüyorum?"

Şaşıran Arin ona baktı. Sorunun kenarları yoktu. Şık da değildi. Yumuşak, belirsiz şekli, Roshar'ın gerçekten bilmek istediğini gösteriyordu. Ateş kırmızısı gölgelerde, uzuvları gevşek görünüyordu ve sakatlanmış yüzü Arin'inkiyle tam olarak buluştu. Arin'in taşıdığı ağır duygu - köprücük kemiğinin hemen altına bir kolye gibi yuvalanmış o özel hüzün - azaldı. "Arkadaşım gibi" dedi.

Roshar gülümsemedi. Konuştuğunda, sesi onun için nadir görülen ifadesiyle eşleşiyordu. Daha da nadir: onun tonu. Sessiz ve gerçek. "Sen de yap."

Çadırında yalnız olan Arin bir noktada uyuyakalmış olmalı. Kestrel'in yanında olmasını bekleyerek uyandı. Varlığı açık ve gerçek görünüyordu , odalarında onun önünde durduğu zamanki kadar gerçekti. O ince vardiya. Sıcak teninin sararması. *seni hatırlamak istiyorum* .

Uyumaya dön, dedi kendi kendine. Ona hiçbir söz veremezsin.

Yanına kıvrıldı. Bir gök gürültüsü koptu. Gökyüzü açıldı. Yağmur tuvali okşadı ve sesi yükseldi.

Vazgeçmedi. Yürürken atların üzerinden sular akıyordu. Öğleden sonra, geceden pek de farklı olmayan sabahtan farklı görünmüyordu. Her şey karmakarışık bir griydi. Arin tenine kadar ıslanmıştı. Yağmur burnundan kaçtı.

İlerleme yavaştı. Arin orta sıralara düştü ve yarık kaldırım taşları arasındaki kaygan bir oyuktan bir vagon tekerleğini omzuna almak için durdu. Bir mola verilmesi gerektiğini fark ettiğinde, atına daha yeni binmişti. Her biri olduğu yerde kaldı.

Sıraları geçerek Roshar'a gitti. "Bu ne?" prense sordu.

"Yolların ayrılığı." Roshar önündeki yolu işaret etti ve heybesindeki tüpten mumlu bir harita çıkardı. Arin, kabaca dokunmuş bir battaniyeyi ondan aldı ve atını Roshar'ın yanına kaydırdı ve en kötü yağmuru haritadan uzak tutmak için battaniyeye onun ve prensin üzerine bir kalkan gibi uzandı.

Yol birazdan çatallanacaktı. Batı Lerralen yatıyordu.

"Tavsiyeni dinleyeceğim," dedi Roshar. "Biz ayrıldık. Çoğu batıya. Biraz güney. Bahsini oyna, Arin. Bu senin ülken. Eylem nerede olacak?"

Arin alt dudağını dişlerinin arasına alarak haritayı inceledi.

Mmm, dedi ölüm. *Bu siteler güzel görünüyor.*

Birkaç duvarsız köy yanlarında duruyordu. Mülkler, generalin erzaklarını Ithrya'dan anakaraya taşıması kolay olacak kadar güneydeydi.

Bunlardan biri, dedi Arin, ağzından yağmur damlıyordu. Sanki tükürüyormuş gibi hissediyordu. "General orada bir yer edinirse konumunu güçlendirebilir, kara barut dışında neredeyse ihtiyacı olan her şeyi mülklerden alabilir. Sürünebilir, yayılabilir, doğuda ve batıda kanatlar oluşturabilirdi. Bizi topla. Şehre doğru itin."

Roshar yuvarlanıp haritayı yerleştirdi. Arin sırılsıklam olan battaniyeyi indirdi. Islak bir gece geçirecekti.

Roshar gözlerini kırpıştırarak yağmura baktı. "Neredeyse ev gibi hissettiriyor." Arin'e gözlerini kısarak baktı. "Xash ile Lerralen'e gitmek ister misin?"

Arın başını salladı.

"Bende böyle düşünmüştüm."

Ordu bölündü. Arin, Roshar ile güneye gitti.

Alacakaranlığa yakın yağmur durdu, ama o kadar uzun süredir yağıyordu ki Arin hala yağmurun gözünün önünden aktığını görüyor gibiydi.

Azalan ordu, gece için kamp kurdu, çamura küfretti, ruh hali perişan. Arin'in çadırı muşambada çoğunlukla kuru kalmıştı. Bir heybenin dibine gömülmüş bir kıyafet değişikliği de. Diğer her şey nemliydi. Su döken ve ıslak inek gibi kokan deri zırhını çözdü. Tuniğinin üzerinden omuz silkti. Onu asacak hiçbir şeyi yoktu . Onu yakındaki bir ağacın alçaktan sarkan bir dalına kuruması için örttü, sonra bir esinti yüksek yapraklardan damlalar yağdırdığında içini çekti.

Herkes ateş yakmak istedi ama yol boyunca ormandaki odunlar ıslaktı. Hiçbir şey yanmazdı. Arin kendini neme teslim etti. Çadırını kurdu, bir ağaçtan geniş bir kalın ağaç kabuğu şeridini soydu (açık olmayan taraf kuruydu) ve bir kuru gömleğiyle metal herhangi bir şeyi yağmurdan silmek için kullanırken çadırının dışındaki çamur yerine üzerine oturdu. paslanmazdı: kılıcı, hançeri, kalkanı, zırh tokaları, at iğnesi.

Yaz gibisi yoktu. Arin üşümüştü, sırtındaki deri tatsız bir şekilde gergindi. Bir tutam ıslak saç yanağına döküldü. Titredi, sildi ve gömleği cilalamaya devam etti, dizgin ve kolan üzerindeki ucu ve tokaları ovuşturdu. Etkinlikten biraz ısındı.

"Pekala, iyi bak kendine." Roshar önünde durdu, elleri kalçalarında, zırhı çözülmüş ama hala üzerindeydi. "Çok çalışkan. Ben de soğuk, bahse girerim."

Arin onu görmezden geldi.

"İşin başındayken," dedi Roshar, "benim eşyalarımı da kurutmak ister misin?"

Arin durakladı, yukarı baktı ve doğuda öğrendiği bir hareket yaptı.

Roshar güldü. Çadırına doğru hızla ilerledi. Arin onun astlarından birini çağırdığını duydu. Sonra Arin dikkat etmeyi bıraktı.

Ancak bir süre sonra boynuna bir iğne battı. İlk başta Arin soğuktan olduğunu düşündü. Ama işi bitmemişti ve bu yüzden çoğunlukla kuru olan gömleği kafasına geçirmedi ki, yapmak istediği de buydu. Yaptığı işe devam etti.

Yavaş yavaş, kampın üzerinde sürpriz bir sessizliğin çalındığını fark etti. Yaklaşan yalnız bir atın toynaklarının ıslak sesleri. Sonra birisi - bir Dacran - "Olduğun yerde kal!" dedi. Arin bir tatar yayının krankını duydu.

Sürücü durduğunda yukarı baktı.

Orada -aygırın tepesinde, saçları kafasına sıvanmış, ifadesi kasvetli- Kestrel vardı.

20. Bölüm

Yanından geçerken nemli tuniğini ağaçtan çekip omuz silkerek yanına gitti.

Elleri dizginleri sıktı, vücudu kaskatıydı. Uzun süredir ata biniyordu. Ona kötü bir şekilde tundrayı hatırlatan şaşkın bir bakışı vardı. Onunla ilgili her şey katı ve yanlıştı.

Onu belinden tuttu ve aşağı kaldırdı. Kafa karışıklığı ve endişeyle canlı, "Burada ne yapıyorsun?" dedi.

"Üzgünüm. Sana verdiğim sözü tutmadım."

"Önemli değil."

"Sana söz verdim. Bir Valoryalı sözünü onurlandırır." Hafifçe sallandı.

Javelin'in heybesini açtı. Yemek yok. Hiçbir giysi. Kibrit değil, biraz cıvıl cıvıl. Kantin bile yok. Sadece yanmış bir lamba. "Kestrel, beni korkutuyorsun."

"Üzgünüm."

Meraklı bakışları görmezden gelerek onu çadırına götürdü ve -nedenini bilmeden- Roshar'ın hiçbir yerde görülmediğine şükretti. Arin kuru gömleğini yere düştüğü yerden aldı ve bir heybeden temiz pantolonunu çıkardı. Onun kantini. Nem yüzünden yapış yapış yapışmış bir hardtack. "Burada." Hepsini onun ellerine bastırdı. "Değiştirmek. Yemek. Ben dışarıda olacağım."

Başını salladı. Küçük de olsa normal görünen bir yanıt alınca titrek bir şekilde rahatladı. Sonra onun çadırına girdi ve o yine endişelendi.

Dakikalar geçti. Çadırın içinden bir hışırtı geldi. Hafifledi. İyi olup olmadığını sordu. Cevapsız. Sonunda, içeri giremeyecek kadar endişeliydi.

Oturuyordu, kucağına bakıyor, açılmamış kantini tutuyordu. Gömleğini giymişti, sonra yapabileceklerinin sınırına ulaşmış gibi görünüyordu. Hâlâ ıslak pantolonunu, binici çizmelerini ve hançerini giyiyordu. Hardtack, el değmeden yana yattı.

Diz çöktü ve üşüyen ellerini tuttu. "Lütfen bana neyin yanlış olduğunu söyle."

Ağzını açtı ama kelimelerle boğuldu. Kırılgan görünüyordu. Onun nasıl göründüğünü hissetmeye başladı. Farklı bir soru denedi. "Nerede olacağımızı nereden biliyordun?"

"Tahmin ettim."

Arin baktı.

"Düşündüm - belki Lerralen - ama babam, o. . . Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Ben de düşündüm ki..." Durdu. Generalden bahsettiğinde sesinin alçalmasından hoşlanmadı. "Errilith malikanesi. Hayvancılık, çayırlar, ağaçlar. Su. Mantıklı olurdu. Ona. endişelendim. Belki de Errilith'i düşünmezsin. Ya da görmezden gelirsiniz. Ama umuyordum."

Vahşi bir korku kıvılcımı hissetti. Belli belirsiz güneye gitmek. . . tedariksiz, yalnız, pratikte silahsız. . . bir kumarda. Bir *tahmin* . Onu salladı. "Haritanız bile yok." Başka bir şey söylememeye çalıştı. Onun hissettiklerinin aşırılığını görüp geri tepeceğinden endişeleniyordu.

“Daha önce doğru haritaları gördüm. Hatırladım. Ben..." Yüzü buruştu.

"Söylemene gerek yok."

"Bana izin ver. İstiyorum. villaya gittim. Benim evim. Süitinden ayrıldıktan sonra. Orada o kadar uzun süre kalmak istemedim. Üzgünüm."

"Özür dileyecek bir şeyiniz yok."

"Evet. çok *emindim* . Tundrada seni suçladım. Suç: içimde çürümüş. Ama eve gidince hatırladım. Hapishane senin hatan değildi. O benimdi. Onundu.”

Arin üşüdü. Şüphesi son şeklini aldı. "Senin baban."

"Evet."

"Baban sana ihanet etti."

“Başkentteyken sana bir mektup yazdım. Her şeyi yazıya dökmek çok *aptalca* . Yaptığım her şey. Tensen'e ilettiğim bilgiler. İmparatorluğa karşı çalışma şeklim. Ne hissettim. Babam okudu. İmparatora verdi.” Ağlıyordu. "Ve biliyorum, *onun* canını yaktığını biliyorum, bir şeyi kırdım, onun kırıldığını hissetti. Belki de artık ben değildim, *onun* için. Anlıyor musun? Kızı değil. Tanıdığı kimse değil. Sadece yalancı bir yabancı. Ama nasıl yapabilirdi? Neden en çok beni sevemezdi? Ya da yeterli. Neden beni kuralları yerine beni seçecek kadar sevemedi?”

Arin onu kucağına çekti. Titreyen bedenini tuttu, ona karşı hıçkıra hıçkıra ağlarken yüzünü soğuk boynunun kıvrımına gömdü . Onu söyleyebileceğinden daha çok sevdiğini mırıldandı. Her zaman önce onu seçeceğine söz verdi.

Yorgundu ve hızla uykuya daldı. Arin birkaç uzun dakika sonra onun yanında oturdu. Yüreğinde cinayet yükseldi.

General şimdilik ulaşılmazdı. Ama daha yakın biri yapardı.

Çadırdan ayrıldı ve uzağa gitmesine gerek kalmadı. Roshar onu bekliyordu. "Beklenmedik bir misafirimiz olduğunu duydum," dedi prens.

Arin bir elini omzuna koydu ve onu ağaçların arasına sürdü.

Roshar -tuhaf bir şekilde- orduyla aralarında yeterli mesafe bırakılana kadar hiç ses çıkarmadı. Onlar duyulmayınca temkinli bir şekilde, “Arin, neden öylesin. . . beni manipüle ediyor musun?"

"Biliyordun."

"Özellik lütfen."

“Ayrıldığımız sabah atının ahırda olmadığını biliyordun. Bu yüzden bir at eyerleyip bana getirdin: böylece gittiğini fark etmeyeyim. Yalancısın."

"Bu yalan değil."

Sessizlik.

"Arin, beni *eziyorsun* . İyi, evet, tamam. Daha büyük mutluluğun adına seni *nazikçe aldatmış* olabilirim . Bu gerçekten bir yalan mı? Ya da öyleyse, çok, çok küçük değil mi?” Parmak ucu ve baş parmağıyla ne kadar küçük olduğunu gösterdi.

" Beni neyin mutlu ettiğini bilemezsin."

"Sen olmadığını biliyorum. Onun endişelendiği yerde aklın olmadığını biliyorum. Belki de o sabah Javelin'in tezgahında *olmadığını* gözlemledim. Belki işlerin nasıl gelişeceğini biliyordum: Nasıl fark edeceğini ve nerede olursa olsun peşinden koşturacağını ve kız kardeşimin bunu öğreneceğini biliyordum. Seni bekleseydim askerlerim ne düşünürdü? Ya güneye sensiz yürüseydik? Hepsi dağılacaktı. Yani evet, yalan söyledim. Tekrar yapardım. Diğer tek seçeneğim, seni sevmeyen biri için her şeyi çöpe atmanı izlemekti."

Arin onu serbest bıraktı. Acımasızca midesi bulanmış hissediyordu.

"Gerçeği istedin," dedi prens.

Arin Cheat, Tensen, Kestrel'i düşündü. Bir yanının yalanlara çekilip çekilmediğini merak etti. Onu kandırmayı bu kadar kolaylaştıran şey neydi?

"Ah, Arın. Öyle bakma. Özür dilerim."

Hala arkadaşı olan arkadaşına baktı. Roshar'ın sessizce ağaçların arasına girdiğini fark etti çünkü eğer karşı çıksaydı ordusu Arin'i kesecekti.

Arin de özür diledi ve "Beni kızdıran sen değilsin" dedi.

"Oh hayır?"

"Sen sadece yakın bir hedefsin."

“Ne kadar gurur verici.”

“Kestrel babası tarafından yakalandı. Herran için casusluk yaptığına dair elinde kanıt vardı ve onu imparatora ifşa etti.”

Roshar bunu düşündü, ifadesi temkinliydi. "Yeni bir hatıra mı?"

"Evet."

“ General hakkında başka ne hatırlıyor?”

"Emin değilim."

"Sormalısın."

"Numara."

"Bu meraklı değil, Arin. Bu, mevcut operasyonumuzla ilgili potansiyel olarak bilgi topluyor. Eğer yapmazsan onunla konuşmaktan mutluluk duyarım."

"Onu yalnız bırakın."

"Çekiciliğimi hafife alıyorsun. Kabul ediyorum, bir keresinde bana hançeri çekmişti, ama biz bunu geride bıraktık. O benden hoşlanıyor. çok sempatik biriyim."

Arin ona çiğ gözlerinden ya da sesinin soyulmuş, ince kalitesinden bahsetmek istemiyordu. Ağlama şekli, tamamen terk edilmişlik. Yüzü: Çok yalnız, ona ne söylediği önemli değil.

Seninle konuşacak durumda değil, dedi düz bir sesle. "İki gün ve bir gece yol boyunca topladıklarından başka yiyecek ve su olmadan at sürdü - *eğer* zahmet ederse. Bizi bulacağından bile emin değildi. Nereye gideceğimizi tahmin etti ve yetişmek için kendini zorladı."

Prens kaşlarını kaldırdı. "Etkileyici."

Sesi Arin'i temkinli yaptı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Hayatta kalma becerisi var."

Roshar'ın şehre geri döndüğünde Kestrel'e bilgi için baskı yapabileceği Arin'i etkiledi ve eğer yapmasaydı, muhtemelen onun kötü sağlığına ve iyileşmesine saygısızlıktan ya da yapacak bir şey olmadığını varsaydığından değildi. Kestrel'in belirsiz hafızasında araştırma yaparak kazanılabilir. Bunun nedeni Roshar'ın söyleyeceklerine güvenmemesiydi. . . sonra. Şimdi onun sözüne güveniyorsa, bunun tek nedeni düşmanları tarafından zarar görmüş olmasıydı . Bu da onu—Arin fikrin Roshar'ın gözlerinde şekillendiğini gördü—amaçları için motive edilmiş bir varlık yaptı.

"Düşündüğün şey hoşuma gitmedi," dedi Arin.

"İşe yarayabilir."

"Onu *kullanmayacaksın* ."

"Generalin kızı mı? Yapmamak için aptallık ederiz. Ondan sanki bükülmüş camdan yapılmış gibi konuşuyorsun. Ne gördüğümü biliyor musun? Çelik."

"Onu bu savaşın bir parçası yapmayacaksın. Onu şehre geri götürüyorum."

"Hayır," dedi Kestrel arkalarından. "Değilsin."

Arin döndü.

Onun görüşü. Sadece çok büyük gömleğinin içinde kaybolmuş görünmesi ya da gözlerinin nasıl yorgun delikler olduğu değildi. Çenesinin setiydi. Çenesini kaldırma şekli. Bunu daha önce görmüştü. Kararlılığının kayasına çarpan tüm gemiler. İstediğini elde etmek için gerekirse kendini de nasıl kıracaktı.

Bu köleyi kilitleyin . Onun hatırı için bir düelloya girdiği gün söylediği sözler hâlâ canını yakıyordu. Ardından gelenler: çaresizliğin kıvılcımı. Babasının özel

muhafızı tarafından sayıca fazla olmak. İlk darbe. Kapının arkasından kapanmasına izin verirken arkasına bakmaması. Aşağılama. Bir tür dehşetli hayranlık. borçluluk. Daha sonra: o, yaralı ve villanın bahçesinde topallayarak.

Onu değiştirmişti. Yumuşak altından bir damar gibi içinde akan bir şeyi açığa çıkardı. Yavaş bir cazibe. Kendine rağmen, bakıma büyüyen. . . ve dahası.

Geçen sonbaharda onu kandırdığı, düelloya giderken onu bir hücreye kapattığı olay , zihninde, kızın nasıl kırıldığını anlatan küçük bir hikaye gibi belirdi. güvende tutulduğunu ve güvenliğinin ve onun kırılmasının onu nasıl kırdığını.

Şimdi onu yere indirdi. Bakışları, omzunun üzerinden yeni örülmüş tek bir örgünün düşüşünü izledi, alacakaranlıkta rengi belirsizdi. Ölü Valoryalı kızın vücudunun kılıcının üzerindeki kıvrımını hatırladı. Ablası vestiyer odasına sürükleniyor.

"Kalamazsın," dedi ona.

"Senin tercihin değil."

"Güvenli değil."

"Önemli değil."

"İzin vermeyeceğim."

"Bu orduya komuta etmiyorsun."

Roshar gülümsedi.

"Hayır," dedi Arin. "Yapma."

"Ne öneriyorsunuz hanımefendi?"

“Prensim, askere gitmek istiyorum. Hizmet edeceğime, düşmanınızı bozguna uğratacağıma ve kılıcımı onun kanıyla yıkayacağıma yemin ederim.”

"Ne kadar vahşice Valoriansın. Bu geleneksel askeri yemin mi? Beğendim. Kabul ediyorum."

Hafifçe başını salladı ve Arin'e okunamaz bir bakış attı - onu neyin etkilediğini tam olarak bilmek zor olsa da, belki pişmanlık gibi bir şey vardı. Belki onun ifadesiydi, belki de kararan yaz havasında görünmez bir şekilde yüzen, sadece onun gördüğü bir anıydı.

Onları terk etti.

"Onu savaşa gönderirsen," dedi Arin, Roshar'a, "ilk dalgada düşecek."

“ Neden, senin yarı boyunda olduğu için mi? Ortalama bir piyadeden daha fazla eğitim aldığına bahse girerim.”

“Bunun için yeteneği yok ve tecrübesi az.”

"Bunu istiyor, Arin. Bunu istediği için onu suçlamıyorum ve açıkçası onun yardımının çok önemli olabileceğini düşünüyorum.”

"Onun *tavsiyesi* . O zaman tavsiye vermesine izin ver. Onu askere alın, gerekiyorsa sıralayın. Ama onu savaştan uzak tut.”

"Tamam," dedi Roshar. "Senin için."

Arin gitmek için döndü. Başı dolmuştu, kalbi acıyordu.

Roshar omzuna dokundu, şaşırtıcı derecede nazikti. "Onun sonsuza kadar güvende olmasını istediğini biliyorum, ama bu öyle bir dünya değil."

Arin, bir çift Herrani subayına bir çadırı paylaşmaları için yalvardı. Gevşek bir şekilde paketlenmiş yedek olanı omzuna aldı. Kestrel'in boyunda bir kadın buldu ve küçük bir çizme bıçağını bir dizi düzgün kıyafetle takas etti. Tedarik vagonlarını didik didik didik didik etti ve donuk donuk gözlerle fazladan fazla büyük zırh takımlarına baktı. Kılıçlar: çok ağır. At yemi balyalarının altında sahte bir dipte gizlenmiş birçok sıra arasında bir silah düşündü. Emin değil, silahları koydukları yerde bıraktı. Sonunda bir doğu arbaletini yakaladı. Roshar sözünü tutsa ve Kestrel'i gerçek bir askeri harekattan uzak tutmaya çalışsa bile, her zaman sürpriz bir saldırı olasılığı vardı.

Her şeyi Kestrel'e getirdi. Tam bir geceydi. Yakındaki bir ateşten gelen ışık yüzünde titreşti. Ona bakmamaya çalıştı. Çömeldi ve çadırın çerçevesini kurmaya başladı. Yere bir kazık sapladı. Şimdi daha kuru.

İlk direği çekiçledikten sonra bir duraklama oldu. Doğruldu.

"Düşündüm . . ” Kestrel'in sesi karanlığa karıştı. Ne düşündüğünü söylemedi. Bileğine dokundu, güve kadar hafifti.

Arin irkildi. Öyle demek istemedi. Bunu geri almak istedi ama zihninde kabus gibi bir dizi görüntü belirdi: maskeli bir güve, Kestrel'in buz gibi elinde imzalanan anlaşma, denizde öldürdüğü Valoryalı kız. Annesinin kanlı siyah saçları.

Kestrel geri çekildi. Onun acısını yankıladığını hissediyor gibiydi. "Bunu yapabilirim." Taşı elinden aldı. “Babam bana çadır kurmayı öğretti. Ben hatırlıyorum."

Başka ne hatırlıyorsun? Arin sormak istedi ve kendini geri itti. Hatırladıklarının onu ne kadar *yaraladığını* biliyordu. Generalden daha fazla nefret etmenin mümkün olacağını düşünmemişti, ama işte oradaydı: sıcak bir nefret jeti. "Babanı bırakmayacağım" dedi.

Aralarındaki gölgeler çok derindi. Yüzünü okuyamıyordu. "Senden istemiyorum" dedi.

21. Bölüm

Güneye devam ettiler. Arin ondan uzak durdu. Bir veya iki kez Javelin'i atının yanında sürdü. Kötü gitti. Kendini nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Bunu kabul edemezdi.

Atını ilk kez yanına çektiğinde, “Tanrı aşkına, zırhınız bile yok” diye patladı.

"Endişelendiğini biliyorum," dedi sessizce.

"Baban senin askere gitmeni istedi. Onunla savaştın. Senin müziğin. Daha çok sevdin. Bir keresinde bana savaşa gitmek istemediğini çünkü öldürmek istemediğini söylemiştin."

"Bu benim için önemli."

"Bunu daha önce yapmazdın."

"Biliyorum. Değiştim."

Bunun gerçeğini hiç duymadığı bir şekilde duydu. Bunu defalarca söylemişti, hatta ısrar etmişti: tanıdığı kadın gitmişti. Çadırında ona verdiği sözü bir kez daha duydu. Onun yokluğunu hissetti.

Yine de onun daha büyük kederi karşısında incinmiş hissetmek yanlıştı ve bunun yanlışlığı onu küçük hissettirdi. Saçlarındaki güneşe, eyerdeki koltuğunun rahatlığına baktı. Onun ötesinde: bir süvari dizisi, mavi ve yeşil renkte bir doğu flaması. Korku onu boğdu. Daha sonra ne dediğini duymak zordu. Dikkatli olacağına, risk almayacağına dair bir söz. Savaşta böyle bir vaatte bulunmak o kadar imkansız ve saçmaydı ki cevap bile veremedi.

Sonunda sustu.

Bir dahaki sefere, yine yoldayken, ona yaklaşmak için saflar arasında Cirit dokuduğunu fark etti. Atını sola çevirdi ve başka bir yerde olmak için bir sebep buldu. Geceleri, çadırını kurana kadar bekledi. Yakınına kurmamaya özen gösterdi.

Görüş alanının kenarında parlamaya devam etti. Şafak söktüğünde, onun parlak saçlarını görür, Herrani'yle zahmetsizce konuştuğunu ya da doğululardan Dacran öğrenmeye çalıştığını fark ederdi. Askerlerin ihtiyatlılığının ortadan kalkmasını izledi. Gelişinde gülümsemeye başladılar, kendilerine ve görünüşüne rağmen ondan hoşlanmaya başladılar: Valoryalı bir savaşçı kız imajının ta kendisi.

Roshar ile yakın arkadaşlık kurdu. Arin, prensin onunla nasıl alay ettiğini uzaktan gördü. Güldüğünü duydum. İçine bir yumruk sıktı. Alacakaranlıkta, ikili kağıt oynadı. Roshar, kaybettiğinde bir dizi doğu lanetiyle havayı savurdu.

Errilith'ten yaklaşık on fersah uzakta oldukları bir akşam, Arin, Roshar'ın küçük bir masa, bir dizi kanvas destekli sandalye ve göçebe ova halkının tarzında ve renklerinde dokunmuş katlanabilir bir yatağı alacak kadar büyük olan çadırına geldi. . Tiklerin saman değil tüyleri vardı ve masada kavrulmuş kümes hayvanı, kabuklu kırmızı meyveler ve bir kase doğu pirinci, Arin'in daha önce tattığı ve keskin, tatlı ve biraz acı bulduğu bir baharatla şok edici bir portakal rengine dönüştü. Bir su kabağı şarap ve iki kalaylı kap vardı. İki tabak.

"Ve işte," dedi Roshar, yeşil kumaşlı tik sandalyesine uzandığı yerden. "Yağmurlar açıldı ve yabancı artık bir yabancı değildi."

Arın ona baktı.

"Şiir," diye açıkladı Roshar, "yine de dilinizde pek iyi okunmuyor."

"Birini bekliyorsun."

"Belki. Şimdilik yapacaksın. Benimle otur."

"Kerkenez?"

"Afedersiniz?"

"Kestrel'i mi bekliyorsun?" Soru düz çıktı.

Roshar öksürdü. "Hayır," diye kaşlarını çattı ama Arin sesindeki mizahtan hoşlanmadı. Yine de oturdu ve Roshar'ın kendisine bir tabak hazırlamasını izledi, bu Doğulu bir prens ve misafirinden hiç beklenmeyen bir şeydi, ama Roshar bazen prensi oynamayı severdi bazen de etmezdi. "Kestrel, Valoryalı izciler sorununu gündeme getirdi. Ana güney yolundan geçerken tamamen fark edilmemeyi bekleyemeyiz."

"Hiçbir saldırı olmadı." Valoryalılar hareketlerinin farkına varırlarsa Arin'in düşündüğü şey buydu.

" Generalin güçlerimizin Lerralen'de toplandığını fark ettiğine bahse girer. Bu birliği bilip bilmediği belli değil, ama bize saldırmaktan kaçınıyor olabilir çünkü ikmal hatları güneye doğru giderken Errilith'in kuzeyine güç yerleştirmek istemiyor. Ya da belki yanlış mülkü savunmayı seçeceğimizi düşünüyor ve ödülünü rakipsiz bir şekilde ele geçirebiliyor. O istediğini alırken enerjimizi başka yerde harcayacaksak neden şimdi bizimle yüzleşelim ve bedelini kanla ödeyelim? Elbette Errilith yanlış mülk olabilir."

"Kestrel o olduğunu söylüyorsa, haklıdır."

"Kabul ediyorum." Roshar şarabını içti.

Arin yemeye çalıştı.

“Onu hiç kartlarda yendin mi? Sınır bölgeleri? Herhangi bir şey? Beni *öldürüyor* ," diye şikayet etti Roshar.

"Onunla çok zaman geçiriyorsun."

Roshar'ın kupası havada durdu. "Arın."

Hızlı kıskançlık. Kafesli bir kırgınlık.

"Ben - diyelim ki - Kestrel ile *ilgilenmiyorum* ." Prensin ifadesi biraz değişti ve ardından gelen duraklamada Arin'in aklına ağır ağır bir düşünce geldi ve bu düşünce, Arin onu gölgeli ağaçların arasına ittiğinde Roshar'ın askerlerinin neden hiçbir şey yapmadığına dair tamamen yeni bir açıklama getirdi. "Kadınlar beni bu şekilde ilgilendirmiyor," dedi Roshar.

Arin'e, bunu gerçekten anlamadan uzun zamandır anlamış gibi geldi. Roshar'ın, Arin'in başka bir adamda belirsiz diyebileceği ama prensin üzerinde hafif bir meraka daha yakın görünen ifadesini yakaladı. Kara gözleri sessizdi. Arin, aralarındaki şeylerin eskisinden daha karmaşık kalıplara dönüştüğünü hissetti. Biliyorum, dedi Arin.

" Ya sen *?* " Pis bir sırıtış. "Kesin olarak bilmek ister misin?"

Arin kızardı. “Roshar. . ” Ne diyeceğini şaşırdı.

Prens ona güldü. Arin'in bardağını doldurdu. "Hızlı iç, küçük Herrani. Zekice gözlemlediğiniz gibi, geceye başka biri geliyor ve size eşlik eden neredeyse her zaman hoş karşılanırken, onun arkadaşlığının keyfini yalnız başıma çıkarsam iyi olur.”

Kestrel, Arin'in çadırının dışında bekledi. Ateş için fazla sıcak, puslu bir geceydi. Kamp karanlık bir araziydi. Onu net olarak görmedi, sadece şeklini.

"Sana bir şey getirdim." Elini uzattı ve onunkinin içine yuvarlak bir nesne düşürdü.

Anında biliyordu. Parmaklarını sert, hafif çakıllı yüzeyinde gezdirdi. "Portakal."

"Kamptan çok uzakta olmayan bir ağaç buldum ve taşıyabildiğim kadarını aldım. Çoğunu verdim. Bunu paylaşabileceğimizi düşündüm.”

Portakalı bir elinden diğerine atlayarak hayretler içinde kaldı.

"Onları sevip sevmediğini bilmiyordum" dedi.

"Yaparım."

"Bunu bana bir kez mi söyledin? unuttum mu?"

"Sana hiç söylemedim. Aslında . . ” Bir avucunun kuyusunda yuvarladı. "Onları seviyorum."

Karanlıkta gülümsediğine yemin edebilirdi. "Öyleyse ne bekliyorsun?"

Başparmağını içeri soktu ve soyup açtı. Parfümünü havaya püskürttü. Yarıya indirdi ve Kestrel'e payını verdi.

Çadırının dışındaki çimenlere oturdular. Yoldan çok uzakta olmayan bir çayırda kamp kurmuşlardı. Parmaklarının altındaki pürüzsüz çimenlere dokundu. O yedi. Meyvesi dilinde canlıydı. Yıllar olmuştu. "Teşekkürler."

Ağzının kıvrıldığını gördüğünü sandı ve nefesi kesilen bir gerginlikle yıkandı. Avucuna bir tohum tükürdü ve bu anın kıvrımlarında hangi küçük çekirdeğin yattığını merak etti. Sonra kendi kendine düşünmeyi bırakmasını söyledi. Portakal. Yeterince nadir bir rica. Sadece ye.

Bir süre sonra "Nasılsın?" diye sordu.

"Daha iyi. Önceki . . . yer diye bir şeyin olmadığı yeni bir ülkede gezinmeye çalışıyor gibiydim. En azından şimdi nerede durduğumu biliyorum." Kadının ellerini fırçalarken çıkardığı sesi duydu ve sonra söylenmemiş şeylerin, ağır basan ve eksik bulunan kelimelerin sesini duydu. Üzüntü, ondan yayılan. Düşük atışı.

Yavaşça, "Gerçekten daha iyi misin?" diye sordu.

Nefesinin kesildiğini duydu.

"Daha iyi olmak zorunda değilsin."

Sessizlik genişledi.

"Olmazdım" dedi.

Sesi sadece bir ip gibiydi. "Nasıl olurdun?"

Kaybın yanlışlığını düşündü, bir çocukken nasıl ona doğru adım attığını ve nasıl düştüğünü ve sonra sadece askerler evini işgal ettiğinde yapmadığı her şey için değil, aynı zamanda onun için de kendini suçlayacağını düşündü. tarifsiz keder. Hayatındaki boşlukları görmeli. Onlardan kaçının. Dikkatli adım at Arin, neden dikkatli adım atmıyorsun? Anne, baba, kız kardeş. Her gün kederinin içine giren, çukurunun dibinde yaşayan ve çıkmak bile istemeyen biri hakkında ne söyleyebilirsiniz?

Kendinden nasıl nefret etmeye başladığını hatırladı. Öfkesinin heykeli. Bazı kelimelerin kendilerini ve aynı zamanda *cleave* gibi karşıtlarını nasıl ifade ettiklerini düşündü . Bir araya gelin, ayrılın. Parçalarınızın birleştiği yerleri kederin nasıl sınırladığını düşündü. Geçmişiniz ve bugününüz. Seviyor ve nefret ediyor. Çatlaklara ve çıkıntılara bir keski yerleştirir. Bunu söylemek istese de endişeliydi. Yanlış bir şey söylemekten korkuyordu. Babasına duyduğu öfkenin söylemek istediklerini çarpıtacağından korkuyordu. Ve aniden, sorusuna cevap vermeli miydi, emin değildi. . . eğer cevap vererek, istemeden, kendi kaybını onun yerine koyabilir veya onunki gibi görünmesini sağlayabilirse.

Yüzünün karanlık hatlarına baktı. Sorusu onu bunaltmıştı.

Olmayana kadar. Ta ki karanlıkta görebilecekmiş gibi görünene kadar. Çenesini nasıl sıktığını, tırnaklarını avuçlarının içine nasıl kıvırdığını

biliyordu. Onu tanıyordu. "Bence güçlü olmak için çok uğraşıyorsun. olmak zorunda değilsin."

"Güçlü olmamı isterdi."

Bu, Arin'i konuşacak kadar kendine güvenemeyecek kadar sinirlendirdi.

"Buraya geldiğimden beri sana bir şey söylemeye çalışıyorum" dedi.

Ve ondan uzak durmuş, gitmesi gerektiğini birden fazla yolla ona bildirmişti. Utandığını hissetti. Elleri boştu; portakal kabukları kire düşmüştü. "Üzgünüm. Dayanılmaz oldum."

" Sadece korktum. Ve işin içinde örümcekler bile yoktu."

Bu onun gibiydi: Bir şey zor olduğunda sesinin hafifleşmesi.

"Lütfen," dedi, "söyle bana."

"Ordunuza ilk katıldığımda söylediğimden daha çok imparatorluk sarayındaki son günüm hakkında hatırladım. Söylersem belki sana zarar verir diye düşündüm."

"Yine de söyle."

"Bana saray müzik odasında geldin."

"Evet." Hatırladı: avucunu müzik odasının kapısına yasladı. Açıp yüzünün beyazladığını görmek.

"Babam konuşmamızı duydu. Raflardaki bir ekranın arkasına gizlenmiş, casusluk için yapılmış gizli bir odada dinliyordu."

Anlamak onu kavradı. Her şey mide bulandırıcı bir şekilde geçti. Müzik odasının eşiğinde dururken, ince elinin hareketi onu uzaklaştırmak için titreyerek kaldırdı. Öne fırlamıştı. Ona gitmesini söylemişti. Yaklaşmıştı.

"Orada olduğu konusunda seni uyarmaya çalıştım," dedi Kestrel. "Hiçbir şey işe yaramadı."

Bir kalem ve kağıda uzanmıştı. Bir not - şimdi fark etti. Söyleyemediklerini yüksek sesle yazmak istemişti. Kalemi elinden çekip yere fırlatmıştı.

Midesine bıçak dayamak böyle hissettiriyor olmalı, diye düşündü.

Kestrel şimdi hızlı hızlı konuşuyordu, sesi dengesizdi. "Beni gözetlemek için gelmemişti, sadece beni dinlemek için gelmişti. Birbirimizle konuşmak bizim için zordu. Aramızda açık bir sır olması daha kolay. Gelip dinlerdi ve gerçekten orada değilmiş gibi davranabilirdi. Ama beni duymasına sevindim. Sonra müzik odasının kapısını açtın. Hissettim . . . Nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Söylediklerimi kastetmedim. hakaret ediyordum. Üzgünüm."

"Bunu söyleme. Bana değil. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Sana asla beni hayal kırıklığına uğratma ya da beni hayal kırıklığına uğratma şansı verecek kadar güvenmedim. üzgünüm . _ zalimdim. Sadece seni babamdan korumak için değil. Ben de kendimi korumak istedim. Onun bilmesine dayanamazdım. Ama ya perdenin arkasına saklandığını söylemenin

tüm o gizli yollarından vazgeçseydim? Sadece sana *söyleyebilirdim* . Yaptıklarımı kabul edebilir ve duymasına izin verebilirdim. Evet, bağımsızlığınız olsun diye prensle evlenmeyi kabul ettim. Evet, Tensen'in casusuydum. Evet, seni sevdim." Bir sessizlik oldu. Ateş böcekleri mesafeyi aydınlattı. "O zaman neden söylemedim? Ben olsaydım ne olurdu merak ediyorum."

Ve şimdi? sormak istedi. *Şimdi beni seviyor musun?* Onun belirsizliğini hissetti. Soruyu zorlamanın zararını -sanki daha önce olmuş ve çoktan sormuş gibi- hissetti.

Sanki duymuş gibi konuştu. "Benim için önemlisin," dedi ve yüzüne dokundu.

Önemli . Kelime şişti ve söndü. Düşündüğünden daha fazla. İstediğinden daha az.

Ama bu: ona dokunması. Kanı nasıl sıçradı. Çok hareketsiz kaldı.

Artık hata yok. Hiçbirine gücü yetmedi. Hiçbir şey yapmazdı.

Bir şey.

Numara.

Onun kapalı göz kapaklarının kıvrımlarını, burnunun şeklini, ağzının üstündeki oluğu, çenesinde tıraş etmediği törpüleri buldu. Derisi rüya görmeye başladı. Sonra nabzı. Onun eti. Kemiklere kadar.

Çimenlerin üzerinde kıpırdandı. Yeşil ve turuncu havayı güzel kokularla doldurdu. Cildindeydi. Ağzı onunkilere sürttüğünde ve burunları beceriksizce çarptığında ve o gülerken ve kendisine rağmen elleri saçlarına giderken onu görebilmeyi dilediğinde, ona gece söylediklerine rağmen, tadı da böyleydi. Neyin yeterli olup neyin olmadığı konusunda evinden ayrılmadan önce. Dilinin üzerinde narenciye kokusu. Kendini unuttu. Onu altına aldı ve vücutlarının çimenleri işaret ettiğini hissetti.

Kabarık bir esinti, ağır havayı karıştırdı ve sırtının kemeri üzerinde yüzdü. Gömleğini çekiştirdi ve dirseklerinin üzerine çöktü. Hançerinin kabzası karnına saplandı. Olduğu yerde kaldı, avuçları teninden ılık su akıyordu. Ses çıkarmak istemiyordu. Onu öperken kanı bile gürültülü görünüyordu.

Sonra bir kamp ateşi yakın karanlığı aydınlattı. Şaşırdı, uzaklaştı.

Artık yüzünü daha iyi görebiliyordu. Yavaş gözler, bulanık bir ağız ve ifadesini kaplayan bir soru. Bunu daha önce ya da ona yakın bir şey hayal etmişti.

Yeterince yakın, diye karar verdi, ama sonra birdenbire, eğer kadın daha önce hatırlamak istediği için süitine geldiyse, belki bu sefer şimdi bildiklerini bildiği için, onun sadece unutması için bir yol olduğu endişesine kapıldı.

Kendini yukarı itti.

O da otururken bir hışırtı duydu ve kollarını pantolonunun dizlerine doladı. Gözlerini ondan uzak tuttu. Gömleğini düzeltti, ama artık ona uymuyormuş gibi garip geldi . Aralarındaki yapışkan hava soğudu. Nemli saçlarını alnından itti. Sadece birkaç dakika önce kendilerinden o kadar emin olan uzuvları garip bir karmakarışık hale geldi.

Kestrel, "Bana tanıştığımız günü anlatır mısın?" dedi.

Bu beklenmedik bir şeydi. "Güzel bir gün değildi."

"O zamandan bu zamana kadar her şeyi bilmek istiyorum."

Hâlâ emin olmayan Arin, "Ama daha önce yapmadın," dedi.

"Sana güveniyorum. Bana yalan söylemeyeceksin."

Bu yüzden, yakındaki kamp ateşi sönüp gece tamamen yaratıklarına teslim olurken sonunda sakinleşen bir tereddütle ona anlatmaya başladı: şarkı söyleyen böcekler, neredeyse sessiz yarasa kanat çırpışları, serinletici serinlik kokusuyla akan bir esinti. Dünya. Konuşurken, anlatmak istediği tek hikayenin bu olduğunu düşündü.

Ondan hiçbir şey saklamadı.

Her nasılsa tekrar yan yana uzandılar, konuşurken altlarındaki çimenler sıklaştı. Yukarıdaki ay büyük ama samimiydi. Sorular ve cevaplar karanlığa kaldırıldı. Bazen Kestrel, Arin'in anlattığı bir anı hatırlıyordu ve sonra Arin'e sanki bir aynaya bakıp kendi yansıması yerine onu görmüş gibi geldi.

Uzun uzun konuştular.

22. Bölüm

Errilith'in eteklerindeki ilk köye yaklaştıklarında Kestrel bunu düşündü: Neden onun için ne hissettiğini bilmiyordu?

Bunu anlamak zor olmamalı. Gizlediği duyguların gücünü tahmin etmeye yetecek kadar geçmişi biliyordu -yeterince hatırlıyordu. Yine de onunla geçmiş arasındaki bağ, sadece bir bükülme ile kopabileceğini hissetti.

Bir anı zihnine hükmediyordu: Topukları yerde savrulup o yalvarırken babasının onu nasıl kendinden uzaklaştırdığını.

Arin'in atı, görünmeyen bir şeyden ürkerek başını salladı. Yaratığa mırıldandı - neredeyse mırıldandı; en sert anında bile, sesinde her zaman müzikal bir nitelik vardı - sonra güneşin içinden yan yan Kestrel'e baktı. Kahverengi saçları yaralı alnına düşüyordu.

Önceki gece az uyumuşlardı. Ama ona baktığı gibi, şimdi uykulu hissetmiyordu.

Yüzünde okunamayan kalıplarla bir düşünce kazınmıştı. Bir gecikme oldu ve ifadesini değiştiren şeyin pişmanlık olup olmadığını ve eğer pişmanlıksa, ne pişman olduğunu merak ederken gerginleşti. Dün gece yapmadıkları mı yoksa paylaştıkları sırlar mı?

Arkadaşı Ronan'ı öldüren doğu yangınındaki rolü gibi, söylediklerinden bazıları hâlâ tereddüt etmesine neden oluyordu. Arin arkadaşının ölümünü kastetmemiş olsa bile, bunu öğrendiğinde Arin'in pişmanlığını hissetmiş olsa bile, pişmanlığın Ronan için değil onun iyiliği için olduğunu biliyordu.

Unuttuğunu bilmediği şeyleri hatırlamak aklını karıştırıyordu. Bir arkadaşa sahip olmak, bütün bir insan, Ronan, sadece kaybolmak için onun içinde yükselir. Onun için nasıl yas tuttuğunu hatırladı. Yine onun yasını tuttu.

Kestrel, Arin'in bakışlarını tuttu. Kendini eyerinde gevşek tutarken kırmadı. Vücudu, atının adımlarıyla ritimle hafifçe sallandı. Şimdi onun konuşmasını istediğinden emin değildi. Sesi, bütün anıları var etme gücüne sahipti. Sessizken bile sesinin esnek niteliğine karşı uyanıktı: ciddi, yavaş, çakıllı, zarif. Berrak, bazen duyguyla o kadar şeffaftı ki, evindeki o ilk aylarda onu nasıl aldattığını merak etti. Böyle bir sesle. Mümkün olmamalıydı.

Onu inceledi. Bu da imkansız olmalı: ifadesini bir tür merakın renklendirmesi. Şaşırmış. Biraz eğlendim.

Arin aralarındaki dar boşluğa uzandı. Tozlu bir parmakla hafifçe burnuna dokundu. "Güneşte çillersin," dedi ve gülümsedi.

Birden hafif ve saf hissetti, sanki bu an altın camla kaplanmış gibi.

Belki aşk kolaydı, diye düşündü.

Belki de geçmişi, bugünü kadar hayati değildir, diye düşündü.

Ama sonra babasının onun kalbini kırdığını söylediğini duydu ve artık her iki düşüncenin de doğru olduğuna inanamadı.

Arin, köyün içinden at sürmeye karşıydı. Kestrel onun prensle tartıştığını duydu. İzciler önden koşmuş ve generalin ordusunun Errilith'in hemen güneyindeki bir araziyi tartışmasız bir şekilde ele geçirdiğini öğrenmişti. Valorians yakında kuzeye hareket edecek ve Errilith'in tarım arazilerine düşecekti. Koyunları keseceklerdi. Tahıl ele geçirin. Ithrya Adası'ndan gelen tedarik zincirine başka bir bağlantı ekleyin. Şehre doğru kuzeye doğru daha ileri bir itiş için kendilerini güçlendirin.

Arin, "Kendimizi mülkün dışındaki tepelerde konumlandırmamız gerekiyor," dedi. "Şimdi."

"Ne," dedi Roshar, "köyü savunmasız mı bırakacaksın?"

"Tabii ki değil. Garnizon bir birlik. Tüm orduyu sokaklarında gezdirmenize gerek yok."

"Bütün ordu mu? Öyle değil. Unutuyorsunuz: Güçlerimizin dörtte üçü Lerralen'de. Bu köylüler ve kanlı egemenlik arasında duran tek şey cesur birkaç kişiyiz." Roshar'ın sesi neşeli geliyordu.

Bu bir oyun değil, dedi Arin dişlerinin arasından.

Kestrel, prens "Sana bir baksınlar" diyene kadar Arin'in rahatsızlığını anlamadı.

O zaman bile Kestrel bunun olduğunu görene kadar tam olarak anlamadı.

rağmen , Roshar onlara karışmaları için emir verdi. Köyün dışındaki yolda, kendi tabiriyle, "sıkıntılar karşısında dostluk"un görsel görünüşünü düzenlemekle kişisel bir sanatsal ilgi duydu - bu Arin'i utandıran bir ifade.

Roshar, Arin'i yanında safların önüne kadar zorladı. Prens Kestrel'in gözlerini yakaladı. Onun strateji parıltısını gördü ve ona karşılık verdi. Javelin'i biraz geride tuttu. Roshar ve Arin yan yana at sürerek köye girdiler.

Köylüler ana yola dizilmiş, tıklım tıklım tıklım tıklım dolu, küçük çocuklar büyük omuzlara yüklenmişti. Köylüler Arin'i görünce heyecandan gözleri büyüdü. Bir mırıltı duyuldu. İnsanlar ileri atıldı. Ona dokunmaya çalıştılar.

Arin'in atı bundan hoşlanmadı ve homurdandı ve damgalandı. Arin, doğu dilinde Roshar'a şiddetle tısladı; bir lanet gibi geliyordu.

Roshar, Herrani'de yüksek sesle, "Eğer ayaklar altına alınacaklarından bu kadar endişeleniyorsan, atından in ve halkını selamla."

Arin omzunun üzerinden Kestrel'e baktı: Sözsüz bir yalvarış. Sonra atından indi ve kadın onu insan denizinde gözden kaybetti.

Javelin'i Roshar'ın yanına çekti. "Ne yapıyorsun?"

“Oğlumuzun biraz sevgiyi hak ettiğini düşünmüyor musun?”

"Bence onu, kendini ve insanlarını birliktelik yoluyla iyi göstermek için kullanıyorsun."

Prens gülümsedi, ellerini çaresizce iki yana açtı.

Kestrel atından indi ve köylülerin arasından geçti. Dirseklerini kullandı. Şaşkın bakışları çeken ve çabucak şoka dönüşen birkaç keskin söz de. Valorian özelliklerini gördüklerini gördü.

Yüzlerinde şüphe ve nefret belirdi. Orduyla birlikte ata bindiğinde onu fark etmemişlerdi. Gözleri Arin'in üzerindeydi. Ama şimdi onu fark ettiler.

"Lütfen geçmeme izin ver," dedi.

Vücutların baskısı daha sağlam hale geldi. Burası herkesin onu tanıdığı şehir değildi. Köylülerin bildiği tek şey, gözlerine, saçlarına, yüzünün şekline kazınmış kendi geçmişleriydi. Cinayet ve baskı, teninin rengine karışmış.

"Sen," dedi biri sert ve düz bir sesle.

Dikkatli, geri çekildi. İnsanlar etrafını sardı.

Arkadan biri elini tuttu. Serbestçe çekti, nabzı yüksek ve kekeleyerek. Dönmeye çalıştı, sonra "Kestrel" sesini duydu.

Arin birini omzuna koydu ve bu sefer sıkıca kavrayarak tekrar elini tuttu. Arin'e yardım etmeyi ve yardıma ihtiyacı olan kişi olmayı düşündüğü için bir rahatlama ve aptallık hissetti. Ama kalabalığın öfkesi geçmiyordu. Bir şey olursa, şiddetlendi.

"O burada ne yapıyor?" Kestrel bunu kimin söylediğini anlayamadı.

"O benim arkadaşım," diye yanıtladı Arin. "Odasını ver."

Onlar yaptı.

Arin'e hem kendi hem de onların gözünden bakmak, gerçek ve hayali kişiyi görmek ve onun hayal ettiklerinin *gerçek* olmasa bile gerçek olduğunu bilmek garipti . Sesinde, yapısında sağlam bir emir vardı. Arin'in benzersizliğinin aurası vardı, hiç kimseye benzemiyormuş gibi, insandan biraz daha fazlasıymış gibi. Ama aynı zamanda endişesi de vardı, kenetlenmiş parmakları arasında geziniyordu ve ifadesinin aranan niteliği. Ağzı düzgün değildi. Bunu gördüklerini sanmıyordu.

"Benimle kal?" diye mırıldandı kulağına.

"Evet."

Yanında, köylüler arasında yürüdü. Ona dokunmaya devam ettiler. Her seferinde, tepkisinin hafif titremesini hissetti, çabucak durdu. Rahat olmaya çalıştı ama çoğunlukla başarısız oldu. Köylülerin fark edip etmediğinden emin değildi. Gülümsediler, sorular sordular, sesler yükseldi. Arin elini bırakmadı.

En azından bir kadın kundaktaki bebeğini göğsüne bastırana kadar bırakmadı. Garip, çabucak Arin, bebeği deri zırhına dayamak için iki kolunu kaldırdı. Anneye akıl sağlığını sorgular gibi baktı.

"Onu kutsa," dedi kadın.

"Ne?"

"Onu tanrın adına kutsa."

Arin, göz kapakları narin, yanakları sağlıkla yuvarlak, uyuyan beşikteki çocuğa baktı. Kundaktan küçük bir el çiçeği göründü. Kumaşa karşı esnedi ve kıvrıldı. Arin boğuk bir sesle, "Tanrım?" dedi.

"Lütfen."

"Ama bilmiyorsun. Kim, yani. Tanrım-"

"Önemli değil. Tanrın oğluma seni önemsediği gibi önem veriyorsa, tek istediğim bu."

Arin'in gözleri Kestrel'e kaydı.

"Zararı var mı?" Kestrel sordu, ama yine de yapmazdı.

Annesi sert bir tavırla ona, "Bereketini paylaşmazsan tanrını gücendireceksin" dedi.

Arin bebeği daha güvenli bir şekilde ona doğru kaydırdı. Parmakları çekingen, bebeğin alnına dokundu. Çocuk içini çekti. Arin'in yüzü değişti. Yumuşadı, parladı, belirli günlerin belirli erken saatlerinin inci gibi, sessiz ve nadir olması gibi. Kestrel, Arin'in dokunuşunun altında bebeğin taze tenini parmak uçlarıyla hissediyor gibiydi.

Bebek gözlerini açtı. Onlar Herrani grisiydi.

Arin, Kestrel'in duyamayacağı kadar alçaktan sözler mırıldandı. Sonra bebeği, memnun görünen annenin bekleyen kollarına yerleştirdi. Herrani'ye teşekkür işareti yaptı ve Arin'e karşılık verdi. Bunu yapma biçiminde Kestrel'e bu hareketin bir özür anlamına da gelebileceğini hatırlatan bir şey vardı.

Arin'in eli yine onunkini buldu. Kendini biraz yabancı hissetti. Aralarında bir şeyler değişmişti.

Arin'in bu çocuğu kucağına almasının onu neden değiştirdiğini biliyordu. İçinde açılan soruyu anlamıştı ama hazırlıksızdı. Bunu düşünmemişti. Kalbi korku ya da mutluluk için fazla karmaşık bir duyguyla hızlandı.

Arin'in elini bıraktı. "Geri dönmeye hazır mısın?" Sesi hissettikleriyle uyuşmuyordu. Havalıydı, hatta dikkatsizdi. Bu özel sesin belki de en değerli zırhı olduğunu fark etti.

Arin'in ifadesi kapandı. "Evet."

Kalabalık onlar için bir yol açtı. Atlarına dönüp bindiler.

"Görmek?" Roshar, "Eğlenceli değil miydi?" dedi.

Arin, prensi atından indirmeye hazır görünüyordu.

Ordu yoldan tepelere doğru kabaran bir çayıra taşındı. Hafif topları sürükleyen ve vagonları besleyen atlar için neredeyse sefaletti ama Roshar yüksek bir yer istiyordu. Kestrel, yüksek tepeleri çevreleyen ormanın örtüsünü ve Errilith'in surlarla çevrili malikanesine yakınlığı - görünür, ancak bir günlük mesafede olmasını istiyordu. Arin ne istediğini söylemedi. Çok az şey söyledi.

Çayırdan aşağı doğru dönen bir dere: püsküllü çimenlerle çevrili berrak bir tepe. Hava ağustosböceklerinin sesiyle titreşti. Roshar dur dedi.

Kestrel, Javelin'in içmesine izin verdi ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, ağzına, terli boynundan aşağı su çekti. Lezzetli, soğuk. "Su," dedi özellikle kimseye. Babası bu mülkü, malikane duvarlarının arkasındaki dükkânlardan ya da tepelerdeki koyunlardan çok, bol tatlı suyu için isterdi. Bu kadar güneyde bu kadar su bir ödüldü.

Arin'in atı dereye ulaşmak için onun yanından geçti. Binicisini görmeyi umarak yukarı baktı ama Arin orada değildi.

Onu uzaklarda, kıvrılıp alçalan yamaçlara bakan bir tepeciğin üzerinde otururken buldu. Köy uzakta gri bir çakıl taşı gibi oturuyordu.

O yaklaşırken Arin başını kaldırıp baktı. Bir ağaç tepeyi gölgeliyordu, bir laran ağacı, yaprakları geniş ve parlaktı. Gölgeleri Arin'in yüzünü benekledi, onu güneş ve karanlığın bir parçası yaptı. İfadesini okumak zordu. Adamın yüzünün yaralı tarafını görüş alanının dışında tuttuğunu ilk kez fark etti. Daha doğrusu, ilk kez fark ettiği şey, onun yanındayken bu alışkanlığın onun için ne kadar yaygın olduğu ve bunun ne anlama geldiğiydi.

Kasıtlı olarak onun etrafından dolandı ve onunla tam olarak yüzleşmesi ya da garip, boynu bükük bir pozisyona geçmesi için oturdu.

Onunla yüzleşti. Kaşlarını kaldırdı, eğlenmekten çok, incelenip tercüme edildiğinin bilincindeydi.

"Sadece bir alışkanlık," dedi, onun ne gördüğünü bilerek.

"Bu alışkanlığın sadece bende var."

İnkar etmedi.

"Yara izinin benim için önemli değil, Arin."

İfadesi, sanki duyulmamış bir sesi dinliyormuş gibi alaycı ve içten bir hal aldı.

El yordamıyla doğru kelimeleri aradı, bunu yanlış anlayacağından endişelendi. İmparatorluk sarayının müzik odasında onunla alay ettiğini hatırladı (*Senin uğruna bu kadar destansı boyutlara gitmeme neden olan şeyin ne olduğuna inandığını merak ediyorum. Bu senin çekiciliğin mi? Yetişmenliğin mi? Görünüşün değil elbette*).

"Önemli çünkü seni incitiyor," dedi. "Seni nasıl gördüğümü değiştirmez. Güzel olan sensin. Sen her zaman benim için oldun." Neredeyse bir yıl önce pazarda bile fark etmemişken bile. Daha sonra, onun güzelliğini anlayınca. Yine yüzünün yırtıldığını, dikildiğini, ateşler içinde olduğunu görünce. Tundrada, güzelliği onu korkuttuğunda. Şimdi. Şimdi de. Boğazı kapandı.

Çenesinin çizgisi sertleşti. Ona inanmadı.

"Arın-"

"Köyde olanlar için üzgünüm."

Elini kucağına bıraktı. Kaldırmanın bilincinde değildi.

"Bu olmamalıydı," dedi Arin.

Kalabalığın ona karşı öfkesi rahatsız ediciydi ama şaşırtıcı değildi. Onu rahatsız eden sadece bu değildi. "Tam olarak *ne oldu* ? Anne ve bebeğiyle."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve elinin topuğuyla alnını ovuşturdu. "Yanlış anlama."

"Tanrıya dokunduğunu mu?" Kestrel söylentileri duymuştu.

"Hayır, bu doğru. Ben."

Baktı.

"Ama annenin hangi tanrıyı bilseydi mutlu olacağını sanmıyorum." Şaşkınlığını yakalayarak ona baktı. "Yirminci isim günüm kış gündönümündeydi." Yeni bir Herrani yılının başlangıcı. "Ama Valoryalılar zamanı hesaba katarsa, bundan daha büyüğüm. Neredeyse iki tam sezon önce doğdum. Annem bana isim vermek için bekledi. Bu onun hakkıydı, rahipler aynı fikirde değildi. İsim günü sadece bebeği değil, aynı zamanda annenin iyileşmesini de kutlamak içindir. Kadınlar farklı şekilde iyileşir, bu yüzden anne ne zaman karar verir. Ama doğduğum yılda, her yeni anne, yılın dönmesini beklemek için bir neden buldu. Biliyorsun, değil mi, zamanı işaretleme şeklimiz? Yüzler panteonunda her yıl bir tanrıya aittir, her yüz yıl bir dönemi ölçer. Her tanrının işareti her yüz yılda bir hüküm sürer. Benim yılım -doğum yılım- ölüm tanrısına aitti."

dedi yavaşça, onun endişesini görerek, lanetli olduğunu mu düşünüyorsun?

Kafasını salladı.

“Annen ertesi yıl sana adını verdi. O zaman bu *senin* yılın, değil mi? Herrani doğum gününü değil isim gününü kutlar. Ne zaman doğduğunun bir önemi olmamalı.”

"Fark eder, önemi var."

"Neden?"

"Bütün ailem. Hayatta kaldım. Bir nedeni var."

"Arın-"

“O zaman işaretlendiğimi bilmiyordum.”

"Arin, çektiğin acıların tek nedeni babamın bir canavar olması ve senin ülkeni istemesi."

"O kadar basit değil. Kafamda ölüm tanrısını duyuyorum. Bana öğüt veriyor, beni teselli ediyor.”

Kestrel neye inanacağını bilemedi.

Arin, "Onun kutsamasının ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi. "Görüyor musun? Bana ne olduğuna baktığımda. Ben ne yaptım. Ne yaptığım. Onun lütfu zordur.”

"Belki duyduğun ses sana aittir," dedi nazikçe, "ve sen onu tanımıyorsun."

Cevap vermedi.

Ölümün ona damgasını vurduğuna dair inancından hoşlanmamıştı. Korkusu -ve zevki- onu rahatsız etti. Derin, yabancı bir tatmin gözlerinde gizlendi. "Bunu istemeden uydurmuş olman mümkün değil mi?"

"Ben onunum. Bunu biliyorum."

"Ya köydeki bebek?"

Arin yüzünü buruşturdu. “Anneyi inkar etmek günah olurdu. Yapamadım. Anlıyorsun değil mi? Ona söylemeliydim , ama eğer söyleseydim ve o isteğini geri çekerse, bu tanrının dikkatini çekebilirdi ve o zaman ne yapabilirdi? Ölüm tanrısı olduğunu bilseydi, asla istemezdi.”

Kestrel neden ve sonuç konusundaki karmaşık anlayışını bir kenara bırakmaya çalıştı. Öngörülemeyen bir tanrının kaprislerine göre hareket ettiğini ve tehlikeli olduğunu hissetti. "Annem kimin kutsamasını istediğini biliyordu," dedi. “Yaşınızı tahmin etmek, bir yıl vermek ya da almak bu kadar zor olamaz. İsim yılını hangi tanrı yönetti?”

"Dikiş."

Gözlerini kıstı, sonra güldü.

Hafifçe gülümsedi ama "Gülmemelisin" dedi.

Daha çok güldü.

"Aslında çok iyi dikerim."

"Belki. Ama sen tam olarak dikiş tanrısının seçtiği birine benzemiyorsun. Bebeğin annesi onun ne istediğini biliyordu.”

Rüzgar ağacı hareketlendirdi. Gölgeler etraflarında desenler halinde hareket etti.

Daha ne diyeceğini bilemeden Kestrel'in kalbi boğazındaydı. "Annenin yaptığını yapar mısın? Şu veya bu tanrının lütfu için çocuğunuza isim vermeyi erteler misiniz?"

Şaşkın bir sessizlik oldu. "Benim çocuğum." Arin kelimeleri denedi, onları keşfetti. Bebeği tutarken köyde yüzünde gördüklerini onun sesinde duydu.

Ağaca baktı. Bir ağaçtı. Bir yaprak, bir yaprak. Bazı şeyler sadece vardır. Başka anlamlara işaret etmezler. Bir tanrı gibi değiller, anlamını bütün bir yıla yayıyorlar ya da kendisi ve aynı zamanda söylenmeyen her şey olan bir sohbet gibi değiller.

Hızlı kalbi hızla ilerledi.

"Bana bağlı değil," dedi sonunda. "Eşimin seçimi olurdu."

Gözleriyle tanıştı. Sıcak yanağına dokundu.

Ağaç, ağaç değildi. Yaprak değil yaprak. Ne söylemediğini anlamıştı.

O durdu. "Haydi, akış harika. susadın değil mi? Atın senden daha sağduyulu." Bir gülücük. Alay . . . biraz da utangaç, yine de utangaçlık göstermede yeni bir güvenlik keşfetti. O elini uzattı.

Onu o aldı.

Ordu, Errilith'in malikanesinin dışındaki tepelerin yüksekliğindeki ormanda kamp kurdu. Ağaçların arasından başka bir dere akıyordu, geniş ve pürüzlü. Kayaların üzerinden beslendi ve derinlere indi. Kestrel kadın askerlerle yıkanmaya gitti. Sarsine'yi düşündü, kadının her şeyi sabit, net görme biçimine sahip olmasını diledi. Kestrel bir suçluluk duygusuyla Sarsine'nin Kestrel'in Arin'in evinden nasıl ve neden kaybolduğunu bilmesinin hiçbir yolu olmadığını fark etti. Kestrel, arkasında herhangi bir kelime bırakamayacak durumdaydı ve artık çok geçti. Bir mesaj, ne kadar eğik bir şekilde ifade edilirse edilsin, yakalanabilir ve anlaşılabilir. Babasının tam olarak nerede olduğunu keşfettiğini hayal etti. Midesi küçüldü.

Bunun yerine şehre döndüğünde Sarsine'ye ne diyeceğini düşündü. *Seni özledim,* derdi. *Benim için yaptıkların için sana hiç teşekkür etmedim.*

Kıyafetlerini çimenlerin üzerine fırlattı . Suyu teninde hissetmeye ihtiyacı vardı.

Dondurucuydu. Yere eğildi, gözlerini açtı ve dalgalanan suyun içinden mavi ve sarı gökyüzüne baktı. Soğuk, babasının onu bir zamanlar Arin'in bebeği tuttuğu gibi tutmuş olması gerektiğini hatırlattı. Nefesini tuttu ve ağırlığını yüzeyin altında tutmak için sert adımlarla yürüdü.

Hava soğuktu, ama ışık güzeldi: sanki gökyüzü sadece gökyüzü değil de bambaşka bir dünyaymış gibi, suyun dalgalı ipekleriyle kırılmış ve bulanıktı. Büyü, mümkün. Sadece ulaşılabilecek mesafede.

Giysilerini yıkadı ve tekrar giymeden önce tamamen kurumasını beklemedi. Saçlarını taradı ve ördü.

Ağaçların arasından geçerek sessizce adım attı, ayakları için yosun, toprak ya da taş buldu, asla yaprak ya da dal bırakmadı.

İyi yürüyorsun, demişti babası bir keresinde.

Sessiz olmak savaş için gerekli bir beceri değildir Peder.

Bir Korucu olabilirsin, diye ısrar etmişti ama bu, izlediği fevkalade kötü bir antrenmandan sonraydı. Onu bir kılıçla. Babasının kişisel muhafızının kaptanı ona bağırıyor. Babasının kendi umuduna inanmadığını biliyordu.

Sesi kafasının içinde yankılandı ve kalbi sıkıştı. Sanki biri onu yüzeyin altında tutarken tekrar su altındaymış gibi hissetti.

Hafızayı bir kenara itti. Hatırlamaya dayanabileceği çok şey vardı.

Bir oyun. Bir oyun yap. Ne kadar sessizce yürüyebilirsin? Bakalım.

Topuk değil ayak parmağı. Ağaç kökü. Bu toprak parçası, daha koyu ve dolayısıyla yumuşak. Güneşin mızrakları ağaçları deldi. Nemli örgüsü kürek kemiklerinin arasından sekti.

Ama sessizliğine tanık olacak kimse yoktu. *İyi yürüyorsun* diyen yok . Kestrel yalnız başına bir şeyler yapmanın hazzını anlamış, saatlerce kendi kulakları için piyano çalmış, parmaklarının gerginliğini ve sıçramasını, uzun kollarının uzanışını hissetmiş olsa da, çalmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyordu. birisi için. Fark yaratır. Duyulmak, görülmek istememek zor. Paylaşmak.

Yolunda bir dal yatıyordu. Duraksadı, sonra kasıtlı olarak durdurdu. *çatlak* .

"Acımak." Ses, sessiz açıklıkta yankılandı. "Çok güzel yapıyordun."

Roşar. Gözleri onu birkaç adım ötede, bir ağaca yaslanmış onu izlerken buldu. Yaklaştı. Üzerinde kan vardı.

"Bazen küçük hayalet, bana kız kardeşimi hatırlatıyorsun," dedi.

Kaşları havaya kalktı.

O güldü. "O değil."

Kestrel, onunla Risha arasında ne tür bir bağlantı gördüğünden emin değildi. Küçük kız kardeşi imparatorluk sarayında rehin olduğu için mi? Belki.

"Kimin kanı?" Çenesini onun sıçrayan ön kollarına doğru eğdi.

“Valoryalı bir izci. Bedeniniz hakkında. Seni aramaya geldim, zırhını denemek istersin diye düşündüm. Şık. Işık. Çok Valorian. İyi durumda. Nary deride bir çizik."

"İzci ne olacak?"

"Yakalamak zor. Boyun eğdirmek daha zor."

Ona düz bir bakış attı.

Roshar kırpılmış kulağını çekti. "O yaşıyor."

"O izci rapor vermediğinde, general burada olduğumuzu bilecek."

"Ne bildiğini öğrenmek için daha fazla sebep."

"Yapma. . . ona basın."

"Kestrel," dedi sakince, "kan onu yakaladığımızdaki kavgadan. işkence değil."

"Yani yapmayacak mısın?"

“Şimdi, gökten bilgi düşse ne güzel olurdu. Öyle olmadığı göz önüne alındığında, yine de bazı insanların korkunç şeyler yapması ve böylece diğerlerinin yapmasına gerek kalmaması rahatlatıcıdır. Böyle insanlara minnettar olmalıyız. Ya da en azından cevap istemediğimiz zaman soru sormamalıyız.”

"Bize yardım edemez. Valoryalı izciler röleler halinde çalışırlar. Doğrudan generalin kampına değil, orası ile burası arasındaki bir karakola rapor veriyor. Bir subay karakolda kalır ve şahinleri kodlanmış mesajlarla ana kampa geri gönderir, bu da izcinin çok fazla bilgi sahibi olmasını engeller: generalin ordusunun düzende nasıl değiştiğini veya oradaki koşulların ne olduğunu bilemez. Kodları bilmeyecek.”

Roshar ona bakarak başını eğdi. " Kodları biliyor musun? ″

Kestrel hafızasını dürttü. Geri itti. "Yapabilirdim," dedi yavaşça, "bir kez."

" Eminim izci işe yarar *bir şeyler biliyordur* ."

"Sahip olmadığı bilgiler için ona işkence etmenin bir anlamı yok. Ona izin ver."

İfadesini okumak zordu. "İstediğin gibi yapacağım," dedi sonunda. "Şimdilik."

"Teşekkürler."

Bir ağaca yaslandı. "Daha önceki için beni affeder misin?"

“Köydeki o alay konusu mu? Sorman gereken kişi ben değilim."

“Arin için iyi.”

"Senin için de iyi."

Siyah gözleri onunkilerle buluştu. "Kazanmak ister misin?"

"Evet."

"Arin'e hayranlık duyuluyorsa ve halkıma güveniliyorsa, bu yardımcı mı oluyor yoksa zarar mı veriyor?"

"Yardım edin," diye onayladı.

"Gel zırhını dene. uyacağını düşünüyorum."

Prens, Kestrel'in zırhındaki son tokayı sıkarken Arin Roshar'ın çadırına geldi. Arin tıraşlıydı, saçları ıslaktı. Ne söyleyecekse dudaklarında öldü.

"Memnun değil misin?" dedi Roshar.

Arin hemen arkasından çadırın açıklığının kapağını bırakarak çıktı.

Kestrel onu kampın kenarında ateşinin yanında buldu. Geç büyümüştü. Çadırını kenar mahallelere kurmuştu. Her günün sonunda çadırını herkesten daha uzağa kurduğunu fark etti .

Ateşi besledi. Deri zırh gıcırdatarak yanına çömeldi. Sese irkildi. "Üzgünüm," dedi sonunda. "Sana öyle bakmak çok zor."

"Ben hala benim," dedi ve onu nasıl değişir görünse de aynı kişi olarak kaldığına ikna etmeye çalıştığı için kendine şaşırdı. Bu onun her zamanki tartışma tarzı değildi. Valorian zırhının içinde nasıl göründüğünü ve kendisine benzeyip benzemediğini düşündükçe, bir fikir tohumu oluşmaya başladı.

"Zarar görmeyeceğine dair bana söz ver," dedi. "Seni savaş alanında istemiyorum."

"Aynı şeyi asla yapmayacakken bunu sorman hiç adil değil."

"Risk senin ve benim için farklı."

Kızgın oldu. "Neden, Tanrı'ya dokunduğun için mi? Çünkü sen kılıç kullanmakta iyisin ve ben değil miyim?"

"Bu onun bir parçası."

"Bu düşündüğünden daha az önemli. Savaşmakta iyi olan insanlar her zaman savaşta ölürler ve iyi olmayanlar kazanmanın yollarını bulabilirler." Fikri - zırh, Valorian izci, bir plan - şekillendi. Kestrel'in öfkesi ayrıntılarını oydu ve onu mükemmelleştirdi.

"Evet," dedi Arin, "ama öyle olsa bile, senin için risk hala farklı..."

"Bunu söylemeyi kes."

"Öyle . " Yüzü mutsuzdu. " Seninle benim aramda *bir* fark var. Ben ölürsem sen hayatta kalırsın. Eğer ölürsen, beni mahveder."

Omuzları sarktı. Onun boş ifadesine dayanamadı. Öfke ondan boşaldı.

"Lütfen," dedi. "Bana söz ver. Yine de rol yapacaksın. Roshar ve bana ne yapacağımızı söyle, biz de dinleyelim. Ama savaş alanı değil. Güvende kalmalısın."

Yavaşça başını salladı.

"Yemin etmek."

“Savaşın bir parçası olmayacağım. Sana söz veriyorum."

Ayrılmak için hareket etti. Doğrudan yoluna çıkmadan önce iki adım bile gitmemişti. Gözleri dardı. "Bir hile."

Açık ellerini açtı. "Sen sordun. Yemin ettim. Yapılmıştı."

Çok özel olarak yemin ettin . Söz vermene ihtiyacım var. Savaş alanından uzak duracak *ve* güvende olacaksın . Söyle. Sana yalvarıyorum."

"Sana bana vermeyeceğin hiçbir söz vermeyeceğim."

Onu iterek geçti.

23. Bölüm

Roshar'ın çadırına girdi. "Yardımınıza ihtiyaçım var."

Göz kırparak yatağına doğruldu. Yorgun bir şekilde, "Ve benim gerçek bir kapıya ihtiyacım var. Kilitli."

"Bir fikrim var."

"Seni o kadar iyi tanımıyorum ve *hala* bunu söylediğini duymak beni çok ama çok endişelendiriyor."

"Beni dinle."

"Yaparsam tekrar uyuyabilir miyim? Korkusuz bir lider olmak çok yorucu."

"Valoryalı izci hakkında."

"Onun işe yaramaz olduğunu söylemiştin."

" Bize *söyleyebilecekleri açısından.* Ama işleri doğru oynarsak, onun yakalanması bizim avantajımıza olacak."

Roshar artık tamamen uyanmıştı. "Devam et."

"General, ele geçirdikleri mülkte birlikleriyle birlikte konumunda. Konumu ile hedef arasına bir keşif istasyonu kurulur. O istasyonda mesaj atmacalarıyla bir subay kalır. Bu sırada izciler , düşmanı değerlendirmek için istasyondan koşarlar ve sonra karakola rapor verirler. Subay şahin tarafından generale şifreli bir mesaj gönderir, yani bir izci yakalanırsa düşmanla fazla bir *şey* paylaşamaz ve izciler hedefe yaklaştıklarından şahin fırlatamazlar. Bize fazla görünür. Onu vurabiliriz, sonra izciyi takip edip yakalayabiliriz. Bizi gözetlerken yakaladığın o Valorian bize herhangi bir kod söyleyemez ve generalin güçleri hakkında fazla bir şey söyleyemez. Ama aktarma istasyonunun yerini ve kime rapor verdiğini bilecek. "

"Memurun izini sürmemizi ve ondan bilgi almamızı mı istiyorsun?"

O, başını salladı. "Daha iyi bir şey."

"Dua et, küçük hayalet."

"Beni onun yerine gönder."

baktı.

Kestrel, "Oymuş gibi davranacağım," dedi.

"Lütfen anlayın. Sana deliymişsin gibi baktığımda, seni deliliğin için yargılamıyorum."

"Onun zırhına uyuyorum. Ben onun boyundayım. Ben Valorian'ım."

"Ona benzemiyorsun. Valorian olman, aktarma istasyonundaki memurun senin *tamamen farklı* bir insan olduğunu fark etmeyeceği anlamına gelmez ."

"Bu gece. Mesafemi koruyarak memura rapor verebilirim."

"Uyumaya dönüyorum. Aklını başına topladığın zaman beni uyandır."

Sabırsızlıkla, Kestrel, "Saçları ne renk?" dedi.

"Farklı."

"Ne kadar farklı?"

"Kahverengimsi. Tamam, belki karanlıkta seninkinden *o kadar farklı değil ama..."*

" Saçımı onunki gibi öreceğim, onun giydiği her şeyi giyeceğim. Ceplerini aradın mı? Bir jeton almış olacak. Bazen general, karakoldaki görevliyi rahatlatmak için bir subay gönderir. Sonra yeni subay ve bir izci - ve bu izcilerin birçoğu var, sadece bir karakola rapor veren bu değil - kimliklerini doğrulamak için bir jeton sunar. Şanslı olabiliriz. Karakolda yeni bir subay olabilir, gözcüyü hiç görmemiş ama onu sadece ismiyle tanıyan biri. Roshar, kimse ordundaki birinin bir Valorian izci kimliğine bürünmesini beklemez. Normalde, mümkün olmazdı. Bir doğulu için değil. Bir Herrani için değil."

"Ya Valoryalılar bizimle olduğunu öğrenirlerse? O görevli memur bunun farkında olabilir."

"Babam biliyorsa, bunu olabildiğince çok insandan saklamak için elinden geleni yapacaktır."

"Neden?"

Boğazında bir yumru vardı. "Benden utanıyor. Başkalarının bilmesi onu utandırırdı."

Roshar kollarını kavuşturmuş, yatağa geri oturdu. "Valoryalı izci gibi davranırsan ne kazanırız?"

"Yanlış bilgi. Generalin bizim burada olduğumuzu bildiğini varsayalım. Eğer yapmazsa, yakında yapacaktır. Sorun saldırıp saldırmayacağı değil. Bu *nasıl* . Bunu etkileyebilirim. Diğer Valoryalı izcilerin -eğer bizi izliyorlarsa- onaylayacağı hafif bir gücünüz olduğunu söyleyeceğim. Ama aynı zamanda Errilith'in malikanesine yerleşeceğinize dair planlara kulak misafiri olduğumu da söyleyeceğim."

Roshar çoktan yataktan kalkmış, çadırın ortasındaki masanın üzerine yayılmış haritaları karıştırıyordu.

"O zaman ana yolu kullanırdı," dedi Kestrel. " Yol boyunca direniş beklemiyordu - ya da en fazla küçük asker gruplarının gizli saldırılarını bekliyordu . Orada, ikmal vagonlarını yakarak olduğu gibi, ona saldırmak ve kaçmak için. Önemli bir şey değil. Baş edemeyeceği hiçbir şey yoktu. Onu

Errilith'e giden en kolay ve en bariz yolu kullanmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu."

“ Sitenin dışında ana yol boyunca tepeler var. Kuvvetlerimizi iki tarafa da yerleştirebilirim.”

"Silahları kullanın. Tatar yaylarından daha uzun bir menzile sahiptirler. Topçuları yeterince uzağa yerleştirirseniz, Valorian ateşine dokunmadan ateş edebilirler."

"Deli olduğunu söylediğim için üzgünüm, küçük hayalet."

Kestrel, Bite and Sting'de, Borderlands'de, oynamayı seçtiği her şeyde babasına kaybetmenin nasıl hissettirdiğini hatırladı. Kazı onun gururu. Kendini ona asla kanıtlayamayacağına dair acı bir kesinlik. Kendini kanıtlamak *istemenin* utancı .

Ellerinin ceketine yapıştığını hatırladı, yalvarırken tüm benliği iki pençeye dönüştü.

Savaş bir oyun değildi ama babasına kaybetmenin nasıl bir his olduğunu anlatmayı çok istiyordu.

Roshar, "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle" dedi.

"Bir at. Cirit tanınabilir. Muhtemelen hayır -atın görülmesini istemiyorum - ama riske atmamak daha iyi ve oraya hava karanlıkken varmak istiyorum. İzciler yaya olarak koşarlar, bu yüzden atı istasyondan belli bir mesafede bağlamam gerekecek. İstasyona gelince. . ”

“Konuma ihtiyacınız var.”

"Ve izcinin teçhizatı."

Roshar dişlerini şaklattı; cezalandırıcı bir ses. " Ekipman kolay. Eğer izci kampının yerini istiyorsanız, öğleden sonra, değerli bilgileri elde etmenin pek de hoş olmayan yolları hakkındaki konuşmamızı tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor."

"Yapma."

"Zevk almıyorum. Ama sırf kibarca rica ettiğimiz için bize söylemesi pek olası değil.”

"Yapamazsın."

Sabırsız bir nefes aldı ve ne söyleyeceğini biliyordu, argümanları, maliyetleri ve faydaları biliyordu. Roshar'ın sakatlanmış yüzüyle acıya maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu anladığını biliyordu. Bütün bunları ondan önce söylemek ve yanıldığına dair ikna edici bir sebep bulmak istiyordu. Kabul edeceğini düşünmesi için hiçbir sebep yoktu. Başka bir yol düşünemiyordu.

Sonra yaptı. "Yapma. Onun yerine onu kandır."

Roshar gözlerini kıstı. "Açıklamak."

"Valoryalılar askere alındığında, bunu kısmen arkadaşlıkları nedeniyle yapıyorlar. Bir kampta aşıklar var. Bu olmadan bile, bir aidiyet duygusu var. Uğruna öleceğiniz ve korumak için her şeyi yapacağınız insanlar. Gözcüler arasında değer verdiği biri olacak. Jetonunu al. Bir kalıpla dökün. Biraz sabun, belki ya da balmumu. Simgeye uyması için metali eritin ve yeni bir tane yapın. Onunkini geri ver, ona diğerini göster. Arkadaşı olduğunu iddia eden başka bir izcide eşini bulduğunu söyle. Memurun yerini söylemezse, izci arkadaşına işkence edeceğine söz ver."

"Memurla diğer gözcüden daha çok ilgileniyor olabilir."

"Denemek."

Omuz silkti, sonra başını salladı. "Umarım çok güzel planlar çantanda Arin'le nasıl başa çıkacağına dair bir tane vardır."

"Numara."

"Sevgili hayalet, seni ve beni bağlayacak ve yapmayı planladığın şeyi yapmana izin vermeden önce ikimizi de çok derin bir çukura atacak."

"Artık *izin vermek yok* ," dedi Kestrel, "ve artık yalan yok."

24. Bölüm

Arin çığlıkların sesiyle uyandı.

Çadırından dışarı fırladı ve geceye karıştı. Ancak kamp sakindi, rahatsız edilmedi - yine de ateşlerinin yakınındaki askerler, konuşmanın ortasında çığlıkların geldiği çadırı görmek için durmuş ve sonra hıçkırıklara boğulmuş gibiydi.

Arin, prensin nerede olduğunu sordu ve yakındaki bir ağaca yönlendirildi; burada Roshar, bağlı Valorian izcisinin üzerine eğildi ve Arin'in anlayamadığı kadar alçaktan bir tehdit tısladı. Valoryalı kız - Arin'in gördüğü, Kestrel'den daha genç bir kız - gözleri sımsıkı kapalıydı. Sırtını ağaca yasladı, çıplak topuklarıyla toprağı ve yosunu kazdı. Doğu tunik ve pantolon giymişti. Kolundaki bir bandaj kanla paslanmıştı. Gözlerini açtı: korkuyla parıldadı, dört bir yana fırladı, Arin donarken onun yüzüne sıçradı. Ne kadar geniş, ne kadar karanlık, gemide öldürdüğü kadının gözleri ne kadar da benziyordu.

Geceyi bir çığlık daha böldü. Yine çadırdan geldi.

Arin prense doğru yürüdü. "Roshar. Bir kelime?"

"Eğlenceye ne zaman katılacağınızı merak ediyordum," diye yanıtladı prens Valorian. Kıza gülümsedi. "Geri döneceğim."

İzcinin görüş mesafesi dışında olduklarında, Roshar gülümsemesini bıraktı. "Açık olmak gerekirse, bu Kestrel'in fikriydi."

"Ne yapıyorsun lan?"

"İşkence numarası yapmak."

Arin anladığını düşündü ve biraz sakinleşti. "Çalışıyormu?"

"Bir daha sözünü kesmezsen olabilir."

"Bir şey öğrenirsen bana haber ver."

"Tabii ki."

"Kestrel nerede?"

Roshar, biraz duraksadıktan sonra, "Şu anda yalnız kalmak istiyor," dedi. "Onu bırak gitsin daha iyi."

Ama Roshar'ın ses tonu, Arin'in, Arin'in evinin arazisinde elinde iki atın dizginleri olan prensin ona nasıl gülümsediğini hatırlattı. Bu, Kestrel'in akşam olmadan önce, ona herhangi bir söz vermeyi reddetmesini düşündürdü. Güneş battığından beri, Arin'in sinirleri, bir şeyleri zorlamaması, normalde olduğundan farklı olması, aşırı tepki vermemesi, çok fazla hissetmemesi ya da

çok fazla konuşmaması konusunda uyardığı halde endişeyle gerildi. *Bırak onu,* demişti kendi kendine, tam olarak Roshar'ın şimdi ona söylediği gibi. Ama uzaktan başka bir çığlık yükseldi ve Arin bunun bir hile olduğunu bilse de *Kestrel'in hilesiydi* . Arin'in çok geç olana kadar asla görmediği tehlikeli bir yaratığı saklayarak, her bir dal ve samanın yerlerine yerleştirdiği hileleri bir yuva şeklinde olma eğilimindeydi.

Arin, "O nerede?" dedi.

Prens isteksizce, “Henüz gitmedi” dedi.

“ Sol mu? Ne? *Neresi?* ”

"Ona sor. Size söyleyecektir - daha iyi karar vermeme rağmen, ekleyebilirim." Roshar çadırına doğru başını salladı.

Arin ona doğru hızlı bir adım attı. Prensin eli sertçe omzuna indi. "Arin, onun planı iyi bir plan."

Arin omuzlarını silkip uzaklaştı.

Onu Roshar'ın karyolasında otururken buldu, yüksek Valorian çizmelerini bağladı. Pantolon giyiyordu - izci pantolonu. Kestrel göğüslerini sıkı bir bezle bağlamıştı. Midesi çıplaktı, omuzları ve kolları da çıplaktı: deri, lamba ışığında ateşlenen koyu bir altın rengiydi.

Onun içeri girdiğini duymuştu, yine de onu görmezden gelerek başını aşağıda tuttu, örgüsü ağır bir şekilde bir omzunun üzerinden sarkıyordu. Bağcıkları botların kancalarına geçirip sıkarken hafifçe sallandı. Yanındaki karyoladaki Valorian tuniğine ve ceketine uzandığında, omzunda benekli bir çizginin izini yakaladı, boynunda kıvrılan kırbacı gördü. Duraksadı - kalbinin acı dolu atışını duymuş muydu? Ya da yutkunma şekli, o yara izlerinin kabusuna yakalanması, onları ilk kez görmenin hatırası, nasıl oluştuklarına dair korkunç hayal gücü?

Ayağa kalktı ve ona arkasını döndü. Tuniği başının üzerine çekmeden hemen önce, beyaz ve kabarık işaretlerden oluşan labirentin neredeyse tamamını gördü. Toprak rengi ceketini giydi. Tüm izci kıyafetleri, ormana uyacak şekilde boyanmış.

"Kerkenez." Sesi kabaydı.

Onunla yüzleşti ve planını anlattı. Tartışmaya başlayınca (ne dediğini duyamadı bile; nabzı titriyordu, kanı çekiliyor), "Bana güvenin" dedi .

Yaptı, söylemek istedi, sonra yapmadığını, yapamayacağını ve yapmayacağını anladı, eğer ona güvenmek *bu demekse* . "Numara."

O da kızmıştı artık. "Beni kafeste tutamazsın."

"Ben-" Yine de yapmak istediği *buydu* , bir bakıma. Bunun yanlışlığını gördüğünde bile, onu bırakmayı hayal bile edemiyordu. "Bu çok tehlikeli."

Omuz silkti.

"Neden kendini riske atmakta ısrar ediyorsun? Bir kez yakalandın. Sen yanılmaz değilsin. olduğunu kanıtlamaya mı çalışıyorsun?"

"Numara."

"Beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Numara."

"Hak ettim, biliyorum ama..."

"Bu seninle ilgili değil."

"Yakalanacaksın!"

"Öyle düşünmüyorum."

"Öldüreceksin. Daha kötüsü. Yapamam-"

"Evet yapabilirsin. Sen daha iyi oldun."

"Neden?"

"Çünkü bu *benim* ." Gözleri ıslaktı. "Bu benim her zaman olduğum türden bir insan."

Ona bunun doğru olmadığını söylemek istiyordu. *Yanlış hatırlıyorsun* diyebilirdi ve bu sefer iyi bir yalancı olacaktı.

Kestrel, "Onun gibi olmak istiyorum" dedi.

Hayır, bilmiyorsun, kendini iki kişi olarak düşünme şekline asla katlanamamış olsa da ikna ederdi . *Hiç onun gibi değil.* Midesi kıvrıldı.

"Endişelenmesi gereken tek kişi ben miyim?" diye sordu. "Denize gittiğinde yaptığım gibi. Yarın yapacağım gibi. Ondan sonra her gün. Benim senin için endişelendiğim gibi sen de benim için endişelenebilirsin."

Ellerine baktı. Titrediler.

"Güven bana," diye tekrarladı.

Korkusunun ıstırabını, onu tekrar kaybedeceğine dair umutsuz kesinliği hissetti. Bu kesinliğe güveniyordu. Korkusuna güveniyordu. Onu bir tanrı gibi yönetti.

"Arın."

Gözleriyle tanıştı. Garip ve tanıdıktılar - zihninde, onun hakkında bildiği her şeyle ve asla emin olamayacağı düşüncelerinin gizemiyle zengindi. Onu kaybetmenin tek yolunun ölümün olmadığını gördü - korku kabuğunu kıran bilgi -. Bunu yapamazsa onu kaybedecekti. Ona güvenmiyordu. Yapmadı. Yine de, hissettiğiniz bazı şeyler olduğunu ve hissetmeyi seçtiğiniz bazı şeyler olduğunu ve bu seçimin bu duyguyu daha az geçerli kılmadığını anladı.

"Yapıyor musun?" diye sordu.

Seçimini yaptı. "Evet."

Kollarına girdi. Örgüsünün ipini nazikçe tuttu. Boğuluyordu. Yüzeyin çok altındaydı. Nefes almayı unutmuştu.

Sonra ciğerleri açıldı ve zihni sessiz ve berraklaştı. "Bana geri dön," diye mırıldandı.

"Yapacağım."

25. Bölüm

Sert sürdü. Eyerin üzerinde alçakta çömelmiş olan Kestrel, atı dört nala bastırdı ve onu doğrudan Errilith'ten güneye giden ana yoldan aşağı sürdü. Harita zihnindeydi. Generalin kampından iki fersah ötedeki bir ormanda yapılan titrek işareti tekrar gördü. Roshar, haritayı ona izci simgesiyle getirmişti.

Ve şimdi: toynakların takırtısı. Atın boynundaki ter kremi. Ay ışığını istiyorum. Yolda çukurlar ve çatlaklar görmek zor. At bu hızda tökezleseydi, bir kemiği kırardı. Binicisini fırlat. Kestrel kaldırım taşlarında boynunu kırardı.

Topuklarını içeri soktu. Gökyüzünün mavileşmesi ve aydınlanmasından önce sadece saatleri vardı. O zaman izci gibi davranma şansı olmazdı.

Kara ağaçlar yolun iki yanında sallanıyor ve sallanıyordu. Boğazı kurumuştu. Ter dudaklarını tuzladı.

Arin'in elinin örgüsünden aşağı kaydığını ve bıraktığını hatırladı. Ona nasıl baktığını.

Ağaçlar aniden çimenlere dönüştü ve sanki geriye doğru devrildi , ileri doğru hızlanırken sessizce arkasına çarptı. Atın çayır boyunca adımları uzadı. Sanki bir kara denizin üstünden geçiyormuş gibi hissediyordu.

Uzakta bir ağaç lekesi. Batı.

Şimdi yoldan çıkın. Yavaş. Çayırdan batı ormanına doğru yalpalayarak. Atın yürümesine izin verdi, yanlarının böğürdüğünü hissetti ve bacaklarına çarptı.

Altında eğilmek için alçak dallar. Dizleri izle. Ağaçlar birbirine yakın büyüdü; burada yol yok. Farklı gölge tonlarını görebilmek için çabalayan Kestrel, ata binmenin bir anlamı kalmayana kadar ormanın içinden bir yol seçti.

Kestrel bunu ilk kez atı bağladığı zaman (tatlı su sesi yoktu ve bu zalimceydi, atı böyle boynu sarkık, kürkü terle kaplı halde bırakmaktan nefret ederdi) bağladığında hissetti. Yavaş bir korku, ağır, hüzün gibi. . . bu da korkusunun bir tür üzüntü olduğunu anlamasını sağladı *çünkü* korkusundan daha iyi olamazdı. Arin'in önünde durup ona güvenmesini talep ettiğinde daha iyi olabileceğine inanmıştı. Sonunda, güveninin gerçeğini hissettiğinde, uzun uzuvlarında sıcak ve sağlamdı.

Ama böyle bitti: O, yalnız, korkmuş bir şekilde ormana adım attı.

Durdu, başını arkaya attı ve keskin yıldızlara baktı.

Ne kadar cesur olduklarını görün, diye fısıldadı babasının sesinin hatırası. Bunu söylediğinde çok gençti. *Parlak ve hareketsiz. O yıldızlar, ayakta durup savaşan türden askerlerdir.*

Bir öfke patlaması.

Yıldızlar bile.

Orada durma, dedi kendi kendine. Koşmak.

Ağaçların arasından koştu. Nefesi kesildi. Hissettiği şeyi terk etti ve yalnızca haritadaki işareti ve hala karanlıkken ona ulaşmayı düşündü.

Baykuşun saatiydi. Gecenin son bir döngüsü, şafaktan önceki son bir av içeri girdi.

Kestrel yavaşladı. Bacakları jöleydi. Bir omzunun üzerinden ve göğsünün üzerinden sarılı bir şekilde kantinden içti. Kızardı ve tükürdü. Kötü dizi biraz zonkladı ama -uzaktan, merakla- vücudunun güçlendiğini fark etti. At binme günleri bacaklarını sertleştirmişti. Koşmak iyi hissettirdi.

Ama gücü aynı zamanda ona zayıflığını, vücudunun tundrada ne kadar kolay pes ettiğini de hatırlattı. Hapishane kapısının kilidinin açılması. Rahatlama, neşe. Sonra kovalamaca. Bacaklar çöküyor, çamur, ip. Elbise sırtı boyunca yırtılarak açıldı.

Kestrel kantinin kapağını kapattı, sıçtı.

Tekrar koştu.

Ağaçlarda turuncu bir parıltı gördüğünde gökyüzü koyu maviydi. Bir yağ lambası.

Kalbi kaburgalarına çarptı. Koşusunu yavaşlattı, açıklığa doğru ilerledi. Lamba ışığı sallandı. O duyulmuştu.

"Selam," diye seslenmeye çalıştı, yanları inip kalkarak ağaçların son korusunun arasından geçerken. Nefesi yoktu. Öksürdü ve tekrar denedi. "Selam İmparator Likyalı, Kurtların Generali, yüz bin çocuk babası." Bu onun askeri unvanı olduğu kadar siyasi unvanıydı. İmparator, Herran'ın fethinden bu yana bir savaşta savaşmasa da, babasının cevap vermesi gereken tek kişi olan birinci general olarak rütbesini korudu.

"Ali?" yükselen lambanın arkasındaki sesi çağırdı.

"Geride kal. Sayın."

"Garip geliyorsun."

Kestrel jetonu çıkardı. "Tutmak." Onu havaya fırlattı ve adamın onu yakaladığını duydu - ya da daha doğrusu madalyonun dünyaya çarpmadığını duydu.

Lamba yaklaştı. Kestrel onu tutan adamın özelliklerini göremiyordu, yalnızca yaklaşırken uzun, geniş formunu gördü.

Kestrel öksürdü. "Hayır, lütfen olduğunuz yerde kalın efendim. Hastayım."

"O zaman çadırıma gel ve orada rapor ver. Dinlenme."

“Bu bir hastalık, doğulu bir şey. Barbarlar getirdi. Sana bulaştırabilirim."

Memurun çizmeleri sert bir şekilde durdu. "Nasıl bir hastalık?"

"Öksürükle başlar." Kestrel, sesteki herhangi bir farkı açıklayacağını umdu. "Sonra püstüller. Yaralar ağlar. Vagonlardan birinin ceset tuttuğunu fark etmemiştim. Kamplarına yaklaştım ve ne kadar iyi tahkim edilmiş olduklarını görmek için erzakların içine baktım.” Yeniden Valorian dilinde konuşmak garip hissettirdi. “Asiler bir kuşatmaya dayanmak istiyor. Errilith malikanesinin duvarlarından fırlatacakları veba cesetleri var. Saldırdığımızda bize bulaştıracaklar. Bağışıklık kazanmış görünüyorlar.”

" Doktora ihtiyacın var." Sesi gerçekten endişeli geliyordu. "Seni karantinaya alabiliriz."

“Lütfen, zaferimiz için elimden geleni yapmaya devam etmeme izin verin.” Kestrel, konuşurken çok genç benliğinin hayaletini yarattı. Babasının savaşçısı olmaya can atan o küçük kızı hatırladı. O kızın sesiyle konuştu. “Ayaklarımın üzerinde kalabildiğim sürece, hala keşif yapabilirim. İstiyorum. İmparatorluğa şan getirmeme izin ver.”

Tereddüt etti, sonra bir asker ölümle sonuçlanacağı neredeyse kesin bir görevi kabul ettiğinde söylenen geleneksel sözler olan "Şan senindir" dedi.

Valorian subayı gölgelerde kıpırdandı ve sessizdi. Gökyüzü biraz daha hafiflemiş gibi görünüyordu, ama Kestrel kendi kendine bunun kendi hayal gücü olduğunu, gökyüzünün bunu iki kalp atışı içinde yapamayacağını söyledi. Kaygının onu yönetmesine izin veriyordu.

"O halde raporunuz," dedi memur. "Bana numaralarını söyle."

“Bin asker. Belki on beş yüz." Roshar'ın Errilith yakınlarındaki kuvveti bu miktarın neredeyse iki katıydı.

"Bileşenler?"

"Küçük süvari, çoğunlukla piyade." Doğru. "Görünüşüne bakılırsa genç." Doğru. "Deneyimsiz." Doğru değil. "Hafif top ve birçoğu değil." Doğru, ne yazık ki. "Dacran ve Herrani grupları arasında biraz gerilim var." Beklediğinden daha az. “Kimin komuta etmesi gerektiği konusunda gerilim.” Doğru değil. Tam olarak değil. Yine de bazen, prensin Arin'e düşünceli bir tereddütle bakışını yakaladı, sanki o gizlice Arin'in insandan tamamen farklı bir yaratık

olduğuna inanıyormuş gibi , bir gün Arin'in derisinin çatlayacağına ve içinde gizlenen her şeyin dışarı çıkacağına inanıyordu. .

Aslında, çoğu insan ona bu şekilde baktı.

"Durum?" memur sordu.

"Şimdiye kadar malikaneye ulaşmış olacaklar."

"Bana birliklerinin oluşumundan, ordu içindeki konumlarından bahset."

Kestrel rahatlayarak yanıtladı. Ona inanıyor gibiydi. Bu düşündüğünden daha kolaydı. Yalanlarını ve gerçeklerini karıştırıp, bu adamın güveninin ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlam, birleştirilmiş ahşap kalaslar gibi yere koydu.

Ama konuşmayı bıraktığında, sessizlik olması gerekenden daha uzun sürdü.

"Alis," dedi memur, "nerelisin?"

Soruyu yanlış anlamış gibi yaptı. "Efendim, isyancıların kampından geldim."

"Demek istediğim bu değil. nerelisin ? ″

Güveni yok oldu. Ondan şüphelendi. İzcinin geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kestrel jetonu ve haritayı almış ve elinden geldiğince çabuk ayrılmıştı.

Kestrel dikkatlice subaya, "Zaten bildiğini sanıyordum," dedi.

"Bana hatırlat."

Lambanın ışığı o kadar güçlüydü ki, kadının elini hançerine doğrultmaya başlayıp başlamadığını görecekti. O hareketsiz kaldı. Kumar oynarken ona “Ben sömürge kızıyım” dedi. Olasılıklar onunlaydı; Valoria'nın neredeyse tamamı bir koloniydi.

"Ama tam olarak nereden?"

Sesi bulanık ve ıslak yaparak tekrar öksürdü ve düşünmeye çalıştı. "Buradan." Herran'da görevlendirilen izciler bu dili bilmek zorundaydı. İdeal olarak arazi de. Gözcü -Alis- gençti, demişti Roshar. Yeşil, bu kadar kolay yakalanmak. General düşman hakkında istihbarat toplamak için çok az tecrübesi olan birini seçtiyse, bunun nedeni, ülkeye aşinalık gibi deneyimsizliğine ağır basan avantajları olması gerekir.

Memur yumuşak bir sesle, "Ben de buralıyım," dedi.

"Evet efendim." Kalbi hızlandı.

"Gençliğimi buranın batısındaki bir çiftlikte geçirdim." Bir adım daha yaklaştı. Yerini tuttu. Henüz onu net bir şekilde görebilecek kadar yakın değildi; *onu* net göremiyordu . Ama şimdi sesindeki hafif aksanı yakaladı. Babası öğretmenlerine onun sesinden herhangi bir işaret çıkarmalarını emretmeseydi, o da kolonyal bir aksana sahip olacaktı. Valorian'da, cilalı ve saf bir başkent sarayının sesine sahipti.

Memur, “Evimi geri istiyorum” dedi.

"Ben de." Sesini alçak tuttu, öksürmekten pürüzlüydü ama ince bir kıvılcım ekledi - bu aksanın başından beri orada olduğunu ve bir şekilde onu gözden kaçırdığını düşünmesine yetecek kadar. "Emirlerim neler?" Soruyu sabit tutmaya çalıştı. Nabzı acımasızdı.

"Görevinize dönün. Raporunuzu generale bildireceğim."

"Evet efendim." Kelimeler rahatlamış bir telaşla ağzından çıktı.

"Henüz değil." Memur, lambayı orman zeminine bıraktı ve geri çekildi. "Lambayı al."

Boğazına bir korku oturdu. "Sayın?"

"Lambayı al ve bana yüzünü göster."

"Fakat." Yutkundu. "Enfeksiyon."

" Görmek istiyorum. Mesafemi koruyacağım."

"Risk-"

"Asker. Lambayı al. Bana yüzünü göster."

İnan bana, Arin'e söylemişti. Sesindeki gücü hatırladı ve bu gücü yeniden toplamaya çalıştı. Bir an için hafızanın bunun için olması gerektiğini düşündü: parçaları kaybettiğinde kendini yeniden inşa etmek.

Kestrel yavaşça lambaya doğru yürüdü. Henüz yüzünü göremediğini düşünmesine rağmen başını aşağıda tuttu - lambayı ayaklarının önüne koyduktan hemen sonra, geri çekilmeden hemen önce, onun hiçbir şeyini görmemişti. Bir gözünü kapadı: babasının ona gece dövüşleri için öğrettiği meşaleler ya da lambalar içeren eski bir numara. Bir göz, meşale ışığıyla görecek şekilde ayarlandı. Tamamen karanlıkta ışığın sönüp sönmediğini görmek için bir göz yedekte tutuldu.

"Kimsenin beni görmesini istemiyorum" dedi memura. "Hastalık yüzümü mahvetti."

"Bana göster. Şimdi."

Lambayı aldı ve bir kayaya çarptı.

Yemin etti. Hançeri elindeydi. Kılıcını çektiğini duydu.

Öldürmek istemiyorum, demişti Arin'e uzun zaman önce. İstese bile başarısız olacaktı. Başarısızlığın hatırasını, babasının ona karşı koyamadığını, kolunun bir başkasının kılıcının baskısı altında sarkmasını izlediğini hissetti.

"Sen kimsin?" Kılıcı gölgeleri inceleyerek ilerledi: fırlayan, ihtiyatlı, kör. Görüşü henüz düzelmemişti.

Ama olurdu.

Subay onu yakalayacak ve generalin kampına getirecekti .

Sorular olurdu. Cevap vermek zorunda kalacaktı. Sıkıştırılmış, en zayıf çizgileri boyunca bölünmüş. Hapishaneyi, alacakaranlık ilacını, çamuru ve

ıstırabı düşündü. Babasının yüzünü önüne getirilirken hayal etti. Hafızasında gördü. Onun geleceği. O an gördü.

Nabzı vahşi, midesi sıkı, bir avuç toprağı kavramak için çömeldi. Onu duydu ve döndü. Kumu yüzüne fırlattı.

Pis bir numara, dediğini duydu babasının. *şerefsiz* .

Ama kirli numaralar onun uzmanlık alanıydı.

Adamın etrafından dolandı, arkasından geldi ve hançerin ucunu sırtına, kaburgalarının hemen altına kaydırdı. “General ile iletişim kurmak için hangi kodu kullanıyorsunuz? Söyle bana."

"Hiçbir zaman."

Biraz daha kazdı. "Seni öldüreceğim."

Bir bacağını onunkinin etrafına doladı ve sertçe sarsıldı. Devrildi. Yere çarpmak. Ayağa kalkmak için çabaladı ve boğazında bir kılıç ucu buldu.

"Soru sorma sırası bende." Subay, hançeri elinden tekmeledi.

Bir kuş şarkı söyledi. Sabah geliyordu. Kestrel bunun belli belirsiz farkındaydı ve bağladığı atın artık asla çözülmeyecekti. Uyumayacak olan Arin'i hayal etti. Gökyüzünü ve yolu izliyor olurdu. Elinin altındaki çimenleri hissetti, yaz çiyiyle nemliydi.

Yarı oturur, yarı çömelerek, titreyerek kılıçtan uzaklaştı.

Takip etti . Bir axinax kılıcı. Ormanlarda savaşmak için tercih edilen daha kısa kılıcı tanıdı. Ondan çekindi, sırtına keskin bir kayanın battığını hissetti ve garip bir şekilde piyanoyu düşündü. Yıllardır çalmadığı ama yüksek perdeden alçak perdeye dramatik geçişleriyle sevdiği bir pasaj zihninde belirdi. Sağ elini çaprazlamayı ve sesi karanlığa götürmeyi severdi. Sertçe gerilmesine gerek yoktu. Kestrel küçük olmasına rağmen elleri uzundu. Uzun kollar.

Çok iyi erişim.

Arkasındaki orman zeminini yokladı ve parmaklarını sırtına saplanan pürüzlü kayaya doladı. Adamın kılıcın kabzasını tuttuğu elini parçalayarak savurdu.

Korkunç bir ses çıkardı. Kılıç düştü. Ucu, pantolonunu keserek kalçasından dışarı fırladı. Yeryüzüne çarptı. Acı bacağını yaktı.

Ama kalkmıştı. Yumrukladığı taş adamın yüzüne çarptı. Kafası ezildi. Parmakları yağlı ve sıcaktı. Önkol korumasının derisinin altından sıvı aktı.

Aşağı indi. Kayayı düşürdü.

Kuşlar çıldırdı. Artık onlardan oluşan bir koro vardı. Kalçası sıcaktı, yapış yapıştı. Tırnaklarında etli bir şey vardı. Eli kandan bir eldivendi.

Öldürmek istemiyorum, demişti Arin'e. Hafızaya girdi ve kendini müzik odasında Arin'in karşısında otururken gördü. Menteşelerinde açık bir pencere içini çekti. Sıcak sonbahar havası. Bite and Sting karoları, hepsi yukarı dönük.

Elleri titriyordu. Ayrılmak üzereydi.

Ve eğer yaparsan?

Planı çoktan mahvolmuştu .

Durumu kurtar o zaman.

Vücuda bak. Devam et. Öldüğünden emin ol.

Öyleydi.

Şimdi kendin. Bak.

Kestrel, uyluğundaki yırtık kumaş parçasını geriye doğru sıyırdı. Kan sızdı, canı acıdı ama belki de o kadar da kötü olmadığını düşündü. Bacağı onun ağırlığını taşıyabiliyordu.

Kanlı elini kire sildi.

Çadır, dedi kendi kendine. Gitmek.

Kararsız bir şekilde memurun küçük çadırına yürüdü ve içeri girdi.

Bir palet. Kafesli bir haberci şahin, kukuletalı, uyuyor. Kağıtlar, bir kalem, bir hokka ve bir dizi tezgah bulunan bir masanın önüne yerleştirilmiş bir tabure.

Kağıtlar.

Onlar için gitti, bir sayfa kaptı. Sonra onu düşürdü, ölü adamın annesine yazdığı bir mektup olduğunu anlayınca midesi bulandı.

Bakmaya devam et, dedi kendi kendine. Kırık yüzünü unut.

Küçük yığındaki her sayfayı inceleyerek, memurla babası arasında herhangi bir kodlanmış mesaj olup olmadığına baktı. Ordu birkaç farklı kod kullandığından, memurun hangi kodu kullandığına dair kanıt bulması gerekiyordu. Belki tanırdı. Unutma. Deşifre edin.

Ama hiçbir kanıt yoktu, sadece annesine yazdığı mektup ve boş sayfalar vardı.

Dışarıya topallayarak çıktı ve yükselen şafakta adamın ezilmiş alnını, bir gözünün jölesini gördü. Sertçe yutkundu, sonra adamı aradı ve mührünü buldu.

Rahatlama. Mühür yararlı olabilir. Ama şifreli mesaj yoktu. Memurdan babasına sahte bir rapor göndermeyi ummuştu.

İmkansız bir düşünce.

Aptal biri.

Kodu bilmiyordu, ölü adamın adını bile bilmiyordu. Yüzünü ellerine gömmek istedi.

Çadıra döndü ve tabureye çöktü. Bacağındaki kesikten kan sızdı. Sarmalı. Bandajı yoktu.

Şahin, pençelerini tüneğinin etrafında bükerek ağırlığını cızırtılı, hışırtılı bir sesle değiştirdi. Ona baktı, kendini hüsrana uğramış bir umutsuzluğa yakın

hissediyordu. Sonra bakışları tezgahlara kaydı. Ahşap çerçevelerinde ince çelik çubuklar boyunca kayan tahta boncuklar. Muhasebe için kullanılır.

Kestrel bir boncuğa dokundu. İçinde bir hatıra belirdi.

Mürekkebi açtı ve boş bir kağıt buldu. Memurun annesine yazdığı mektuba bakan Kestrel, adamın el yazısını nasıl taklit edeceğini düşündü. Kalemini mürekkepledi ve ilk kod satırını oluşturdu.

26. Bölüm

At, başı eğik bir şekilde tepeye kampa gitti. Güneş tırmanmıştı; öğleye yakındı ve günün sıcak olacağına söz verdi. Atın nefesini duymak Kestrel'in kalbini sıkıştırdı. Onu çok zorlamıştı. Ama sol bacağı. . .

Yaranın kanaması durmuştu. Dilimlenmiş pantolon bacağının kanadı, pıhtılaşmış kanla sertleşmiş, ona yapışmıştı. Kesik soktu ve etrafındaki deri alev alevdi. Altında ne olduğunu görmek için kumaşı soyması gerekecekti.

At yavaşladı ve içini çekti. Kestrel'in içinde onu zorlamak yoktu. Atından inmek için kıpırdandı, sonra hareket kenarları boyunca kesiği açtığında yüzünü buruşturdu ve durdu.

Susuz. Güneş onu rahatsız etti. Gözcü karakolunda, kantinden yaranın üzerine su sıçratmıştı. Ormanda atı çözdüğünde, hayvanın içmesi için avucuna su dökmüş ve hiçbir şey kalmayana kadar tekrar yapmıştı.

üzerindeki çadırların solgun zirvelerini görebiliyordu . Yakındı. Ve gerçekten, onun zavallı atı. Adını duyduğunda atından inmek için tekrar hareket etmişti.

Arin dik yokuştan iniyordu, aceleyle çimenlerin üzerinde kayıyor ama dengesini koruyordu. Bir esinti saçlarını dağıttı, gömleğini uçurdu. İnişi zorlu bir koşuya dönüştü ve Kestrel alaycı bir şekilde ölüm tanrısının mı onu gözettiğini, yoksa lütuf tanrısının mı, yüksekliklerin mi yoksa keçilerin mi, yoksa hangi tanrının Arin'in böyle koşmasına izin verip tökezlememesine izin verdiğini merak etti. bir tepecik ve aşağı yuvarlanarak gel. Biraz adaletsiz görünüyordu.

Ona doğru koştu, saçları terden ağırlaşmıştı. Güneye giderken teni kararmıştı, ama şimdi ona bakarken daha solgun görünüyordu, gözlerinin altındaki gölgeler. Uyumamıştı.

Önce elini fark etti. Sol tarafı görüş alanından gizlenmişti. Bakışlarının doğrudan onun kanlı sağ eline gitmesi, gözlerinin, parmakları hasar görse, çalamıyorsa hissedeceği şeyle aynı şekilde parıldaması ve canı istediğinde piyano tuşlarını yalpalamak zorunda kalması ona dokundu. uçmak.

Kayışlara küfür ederek önkol koruyucusunu çıkardı.

"Bu benim kanım değil," dedi.

"Yaralanmadın mı?"

"Sol bacak."

Atın etrafından dolandı, gördü ve sustu. "Tamam," dedi sonunda. "Hadi." Düşmesine yardım etti. "Seni taşıyabilirim."

Soruyu onun ses tonuyla duydu. "Numara. Roshar görecek. Bu konuda acımasızca bizimle dalga geçecek." Arin'in gülümsemesini istediği için gülümsedi. Görünüşünden hoşlanmamıştı: ağzının etrafındaki çizilmiş çizgiler, gözleri endişeyle kaplanmıştı.

Gülmedi. Yüzünü iki eliyle kavradı. İfadesine çekilen bir duygu, karanlık bir huşu, gökyüzünü yırtan ama varlığınızı mahvetmeyen, sevdiğiniz her şeyi mahvetmeyen vahşi bir fırtına için saklanan türden. Kendini kurtarılmış hissetmeni sağlayan.

İçinde bir tedirginlik yükseldi. Kaynadı, mide bulandı.

mantıksız. Kurumuş dudaklarını onunkilere kaldırabileceğini ve onun dilindeki aşkının gerçeğini tadabileceğini biliyordu. Yine de, hissettiğinden emin olmadığı şeyi söyleyemedi.

Kalçası zonkladı. "Taşımak yok," dedi hafifçe. "Ama tepeye çıkmama yardım etmene izin vereceğim."

Arin'in kolu Kestrel'in omuzlarının altındayken, atı arkalarından yönlendirerek kampın içinde yavaşça ilerlediler. Onu çadırına getirdi.

"Sanırım..." Tereddüt etti. "İçeri. Dışarıda kalabilirsin. Fakat." Kanlı uyluğuna baktı. "Pantolonların çıkması gerekiyor. Başka birini getirebilirim..."

"Numara. Sen."

Gözleri onunkilere çevrildi, sonra uzaklaştı.

Çadırın içine girdi. Kanvas zemin yoktu, sadece çimen ve yatak örtüsü vardı. Yere oturdu.

Arin onun kuru ağzına baktı. "Acıktın" dedi ve gitti.

Bir kantin, bir kap su, küçük bir kap ve temiz gazlı bez ile geri döndü.

O sarhoş. Su onun içinde uzun bir yoldan aşağı düşüyor gibiydi . Suyu, içmenin ne kadar harika olduğunu düşündü. Onu değil onu düşündü.

Arin onun yanına diz çöktü. Kantini bir kenara koydu. Kesik donuk bir acıydı: Ona karşı artan farkındalığının, hızlı kalbinin ardından neredeyse hiçbir şey yoktu. Çadırın dışında ağustosböcekleri şarkı söyledi.

Zırhını çözdü ve yavaşça kaldırdı. "Başka hiçbir yerde?"

"Sadece bacağım." Zırhtan çıkmış olmak başta rahatlattı ama o gidince kendini açıkta ve fazla yumuşak hissetti.

Arin kıpırdamadı. Bundan sonra ne yapması gerektiğini biliyordu. Pantolonunun düşüşünü çözmek için uzanırken parmakları titriyordu.

"Bekle," dedi Arin. "Sadece." Durdu, sonra devam etti, "Bırak onları."

Sol pantolon bacağındaki yırtıklığa uzandı ve yırtarak açtı, yırtık yolunu dikkatlice onun kalçasını döndürmeye zorladı. Kısa süre sonra bez neredeyse tamamen ayrıldı, kanat hala yaraya yapışmıştı. Kumaşı yumuşatmak için üzerine su döktü. "Bu acıtacak."

"Yap."

Yaranın kapağını çıkardı. Kan akarken havayı içine çekti. Bezi çıkardı ve sol bacağını neredeyse tamamen çıplak bıraktı.

Yarayı yıkadı. "Ah."

"Ne?"

Arin karanlık başını kaldırdı ve gülümsedi. "O kadar da kötü değil."

Kana baktı.

"Yani," dedi aceleyle, "dikişe ihtiyacın yok. Hangisi iyi. Senin için *kötü* olmadığından ya da canını yakmadığından değil, ya da..."

O güldü. "Arin, daha kötü olmadığına ben de sevindim."

Onu temizlemeye başladı. Bacağından aşağı pembemsi su aktı. Altındaki zemin nemlendi. Kanı gazlı bezle sildi ve *acıttı* , yine de dokunuşu hassastı ve bunda yetenekliydi, bu yüzden beyazımsı merhem kabını açıp yaranın üzerine sürmeye başladığında, kadın sordu, "Öğrendin mi? bu savaşta mı?"

Başı eğik kaldı ve bakışlarını ne yaptığına dikti. "Bazı şeyler. Diğerleri, kitaplardan. Veya—" Aniden durdu.

"Arın mı?"

"Valorian yönetimi altında kendimiz için elimizden geleni yapmayı öğrendik. Başkaları için. Yaralandığımız zaman."

" Sana zarar *verdiklerinde ."*

Omuz silkti, gazlı bez rulosuna uzandı.

"Bilmeliydim. diye sormamalıydım."

"Bana her şeyi sorabilirsin."

Krem soğumuştu ve sızlıyordu. Acının yokluğuyla tüm vücudu gevşedi.

Yaranın üzerine gazlı bez yerleştirdi ve ruloyu açarak kadının uyluğuna sardı. Bakışları, teninde dolaşan gazlı bezi takip etti, bacaklarının arasına çıktı ve tekrar aşağı indi. Avucu onun iç uyluğunu okşadı, sert ve sıcaktı. Sessizliğe düştüler.

Arin, diğer katmanlarından geçirip kendi kendine düğümlediği gazlı bezin ucuna geldi. İşi bitmişti ama kıpırdamadı. Ellerinin topukları kadının dizine dayalıydı, avuçları tenine değiyordu, parmak uçları gazlı bezin alt kenarını sıyırıyordu. "Daha iyi?"

Vücudu gevşek ve canlı hissediyordu. Ona cevap vermek istemiyordu. Eğer yaparsa, elleri ondan uzaklaşacaktı.

"Kerkenez?"

"Evet," dedi isteksizce. "Daha iyi."

Hareketsiz kaldı. Dışarıda, ağustosböcekleri tıklıyor ve vızıldıyordu. Bakışlarıyla karşılaştı, gözleri gölgedeydi. Parmakları iyileşmeyle hiçbir ilgisi olmayan bir desen çizdi ve kadının etini parlayan çizgilerle açıyor gibiydi.

Nefesi tutuldu. Bunu duydu ve topuklarının üzerinde sallandı, ayağa kalktı ve daha bir şey söyleyemeden hızlı bir hareketle çadırın diğer tarafına geçti. Ve sonra gerçekten söylenecek bir şey yoktu.

Arin yatağının yanına oturdu. "İzci karakolunda ne oldu?"

Kestrel, kasenin dibinde kalan suya ellerini batırdı. Sağ elindeki kanlı kireci ovuşturarak ona konsantre oldu. O ışıltılı duygu geri çekildi (rahatsız, dedi. Sorunlu. Şimdi, tüm zamanların. Senin derdin ne ki, kullanılmamasını isteyen bir arkadaşa saygı gösteremiyor musun? Her şeyin bir umutla parlayıp, yanması. belki onu dikkate alır, içine gömülür ve teselli eder. Olmayacak, onun için değil. Belki senin için bile değil). Elini temiz yıkadı.

Kestrel, Arin'e dün gece kamptan ayrıldığı andan, memurun yüzüne bir taş sapladığı ana kadar her şeyi anlattı. "Onu ben öldürdüm," dedi ve başka bir şey söylerdi ama yine de bocaladı.

Arın kaşlarını çattı. "Kendini suçlu hissediyorsun."

“ Zırh giymiyordu.”

Arin sabırsızca elini salladı. "Onun hatası."

"Beni önemsiyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

“Yani izci Alis. Onun için endişeleniyordu.”

iyi bir insan olduğu için öldürdüğün için üzgün olduğunu mu söylüyorsun ?"

"Onun bir insan olduğunu ve öldüğünü söylüyorum ve ben yaptım."

"Yaptığınıza memnun oldum."

"Değilim." Şimdi o da sinirliydi.

"Arin'in sesi sertleşti" "Onun sana yapacaklarının farkında mısın?"

"Beni öldürmeye çalışsaydı, başarabilirdi. O istemedi. Yapabilmemin tek nedeni bu-”

"Seni öldürmek istemedi çünkü seni *yakalamak istedi* ."

"Biliyorum. Bunu bilsem de yine de üzülebilirim.”

"Benden duygularını paylaşmamı isteme."

"Ben değilim *.* "

"Seni götürseydi. . ” Arin durdu, sonra, "Onlar katil," dedi. Köleler. Hırsızlar. Üzgün değilim. Asla pişman olmayacağım."

"Yani bir öldürmeyi hiç sorgulamadın."

Gözleri parladı, sonra perili görünüyordu. "Yapmayacağım *.* "

Kestrel yüzünü aradı, yaşadıkları zorlukların farklı olduğunu hatırlatarak öfkesi söndü ve Arin'in kendi hasarı derinlere indi. İstese de istemese de, ham yerleri araştırıyordu. "Seni üzdüm."

"Evet, sinirliyim. Sana zarar verebilecek birine karşı kendini savunduğun için kendini suçlu hissettiğini duymak üzücü ."

“Bundan daha fazlası var.”

Ellerine baktı, onun kanıyla lekelenmişti. "Fikrini değiştirebilirsin. Yaparsan sorun yok. Bu savaşın bir parçası olmak zorunda değilsin.”

"Evet ediyorum. Fikrim değişmedi."

O ya da sen, dedi yumuşak bir sesle. "Seçim yapmak zorundaydın."

Bakışları altındaki ıslak çimene, sarılı bandaja takıldı. Geçmişini düşündü. Tüm hayatı. "Daha iyi seçenekler istiyorum."

"O zaman onlara sahip bir dünya yapmalıyız."

Roshar, prensin çadırının dışında dururlarken onun yırtık, tek bacaklı pantolonunu ve yanında Arin'i gördüğünde, gözleri neşeyle parladı ve Kestrel, prensin Arin'in kıyafetlerini yırtma zamanının geldiğini söyleyeceğinden oldukça emindi. O zaman Roshar, Arin'in tam bir sonuca varamaması hakkında çekingen bir şekilde yorum yapabilir (*Sadece* bir pantolon *bacağı mı* ? Belki de pantolonunun kısmi ölümü nedeniyle Kestrel'e taziyede bulunurdu. Bilerek yaralanıp yaralanmadığını soracaktı.

Kestrel kızardı. "İzci istasyonunda işler plana göre gitmedi," dedi, konuşmayı olması gereken yere yönlendirmek için bariz olanı belirterek. Değil, kesinlikle hayır, Arin'in çadırında olup bitenlerle ilgili değil.

" Yaralandı," dedi Arin - öyle görünmese de, o da aşikar olanı söylemek zorunda hissettiğine göre telaşlanmış olmalıydı.

"Pek az," dedi Roshar. "Sadece bir çizik, yoksa ayakta olmazdı."

Ona bir koltuk önerebilirsin, dedi Arin.

"Ah, ama çadırımda sadece iki sandalye var küçük Herrani ve biz üç kişiyiz. Sanırım her zaman kucağına oturabilir."

Arin ona derin bir kızgınlıkla baktı ve çadırın içine itti.

"Ama çok daha kötü bir şey söyleyebilirdim," diye itiraz etti Roshar.

"Hiçbir şey söyleme," dedi Kestrel ona.

"Bu benim için çok farklı olurdu."

Onu görmezden geldi. Üçü şehzadenin çadırına girdiğinde (Arin ayağa kalkmayı seçti), olanları ayrıntılı bir şekilde anlattı. "Mektubu generale yazdım," diye bitirdi, "ve şahini fırlattı."

“Valorian izci koşucuları kaç set kod kullanır?” diye sordu Roshar.

Kestrel başparmağını sandalyesinin tik ağacından yapılmış koluna sapladı. "Birçok. tam olarak emin değilim. Babamın bana öğrettiklerinin hepsini hatırlamayabilirim ya da sadece bazılarını öğretmeyi seçebilirdi. O zamandan beri yenileri oluşturulabilir ve kullanıma sunulabilirdi."

"Yani yazdığınız mektubun doğru kod olma ve generalin görmeyi beklediği mektup olma ihtimali zayıf."

"Evet."

"Hangi kodu kullanacağınızı nasıl seçtiniz?" Arın sordu.

" Subayın çadırında sayaçlar vardı ki bu, ordunun erzaklarının muhasebesinden sorumlu olmadığı sürece alışılmadık bir durumdu ve bu, erzakların tutulduğu ana kampta yapılacaktı. Sayısal bir kod hatırladım. İçinde yazmasına yardımcı olması için sayaçları kullanıyor olabilirdi."

"Ya da" dedi Roshar, "baban notu okuyacak, bir kod beklediğinde başka bir kod görecek ve bir cesedin olduğu karakola birini gönderecek."

"Öyleyse," dedi Arin, "o zaman eskisinden daha kötü durumda değiliz."

"Ah evet, *biz* . General mektubun bir hile olduğunu anlayacak ve bizim istediğimizin tersini yapacak. Ana yolu görmezden gelecek. Silahlarımızın şüpheli olacağı ve yükseklik avantajımızın olmayacağı ormanlardaki yolları geri alacak. Bunu biliyor."

Arin, Kestrel'e huzursuzca bakarak ağzını kapadı. Evet. Bunu kendisi gibi o *da* biliyordu. Hatasını daha küçük gösterme çabası yüzünden daha da kötü hissetti. Gerçek boyutunu biliyordu.

Roshar gıcırdayan sandalyesinde arkasına yaslandı. Cila gibi siyah gözleri Arin'den Kestrel'e kaydı, çevrelerindeki yeşil çizgiler tazeydi. "Bana tüm bunlardan daha neşeli bir şey söyleyebilir misin?"

"Mektubumda, bir kuşatma sırasında vebalı cisimleri savunma amaçlı bir saldırı olarak kullanma planından bahsetmiyordu. Mesafeyi korumak için bunu memura söylemek zorunda kaldım. Ama öldükten sonra bu yalana gerek yoktu. Şimdi malikane daha kolay ve daha çekici bir hedef gibi görünebilir."

" *Eğer* baban yemi yerse."

Elinden geleni yaptı, dedi Arin.

kesikteki merhemin uyuşturma özelliği yıpranıyordu . Sargıyı ovuşturdu, sargıyı inceledi ve Arin'in onu savunduğunu duyunca daha da kötüleşen başarısızlık duygusunu yutmaya çalıştı.

"Biliyorum," dedi Roshar, "ama gücümüz olduğu gibi yeterince küçük. Aynı anda iki yerde olamayız. Errilith'e devam edecek. Savunma savaşı vermek istemiyorum. Bunu göze alamayız. Eğer burada bir çatışma olursa, tepelerin yüksekliğine sahip oluruz, ama onlar da havalanıp bizi kuşatacak sayılara

sahipler. Onlara yolda saldırma planında hoşuma giden şey, *onları* içeri sokma, hareket edememeleri için sıkıştırma fırsatıydı."

"O zaman ona güven."

Kestrel, Arin'e baktı.

Roshar, "Bu şifreli mektubu göndermek umutsuz bir kumardı" dedi.

" *Onun* çaresiz kumarıydı," dedi. "Bu yüzden işe yarayacağını düşünüyorum."

Şafakta kampı kıracaklardı. Kestrel, Arin'in ikmal vagonlarının arasında belirmesini izledi. Nehre gitti, üzerindeki kanı ve teri yıkadı, sonra izcinin eski püskü pantolonunu güneye giderken giydiği pantolonla değiştirdi. Çok düşünmedi. Yaprakların rüzgarda bükülmesini ve solgun karınlarını göstermesini izledi. Akan su vardı. Ağustosböceklerinin metalik törpüsü.

Kampın merkezine doğru yürüdü.

Arin ıslak bir öğütücü kurmuştu ve görünüşe göre bir vagonda saklanan yedek kolların içinden geçerek her bir bıçağı kontrol ediyordu. Bir kılıca kaşlarını çattı ve öğütücüye bir açıyla tutarak taşını harekete geçirdi. Ses sertti.

Sonra bakışları yukarı kaydı. Onu gördü ve öğütücü durdu.

Yaklaştı. "Bu kampta Dacran demircileri var. Bunu başkaları da yapabilir."

"Yeterince iyi değil." Parlatmak için bıçağın üzerine yağ sürdü. Parmakları parladı. "Yapmayı seviyorum." Arin yağlı elini uzattı. "İzin verirseniz?"

Bir an ne istediğini anlayamadı, sonra onun kendisi için yaptığı hançeri çekip ona verdi.

Arin baktı - şaşırdı, memnun oldu. "Kendine iyi bak."

Geri aldı. "Elbette yaparım." Sesi kaba ve yanlıştı.

Ona baktı. Dostça, "Evet, tabii ki. Bunun için bir söz var mı? "Bir Valoryalı her zaman kılıcını parlatır." Bunun gibi bir şey."

"Ben hallederim," dedi birdenbire hem sefil hem de öfkeli bir şekilde, "çünkü bunu benim için yaptın." Onun sürprizinden hoşlanmamıştı. Buna sebep olduğu için, duygularının örülmüş karmaşası için, Arin'in kendisini Roshar'a karşı savunduğunu duyunca küçüldüğü için, sadece başarısızlık duygusunun gücü yüzünden değil, aynı zamanda istediği için de kendinden nefret ediyordu. Arin'e güvenmek istedi ve şimdi güvendi, tereddüt etmeden, yine de ondan kendisini sevmesini istedi ve o hiçbir şey teklif etmedi. Çekiciliğin katı kesinliği ile daha fazlasının endişesi arasında gidip geldi.

Seni seviyorum, demişti babasına. Bir rica, bir özür ve ayrıca basitçe kendisi: on sekiz yıllık aşk. Gerçekten hiçbir şey miydi? Çok değersiz mi?

Evet, olmuştu. Bunu babası onu tutan ellerini kaldırıp onu ittiğinde görmüştü. Hapishane hücresinin toprak zemininde görmüştü. Bunu, sırtından yırtılarak açılan kirli elbisesinin sesinden duydum.

Şimdiye kadar babasına doğru kanat çırpmış olması gereken şahini düşündü. Ağaçların etrafında döndüğünü, düştüğünü hayal etti. Pençeler kalkık yumruğunun etrafına kapanıyor. Babası şifreli mesajı açıyor. Onun için kurduğu tuzak.

İçine gir, dedi.

Strateji için bir zihnin var, demişti bir keresinde.

Gel gör o zaman.

Bak sana ne yapabilirim. Bana ne yaptığına bak.

"Kerkenez." Arin'in sesi tereddütlüydü. Nasıl görünmesi gerektiğini anladı. Hançerin kabzasını sıkan el, yüzünde bir fırtına. Konuşmaya başlayınca sözünü kesti. "O merhemden daha var mı?"

"Ey." Kıyafetlerinin üzerine giydiği deri önlüğün altını karıştırdı ve cebinden küçük tencereyi çıkardı. "Sana daha önce vermeliydim. BENCE . . . dikkati dağılmıştı. Unuttum."

Aldı ve gitti.

Genellikle çadırından hoşlanırdı. Özeldi, bu da hapishaneden önce her zaman izlendiğini hissettiğini hatırlattı. Başkentte, kesinlikle. Koloni olduğu zamanlardaki Herran'da bile . Gizlilik bir rahatlama oldu. Kaba tuval çemberi onu bir koza haline getirdi. Güneşin geçişi ile parladı veya kararardı.

Ancak şimdi kampın seslerini (insanlar iki farklı dilde konuşuyorlar; atlar, kuşlar ve böcekler ve öğütücünün sesi) duyduğunda, *Arin'in* çadırını kurduğu ilk günkü gibi hissetti: yalnız.

Kestrel pantolonunu çıkardı ve bandajı açtı. Nehirden nemli ve ağırdı.

Kesik kanamıyordu. O kadar acımadı. Yine de kesiğin üzerine merhem sürdü. Uyuştuğunda, hapishanenin gece ilacı aklına geldi. Göğsü yavaş bir sancıyla zonkluyordu. İçeceğin tadını ve ona ne yaptığını özlemişti.

Arin'in dokunduğu uyluğuna kremi sürdü. Cilt uyuştu.

Kestrel tekrar kendini sardı ve çadırını kıracağı, kampı kıracağı ve babasına saldırmak için güneye gideceği sabahı hayal etmeye çalıştı.

27. Bölüm

Güçlerini bir kez daha böldüler. Kuşatmaya hazır görünmesi için Errilith'in malikanesine bir birlik gönderildi. Kestrel'in babası şifreli nota güvenseydi, malikane hakkında bilgi toplamak için önden izciler koşardı.

Roshar, tedarik vagonlarının çoğunu oraya gönderdi. Tüm topları da: bir risk.

“Hızlı ve hafif.” Sanki bu, ana topçularını geride bırakmak için tehlikeli bir gereklilik değil de eğlenceli bir seçimmiş gibi konuştu. Ancak gizlilik gerekliydi (küçük bir ordunun gizli olabileceği kadar). Hız da önemliydi ve arazi herhangi bir şeyi taşımak için kötüydü. Ormanın içinden güneye ve ana yola bakan tepelere doğru ilerlemeleri gerekecekti.

"Ağaçlar için endişeleniyorum," dedi Kestrel, güneye hareketlerinin ilk gününün sonunda Roshar'a. Irrielle kuşları, mor gökyüzüne karşı siyah bir parmak izine dönüşerek tepede avlandılar. Kestrel çimenlere bir oyun kartı fırlattı. Yakındaki ateşin üzerinde şişte bir tavşan kızarıyordu, derisi çatlamış kahverengiydi. Arin eti ayırarak içine bir bıçak soktu. Çok pembe. Ateşe reçineli sirrin ağacından çubuklar ekledi. Anında yakalandılar, yanan mavi.

"Endişe, nasıl?" Roshar kartlarına baktı ve inledi.

Ama maçlarını katılmadan izleyen Arin, Kestrel'in ne düşündüğünü zaten tahmin etmişti. "Koruma için ağaçlara ihtiyacımız var," dedi, "ama silahları kullanmayı zorlaştıracaklar. Aşağıdaki yolda hedefleri vurma konusunda fazla umudumuz olmayacak.”

"Onları kessen iyi olur." Roshar sırasını aldı. "Eğer alçakta kalırsak, ahşabın çalıları bizi perdelemek için yeterli olabilir."

Kestrel dişlerini şaklattı; doğulu, rahatsız edici bir ses.

"Bunu benden öğrendin," dedi prens memnun bir şekilde. "Şimdi doğruyu söyle. Kartları işaretledin mi?”

Soğukkanlılıkla, “Asla aldatmam” dedi.

Arin, "Ağaçları kesemeyiz," dedi.

"Konsantre ol," dedi Kestrel, yere attığı kartı süpürerek prense.

“Açık olmak gerekirse, kazanmana *izin veriyorum.* Her zaman kazanmana izin verdim . ”

“Açıkçası onları kesemeyiz” dedi. "Babam aniden kesilen ağaçları fark edecek. Ona orada olduğumuzu söyleyen bir tabela da çizebiliriz.”

"Veya . . ” dedi Arın.

Ona baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Ne kadar ipimiz var?"

"İki yüz on iki uzunluk."

Roshar, "Malzemelerimizin üzerinden mi geçiyorsun?" dedi.

"Evet," dedi.

“ Birimleri ezbere bilir misin?”

"Evet."

"Atlar için kaç çuval tahıl?"

"Altmış iki. Kartını oyna. Sen de olabilirsin. Ne olursa olsun kaybedeceksin."

Arin, "Onun dikkatini dağıtma girişimleri genellikle işe yaramaz," dedi.

"O zaman kazananı sen oyna," dedi Roshar, "böylece tekniğini gözlemleyebilirim."

Arin tavşanı tekrar kontrol etti, ateşten çıkardı. "Numara."

Kestrel'in göğsünde sürpriz bir hayal kırıklığı seğirdi, böcek gibi.

Roshar, "Neden olmasın?" dedi.

Arin, eti kemikten bir teneke tabakta dilimledi.

Arin'in cevabını duymak istediğinden tam olarak emin olamayan Kestrel, "Neden ip istiyorsun?" dedi.

"Arin bizi şaşırtsın," dedi Roshar. "İşleri böyle yapıyoruz. Harika bir şey buluyor ve övgüyü ben alıyorum.”

"Söyle bana," dedi Kestrel.

Arin tabağı bıraktı. "Seninle oynamayacağım çünkü kazandığımda bile kaybederim. Aramızda hiçbir zaman sadece bir oyun olmadı.”

Çimlerin üzerine yan yatmış, dirseği çarpık, yanağını avucuna yaslamış olan Roshar, kaşlarını Kestrel'e kaldırdı.

İpi kastetmiştim, diye mırıldandı.

Roshar'ın bakışları onunla Arin arasında kaydı. "Evet, ip. Sonuçta bunu neden konuşmuyoruz, değil mi?”

Pozisyondaydılar . Kestrel, yola bakan bir tepeyi çevreleyen ince bir ağaç tabakasının arkasında topçularla birlikte bekledi. Bir esinti yaprakları savurdu. Ağaçlar gıcırdıyordu. Çoğu Herrani olan topçular, Arin'in projesine endişeyle baktılar.

Tedarik vagonunun iki elli testerelerini kullanarak neredeyse tüm askerleri günün büyük bir bölümünü almıştı. Eksenler de. Ve tabii ki ip.

Arin her ağaç gövdesini bağlamış ve ipi orman zemininin derinliklerine kazımıştı. Her ağaç benzersizdi, yüksekliği, genişliği ve eğimi farklı açılara yerleştirilmiş farklı bir halat ağı gerektiriyordu. Ağaçlar yerine bağlandıktan sonra, askerler onları tamamen olmasa da tabanlarında gördüler.

"Valoryalılar geldiğinde," demişti Arin, "ipleri kes."

"Beni öldürmek istiyorsun," demişti Roshar. " *Utanç verici bir şekilde* . Bir prens savaşta sonunu bulur. Düşen bir ağaç tarafından ezilmez. Bahse girerim o şeyleri yanlış bağlamışsındır."

Arin'in ağzının kenarına bir gülümseme yerleşti. Hava talaşla kumluydu. "Her şeyden sonra," dedi Kestrel'e, "bir *ağacın sana zarar vermesine izin vermem* ."

"Ben," dedi Roshar anlamlı bir şekilde. " *Beni* kastediyorsun ."

Ama Arin çoktan gitmişti. Kısa bir süre sonra, Roshar ters yönde ayrıldı.

Plan bir pusuydu.

"Genel hangi düzeni kullanırdı," diye sormuştu Roshar, "bu genişlikteki bir yol boyunca yürüyüş yapmak için?"

Kestrel durmuştu, parmakları yıpranmış haritada.

Kesin olarak bilemez, dedi Arin.

"Ben onun yerinde olsam şunu yapardım" dedi. “Süvarilerimin çoğunu, subayları tutacağım ön saflarda olurdum. Ortada tuttuğum tedarik vagonlarının arkasında yeni askerler olacaktı. Piyade arkada, her ihtimale karşı birkaç güvenilir subay var. Daha düşük rütbelerde arka planda olmaktan şikayet etmeyecek subayları seçerdim. Tecrübeli olacaklardı. İyi olurlardı. Ama az olurdu. Alayı çevreleyen okçular ve tatar yayları, tepeleri hedef almaya hazır. Bir çatışma riski olduğunu anlayacaktır. Errilith'te bir kuşatmaya hazırlanıyor olsaydık, kuzeydeki ilerlemelerini rahatsız etmek için küçük gruplar göndermek *mantıklı* olurdu . Malzemelerin hedef alınmasını beklerdi. Vagonları yok edersek, bacaklarını onun altından keseriz. Bu, bir saldırının tam bir sürpriz olacağı anlamına gelmez. Bize en iyi avantajları sağlayan şey, saldırımızın *gücü ve* onun baş edemediği bir silahı kullanma yeteneğimizdir.”

"Yani ona beklediğini veriyoruz," dedi Arin. "Bizim küçük bir bölüğümüz ön cephelere saldırabilir, generalin dikkatini çekebilir, bu sırada daha büyük birliğimiz artçıyı kovalamaya hazırlanır. General savunmasını öne çekmeli. Hatta onları merkezden ayırabiliriz. Subayları metal zırh giyerler. Toplardan gelen voleler orta ve arkada daha etkili olacak. Topçular, vagonların etrafına mümkün olduğu kadar çok asker düşürmeli - ve tanrılar bize yardım etsin, toplar."

"Valoryalıların ön saflarına saldıran küçük bir şirket," diye düşündü Roshar. "Ne güzel intihar. Senin için mükemmel, Arin."

" Ama," dedi Kestrel.

İkisi de ona baktı ve Arin'in çenesinden Roshar'ın yalnızca Arin'in zaten yapmayı planladığı şeyi söylediğini anlayabiliyordu. Arin'in gözleri bulutluydu. Omurgasından aşağı bir ürperti gönderen uzak, zor bir bakışları vardı. Arin'in tanrısının gerçek olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Şu anda Arin'in içinde ona fısıldıyor olsaydı.

"Bu kuvveti sen yönetiyorsun," dedi Kestrel Roshar'a. "Sen olmalısın. Arin artçılara saldırabilir."

Roshar sırıtarak, "Hayır, bu hoş görev benim. Sen, küçük hayalet, silahlarla kal."

Kestrel'in parmakları gerildi. "Beni en güvenli konuma yerleştiriyorsun."

"Seni babanın göremeyeceği bir yere yerleştiriyorum."

Generalin onu gördüğünü düşündü. Onu göremediğini düşündü. Her iki düşünce de felç ediciydi.

Roshar, "O silahlardan birinden çok da farklı değilsin," dedi. "Gizli bir silah. General, çalışma kampından kaçtığınızı bilmeli, nereye gittiğinizi tahmin etmeli - tundradan sağ çıktıysanız. Ama senin bu orduyla *burada* olduğunu mu düşünecek ? Eninde sonunda yapabilir. Sizi görse de görmese de bu ilişkilerde elinizi tanıyabilir. Ama ben -ve eminim Arin de sizin varlığınıza dair bir onayı olmamasını- tercih ederdi . "

Protesto etmeye başladı.

"Bana yemin ettin," dedi Roshar neşeyle. "Bir Valoryalı sözünü yerine getirir."

Son sözlerinin onu öfkeden sarardığını görünce sırıttı ve gitti.

"Silahlarla da beni istiyorsun," dedi Kestrel Arin'e.

" Roshar yanılmıyor."

"Kendi çıkarlarına göre seçim yapıyor."

Kaşları çatıldı. "Sizi silahlarla konumlandırmak ona kişisel olarak pek bir şey kazandırmaz."

" Generalin ileri saflarına karşı konumunuz ne olacak? "

"Bazen Roshar, kimse ondan daha iyisini beklemesin diye bencil prensi oynuyor. Kim olduğu değil. İyi seçiyor. Benim için, kendim için seçeceğim şeyi o seçti. Ön safları istiyorum."

Kestrel, emrine verilmiş nişancılarla ağaçların arasında beklerken Arin'in sözlerini şimdi hatırladı. Babasının zihnine girmeye çalışmanın, generalin zihniyle kendisininkinin üzücü bir şekilde benzer olduğunu bilmek için onu

sarstığını ona nasıl açıklamak istediğini hatırladı. Korkusunu beyaz bir kutuya koyup Arin'e vermek istemişti.

Sen de ona söylerdin. *senin için korkuyorum. Seni kaybedersem kendim için korkuyorum.*

Savaş korkunun yeri değildir, dedi babasının sesinin hatırası.

Kendine iyi bak, demişti Arin'e.

Gülümsemişti.

Ve şimdi aşağıdaydı, gözden uzaktı, boş yolun kıvrımının ötesindeydi.

Güneş yağdı. Topçular silahlarını doldurmuştu. Kestrel hançeri hazır halde yolu izledi.

ağustosböcekleri Kuş kanatlarının uçuşu.

Belki babası şifreli mektubun yanlış olduğunu anlamıştı.

Belki de yemi yemezdi.

Bir rüzgar nefesi. Ter Kestrel'in sırtından aşağı inerken saatler geçti.

Aynı pozisyonda durmaktan uzuvları ağrımıştı. Kendisinin ve nişancıların üzerinde tuhaf bir enerjinin kaydığını hissetti, en küçük seste gerilen, sonra sıcakta, bekleyişte gevşeyen elastik bir gerilim.

Hayal et, bekle, ürk, bekle, hayal et.

Topçular, onun gibi, eğrelti otları ve fidanlar arasında çömeldi. Silahlar aşağı açılı. Küçük doğu arbaletleri hazırdı. Bir sirrin ağacı portakal özsuyu damlatıyordu, cılız dalları alçak ve yapışkandı.

Kestrel yolu izledi.

Bir kuşun gagasının havlamaya karşı hızlı *tok tok hareketi .* Yaprak fırçası. Sonra—hafifçe, daha güçlü. . . asfalt yolda binlerce çizmenin ritmi.

28. Bölüm

Arin, yiğitlerin kendisine doğru yürüdüğünü duydu. Bu ses göğsünü beklentiyle sertleştirdi.

Valoryalılar yaklaştı. Hâlâ yoldaki kıvrımın arkasına gizlenmiş olan Arin, erkek ve kadın, Herrani ve Dacran'dan oluşan elliden fazla olmayan askerlerinin gözlerini yakalamak için döndü. Hepsi yaya olarak, gizlenmek ve Valorian cephe hatlarına karşı daha savunmasız görünmek için. Bazı Herrani askerleri, Dacran savaşçıları gibi gözlerini turuncu ve kırmızıya boyamıştı.

Valorian ordusunun sesi sağır edici oldu. Botlar, toynaklar ve vagon tekerlekleri. Ağır zırh. Metal üzerine metal.

Bakışları askerlerine, onlarınki de ona. Arin elini kaldırdı: *bekle* .

Yola bakmak için bir ağacın etrafından dolandı.

Valorian süvarileri. Muazzam savaş atları. Memurlar siyah ve altın renginde.

Kapat.

Ve özellikle bir Valoryalı, onlara liderlik ediyor, on bir yıl öncekinden farklı görünmüyordu. Büyük ve zırhlı, amblemi göğsüne boyanmıştı. Göğsünde dokuma bir kel, omzunda düğümlenmiş. Yüzünü göstermek için yapılmış basit miğfer. O yüz.

İyi, biraz mesafeli olmak, generalin açık kahverengi gözlerini tam görememek - kızınınkine çok benziyor.

Bu adamın atını Arin'e yaklaştırması daha iyi. Neredeyse ulaşabileceği mesafede.

Onu istiyor musun? Arin'in tanrısı fısıldadı.

Onu ellerinin arasında ezmek ister misin?

Arin tekrar şirketine baktı. "Hazır," diye fısıldadı, sonra tekrar Dacran'da fısıldadı. Kılıcı çekildi. Kanı sıcaktı.

Tatlı çocuk.

Benimki.

Gitmek.

Kestrel çatışmayı yukarıdan gördü. Bir dürbünle Valorian savaş atlarının arkasını izledi. Generalin değil. Hareketsizleşti: metal bir heykel. Yüzü uzaktaydı, hatları bulanıktı. Midesi kasıldı.

Ve Arin?

Ağaçlar görüşünü engelliyordu. Onu bulamadı. Atların omuzlarının altında hiçbir şey göremiyordu.

Süvariye karşı piyade.

Kestrel, seni aptal.

Arin'in tanrısına inanmış olması gerektiğini anladı. İncelenmemiş bir kısmı, ölüm tanrısının korumasına kararlılıkla güvenmelidir. Sadece bu, Arin'i neden hayatta kalma umuduyla Valorian öncülerine -ve babasına- karşı karşıya getirdiğini açıklayabilirdi.

Korku boğazına kadar indi.

İlk çarpışmada, Arin generali gözden kaybetti. Bir subayın atı, kıvrık ön toynaklardan kaçan Arin'i neredeyse eziyordu. Valorian'ın kılıcından bir darbe aldı; kenarı zararsız bir şekilde Arin'in sertleştirilmiş deri zırhının omzuna saplandı. Adam onu serbest bırakırken, Arin dizginleri adamın elinden kaptı ve atın kafasını aşağı doğru sürükledi ve çığlığını duydu. Valorian koltuğunu korumak için mücadele etti. Arin kılıcının ucunu adamın kalçasının yukarısına, metal zırhın alçak kenarının hemen altına gömdü. Arin itti.

İnsanlık dışı bir ses. Kan, bıçaktan aşağı kanalize edildi. Arin'in eli sıcak ve ıslaktı.

Valorian eyerinden kaymaya başladı. Ayağı üzengiye takıldı. Bacak zırhının kalın kısmı atın böğrünü tırmıkladı ve hayvan yeniden şaha kalktı, neredeyse Arin'in kolunu omzundan çıkaracaktı. Dizginleri serbest bıraktı. Valorian yere yığıldı. At daldı, çılgına döndü, askeri arkasından sürükledi.

Arin düşünemiyordu. Düşman okçularının, muhtemelen Valorian öncü birliklerini vurmaktan korktuğu için kendi bölüğüne ateş etmediğini belli belirsiz biliyordu. Kendi askerlerinin etrafına düştüğünü biliyordu. Valoryalılar, saldırıyı karşılamak için ilerlemek yerine, yerlerini korudular ve metal ve atlardan oluşan bir duvar olarak daha da sıkılaştılar.

O aygırlar. Onların muhteşem kasları. Yüksek ve devasa.

Arin önce Dacran, sonra kendi dilinde bağırdı: *Benimle.*

Hançerini çekti. Her iki elinde birer bıçak, iki Valorian savaş atının arasındaki dar boşluğa daldı ve boyunlarını kesti.

Kestrel dürbünü sıktı. Valorian subayları ilerlemediler, orta saflardan ayrılmadılar, ikmal vagonlarını açığa çıkarmadılar.

Bir savaş atı tökezledi. Sonra bir başkası.

Babası kılıcını indirdi. Kırmızı yükseldi. diye bağırdığını gördü.

"İpleri kesin," dedi Kestrel topçularına. *"Şimdi."*

Arin ağlamak istedi. Doğulu bir kadının Valorian savunmasını geçerek bir savaş atını dizginleyip generale ulaştığını gördü. Arin *Hayır demek istedi, benim* demek istedi .

General, sabit atının üzerinde savruldu. Kadının kafasını boynundan kesti. Kan fışkırdı.

"Formasyonu tutun!" adam bağırdı.

Generalin geri kalan komutları, atlı bir Valorian'ın kılıcının aşağı inmesini engellerken Arin'in kulaklarında yankılandı. *Arka koruma, yakın saflar.*

Arin'in kılıç kolu ağrıyordu.

Okçular, tepelerde gözler . Toplar, hazır.

Sol elindeki hançeri düşürdü, serbest parmaklarını Valorian'ın uyluğun üst kısmındaki bacak zırhına geçirdi ve çekti.

Taraftarlar, savunun.

Valorian atından devrildi.

Düşen adamın boğazına kılıç. Gıcırtılı bir ağlama.

General aptal değildi. Bunun küçük bir çarpışma olmadığını tahmin etmişti. Öncülüğünü geride tuttu ve daha büyük bir saldırıya karşı savunma saflarını sıkılaştırmak için Arin'in bölüğünün gelmesine izin verdi.

Bir at yerinden oynadı. Arin ile general arasında bir yol açıldı.

Ah, evet, diye mırıldandı Arin'in tanrısı.

Sonra, savaşın sesleri arasında sert, yuvarlanan bir çarpışma kükredi. Arin, bir çatlak havayı kırana kadar neredeyse bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Ağaçlar homurdandı, öne eğildi ve gümbürdüyordu. Çoğu düştükleri yerde yatıyordu, ancak birkaçı tepeden aşağıya, yola doğru kaydı. Hız topladılar, kayalara veya diğer ağaçların gövdelerine çarptılar. Bazıları mızrakla aşağı indi: Önce yapraklı tepeler, hiçbir şey tarafından durdurulmadı ya da bir engel tarafından çapraz bir yuvarlanmayla onları tepeden döndürerek Valorian ordusunun sol kanadına fırlattı. Ağaçlar erkekleri ve kadınları ezdi, orta sıralarda bir şerit kesti.

Gürültü tepelerde yankılandı. Her gümbürtü ve çığlık havayı ikiye böldü. Yankılar öldükçe Kestrel'e daha kötü geldi. Sessizliği duymak istemiyordu.

Topçulara "Bir yaylım ateşi hazırla" dedi. “Orta sıraları hedefleyin. Hedef okçular. Yan kanatları bırakın. Herhangi birini bir topun yanına bırakın. Tedarik vagonlarının etrafına bir delik açın.”

Topçuların yüzleri korkmuş değildi. Konumları çoğunlukla güvenliydi, Valorian oklarının menzilinin oldukça dışındaydı. Toplar bir sorun olabilir,

ancak aşağıdaki ordu hala topları yük atlarından çıkarmak ve vagonlardan mühimmat boşaltmak için uğraşıyordu. Kestrel bunu bozmak üzereydi.

"Maçlar," dedi.

Onlar vuruldu.

"Işık."

Kısa sigortalar yandı.

"Amaç."

Silah sesleri havayı deldi. Arin göremediği şeyi duydu: uzayda yelken açan metalin şarkısı. Her biri küçük bir taştan büyük olmayan demir toplar yağdı. Metale yumruk attılar. Taş üzerinde çaldı. Ete sürün.

Guttural çığlıklar. Arin, generalin yüzünün griye döndüğünü gördü. Arin ve general arasında at leşleri yatıyordu. Ayakta durmaya çalışan ve başarısız olan bir aygırın titreyen dalgası. Atın boynunun acınası kemer ve çıkıntısı. Ve Valoryalılar, iki sıra, ön safları tutmaya çalışıyor, şaşkın, korkmuş, gözleri olması gerektiği yerde değil.

Arin ileri atıldı.

Bir top ateşi daha.

Çok uzaklardan, Valorian ordusunun ötesinden yeni bir ses geldi. Toynaklar yolda hızla sallandı. Çığlık atan bir çarpışma oldu. Roshar'ın bölüğü artçıları vurmuş olmalı.

, Arin'e tutarsız bir şeyler bağırdı. Valorian formasyonu sallandı, çözülmeye hazır görünüyordu.

Sonra merkez saflardan bir top patladı. İkinci bir top.

Dünya, Arin'in duyduğu herhangi bir şeyi anlaması için çok gürültülü oldu, vücudunun yaptığından fazlasını anlaması için çok hızlı oldu ve tekrar yaptı.

Ağzında kan vardı. Elleri kaygandı. Kasları gevşek ve canlıydı.

Topçuların çok altında olmayan yamaca bir top mermisi çarptı. Kestrel, çarpmanın yeryüzündeki sarsıntısını hissetti. Botlarının tabanlarını titretiyordu. Sirrin ağaçlarının ince, yapışkan dalları titriyordu.

"Yine," dedi topçulara.

Ancak açılan ateşe, üç cephedeki saldırıya rağmen Valorian ordusu çökmedi ya da paniğe kapılmadı. Arka koruma Roshar'ın saldırısına karşılık verdi. Binlerce kişiden oluşan Valorian ordusu üçe ayrılmıştı: ön, orta ve arka sıralar. Ama Arin'in bölüğü, Kestrel'in gördüğüne göre, merkeze ulaşmak için öncünün içinden geçemedi. Arka muhafızın savunması umduğundan daha iyiydi. Roshar biraz ilerleme kaydetti.

Bölünmüş olsalar bile Valoryalılar saldırılarının üstesinden gelirdi. Kestrel'in düşmanını uzun vadede sakat bırakmanın tek yolu erzakları yok etmekti. Ancak silahlar, ölümcül olsalar da, hedeflerinde yeterince hassas değildi. Arin'in ya da Roshar'ın şirketinin tedarik vagonlarına ulaşması için bir yol açamadılar.

Endişe karnını tırmaladı. Roshar'ın, gerekirse geri çekilmek için sağduyulu olacağını düşündü. Arin'den pek emin değildi. Bu savaştan bir zafer elde edemezse, onu alt edene kadar öncüye karşı mücadele edeceğini düşündü.

Çözüm basit, diye fısıldadı babası içine. Kestrel bunun bir anı mı yoksa hayal gücü mü olduğunu bilmiyordu. *Eğer yapabilirsen* .

Sirrin ağaçlarına baktı. Onların özü sızdı.

Odasına düşen bir demir topun kütüğünün sesini duydu. Siyah tozun kuru dökümü. Topçular silahlarını yeniden doldururken, Kestrel saç örgüsünü deri miğferine titriyordu. Zırhının belirgin Valorian tarzı hakkında hiçbir şey yapamazdı. Babasının onu görmesini isteyip istemediğinden nasıl emin olmadığını hatırladı. İçinden bir ürperti geçti.

Hayır. Görülmedi. Hiçbir zaman. Her ne olduysa, tanınmak istemedi. Bir avuç orman toprağı aldı ve yüzüne sürdü.

Kestrel, yeniden doldurulan silahların küçük seslerinin durduğunu ve aşağıdaki savaşın donuk kükremesine yol açtığını fark etti. Topçular, onun gibi çömelmiş, ona baktılar.

O durdu. “Hanginiz gerçekten cesur?”

Valorian öncüsü taktik değiştirdi. Arin'in şirketini geriye iterek ileri doğru hareket ettiler.

Bir el Arin'in kolunu yakaladı ve onu hücum eden bir atın yolundan çekti. O döndü.

Hiç kimse.

Bedenler ve kan. Ve daha sonra . . . damarlarında ürkütücü bir enerji. Minik bir Valorian hançeri görüş alanına girmeden hemen önce bağırsağını sıkıştıran ve gardını yükselten keskin bir çınlama havada süzülerek boğazına doğru uçtu.

Topçular ateş ederken, Kestrel hançerini yerdeki kazıklara bağlı kalan ip parçalarına sapladı. Pürüzsüz, kuru huş çubukları için orman zeminini temizledi. Geniş yapraklara sarılmış elleriyle, sirrin ağacından özlü dallar kırdı. Derisinin yanıcı özsuyla temas etmemesine dikkat ederek dalları bir araya topladı ve onları bir huş ağacı çubuğuna ve ipin bir ucuna tuttu. Serbest

eliyle ipi dalların ve huş ağacının etrafına sardı. Sonra derme çatma meşaleyi damlayan sirrin ağacının altına tuttu, özsu damlalarının ipi kaplamasına ve onu dallara yapıştırmasına izin verdi.

"Aynen öyle," dedi kendisine katılmayı kabul eden dört askere. Her birinin bir meşalesi olduğu ve topçulardan bir kutu kibrit aldığı zaman, Kestrel, "Zorunda kalmadıkça sopayı dik tutmayın. Sap çalışacak. Cildinize bulaşırsa, siz de yanabilirsiniz." Topçulara iki yaylım ateşi daha atmalarını ve sonra durmalarını söyledi.

O ve dört asker tepeden aşağı koşmaya başladılar.

Arin küçük hançerden kurtuldu. Bir iğne. O silahı biliyordu. İğneler altı küçük bıçaktan oluşuyordu.

Sıradakini kolundan yakaladı, hançeri suratından uzaklaştırmak için havaya fırlattı. Zırhının büküldüğü ön kolunun alt tarafını ısırdı.

Sonra ya saldırganı uzaktan hedef almakta sabırsızlandı ya da oyuna yeni bir rakip girdi. Arin'in kolunda acı alevlenirken birinin kılıcı onunkine çarptı ve silahını yere düşürdü.

Kestrel, ormanda devrilen ağaçların açtığı izleri takip etti. Dört asker de onu takip ederek dik yokuştan aşağı kaydı. Bir yaylım ateşi havayı paramparça etti. Bir Valorian topu patladı. Top mermisi ağaçlara çarptı. Çatladılar. Kırık dallar havaya fırladı.

Uçan bir tahta parçası neredeyse Kestrel'e çarpıyordu. Şaşırdı, dengesini kaybetti ve tökezledi, meşalesinden göğüs zırhına saplandı. Ama *koş diye bağırdı* . Neredeyse yola gelmişlerdi.

İkinci vole aşağı yağdı. Kestrel, yol ile aynı hizada olan ağaçların kenarında dört askeri durdurdu. Yaprakların arasından baktığında, topların bu kanatta yeterince asker öldürdüğünü ve Valorian savunmasındaki boşlukların geniş olduğunu gördü. Kara barutu tutması gereken arabayı gördü. Kollarında bir top mermisi taşıyan bir Valorian dışarı çıktı. "O vagon değil," dedi dördüne. "Yanındakini alacağım. Geri kalanınız, her biriniz farklı bir vagon seçin. Hazır?"

Kibrit kutusunu açarken Kestrel'in parmakları titriyordu.

Bir komutan asla korku göstermez, dedi babası.

Eli sabitlendi. Bir kibrit yaktı.

Meşalelerini ateşe verdiler.

Arin, Valorian kılıcının darbesinden kurtuldu. İğneyi kolundan çekti, acının fışkırdığını hissetti. Arin kısaca saldırganına baktı. İnce, hızlı bir form.

Valorian tekrar saldırdı.

Sadece fırlat ve koş, dedi Kestrel kendi kendine. *At ve koş* .

Ağaçlardan fırladı. Botları taş kaldırıma çarptı.

Bir tatar yayı kavgası başının üzerinde yükseldi. Bir diğeri, yanında koşan bir Herrani askerine çarptı. Sarsıldı ve düştü.

Dördünden biri, bir Dacran kadını, meşalesini yerden kaptı ve en yakın vagona fırlattı. Tuval örtüsü alev aldı.

Kestrel koşmaya devam etti. Kadının ikinci meşaleyle ne yaptığını göremedi, ama bir acı uluması, çığlık atan bir doğu laneti duydu. Kestrel tek kelimesini anladı: *ateş* . Sirrin özü, diye düşündü Kestrel. Belki de kadının koluna girmişti. Belki Dacran diri diri yanıyordu.

Kestrel kendini daha hızlı koşmaya zorladı. Valoryalı askerler şimdi dağılmış, düzensiz, generalden ayrılmıştı.

Ateşten başka bir arabanın çatırdadığını duydu. Hedefine doğru düzensizce koştu. *Koşmak zorundaysan asla düz bir çizgi yok,* dedi babası *. Diğer akıllıca, görmek ve ateş etmek çok kolay.*

Nasılsa vuruldu. Bir ok göğsüne isabet etti.

---

geldiğinde , Arin kılıcı kenara çekti ve kabzayı tutan eli yakaladı. Sıkılmış. Parmak eklemlerinin açıldığını hissettim. Ses ve çığlık, başka sesler ve başka çığlıklar arasında kayboldu. Arin sol elinde İğne ile Valorian'ın bileğini deldi ve diğer tarafta kırmızı noktanın belirdiğini gördü. Arin kılıcı kurtardı, kendisinin olduğunu iddia etti ve bıçakladı.

Kestrel sendeledi ama düşmedi. Ok zırhını delmemişti.

Hedeflenen vagonuna neredeyse ulaşmıştı. Kalbi göğüs kafesine çarparken başını kaldırıp meşalesine baktı. Özsu huş ağacının üzerinde ince, mavi bir alev çizgisi izledi. Parmakları sıcaktı. Meşaleyi vagonun karnına fırlattı.

Sonra döndü ve ağaçlara koştu. Bacakları sert bir şekilde pompalandı. Uyluğundaki eski yaranın yarıldığını ve sızdığını hissetti. Dört askerinin adlarını haykırdı, kaçmaları için kesik kesik nefesiyle haykırdı. *Koş,* iki dilde aradı, sonra üçüncü dilde. Valorian'da bile insanların kaçması için bağırdı,

çünkü arabası zaten bir şenlik ateşiydi ve kara barutun bulunduğu arabanın hemen yanındaydı.

Bir esinti terli tenini uçuşturdu. Bir rüzgar esintisi.

Bir patlama yeri sarstı. Arin'in çizmelerinin altında taş yol titredi. Öncü gücün ötesinde, yukarıda Valorian ordusunun sütununun ortasında, alevler güneşli havayı titretiyordu.

Bir Valorian kornası öttü. Ses kıvrıldı - savaş için fazla güzel, diye düşündü Arin.

Düşünmeyi bırak, dedi tanrısı. *Geri çekilmek. Yanlara düş. Ağaçlar.*

Aniden, Arin'in etrafında bir boşluk halesi oluştu. Henüz değil, diye mırıldandı.

Bu yolda hücum edecekler, tam sizin ve sorumlu olduğunuz herkesin üstünden. Geri çekilmek. Şimdi.

Ama general, diye düşündü Arin.

Tanrı omuz silkti. *Bu senin hayatın.*

Hayatımı gerçekten önemsiyor musun?

Bir kahkaha.

Arin geri çekilme çağrısında bulundu.

Bir tepedeki ağaçlardan Arin ve beraberindekiler, Valoryalıların kaçışını izledi. Yolu gürlediler - en azından koşabilecekleri kadar. Ateşle Roshar'ın bölüğü arasında kalan artçının gidecek yeri yoktu.

29. Bölüm

Daha sonra Arin, Roshar'ın sonunda kendi başına bir geri çekilme sesi çıkardığını öğrendi. Valorian artçıları ateşin altında kalmıştı ama sayıları hala Roshar'ınkinden ağır basıyordu. Çaresizlik ve mükemmel eğitim, Valorian artçısını alt etmeyi zorlaştırdı. "Ölmekle özel bir ilgim yok," diye açıkladı Roshar, güçleri Arin'inkilerle topçuların tepesinde toplandığında. "Bu kadar yakışıklı bir adamın kaybı dünyaya büyük bir kötülük yapar." Arka koruma kaçmıştı. Yol yandı.

Kestrel, zırhında kırık bir ok miliyle ağaçların arasından sendeleyerek yukarı çıktığında, yüzü kirli ama iri gözlerinin çevresinde bembeyazken, Arin onu kendisine yakaladı ve rahatlayarak derin bir nefes verdi. Duman kokuyordu. Zırhı sirrin özsuyuyla yapış yapıştı. Ne yaptığını tahmin etti ve güvende olmasına rağmen içini bir titreme aldı. Geri çekildi, sonra onun üzerine kan bastığını gördü. Burada ve orada izler. Soluk kırmızı bir yaprak yanağını işaret ediyordu. Onu gördüğünü gördü. Nasıl görünmesi gerektiğini düşünmekten hoşlanmıyordu.

" Baban yaşıyor," dedi Arin, söylenmesi gerektiğinden emin olsa da, söylemenin yanlış olduğundan emindi. Bir duygu gözlerini kararttı.

Daha sonra, ateş söndükten ve yol cesetlerle dolu kömürleşmiş bir harabeye döndükten sonra, Roshar'ın askerleri kalıntıları toplamış ve Arin binicisiz savaş atlarının yakalanmasına yardım etmişti, Kestrel sonunda konuştu. "Yeniden ikmal yapacak." Sesi düzdü. “İmparatorlukta kara barut eksik değil. İhtiyacı olanı almak için Ithrya Adası'na dönmesi gerekebilir, ancak bir sonraki vurduğunda sert vuracak."

Çalınan malzemeler ve yaralıları vagonlara yüklendi. Ordu, Errilith'te geride kalan güçlerle yeniden bir araya gelmek için yola çıktı.

Errilith'in dışında, bu bölgede ilk kamp kurdukları yerin yakınındaki çayırda, Arin Roshar'ın yemek ateşini paylaşmak için geldi. Güneş yeni batmıştı. Hava hala ağır ve sıcaktı, bal rengi bir ışıkla dökülüyordu.

Roshar sigara içiyordu. Arin ona savaşın bir zafer olduğunu hatırlatmış olsa da, ateşle kararmış yoldan çıktıklarından beri morali bozuktu. "Biliyorum," demişti Roshar, yine de gergin görünüyordu.

Arin, ateşte kızartılmış gözlemeyi ısıtmak için kendine yardım etti. Askeri bir kampanyadaki yumuşak ekmek, sihirden çok az görünüyordu. Küçük bir parça kopardı ve yavaşça çiğnedi. Roshar ona baktı, biraz homurdandı ama hiçbir şey söylemedi - bu hayal kırıklığıydı, çünkü Arin yemeğini alarak prensi kışkırtmayı ummuştu.

Bir Herrani askeri ateşlerinin yanından geçti ve devam etti, ancak Arin adamın gözlerinin bir Dacran'ınki gibi portakalla çevrili olduğunu fark etmeden önce değil.

"Bu güzel," dedi Arin, Roshar'a.

Prens ciğer dolusu dumanla boğuldu. Öksürmeyi kestiğinde Arin, "Halkımın o boyayı giymesi saygısızlık mı?" dedi.

"Ah, hayır," dedi Roshar alaycı değil ama Arin'in asıl noktayı kaçırdığını düşündüren bir ısırıkla. " *Güzel* ."

"Ne demek istediğini söyle."

"Ben hoş değilim."

Arin'in kaşları çatıldı. "Doğru ama senden bahsetmiyoruz."

"Olmalıyız. Kesinlikle benim hakkımda konuşuyor olmalıyız."

Arin, Roshar'ın bunu yapmamasını, sanki bir şaka için giyilen yas giysisiymiş gibi sahte bir küstahlığa bürünmemesini diledi. Bunu söylemek için ağzını açtı, sonra Roshar'ın gerçekten sıkıntılı göründüğünü gördü. "Sorun nedir?"

Roshar, "Şehrimde, kraliçenin muhafızlarının önünde bana nasıl saldırdığını hatırlıyor musun?" dedi.

"Adil olmak gerekirse , beni uyuşturup bağladın."

"Bunun için nasıl cezalandırıldığını hatırlıyor musun?"

"Bunun boyayla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü cezanı anlamıyorsun."

Rahatsız olan Arin, "Kraliçe sana benim cezamı seçmeni söyledi. Sen hiç yapmadın."

"Kız kardeşimle olan tüm dinleyiciler Dacran'daydı, o sırada konuşmadınız ya da anlamadınız - yoksa öyle mi?"

" Hayır."

"Ben senin çevirmeniydim. Seni uyardım. Yalan söylemeyeceğimi umman gerektiğini söyledim."

"Yaptın mı?"

"Diyelim ki çok gevşek tercüme ettim."

"Roshar."

"O zaman önemli görünmüyordu. Dacran yasasının ince noktaları hakkında ne düşünürdünüz? Ve almaya değer hiçbir şeyin yoktu."

"Kraliçe tam olarak ne dedi?"

"Hayatının bana ait olduğunu."

Hayatı zaten birçok farklı kişiye ait olan Arin, ciğerlerinin küçüldüğünü hissetti.

"Yani evet," dedi Roshar, "cezanıza *karar* verme, istersem sizi öldürme hakkım vardı. Kanunlarımıza göre, sahip olduğunuz her şeye de el koyabilirim."

"Sen Dacra'da değilsin. Senin yasanın burada hiçbir ağırlığı yok."

"Askerlerim aksini söylerdi."

"Ne istiyorsun?" Arin'in sesi yükseldi. "Benim evim?"

"Bu tamamen ne isteyip istemediğimle ilgili değil. Ama bu savaşı kazanırsak, istemeye değer bir ödülün olacak."

Arin onun ne demek istediğini anladı. "Bu ülke *benim* olmayacaktı ."

"Ah, Arın. Lütfen."

Arın sustu. Ateşin sönmesine izin vereceklerdi. Etraflarında gölgeler büyümüştü.

Roshar, "Kız kardeşimi oldukça ilginç bir duruma sokar," dedi. "Bu bir kamu duyurusuydu. Açıkça düşünmediği bir şeydi, gerçi dürüst olacağım ve kıyılarımıza geldiğinde pek de değerli görünmediğini söyleyeceğim. O zaman bana hayatını teklif etmenin ona hiçbir maliyeti yoktu. İyi bir saray gösterisi için yaptı. Ve artık senin olan benimdir. Sefil derecede soğuk havaya rağmen, Herran güzel bir ödül: zengin, bereketli. Dacra ve imparatorluk arasında iyi bir tampon. Kız kardeşimin, bu savaşın nasıl oynandığına bağlı olarak birkaç seçeneği var. Eğer imparatorluğa karşı kazanırsak, Herran'ı zorla ele geçirebilirdik ki bu , ülkemizin yasal olarak benim olduğunu düşündüğü şeyi *benden* alması gerçeği olmasaydı, normalde yaygaraya neden olmazdı . Halkım arasında popüler oldum. Başka bir seçenek: Herran'ı ona vermemi isteyebilir."

"Yapmazdın."

"Sen ve ben arkadaş olduğumuz için mi? Ne kadar dokunaklı. Ve naif. Sende sevdiğim şey bu aslında. Bazen çok *sevimli oluyorsun."*

"Sana asla izin vermem. Beni öldürmen gerekecek."

"Evet, küçük Herrani, biliyorum." Roshar piposunu bir kenara koydu. Ellerini temizliyormuş gibi fırçaladı, sonra boşluğa baktı.

Arin artık kızgın değildi. "Yapmazdın," dedi tekrar, "yoksa bunların hiçbirini bana söylemezdin."

"Bunu düşünmek isterdim ama küçük kız kardeşinin düşmanı tarafından rehin alınmasına kasten izin veren aynı kişiden bahsediyoruz. Ne diyeceksin? Hepimizin zor seçimler yaptığını mı? Pişman olduğumuz şeyler olur mu? En

iyi benliğimize ihanet etmek mi? Evet kesinlikle. Sana söylemek istedim. yapmadım. Aylardır değil."

"Kaybedersek ne olacağını düşündün?"

"Genellikle düşünmüyorum. Genellikle kız kardeşim düşünür ve bana ne yapmam gerektiğini söyler. Başkalarının hayatımı yönetmesine izin vermek konusunda oldukça rahatım."

" Gerçekten ne demek istediğini asla söylemiyorsun."

Roshar gözlerini tuttu. "Kaybedersek seni eve götüreceğim."

"Senin evin."

"Benim olan senindir."

"Mümkün değil."

Roshar içini çekti. "Pek çok şey var."

"Kız kardeşin. . " Arin kızardı.

"Ah, *bu* ."

"Bu, buna nasıl etki ediyor?"

"Pekala, *anladığım kadarıyla bu* , benim şehrimde, sen sadece pejmürde, izinsiz giren çok az önemi olan bir yabancıyken oldu. Elbette"—Roshar ona yan yan baktı—"çekiciliğin var. Şimdi buna bir son verdin - *ki* bilmiyorum, sanırım senin yerinde olsaydım yapmazdım. Ülkeniz size her zaman bir düğün hediyesi olarak iade edilebilir."

Arin sinirli bir ses çıkardı.

"Her şeyi böyle katı çizgilerle çizmesen senin için daha iyi olabilir." Roshar piposuna biraz daha tütün attı. "Yapsaydım benim için daha iyi olabilirdi."

"Nasıl hissettiğimi biliyorsun. Durduğum yer."

Roshar tek kaşını kaldırdı. "Aslında."

Bölüm 30

Kestrel, prensin kampın ortasında çimenlerde sırtüstü yattığı yerde, gözleri güneşe karşı gevşekçe kapalıyken durdu. Yüzünün rahatladığını görmek nadirdi. Güneş yara dokusunun üst dudağını nasıl kalınlaştırdığını ve burnunun ucunun olduğu yerde düğümlendiğini gösterdi.

Uyumadığını biliyordu. "Tembel," diye suçladı.

"Komplo kurduğumda böyle görünüyorum."

"Hiçbir Valorian komutanı, askerlerinin onu böyle görmesine izin vermez."

"Bu bir strateji."

Burnunu çekti.

"Bu." Gözleri hala kapalıydı. "Nasıl olduğunu sormayacak mısın?"

Onu parmakladı. Bir kedi gibi gerindi ve yerine geri oturdu. Sonra eli savurdu, bileğini kavradı ve bacağını altından çekip çıkardı. Arkasına indi.

"Evet." Roshar'ın kara gözleri tükürürken parladı. "Müthiş bir plan. İlahi."

Kestrel onu tekmeledi.

“ *Ç* . Güzel bayan, planımı duymuyor musun? Bu çok iyi. Beğeneceksin. İşte: Bekliyorum.”

"Güneşlenmek."

"Bekliyorum, diyorum, bana ne yapacağımı söylemeni."

Ona *tam olarak* ne yapabileceğini söyledi.

“Böyle bir dil. Bunu Arin'den mi öğrendin? *Tekmelemeyi* bırak , küçük hayalet. Kampın tam görüntüsü içindeyiz. Az önce bana namusum hakkında nutuk çekmiyor muydun? Beni tekmelersen, rütbe ve dosyaya nasıl saygı duyabilirim? Şimdi. Tamamen. Bunu söylerken kesinlikle ciddi yüzüme bakın. Ne yapmamı istersin? Daha da önemlisi, baban ne yapacak?”

Kestrel hareketsiz kaldı.

"Bir hamle yapılmalı," dedi prens.

Lerralen. Kestrel, Valoryalıların oradaki sahilden istila edemediklerini öğrenmişti. Sahilden Herran'ın şehrine kadar arazinin ne kadar düzgün olacağını biliyordu.

, zafer yavaşsa, kavramanın giderek zorlaştığını söylerdi .

Güney yolundaki yenilgisinden ürkmelidir. Misillemede en büyük hasarı nasıl verebilirdi? Güçlerini Lerralen'de ezici bir güçle, sayısız top ve geniş bir

alana yayılmış askerlerle yeniden bir araya getirerek zaferi kendi kendine elde edebilirdi. Pahalı bir zafer. Ama başarılırsa, şehrin hızlı bir şekilde ele geçirilmesine yol açacaktı.

Roshar'a, iyi savundukları şeyi tutmak için Errilith'te bir birlik kurmasını ve ordusunun geri kalanını Lerralen'de konuşlanmış Dacranları takviye etmek için batıya hareket ettirmesini söyledi.

Javelin'i eyerleyip kolanını sıkarken, karnındaki sıçrayan endişeyi bastırmaya çalıştı. Endişelenmemeli.

Sonuçta, general *onun* yapamadığı neyi yapabilirdi? Savaşı onun dizinde öğrenmemiş miydi? Sesi onu rahatsız etmedi mi? Onunla ilgili hafızasının -ya da hayal gücünün- ona nasıl öğütler verdiğini düşündü.

Haklı olması hoşuna gitmedi. Nasıl dinledi. Onu nasıl dinlediği ile Arin'in tanrısını nasıl dinlediği arasında bir fark olup olmadığını merak etti.

Ordu batıya giderken engebeli arazi düzeldi. Arazi biraz kuraklaştı. Kir hafif bir kumdu.

Kestrel, Herrani askerlerinin Arin'i orta saflarda kendileriyle birlikte binmeye nasıl ikna ettiğini gördü. Asi bir atın yürüyüşünü düşünmesi için istekler vardı. Ya da askıda kalmış bir hikaye, alaycı bir meydan okuma: Bitir onu Arin, neden yapmıyorsun. . . Eğer yapabilirsen. Bazen bir soru: Arin , Herrani kraliyet soyundan gelmediğinden *emin miydi?* Bu Arin'i telaşlandırdı ve onu uzun konuşmalar ve sert inkarlar içinde tutması o kadar muhtemeldi ki, onu yanlarında tutmak için kullanılan en yaygın hile buydu.

Bir keresinde Arin, Herrani'ye binmek için atının geri düşmesine izin verdiğinde Kestrel, Roshar'ın kayan bakışlarını yakaladı. Dalgın. Karanlık. Garip bir memnuniyet ve hoşnutsuzluk karışımı.

Kestrel, "Onların onu sevmelerini istediğini sanıyordum," dedi.

Roshar omzunun üzerinden orta sıralardaki Arin'e baktı.

Sert mavi gökyüzünün altında sessizce sürdüler. Sonra Kestrel , "Tundrada Arin'in içinde taş olan bir yüzüğü vardı. Ona verdin mi?"

"O çocuğa asla bir şey ödünç verme. Dikkatsiz. Onu kaybetti."

"İnsanları uyutabilir."

"Evet."

"Ve o beyaz merhem, uyuşturan - o da mı doğulu? Aynı şeyden mi yapılmış?"

"Sen ne kadar dikkatli bir hayaletsin. Evet, Kestrel. O halkadaki sıvı ve merhem, ovalarımızdan farklı miktarlarda zehirli bir solucan içerir. Merhem ile karıştırılan çok az bir miktar cildi uyuşturacaktır. Daha fazlası seni uykuya

gönderecek. Daha fazlası mı? Tanrıçanın elini tut ve onunla sonsuza kadar yaşa."

“Neden tatar yayı kavgalarını onun içine sokmuyorsun? Babamın doğu ovalarının zehirli oklarından şikayet ettiğini hatırlıyorum.”

"Ne yazık ki, ovalardan uzaktayız ve arzım sınırlı." Güneşe gözlerini kısarak baktı. "Neden soruyorsun?"

O sessizdi.

"Artar yayı kavgalarını düşünmüyorsun," dedi.

"Bazen uyumakta güçlük çekiyorum."

“Anlamadıysam, tanrıçanın elini tutmakla ilgili kısım *ölü anlamına geliyor* . Olduğu gibi, *ölürsün* . En yüksek konsantrasyonunda, sıvı kuruduğunda bile zehre dokunmaktan ölebilirsin.”

"Dikkatli olurdum."

Roshar atını Kestrel'in önünde döndürerek onun yolunu kesti. Cirit homurdandı ve durdu.

Prens, “Cevabım hayır” dedi.

"Acı çeken sadece sen değilsin" dedi .

Geri kalanımızın yaptığını sen de yapabilirsin, dedi.

Roshar atını mahmuzladı.

Kestrel açık yola baktı. Mavi boyadaki bir çatlak gibi gökyüzünü kesen yalnız siyah bir kuş. Eyer çantasındaki beyaz merhemi, kayıp yüzüğü ve rüya görmeden kolayca uyumayı ne kadar özlediğini düşündü. *Rüyalardaki hiçbir şey sana zarar veremez,* demişti babası - bu da hayatın can verebileceğini söylemenin başka bir yoluydu. Ama çocukken bunu anlamamıştı. Kestrel, babasının sözlerindeki eski rahatlığı hatırladı ve kendini eskisi gibi hissetti.

O gece, çadırında yalnız, tundranın acımasız soğuğu hakkında düşündü. Elinde kükürt parçalanıyor. Hafızasının kaymaya başladığı andaki panik. Gece ilacı: yumuşak, yoğun. Evden uzakta ölme korkusu. Kimse onun yasını tutmazdı. Üzüntü: Bir kemiğin oyuğundaki ilik gibi.

Gerçek olmuştu. Hala öyleydi.

Ama kim olduğunun tamamı değildi.

Kestrel küçük lambayı söndürdü. Karanlıkta, o gün gittiği yolu kir bulutuyla hatırladı.

Geri kalanımızın yaptığını yapabilirsin .

Devam edecekti.

O gece derin bir uykuya daldı. Daha sonra, bazen hala gece ilacını diledi, ama artık gücünü elinde tutmuyordu.

Bu bölgede çeşitli buğdaylar gelişti. Donuk altın tarlalar hafifçe sallanıyordu. Tam çiçekli tahıl, sapları büktü.

Herrani tarlaları hasat etti. Savaş için çok yaşlı ya da çok gençtiler. Diğer alanlar terk edilmişti. Kestrel, tavuk kümeslerinin boş durduğu ve ekşi saman kokan çiftlikler gördü. Hayvanlar katledildi veya götürüldü. Aylarca dışarıda bırakılan dokuma bir sepet, dikenli bir yuvaya dönüşmüştü. Tuttuğunda, tutamak çıktı.

Çiftlikler onu sinirlendirdi. Bunun israftan kaynaklandığını söylemeyi tercih ederdi. Buğdayın çoğu saplarında çürürdü. Ama bu değildi. Binalar oldu. Sütunlu bir revak ve yivli kemerlere sahip nadir Herrani villası. Bir atriyumun cam çatısının göz kırpması. Daha yaygın: görkemli ve yeni bir Valorian malikanesi, yayılan, düz yüzlü.

Köle mahalleleri güneşte kabardı. Bir elmanın kabuğu gibi uzun bukleler halinde soyulmuş boya. Kestrel, her çiftlikte köle barınaklarının yakınında küçük bir evin bulunduğunu, rahatsız edici bir endişeyle fark etti. İlk başta, askerlerle birlikte ordunun erzakını beslemek için erzak aramaya gittiğinde, küçük evlerin ne işe yaradığını bilmiyordu. Babasının Herran'daki mülkünde böyle bir ev yoktu.

Bir gün Arin'in küçük bir ev gördüğünü gördü. Gözleri kısıldı. İfadesi kasvetliydi.

O zamanlar evlerin çocuklara ait olduğunu biliyordu. Hafıza isteksizce, yapışkan ve yavaş geldi. Çıkarması gerekiyordu. Bunu yaptığında, bilginin bir zamanlar bilmemeye çalıştığı türden bir şey olduğunu anladı.

Bir bebeği sütten kesildikten sonra köleleştirilmiş annesinden alıp komşu bir çiftliğe satmak bir uygulamaydı. Valorian bilgeliğine göre annenin dikkati işinden dağılacaktı. Bu arada, efendisi başka çiftliklerden başka çocukları satın alacaktı. Bu çocuklar, sahiplerinden başka herkesin kendilerine hak iddia edebileceğini unuttular ve küçük evlerde yaşlı bir köle tarafından büyütüldüler. Şimdiye kadar, böyle bir çocuk on yaşında olabilir.

Genellikle kırsal kesimde yapılırdı. Şehirde, her zaman değil. Bazı mal sahipleri, kölelerinin çocuklarını elinde tutmasına izin vermekle övünürdü. Kestrel bir keresinde Valoryalı bir leydinin bir Herrani çocuğuna bayıldığını görmüştü. Küçük kız, salonun ortasında durduğu yerde yalpalamıştı. Çaya gelen Kestrel, önce kızın annesini fark etmemiş, sonra yürümeye başlayan çocuğun bakışlarını takip ederek gölgeli bir oyukta üniformalı bir kadının beklediğini görmüştü.

Kestrel'in babası, mülkünde köle çocukların olmayacağını açıkça belirtmişti. Bebekler doğarsa, yakında satıldılar. Hiçbiri satın alınmadı.

Her çiftlikteki her küçük ev bir dehşetti. Daha önce -yıllarca- zihninin bu yanlış ve diğer yanlışlar etrafında bir yumurta gibi kusursuz bir şekilde kapanmasına izin vermişti. Her gün oldular. Hayat buydu. Ama *onun* hayatı değil.

Onunki , bir iç ses - uğursuz, üzücü - bazen aynı fikirde değildi.

Onun değil.

Onunki.

Sözler şimdi Javelin'in toynaklarının ritmiyle yankılanıyordu.

Kestrel, birinin hayatının diğerlerinin de hayatı olduğunu öğrendiğini söyleyebilirdi. Yanlış, kendi başına ayrı ve mühürlenmiş bir yumurta değildir. Bir yanlışı görmezden gelerek yanlışı anladığını söyleyebilirdi. Bunu söyleyebilirdi, ama gerçek şu ki, bunu çok daha önce öğrenmeliydi.

Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Kestrel, Arin'i bir ateşin yanında oturmuş, başka birinin deri zırhını yenilerken gözlerini kısarak buldu. Bir toka çıkmıştı.

"Yeterince iyi görebiliyor musun?" Ayakta kaldı.

"Numara." Bir deri şeridin içinden bir bız itti. "Ama gündüzleri bunun için zaman yok." Ordu, Kestrel'in istediği kadar hızlı olmasa da, olabildiğince hızlı bir şekilde batıya baskı yaptı. Roshar, zorunlu yürüyüşe karşı uyarıda bulunmuştu. Yorgun askerler kayıp savaşlar yapar. Babası da sık sık aynı şeyi söylerdi.

Kestrel başını geriye attı. Gece parladı. "Ayna nasıl yapılır?"

Arin'in sesi sürprizle doldu. "Ayna ister misin?"

"Numara. Sadece nasıl olduğunu merak ettim."

"Seni gümüş cam. Yaptığım bir şey değil."

Batı takımyıldızlarına bakmak için yarım daire çizdi. Çizmeleri çürük çimen kokusu yayıyordu. "Önceden insanlar cilalı metal kullanmış olmalı."

"Muhtemelen."

"Ya da kaseler dolusu koyu su. Gökyüzü bir aynaya benziyor, eğer ayna bir kap siyah su ise."

Bir sessizlik oldu. Kestrel gözlerini yıldızlardan ayırdı ve ona baktı. Zırhı bir kenara bırakmış ve bızı parmaklarının arasında döndürüyordu. Kısık ateşin ışığında turuncu ve kırmızı titreşti. Sessizce, "Ne düşünüyorsun?" dedi.

Söylemekte tereddüt etti.

Yanında durmak için geldi.

"Arin, fetihten sonra senin için nasıldı?"

" Bilmek istediğinden emin değilim."
"Senin hakkında herşeyi bilmek istiyorum."
Yani ona söyledi.
Yıldızlar da dinliyor gibiydi.

Buğday tarlalarını terk ettiler. Toprak gevşedi. Tatlı su, nadiren. Ancak Errilith'in beşinci gününde bir dereye ulaştılar ve ikmal vagonlarına yerleştirilmiş su varillerini doldurdular.

Kestrel, Roshar'ın Arin'e yaklaştığını ve atını körelttiğini izledi. "Burada." Prens ona bir şey fırlattı. "Hepimize bir iyilik yap. pissin." Roshar ona baktı. "Sanırım kulaklarının arkasında hâlâ kurumuş kan var."

Bir sabun kekiydi. Arin, sabunun icat edilmediği bir dünyada yaşıyormuş gibi hafifçe irkildi. Elleri arasındaki raundu kırdı ve Kestrel'e yarısını teklif etti.

Elinde biraz parçalandı. Kokusu tatlı bir şekilde dumanlıydı. Bir hediyenin armağanını içine çekerek, gereğinden fazla orada durdu. Onu kullanırsa ve Arin kullanırsa, teninin onunki gibi kokacağını düşündü.

Dikkatlice heybesine yerleştirdi, kırılmaması için etrafına yedek giysiler sardı.

"Benimle gel." Arin. Işıklı gözler. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Ordunun öğle tatili neredeyse bitmek üzere olmasına rağmen Kestrel sorgusuz sualsiz izledi. Atlarını aldılar.

Otlu bir tepeye doğru ilerlerken Arin'e gizlice bakmaya devam etti . Onu yakaladı. "Bir sır," dedi ve gülümsedi.

Sanki gülümsemesi onunki haline gelmişti. Onun da sırrı. Günün kendisi: saten gökyüzü, Javelin'in yelesini yakalamak için bir esinti ile spiral şeklinde aşağı inen benekli sarı bir tüy. Bütün bunları bir mücevherin ışığı tutması gibi içinde tutuyordu.

Tepenin eteğinde atlarından indiler. Kestrel, yamaca çıkan yeşilliklerle kaplı taş basamakları fark etti. Bu arazide ender görülen tepenin tamamının insan yapımı olabileceği aklına geldi.

"Bu nedir?" diye sordu. Anlayabildiği kadarıyla merdivenler hiçbir şeye yol açmadı. Tepe çıplak görünüyordu.

Arin, Cirit'in yelesindeki sarı tüyü çekip kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bir tapınak. En azından eskiden öyleydi."

Tüyün gıdıklayan tüyüne, tüyün hafif tırmalamasına dokundu. Beklenmedik jestinden emin olarak ricasını görmezden gelmeye çalışarak, araştırdı. "Senin sırrın bu mu?"

"Sormazdın" -Arin'in sırıtışı yaramazdı- "öyle olmadığını tahmin etmeseydin. Gel gör."

Basamaklar yer yer kırılmış ve Kestrel'in ayaklarının altında sallanıyordu. Tepeye ulaştıklarında, tapınağın temeli olan mermer yığınını görebiliyordu. Belki de fetihten sonra yıkılmıştı; Valoryalılar, tanrılarına adanmış tüm Herrani tapınaklarını yerle bir etmişti. Ancak bu kalıntılar eski görünüyordu. Mermer ağartılmış kemik beyazıydı. Zamanla pürüzsüz bir şekilde parlatılmış oymalar bulanıktı ve çoğunlukla çözülemezdi, tıpkı uyandıktan sonraki bir rüya gibi.

"Burası daha yeşil, değil mi?" Arin'in sesi kısılmıştı. “Bu bölgenin geri kalanından daha.”

"Evet."

Kırık mermer kuytularında kuş yuvaları vardı. Bir kertenkele düşmüş bir sütunun üzerinden fırladı. Yer bir anda hayalet gibi göründü ve yine de hayat doluydu. Arin yıkık tapınağın ortasına gelip diz çöktüğünde, Kestrel bunun dua etmek olduğunu düşündü ama o, bitkileri temizliyordu. "Bunun bir kısmını tanıyorum." O hevesliydi; sözleri birbirini kovaladı. Ne demek istediğini anlamayacağını bilmiyor gibiydi. "Ama diğer kısımlar. . . Bütün hikayeleri bildiğimi sanıyordum.”

Kestrel yanına diz çökmeye geldi. Sarmaşık dallarının altından bir yüz parıldadı. Şaşırarak yeşilliği uzaklaştırdı.

Mozaik oldu. Bitki örtüsünün altında kocaman bir karo zemin, gözden kaybolmuştu. Kerkenez kiri avuçladı. Yüzü güneşte parladı, kiremitli hatları kaygan ve serindi. Adam - kadın mı? - tavus kuşu renginde geniş yelpazeli kanatlara sahipti. Ölçekli cilt. Karnelyan pençeleri.

Kestrel daha fazla sarmaşıktan kurtuldu. Muhteşem, imkansız yaratıklar ortaya çıktı. Altı kuyruklu emaye yılan. Sudan yapılmış bir at. Saçları Herrani'ye yakın bir yazıyla yazılmış kağıt tomarlar gibi görünen ama çok fazla yabancı unsur içeren Kestrel onu okuyamayan bir kadın. Figürlerin bazıları sadece belli belirsiz insan gibi görünüyordu. Bir dizi göz kaşını taçlandırdı. Uzun, menekşe tenli bir vücudun uzuvları yoktu. Bir tanrının dudaklarından bir kurdeleyle dökülen altın.

Hepsi tanrıydı. Başka bir şey olamazlar.

Belki de geri dönmeliyiz, dedi Arin ama öyle demek istemedi. Ağzı isteksizdi. Başparmağını yaladı ve bir fayansı ovaladı, bakışlarını kaldırmadan, güneş dağınık saçlarında yuvarlanıyordu. Geniş bir ışık bıçağı burnunun

köprüsünü keserek boynunu ve omuzlarını ısıttı. Hareket etti ve güneş yüzünü tamamen kapladı.

Uzuvları sanki korkudan hafifti. Kanı yüzüyor gibiydi. “Henüz değil” dedi ve onun ani mutluluğunu gördü.

Bitki örtüsünü temizlemesine ve tüm mozaiği gökyüzüne göstermesine yardım etti.

Varlığının her bir parçası yerine, kayıp bir dünyanın görüntüsüne kaydı. Bunu keşfeden çocuk. Parıldadığını ve parladığını gören kız şimdi ne hissettiğini anlıyor. Bunu uzun zamandır hissettiğini fark etti.

Lapis lazuli, fırınlanmış cam, oniks ve altın ve deniz kabuğu ve fildişi. Yeşim. Akuamarin. Kestrel, mozaikteki her bir karonun, gergin temas hattının birleştiği yeri zar zor gördü. Parça parça. Avucunu yüzeye bastırdı ve görüntüsünün tenine basıldığını hayal etti.

Daha sonra Kestrel, o zaman konuşmuş olmasını, hiç vakit kaybetmemiş olmasını diledi. Arin'e sonunda doğru olduğunu bildiği şeyi, onu tüm kalbiyle sevdiğini söyleyecek cesarete sahip olmayı diledi.

31. Bölüm

Kestrel, Lerralen'e son günkü yolculuğunda alışılmadık derecede sessizdi. İlk başta, tapınakta Arin, aralarında yeni, hassas bir şeyin büyüdüğünü düşünmüştü. Ama o zamandan beri açıklayamayacağı, bir neden bulamadığı bir şekilde mesafesini korumuştu. Tapınağa, kıza, sıcak yeşil yapraklara, kaygan karoya, mozaiğin saklı dünyasına ve Kestrel'in de onu nasıl görmek istediğiyle ilgili anılarını gözden geçirdi. Yanlış bir şey bulamadı. Bir yerde bir hata yatıyordu, bu kesindi. Yine de, o günün her anı, hepsini avucunun içinde tutmak, güvenli bir şekilde saklamak ve kapatmak istemesine neden oldu. Belki de derin bir cepte. Onun kişisi üzerinde.

Bu dürtüye karşı dikkatliydi. Aslında değerli olmayan değerli şeyler koleksiyonuyla bir çocuk olarak ortaya çıkacağından şüpheleniyordu. Bir düğme, bir nehir taşı, biraz ip.

Ya da benekli sarı bir tüy. saklamış olmayı diledi. Kestrel'in saklayıp saklamadığını merak etti. Büyük olasılıkla , ordunun öncü birliklerine yeniden katılmak için tapınağın tepesinden dört nala koşarlarken saçlarından düşmüştü .

Kayalıklarda sarımsı çimenler dalgalanıyordu. Hava acıydı. Yakında denize varacaklardı.

Ordu erzakların arasında fıçılardan atları sulamak için durduğunda (bu topraklarda iki gündür tatlı su yoktu), Arin Kestrel'i Cirit'in paltosunu fırçalarken buldu. Başını kaldırıp ona baktı, sonra bakışları Arin'in o mu yoksa ne olduğunu anlamak için tanımlamak istediği başka bir şeye odaklandı. beyaz iplikli gökyüzü? o martı, rüzgara karşı mı? - bu onu aniden daha küçük gösteriyordu.

Saçları güneye geldiğinden beri kızarmıştı. Teni şimdi kızarmış ekmek rengindeydi. Uzun parmaklar, Cirit'in yelesinden başıboş bir şeyler kopardı.

Gökyüzü değildi. Martı değildi.

Arin onu rahatlatmaya çalıştı. "Yani, stratejist. şansımız nedir? Yoksa kıyametimize mi gidiyoruz?”

Ağzının kenarı yukarı kalktı - hem onun endişesini hafifletmek için gösterdiği çabanın hem de ne kadar tasasız olsa da sorduğu şeyin bunu yapmanın tuhaf bir yolu olduğunun kabulüydü. Yine de işe yaradı. Daha fazla mevcut oldu. Parmaklarının titrek hareketleri sustu.

O zaman savaş değil.

Ne atı, ne de çizmelerinin altındaki hafif kum çıtırtısı. Hiçbir şey, hiçbir yerde.

O.

“Üç senaryo var” dedi. “Geç geldik ve babam sahili ele geçirdi. Ya da çoktan başlamış bir savaş için takviye olarak geliyoruz . Ya da babamdan önce gelir ve bekleriz.” "Elbette bir dördüncüsü daha var: Ben yanılıyorum, o oraya inmeyecek ve biz de feci bir şekilde güçlerimizi olmaması gereken yerlere kaydırdık."

"Dördüncü yok."

O, başını salladı. "Yanılıyor olabilirim."

"Seni endişelendiren bu mu?"

“Yanılmıyorsam ve Valoryalılar karaya çıkmadan önce varsak bile, bu karışık bir nimet. Geç inmesi, daha büyük bir kuvvetle indiği anlamına gelir. Sağlam bir topçu. Daha fazla insan ve daha fazla topun harekete geçmesi daha uzun sürer. Ayrıca onları yenmek daha zordur.”

Cirit burnunu onun omzuna vurdu. Arin onun gülümsediğini gördü. Sessiz, kaybolmuş bir his, bir uyku ya da bir veda gibi onu ele geçirmişti.

"Babama onu sevdiğimi söyledim." Sözleri ani oldu. "Ona söylediğim son şey buydu."

Arin ona bakmadı. O an yüzünü görmesini istemiyordu.

"Buğday topraklarındayken bir sepet gördüm," dedi. “Şeklini tamamen kaybetmişti. İçinde hiçbir şey tutamadın. Tutamadın . ”

"Kestrel, sen sepet değilsin."

"Sanırım..." Durdu.

Bir şeyin zor olduğunu söylemenin bile zor olduğunu söylemenin bu kadar zor olup olmadığını merak etti. "Bana ne düşündüğünü söyleyemez misin?"

"Numara."

"Neden?"

"Korkuyorum" diye fısıldadı.

"Savaştan mı?"

"Numara."

"Senin baban?"

Sesi düzdü. " *Benden* korkmalı . ″

Arin, generalin ölümüne olan güçlü ihtiyacını gidermek istemedi. İçinde sıkıştı. Ama bu olsaydı. . . eğer tapınakta bir hata olmasaydı, Arin geri alması gereken hiçbir şeyi yapmasaydı ve onun yerine onu açıkça ondan saklamaya çalışmasına neden olan şey, Arin'in ya da kendisinin intikamından duyduğu

korkuydu. . . "Kerkenez." Açıkça söyledi. Başka bir yol düşünemiyordu. "Ölmesini mi istiyorsun?"

Gözleri parladı.

"İstemezsen yapmam," dedi.

"Onu öldürebilirsen öldür. umurumda değil. Beni ölüme terk etti. Daha kötüsü."

Arin'in nefreti içinde düğümlendi. "Yapsaydım, beni affeder miydin?"

"Sanki onun yaşamı ya da ölümü senin seçiminmiş gibi konuşuyorsun."

"Söz verildi."

Ona gözlerini kısarak baktı. "Tanrın adına mı?"

“Tam olarak, bu kadar çok kelimeyle değil.”

O, başını salladı.

"Lütfen soruma cevap ver."

"Belki *benim* elim olur," dedi. "Benim kılıcım."

"Seçimini bilmem gerek."

"Yap." Gözleri ıslaktı. "Yapacağına yemin et."

Düğüm serbest bırakıldı. "Evet elbette."

"İkimizi de değiştirdi." Kelimeler için mücadele ediyor gibiydi. " Seni, kaybettiğin her şeyi, kim olduğunu, olmaya zorlandığın ve olabileceğin şeyi düşünüyorum ve ben -ben bu hale geldim, bu *kişi* , yapamam-" Ağzını kapattı.

"Kestrel," dedi usulca, "bu kişiyi seviyorum."

Ama ince ağzı gergindi. Yüzü yine korkuyla parladı.

Arin parmaklarını Cirit'in yelesine kıvırdı. " *Seni* rahatsız eden benim."

"Hayır Arın." Ama tereddüt etmişti.

Kestrel'in babasının onun sevgisine sahip olmasının ve onu bir kenara atmasının ne anlama geldiğini düşündü. Ona tanrısının yüzünden sarmaşığı söktüğünde duyduğu tanıma sarsıntısını, onlara baktıklarında Kestrel'in tarif ettiği kara su aynasına bakmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmak istedi. açık gece gökyüzü. Zor sevincini, kaderinde bir şey olduğunu hissetmekten nasıl kurtulduğunu ve tanrısı için önemli olmanın yeniden oğul ya da erkek kardeş olmaya ne kadar yakın olduğunu açıklamak istedi. Onu uyarmak, artık birinin çocuğu olmamanın ne demek olduğunu tam olarak bilemeyeceğini söylemek istiyordu.

Savaştan korkuyor musun?" *diye* sordu .

En azından bunu söylemesi kolaydı. Gülümsemesi özgürdü. "Numara."

Sahil sessizdi.

Tabii ki bu doğru değildi, bütün bir Dacran alayı kumları üzerinde kamp kurmuşken değil. Ama Valorian gemilerinin inmediğini, ufukta hiç yelken

olmadığını görmek Arin'i sakinleştirdi ve Kestrel bunun ezici bir saldırıya dönüşebileceği konusunda uyarmış olsa bile , boş yağmur şeridini gördüğüne memnun oldu- Alçak gelgiti, yeşil sıvalı kayaların çamurunu, gelgit havuzlarından geçerken yengeçler için didişen martıları görmek için çadırlardan kıyıya kararmış kumlar. Rüzgar ölmüştü. Gökyüzü, düz bir levha. Bir gece önce fırtına çıkmıştı. Tuzlu hava çiğ kokuyordu.

Roshar'ın halkı, prenslerinin gelişine o kadar sevindi ki Arin, Roshar'ın kendisini siyasi hırsı olmayan biri olarak tanımlamasından şüphe etti. Kraliçe, halkının sadakatine sahipti. Roshar, aşkları.

"Günün güvenli bir zamanı bu," dedi Kestrel, sonra atını yüksek zemindeki solgun çimenlere doğru dizdi, onların ötesinde, orduyu ve atlarını sulayan bir ırmağın olduğu söylendi.

Arin, atını onunkinin yanına çekerek takip etti. "Evet, Valoryalılar gelgitin yüksek olduğu bir zamanda karaya çıkacaklar," dedi.

Kestrel biraz şaşırmış görünüyordu, söylediklerine değil de hiç konuştuğuna, bu da onun sözlerinin bir konuşmanın başlangıcı olmadığını, daha çok zihninde bir şekilde kayıp giden bir an olduğunu düşündürdü. ve kendi düşüncelerinin derinliklerine daldığını söyledi. Ne demek istediğini nereden bildiğini sorma zahmetine girmedi, muhtemelen çünkü dalgaların yükselmesinin istilacı bir kuvvet için avantajlarının bariz olduğunu varsayıyordu.

Deniz onları çabucak kıyıya taşıyacak, diye mırıldandı ölüm. *Beyaz köpürecek. Sayısız siyah boğazlı topun ağırlığını taşıyın.*

Arin Kestrel'e baktı. Bu muharebe, güney yolundaki pusudan çok farklı olurdu. Güvenli bir yer olmayacaktı, sadece plajın açık alanı olacaktı.

Ona bakma Arin. Bana bak. Onları kucaklayacaksın. Kalbiniz yükselecek, yüksek ve mutlu olacak. düşman nedir? Bu, kılıcınızın sopası ve çekişidir. Kendinle istediğin şey arasında kestiğin temiz yoldur. Bana giden yoldur.

Kampın insan kokusu kalkmıştı. Kestrel ve Arin yeterince uzağa at sürmüşlerdi. Sadece gelgitin bataklık tuzlu suyu, denizin açıkta kalan göbeği vardı. Güzel kokuyordu.

Onu istediğin kadar merak edebilirsin, diye fısıldadı ölüm. *Ama sana sahip olacak tek kişi benim.*

Kestrel birkaç adım önde at sürmüştü. Döndü, Arin'in bakışını yakaladı. Yanağına bir yağmur damlası düştü. Boynunun arkası.

Sen Benimsin. Ben seninim. Doğru değil mi Arin?

İfadesi kapandı. Dikişleri görülemeyecek kadar sıkıca kapatılmış bir kutu düşündü.

Evet.

O gece Arin, Kestrel ve Roshar ile blöflerde durdu. Ay ışığı denizi aydınlattı. Su siyah beyaz parlıyordu. Ay kumu gümüşle kapladı.

"Güzel," dedi Roshar, "kuruma şekliyle berrak bir parlaklığa kadar saf solucan zehri aklıma gelse de." Kestrel'e "Savaşın nasıl gideceğini düşünüyorsun?" diye sordu.

Onun yerine Arin cevap verdi. "Onlar ve bizim için, bir generalin askerlerini öyle çaresiz bir duruma soktuğu türden bir savaş olacak ki, ölüm korkusu ve geri çekilme zorluğu onları ellerinden gelenin en iyisini yapmaya itiyor, çünkü başka seçenek yok."

Roshar soğukkanlılıkla tek kaşını kaldırdı. Arin'in gereksiz yere dramatik davrandığını söylemeye hazır görünüyordu.

Ama Kestrel başını salladı.

Alarm öğlen geldi. Hafif bir çiseleme vardı. Güneş bir yerlerdeydi ama görünmüyordu. Doğuda, gri bir buluttan oluşan sağlam bir sırt vardı. Ve denizde: soluk soluk bir yelken çizgisi.

Topçular sahili kuşattı. Dacran-Herrani ordusu bir kama oluşumunda bekliyordu, süvariler kıllı insan kitlesine öncülük ediyordu.

Kestrel'in yüzü gergindi, elleri dizginlerinde beyaz-boğumluydu. Cirit kaldırdı ve bir toynak düşürdü. Boğuk bir gümbürtü.

Suda düz, açık Valorian tekneleri vardı, binlercesi atlarla ve topla ağırdı. Demirli gemilerden kürek çektiler. Kürekler kaldırdı ve yağmura daldı.

Arin, Valorian'ın emrini duyamadı. Sesi denizin üzerinde kayboldu. Ama Valoryalı askerlerin topları doldurmaya başladığını gördü. Neredeyse siyah tozun kokusunu alabiliyordu. Bir an için, elinde bir kılıçla atının üzerinde değil, sallanan bir teknedeydi, avuçları pudrayla dolu, elleri hücumu eve çarpıyordu.

Daha kıyıya varmadan ateş ederlerdi.

İçinden bir yalvarış yükseldi, beklenmedikmiş gibi şiddetle kabardı, gerçi kendini daha önce iyice inceleseydi, ona güveneceğine dair verdiği söze rağmen, bu son anda ne dileyeceğini baştan beri bilirdi.

Arin onun omzuna dokundu. Şaşırdı, çok iyi bildiği bir uç noktaya kilitlendi.

"Fikrini değiştir" dedi. "Arkanı dön, blöflere git lütfen."

"Numara."

Sonunda, herkese bulaşan korkuyu hissetti. "O zaman bana yakın dur."

Cevap olarak söylediği her şey, ilk patlama bölünüp dünyayı yıktığında kayboldu.

32. Bölüm

İlk güllenin nereye çarptığını görmedi, ama mide bulandırıcı gümbürtüyü duydu ve darbenin sahilden çizmelerine doğru titrediğini hissetti. Atların çığlığı, insan ağlıyor. Sol kanadın derinliklerine. Roshar'ın ordusu, çoğunlukla kayıp ateşle karşılık verdi, çünkü dalgalar üzerinde hareketli hedefleri vurmak daha zordu. Top güllelerinin suya çarptığı yerlere gayzerler püskürtülürdü. Hızla giden bir demir top bir tekneye çarptı ve onu parçaladı. Atlar ve erkekler denize girdi.

Sahil boyunca siyah dumanlar yükseldi.

İlk Valorian tekneleri kıyıya yanaştı. Askerler diz boyu suya düştü. Atlar rampalardan aşağı indirildi. Toplar yakında takip edecekti.

"Hepsini paramparça et," diye emretti Roshar.

Topçuları ilk Valorian dalgasını delik deşik etti. Ama ikinci bir dalga ve üçüncü bir dalga oldu ve sonunda bir Valorian topu, bir kanadı kanlı, dumanı tüten çığlık atan bir yığına fırlatmak için manevra yaptı.

Arin'in atı yetiştirildi. Ağırlığını koltuğuna bastırarak onu aşağı indirdi. Atı çekiştirmektense onu sıkı dizlerinin arasında tutuyordu ve dikkati dağılmıştı, her şey gürültülüydü. Atını sakinleştirdikten sonra bile ona itaat etmesi için ona güvenmiyordu. Sonra duymaması gereken küçük bir ses geldi, kuru bir yutkunma.

Kestrel'e baktı. Cirit -muhteşem savaş atı, sabit canavar- stokta duruyordu. O da öyle. Ama teni elmacık kemiklerinin üzerinde ince bir şekilde gerildi. Gözleri çok büyük ve solgundu.

Lütfen, diye dua etti Arin. *Ona merhamet et.*

Tanrısı eğleniyordu. *O bana inanmıyorsa ben ona nasıl inanayım?*

General inmişti. Arin onu görebiliyordu. Kestrel'in onu gördüğünü gördü. Birkaç Valorian sütunu kıyıdan sahile doğru itildi.

Roshar, öncü birliklerine ilerleme emri verdi.

Ölüm, Arin'in bir kedinin yavru kedisini ısırdığı ensesini ısırdı. *Belki, diye* mırıldandı ölüm, *sana göstereceğim merhametin aynısını ona da göstereceğim.*

Arin'in kalbi sıkıştı. Kanı hızlandı. Boşta kalan elini acıyan derisine koydu ve kan bekleyerek geri çekti.

Hiç bir şey.

Sırtında nemli bir rüzgar esiyor. Altındaki atın titremesi. Bir top patladı. Hayvan çığlık attı, yeniden büyüdü. Öncü hattın içinden, doğruca yaklaşan Valoryalılara doğru atıldı.

Arin'i göremedi. Onu göremiyordu ve sanki hiçbir şey göremiyormuş gibi hissediyordu.

Toplar nefeslerini tuttu. Vanguard, öncüye çarptı . Çarpışmanın birkaç sıra ileride olduğunu gördü. Kan fışkırması. Korku ve nefretin iğrenç maskeleri. Omuzdan kesilmiş bir kol. Atlardan itilen cesetler, toynakların altındaki kuma buruştu. Ve göremediği şeyin acımasızlığı.

O neredeydi ?

Cirit hareket etmemişti. Taş gibiydi, bu onun da öyle olduğunu anlamasını sağladı. Bir eli, kabzayı yokluğa sıkıştırabilirmiş gibi bir kılıcı kavradı. Bir kılıç. O, bir kılıçla. Bunun için hiçbir yeteneği yoktu.

Dehşet onu sardı, kayıyor ve kıvrılıyordu.

Valoryalılar henüz ön safları geçmemişlerdi. Topçu, kendi topunu vurma korkusuyla kullanılamazdı. Bir düşman ona ulaşmadan önce birkaç kısa an vardı.

Ve belki ileride, bir yerlerde, en çok korktuğu şeyin farkına vardı. Arin'in gözleri doldu. Kanı döküldü, harcandı.

Javelin'i öne doğru dizdi ve sıraların arasından atını sürdü.

Neredeyse atından atılacaktı. Bir Valorian ona çarptı. Arin zırhlı göğsüne bir darbe aldı ve keskin bir nefes aldı. Çürük hissettim, belki bir kırık. Kan yok, diye düşündü. En küçük anlarda odaklanmak zordu, ellerinin ne yaptığını veya ne gördüğünü ve kiminle savaştığını bilmek bile zordu. Tanrısına biçimsiz bir soru sordu. Bunu kelimelere dökebilseydi, Tanrı'nın merhametinin onun bu kadar uzun yaşamasına izin verip vermediğini sorardı. Yirmi yıl dokuz yıldan iyidir. Yoksa tanrının merhameti *bu* şekilde ölmek miydi, daha farklı, daha kötü bir yol değil miydi? Ya da sadece eve, tanrıların cennetine gelmek için. Anne, baba, kız kardeş. Bir yalnızlık, bir özlem, bir *evet* . Evet, belki de buydu, belki de tanrının kastettiği buydu. Merhamet. Bir söz: Bu dünyanın bir sonraki dünya olmadan önceki son anın aşk kadar tatlı olacağına dair bir söz.

Ama bunu düşünemiyordu, anlayamıyordu. Demir bir boncuk, toplu iğne başı, küçük, sert bir korku, umut ve rahatlama noktasında yoğunlaştırılmış birçok soru olan bu soruyu yalnızca hissetti.

Onun *atı* . Lanet olası atı. Hayvan, Arin'in iradesine karşı iradesini zorlamaya devam etti. Bu at onu öldürecekti. Arin endişeli hissetmeye çalıştı.

Kılıcı birinin karnını açtı. Nasıl olduğundan emin değildi. Kılıcı Valorian zırhını geçmemeliydi. Ama bağırsaklar bir yarıktan dışarı çıktı. Yavaş, ıslak bir açılım.

Arin bitirdi.

Arin'in kalbindeki demir boncuğu alıp onu bir tüy haline getirebilen ve tüy boyunca her dikeni diğerinden ayırabilen tanrısı *eve gelmek için derin derin düşündü.* Tanrı, doğal olmayan şekilde yelpazelenmiş kanatta parmağını gezdirdi. *Merhamet derken bunu mu kastettiğimi sanıyorsun? İstediğin bu mu?*

Peki, Arin.

Peki.

Kestrel neden kimsenin ona saldırmadığını anlamadı. Sonra yaptı ve kendini aptal ve minnettar hissetti. Zırhı. Valorian görünüşü. Roshar'ın güçleri onu tanıyordu, atını tanıyordu. Ama Valoryalılara kendilerinden biri gibi görünüyordu. Garip bir şekilde konumlandılar, eğer düşündülerse, ama kimse düşünmedi. Kesilen boğazlardan gurulduyorlardı. Kılıçları cesetlerin içine o kadar sapladılar ki yumrukları başka birinin etinin içinde kayboldu.

Cirit'i onların arasına taşıdı—Valorian, Dacran, Herrani. *Küçük hayalet* . Evet. O yoktu. Birinin kanı yanağına püskürttüğünde bile gerçek gibi gelmiyordu. Kimse ona dokunmadı.

Roshar'ın birinin elinden kılıcı kestiğini, kalkanını Valorian'ın burnuna çarptığını ve boynunu kestiğini görene kadar. Prens, atını vücudun düşüş yolundan çıkardı. Atını çevirdi ve Kestrel'i gördü. "Arin nerede?" O bağırdı.

Kestrel'in sesi işe yaramadı. "Bilmiyorum," dedi sonunda, fısıltı kısıktı. Roshar birkaç metre uzakta olmasa bile duyamazdı.

Ama yakındaki bir Valoryalı duydu. Onunla prens arasındaki bakışı görmüş, Dacran dilini konuştuklarını duymuştu. Bir süvari subayı. Atını onunkinin üzerine omuzladı. Ulaşmış. Boğazını tuttu.

"Bir izci mi?" Kara gözleri kısıldı, dişleri göründü. "Öncüde mi? Alayına bir isim ver."

Nefesi kesildi.

"Hain." Kılıcı onun gevşek elinden indirdi.

"Kerkenez!" Roşar.

Çok uzakta.

Nefes almak için kendini zorladı. Bakışlarını kırmadı. Duymadığını bildiği bir şeyi fısıldayarak Valorian'ın öne eğilmesini ve tutuşunu biraz gevşetmesini izledi. Kestrel hançerine uzandı ve onu koltukaltına sapladı.

Homurdandı , bırak. Hançerini çekti ve boğazını deldi.

Ağırlığı ona karşı çöktü. Kulağına nefes nefese geliyordu, ses yapışkan ve ıslaktı, koltuğunu korumaya çalışırken üzerine kan fışkırdı, zırhlı subayı uzaklaştırmaya çalıştı. Ama atı yalpaladı. Valorian onu yakaladı, kahverengi gözleri intikam dolu, solgun bakıyordu. Son gücüyle onu da beraberinde sürükledi. Onu atından çekti.

Arin'in atı kötüydü ama atsız olmak çok daha kötü olurdu. Etrafında boşluk bıraktı. Ordu ile ordu arasındaki sınır çözülüyordu. Kestrel birkaç sıra arkasında olmalı. Valoryalılar yakında ona ulaşacaktı. *Yakın dur,* demişti. Kaygısı arttı ve onu kısırlaştırdı. Bir yanı ellerinin ve vücudunun yaptıklarına baktı, ama daha büyük kısmı daha da büyüdü ve tatmin oldu. Zevk emin ve cinayetin yanı sıra onun yalvarışında da endişe vardı. Hepsinin içinden geçmek: saf bir korku akışı. *Yakın dur* .

Atını geri çevirdi.

Ya onu bulamazsa?

Daha geride. Hala daha uzak.

Valorians, o ve Javelin'in bulunduğu rütbeye çoktan ulaşmışlardı.

Ciğerleri sıkıştı. *Neresi?* talep etti.

Genel? tanrısı utangaç bir şekilde cevap verdi. *Sana yolu göstermeme izin ver . . .*

Arin'in sinirleri çığlık attı.

Aç gözlerini, dedi ölüm.

Bak aşkım ve gör.

Arin yaptı. Çok uzak olmayan bir yerde savaşın kaynayan ortasında duran Cirit'i gördü. Binicisi gitmişti.

Kestrel'in yanağı kumdaydı. Ağzı bunlarla doluydu. Öksürdü ve tükürdü, sırtı ve omuzları kumsala battı ve üzerine yığılan cesede doğru itti. Kaldırmaya çalıştı. Kolları çıktı. Sisli gökyüzünü gördü. Atı yakın. Görevliye tekrar saldırdı. Zırhı onu daha da ağırlaştırdı. Onun kanıyla ıslanmıştı. Hala pompalandığını hissetti, etrafındaki kaosu duydu. Panik omurgasını dikti.

O itti. Vücut kıpırdamadı. Daha çok denedi, ağırlığın göğsüne baskı yaptığını hissetti. Sonunda çığlık attı.

Arin'e bir şey çarptı. Koltuğunu korudu, saldırganını görmek için döndü, Valorian'ın sırıtışını gördü - ve sonra çok geç, adamın çizmesi boyunca tırtıklı çelik. Arin, Valorian'ın ayağını bıçak gibi kullanıp Arin'in atının açıkta kalan kaburgalarını kesmeden hemen önce bunu fark etti.

Hayvanın çığlığı Arin'in kulaklarını deldi. Yere savruldu.

Savaşta babası bazen, *yaşayabilirsin, ölebilirsin derdi. Ama paniklerseniz tek sonuç ölümdür.*

Soğukkanlılığından dolayı ondan nefret ediyordu. Onun kuralları.

Fakat.

Vücut onu ezdi.

Ama . . . kum.

Karnına dönüp dönmeyeceğini görmeye çalıştı. Kıvrılarak, vücudunun altında kıpırdandı. Dönmek için kendini zorlarken birinin onu fark etmesini ve saldırmasını bekledi. Toynakların kafatasını ezmesini bekledi. Ama Javelin, düştüğü anda olduğu yerde sağlam bir şekilde duruyordu. Süvari, zararsız atın etrafında manevra yaptı. Kimse yere bakmıyordu.

Kuma saplanıp yüzüstü döndü ve kazmaya başladı, kumu yüzüyormuş gibi ondan uzaklaştırdı. Dirseklerini yaptığı ve çektiği çukura gömdü.

Özgürce kaydı.

Arin ayağa fırladı. Tırtıklı çizmenin tekmesinden tam zamanında kafasına kaçtı. İki eliyle (kılıcı neredeydi?), Valorian'ın bileğini kavradı ve adamı atından indirdi.

Kestrel'in titreyen elleri, hançerini bulmak için kumu süzdü. Hançeri. Onu bulmalı. Onu kaybedemezdi.

Kızıl kumdan bir örtünün altındaki sırtını bulduğunda, gözlerinden yaşlar süzüldü. Kabzasını kavradı.

Cirit kararlı, onu bekliyordu. Ona yaslanmak ve yüzünü derisine bastırmak istedi. Ona anlayacağı bir şekilde teşekkür edebilmek için bir at olmak istedi.

Ona binmeye gitti - sonra eyerinin üzerinde Arin'i gördü.

Arin sahilden bir kılıç kaptı - onunki mi? önemli değildi - ve adam ayağa kalkıp Arin'in kılıcını kendi kılıcıyla kenara çekip ucunu Arin'e doğrulttuğunda, onu çoktan düşmüş Valorian'ın boynuna doğru havada kaydırıyordu.

Arin karşı çıktı, çeliğin çeliğe çarptığını duydu ve titreşimi, basıncı hissetti. Baskının verdiğini hissetti. Adamın bıçağı bir an için battı.

Ama bu bir hileydi. O güçsüzlük anında, Valorian'ın diğer eli Arin'in zırhının birleştiği bir boşluğa sapladığı hançerine gitti.

Kestrel kumun üzerinde tökezleyerek ilerliyordu, bacakları çok uyuşuktu; yeterince hızlı hareket edemiyordu. Valorian'ın sırtı ona dönüktü. Arin'in yüzünü, kaşlarının arasındaki kıvrımı, ifadesinin içindeki kaliteyi görebiliyordu. Ve sonra değişen bir şey: bir parlama, bir tanıma.

Valorian bıçakladı. Arın bağırdı.

Hançer kaburgalarına saplandı. Acı, yan tarafını sarmıştı. Kılıç Valorian'ın zırhında zararsız bir şekilde dans ederek geri vurdu, adamın sağ çizmesinin bağcıklarını kesmekten daha fazla hasar vermedi.

" Sen benimsin," dedi Valoryalı.

Ölümün hep söylediği buydu. Arin, tanrının sözlerinin bir insan ağzından çıktığını duyunca şaşırdı, bocaladı. Garip hissetti. *Ah* , diye düşündü . *Minnettar* , diye düşündü . Tanrı'nın uyarısını memnuniyetle karşıladı, her zaman bunu olmadan önce bilmek istediğini fark etti. Bu hayattan birdenbire gözlerini kırpmak istemezdi.

Ama o bu hayatı seviyordu. İçindeki kızı seviyordu.

Kalbi şiddetle çarptı, isyan etti.

Çok geç. Valorian'ın kılıcının tabanı boynuna doğru açılı olarak kafasına geliyordu.

Arin eğilmeye çalıştı. Kabzası tapınağına çarptı.

Karanlık, görüşünün üzerine kanıyordu. Bacaklarını hissetmiyordu. Tanrısını duymaya çalıştı ama sadece sessizlik duydu ve sonra hiçbir şey duymadı.

33. Bölüm

Arin'in aşağı indiğini gördü. Koşarken kumda kaydı, kulakları uğulduyordu. Zihni kapandı. Titreyen bir korku.

Birkaç adım ötede. Hançeri sıkıca elindeydi. Valorian'ın sırtı zırhlı bir duvardı. Adam kılıcını tekrar kaldırdı. Onun üzerine geldiğini duymadı.

Ama nerede, *nerede* ? Hançeri vardı, ama saplayacak hiçbir yeri yoktu - ulaşamadığı boynunun arkası, gövdesi ve hatta bacakları bile yoktu. Omuzlarından çizmelerine kadar zırhlıydı. *Hançer et ister,* derdi babası. *Bul onu.*

Göğsünde büyük bir baskı. Arkasından gelirken çaresizlik. Ne yapacağını bilemedi, düşünemedi ve sonra sanki bir başkası adamın botlarından birinin üstündeki gevşekliği fark edip onu dizlerinin üzerine kuma düşürdü. Botun üstünü tuttu, geri çekti ve ayak bileğindeki ipli tendonu kesti.

Çığlık attı. Baldırına doğru kıvrılan kesik tendonun dayanılmaz acısını hissettiğini hissediyor gibiydi. Onun çöküşü. Pompalama acısı . Bir kız ona nasıl tırmandı - vahşi, tilki gibi. Ama: bir kız mı? Ama: saçları, teni, gözleri, zırhı. Düşman değil. Düşman?

Sonra hançer boğazını buldu ve onun ne olduğunu tam olarak anladı.

Eli, kolu: parlak kırmızı. Hançeri bırakamıyordu. Kendine kılıf yaptırdı. Ellerine ihtiyacı vardı, Arin'e ihtiyacı vardı.

Onun yayılması. Ağlıyordu, kuma çömelmişti, ona ulaştığında boş parmakları vahşice onu aradı, yan tarafında hançeri, kararmış alnı, mor yanağı, yarık tenini buldu. Yüzüne dokundu ve başının sallandığını hissetti. Nabız mı? Yoksa kendi nabzı mı? Vücudu onunla titredi, parmaklarını çenesinin altındaki oyuğa karşı sabit tutamıyordu.

Tekrar yanındaki hançere baktı ve daha iyi görebilmek için zırhı çözdü.

Sadece hançerin ucu ete girmişti. Kaburgaların arasına sıkışmıştı. Ani umudu vahşiydi.

Hançeri çıkarmak istemedi -kan akışını durduracak hiçbir şeyi yoktu- ve dikkatini Arin'in kafasına verdi. Bu sefer parmakları nabzını kontrol ettiğinde onu buldu ve onun olduğunu anladı. Gözyaşları taze akıyordu.

Yanındaki yara küçüktü. Yine de kafasına bir darbe her şeyi yapabilir, öldürebilir, felç edebilir, duyularını, zihnini alıp götürebilir. Onu sonsuza kadar uyutabilirdi.

"Arın, uyan."
Sözler bir kez geldiğinde, durmadılar.
"Hareket etmeliyiz. Burada kalamayız."
"Lütfen."
" Lütfen uyan."
"Seni seviyorum. beni bırakma. Uyan."
"Beni dinle. Arın mı?"
"Dinlemek."

Biri ağlıyordu. Gözyaşları alnına, kirpiklerine, ağzına sıcak düştü.
Ağlama, demeye çalıştı.
Lütfen dinle, dedi.
Yapacaktı, elbette yapacaktı. Onun olmayacağını nasıl düşünebilirdi?
Bu tanıdık geldi. Gerçek dışı. Bunun daha önce olduğu ya da *olacağı* , bunun ya bir yankı ya da kaynağı olduğu hissine sahipti. Gözlerini açarsa dünya ikiye katlanırdı. Kafatası zonkladı. Taşlar gözlerini ağırlaştırdı. Toprakla kaplıydı. Kalın ve tınlı ve gevşek. Bir rahatlık. Mide bulandırıcı ağrıyı hafifletti.
Yine de taş yoktu, toprak yoktu. Bir yanı bunu biliyordu, kadının sesine yapışan aynı yanı.
Sesi parçalanıyordu. Korkunç hale geldiğini duydu. Çok geçmeden, kadının çığlık atacağını fark etti.
"Yapma," dedi ve gözlerini açtı ve hastalandı.
Hafifçe onun ifadesini merak etti: bu ıstırap ve rahatlama karışımı. Elleri bir an için tamamen hareketsiz kaldı, sonra bir matara suyu ağzına götürerek, ağırlığının altında ezilmeye ve kaldırmaya çalışarak anında meşgul oldu. Çok ağır. "Üzgünüm," dedi. "Arin, kalkmalısın."
"Yapabileceğimi sanmıyorum."
"Evet. Sadece Javelin'e. Hadi." Onu çekiştiriyordu - omuzlar , kollar. Ona durmasını, başındaki ağrının korkunç olduğunu, her itişmenin canını yaktığını söyleyecek yüreği yoktu. Odaklanmaya çalıştı ve yakınlarda duran Cirit'i gördü, askerlerin ve metalin dalgalı çarpışmasını gördü. İçine korku girdi. Onu ve Kestrel'i koruyan bu küçük barış uzun süremezdi. İmkansız, kimsenin onları fark etmemiş olması, o yanında diz çöküp, çekip çekip yalvarırken, kimsenin boynunu kesen bir kılıcı getirmemiş olması imkansızdı.
"Git," dedi ona.
Geri tepti. "Numara."
"Her şey yolunda." Yanağına dokunmaya çalıştı ama ya görüşü ya da eli yanlıştı. Aradı, burnuna ve dudaklarına dokundu. "Umurumda değil."
"Bunu söyleme."

"Hızlı sür. Uzak."

"Bunu bana sorma. Bunu yapmazdın. Beni asla bırakmazsın."

Ama farklı, demeye çalıştı, sonra açıklamak istediği şeyin içinde kayboldu, bu . . . ona - ne? üzüntü?—onun için çok değerliydi, beklenmedikti. Kelimeleri ağzına almak çok zor. Elinin düştüğünü fark etti.

Yüzü okuyamadığı bir ifadeye büründü. "Kalk," dedi dişlerinin arasından.

"Lütfen. Gitmek."

Parmaklarını deri göğüs zırhının kenarında kıvırdı ve kavradı. " Beni *yap* ."

Bu sefer Arin onun ifadesini tanıdı. Belirleme. Görmemek için gözlerini kapattı. Bana hiçbir şey borçlu değilsin, derdi. Ayrılırsan onurunu kaybetmezsin . Arin, bütün varlığının bir yemine dönüşebileceğini bilip bilmediğini merak etti.

Neden gidemediğini söyle derdi . Belki kafası daha net olsaydı, nedenini sormadan bilirdi. Şimdilik sadece onun kararlılığını ve tehlikesini gördü.

Bu onun tanrısının merhamet versiyonu muydu: bu kumsalda onunla birlikte öleceği?

Dayanılmaz.

Başının gümbürtüsüyle farklı bir acı keşfetti. Aşağıya indi. Onun tarafı. Kaburgaları. Bir hançer. Çıkardı. Korkunç bir çığlık attı. Yanı yapış yapış oldu. Hançeri kuma sapladı ve diğer eliyle omzunu kavradı. Kafasının ikiye ayrıldığını hissetti. Arin hançeri kaldırarak kendini yukarı itti.

Kendini yaptığı şeyden, tekrar hasta olduğu için vücudunu sarsan spazmdan uzaklaştırmaya çalıştı. Dizlerinin üzerinde, gökyüzü karanlık—yağmur mu? Kestrel'in omzu, elinde çelimsiz görünüyor. Ağırlığını kesinlikle taşıyamadı, ama dayandı, onu ayağa kaldırmak için kendini zorladı. Her tökezleme canını yakıyordu ve Cirit'e binip ata binmenin nasıl bir şey olacağından korkuyordu ama yapacaktı.

O yaptı ve o onunla birlikteydi. Sonunda gökyüzünün yağmurlu ve karanlık mı yoksa zihninin mi karanlık olduğunu anlayamadı. Her şey siyah ve ıslaktı. At altlarında hareket ederken, acıyı bir sessizlik kapladı. Nadir bir parfümden gelen silaj gibi bir duygu üzerinde uçuştu. Küçük bir şişeden kaldırılan bir cam tıpanın çıngırdamasını duyar gibiydi. Kokunun serbest bırakılması. Orada olmayan çiçekleri koklamak nasıl mümkün oldu?

Arin, düşüncelerini tutmanın zor olduğunun farkına vardı. Duman içinde kayboldular. Önemli değildi. Gitmelerine izin verdi. Duman, parfüm, yağmur. Hepsi güzel, kalıcı. Aynı şey, belki de Kestrel'e onu terk etmeyeceğine yemin ettiren şey gibi.

Onu bunu yapan şeyin ne olduğundan emin değildi. Ama bir şey olmuştu. Gerçek olmuştu.

Bu, vazgeçmeyecekti. Bu, tutacak ve hatırlayacaktı.

Kestrel'in dizginlerdeki ellerini gördü. Vücudunun gevşediğini hissetti. Toynak sesleri kafatasını dövdü.

Biri -derin bir ses- yemin etti. "Onu kendine mi *bağladın* ?"

"Neredeyse düşüyordu," dediğini duydu Kestrel.

Arın gözlerini açtı. Roshar, kendisini Kestrel'e bağlayan ipi çözüyordu, prensin bakışları düğümlere sabitlenmişti. Ona bakmamak Roshar'a göre değildi. "Eh, *bu* aptalcaydı," dedi prens ona. "Gerçekten düşmeye başlarsa, ağırlığının seni de sürükleyeceğini düşünmedin mi?"

Sessizdi. Bunu düşünmüştü. Arin onun sessizliğinden anlayabiliyordu.

Roshar'ın kolu Arin'in beline dolandı. "Hadi," dedi. Arin bir nevi attan aşağı kaydı ve sabitlenip tutuldu.

"Üzerime kanıyorsun," diye şikayet etti Roshar.

Evet. Arin kanadığını sandı. Ama kafası. Ağrı her şeyden daha kötüydü. Arin kendini Roshar'a karşı bıraktı, alnını adamın omzuna indirdi. Sonra gözlerini tekrar açmaya çalıştı.

Kestrel yanda durdu, kollar göğsünde sıkıca tutuldu. Onun ötesinde , aceleyle bir araya getirilmiş bir ordu kampı vardı. Eskisinden daha küçük.

"Ne oldu?" Arın sordu.

"Kan banyosu," dedi Roshar. "Geri çekildik. Sahili ele geçirdiler. Seni suçluyorum."

Kestrel öfkeli bir nefes aldı.

"Öyle demek istemiyor," diye mırıldandı Arin.

"Seni taşımamı mı sağlayacaksın?" dedi Roshar.

Kestrel keskin bir şey söyledi. Arin sözleri duymadığından değildi; onları sindiremeyecek kadar yorgundu. Roshar'ın yavaş, çekici tonlarını, Kestrel'in tıslamasını duydu. Arin ona söylemek istedi, *senden saklanıyor* . *Endişeliyim* demek istedi . Arin aniden endişelerinden, her şeyin nasıl bu kadar konuşulmamış olduğu karşısında şaşkına döndü. Roshar'ın destek kolundan uzaklaştı ve aklında gerçek bir hedef olmadan yürümeye başladı.

Roshar ona pis bir isim dedi. Düşmeden önce yakaladı.

Roshar, "Tanrıçanın kemiği, kanı ve nefesi" dedi. "Neyi kanıtlamaya çalışıyordun?"

Arin, Roshar'ın yatağında, çadırında sırtüstü yatıyordu. Prens yatağının yanında duruyordu, duruşu gergin ve gergindi.

Arin'in göğsüne ağır bir sıcaklık oturdu. Kestrel, uyurken başını ona yaslamış, yere diz çökmüş, üst bedeni yatağın kenarına gevşekçe dökülmüştü. Zırhı ve tuniği gitmişti. Kaburgaları sargılıydı. Avucu karnının üzerindeydi.

"Seni taşırdım," dedi Roshar daha alçak sesle.

" Biliyorum."

Arin'in sesi onu uyandırdı. Başını kaldırdı, uzaklaştı. Ağzı inceydi, gözleri gölgelerle lekelenmişti, yarı açık örgülüydü.

"Savaş," diye sordu Arin.

Kestrel ve Roshar birbirlerine baktılar.

"O kadar mı kötü?"

"Dinlen Arin," dedi Kestrel.

Roshar dişlerini çıtlattı. "Çok fazla değil. Sürekli girip çıkıyor. Böyle bir kafa travması için iyi değil. Onu uyanık tut. Uyumasına izin verme." Arin'e, “Kalamam. Şehre geri çekilmeyi organize etmeliyim.”

Arin'in midesi bulandı. Şehre geri çekilmek son çareydi. "Yapma." Daha iyi bir fikir bulmaya çalıştı. Kestrel sessiz ve sert görünüyordu.

Roshar, "Seninle kalmak *istiyorum* . Yapamam."

Arin avucunu arkadaşının yanağına kaldırdı. Bu prensi şaşırttı. Arin, onun Herrani hareketini hatırladığını gördü, ancak geri vermeden önce tereddüt etti. Arin'i üzdü. Eli düştü. Roshar'ı yatağından çıkardığı için kendini garip hissederek karyolanın çerçevesine bir oyma çizdi. "Nerede yatacaksın?"

"Korkma. Birçok yatak beni karşılar.”

Prens gittikten sonra Arin, Kestrel'e "Savaş neden bu kadar kötü gitti?" diye sordu.

Soru onu üzdü. "Bilmek istediğin bu mu?"

"Bu önemli."

"Neredeyse nasıl öldüğünden daha mı önemli?"

"Ama yapmadım."

Sesi kesilmişti. "Babamın çok fazla siyah tozu var. Çok fazla asker. Çok fazla deneyim.”

“Ama tam olarak nasıl kazandı?”

“Silahları ortadan kaldırdığında tam bir önden saldırı yeterliydi. Olan her şeyi görmedim.”

Suçluluk, kafasında iki katına çıkan kalp atışı ile atıyordu. "Çünkü benimle gittin."

Gözleri doldu.

"Üzgünüm," dedi. "Başka bir şeyden bahset. Ne seversin."

Ağzını açtı. Kapattı. Sesi kısıldı, “Mozaiği hatırlıyor musun?” dedi.

"Evet."

"Her şey ne kadar da uygun. Sanki her bir kiremit yan yana olmak istiyormuş gibi."

"Evet." Ama kafası karışmıştı, mozaiğin onun için ne anlama geldiğinden ya da neden şimdi bunu düşündüğünden emin değildi. Sanki solun gerçekten doğru olduğunu ya da hem sol hem de sağ olduğunu açıklamaya çalışıyormuş gibi konuştu. . . bu da sol ve sağın önemli olduğunu bildiğini, ancak anlamlarını veya farklılıklarını kavrayamadığını fark etmesini sağladı. Gözlerini kapadı.

"Arın, yapma."

"Sadece biraz."

"Numara." Elini tuttu.

"Şşş."

"Hikayeler," diye mırıldandı. "Mozaik hikayeler anlattı, değil mi?"

"Evet, eskiler."

"Onları sana söyleyeceğim."

Gözleri çatlayarak açıldı. Onları kapattığını hatırlamıyordu. "Bu masalları biliyor musun?"

" Evet."

Yapmadı. Onlara anlatmaya başlayınca bu netleşti. Ufak tefek şeyleri biliyordu, gülümsemekten zarar gelmezse onu gülümsetecek şekilde bir araya getiriyordu. "Sen," diye nefes aldı, "çok sahtekarsın."

"Bölmeyin."

Çoğunlukla saf buluş. Görüntüleri hatırladı - onu memnun etti, tapınak katının ayrıntılarını ne kadar canlı bir şekilde biliyordu. Hangi tanrı hangisinin etrafında kıvrıldı ya da yılanın dili nasıl üçe ayrıldı. Ama anlattığı hikayelerin onun diniyle pek ilgisi yoktu. Bazen anlam bile vermiyorlardı.

"Bunu bir daha yap," dedi, "gülecek gücüm olduğunda."

"O kadar kötü mü?"

"Mmm. Belki değil. Bir Valoryalı için."

Ama sonunda her şey yavaş, işlenmemiş hale geldi. Parçalanan ham pamuğu düşündü, lifleri sürükleniyordu. Belki Kestrel saatlerce konuşmuştu. O bilmiyordu. Ne zaman yanağını onun kalbine dayamıştı? Göğsü yükseldi ve düştü.

"Arın."

"Biliyorum. Uyumamalıyım. Ama çok yorgunum."

Onu tehdit etti. Tamamını duymadı.

"Benimle yat," diye mırıldandı. Onun yerde diz çöktüğünü düşünmek onu rahatsız etti.

"Uyumayacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Ama öyle demek istemedi. Ne olacağını biliyordu. Yanına kaydı. Her şey çok yumuşak, çok karanlık, çok kadife oldu. Uykuya daldı. İçini çekti ve bıraktı.

Bölüm 34

Uyandığında, gitmişti.

Kestrel'in kalbi kaburgalarına çarptı ve çadırdan çıkıp Arin'i şafağa yakın bir gökyüzünün oyuk mavisi altında çay yaparken bulduğunda bile vazgeçmedi. Küçük ateşi yaktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye talep etti.

"Çadırda bir kutu çay buldum." Arin onun ifadesini gördü. "Roshar aldırmaz."

" *Umurumda* ."

Bakışları onunla kaynayan su kabı arasında gezindi. "Sorun nedir?"

"Uyumamalıydın."

"Bunun için daha iyiyim."

Belki. Ama yüzünü, alnına, yanağına ve gözünün köşesine yayılan mürekkep lekesini görmek onu incitti. Şakağına vurduğu kırık deri. Belki de temiz bir tunik giymek istemediği için kirli bir tunik giymişti; kurumuş kan çıplak kollarının derisinde pul pul döküldü. Göğsünün içinde korkunç bir kabarcık genişledi. " *Uyumamalıydım* ."

"Gerek vardı. Savaş. Yolculuk. Kolay olamaz."

"Hayır, değildi."

Arin kapalı çay kutusunu elinde çevirdi. Kuru yapraklar fısıldadı. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Öldüğünü sanmıştım. Öleceksin diye."

Kutuyu düşündü. "Birinin ölümünü izlemenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"'Birisi' değil. *Sen* , Arın."

Başını salladı, ama yüzünü buruşturdu, kutuyu bir kenara koydu ve onu gerçekten duymuş gibi görünmüyordu.

Şöminenin yanına oturmak için battı, çarpık kolu göğsüne çekilip bükülmüş bir dizine dayalıydı. Ağzını ve çenesini kolunun iç kısmına bastırdı. "Hala acı çekiyorsun."

"Artık o kadar değil, bu yüzden benimle konuşmalısın."

"Arın, ben."

"Savaş hakkında."

Ona baktı.

“Şehre geri çekilemeyiz” dedi.

“Onlarla açık savaşta yüzleşemeyiz. Valorian gücünün tamamı değil. Lerralen bunu kanıtladı.”

“Onları şehri kuşatmaya davet etmek cevap değil. Zaten bir kez şehri generale karşı tutmaya çalıştım. Savunmalarında kısa bir çalışma yaptı. Duvarı aştı."

"Tamir edildi. Bu sefer müttefik olarak doğuya sahipsin.”

“Şu anda beni yanlış bir iyimserlikle korumaya çalışmasaydın, gerçekten ne söylerdin?”

Gökyüzü aydınlanmıştı . Kampın karışmaya başladığını duydu.

"Dürüst ol, Kestrel."

"Savaş hakkında." Sesi düzdü.

İfadesi hafifçe değişti. Başparmağını çenesine dayadı, kirli parmaklarını yaralı yanağında yelpazeledi. "Başka bir şey mi var?"

Onun yorgunluğu. Onun morlukları. Saklamaya çalıştığı acı. Kalbinin pulları büyümüştü. Ama içeride: canlı bir kömür kadar sıcak.

"Şehre geri çekilirsek ne olacağını ikimiz de biliyoruz" dedi.

Öyle söyledi. “Doğu, kayıplarına bakabilir, muhtemel bir yenilgi görebilir ve ayrılabilir. . . Roshar kalmak istese bile.”

"Ve sonra bitti." Arin'in gri gözleri çıplaktı. "Kaybedemem. Yaparsam bana bir şey kalmaz.”

"Bu doğru değil."

Ama o durmuştu. Kamp uyanmıştı. Küçük ateşi sönmüştü. Çay, unutulmuş, soğumuştu.

Başını eğik tuttu. "Daha iyi bir şey düşünene kadar iç kesimlere çekilmeliyiz."

Arin ona yaklaştı, ayak sesleri bir tutam çimenli solgun, kumlu toprak tarafından bastırıldı. Boynunun ensesine dokundu, parmak uçları sırtının ilk kemiklerine değdi. Yavaşça gömleğinin yakasını tuttu.

Teni o kadar yüksek sesle şarkı söylüyordu ki, bırakın doğru kelimeleri, hiçbir kelimeyi bile düşünemiyordu ve yapması gerektiğini anladığı zaman, *artık olmuştu* , hissettiklerini söylemekten zarar gelmezdi, öyleydi. Kırılmadan birine sevgisini verebilirdi, Arin çoktan gitmişti.

Roshar, Arin'e bir sedye getirdi, o da ona ve onu taşımakla görevlendirilen adamlara baktı. "Hayır," dedi Arin.

"Aptal," diye alay etti prens. "Bilinçsiz yere vuruldun. Cehenneme benziyorsun. Çöpe gir."

Arin, yaralıları taşıyan vagonlara atıfta bulunarak, "Bir arabaya bineceğim," dedi. "Özel tedaviye ihtiyacım yok."

"Ah evet, öylesin."

Kestrel, Roshar'ı hiç bu kadar kızgın görmemişti.

"Neden?" Arin gözlerini kısarak ona baktı. “Endişenizden dolayı mı yoksa orduya bir mesaj göndermek istediğiniz için mi?”

Kestrel iki mesaj düşünebilirdi: Dacranlara sözde tanrının dokunduğu Herrani liderinin zayıf olduğunu göstermek ya da Herrani'ye doğulu prensin Arin'e değer verdiğini göstermek. Belki ikisi de.

Roshar'ın ağzı mutsuz bir gülümsemeyle seğirdi.

"O zaman ben bineceğim," dedi Arin.

Gün sona erdiğinde ve ordu, çalıları kalın, yağlı yeşil yapraklarla dolu alçak bir tepede kamp kurduğunda, bir subay kurarken Roshar çadırının yanında durdu. Prensin parmakları, çapraz kollarının kaslarında davul çalıyordu.

Kestrel, Arin'in nerede olduğunu bilmiyordu. Yeni atını kampın yakınındaki bir derede sulamaya gittiğini düşündü, ama Roshar'ın çadırı yükselip güneş battığında ve Arin dönmediğinde, buzlu bir endişe sisi üzerine çöktü.

"Orada daha rahat eder." Roshar çenesini çadırına doğru salladı.

" Ya sen?" diye sordu.

Omuz silkti.

"Arin bundan hoşlanmayacak."

"Umurumda değil." Sonra sözleri aceleyle gelerek ekledi, “Çöp sembolik değildi. Gizli mesaj yok. Herkes şifreli konuşmaz. Sadece onun iyi olmasını istiyorum."

Yavaşça, "Sanırım öyle," dedi. Gündüz sürüşü boyunca onu izlemişti ve yüzü buruşmuş olsa da acıdan çok yorgunluktan geliyordu. Koltuğunu kolayca korumuş ve onun yan bakışlarıyla küçük bir gülümsemeyle karşılaşmıştı. Endişesi azalmıştı.

Tamamen değil ama. Roshar onu çadırının yanında terk ettikten sonra, onu kampı aramaktan alıkoymak için yeterli değil. Gökyüzünün nemli çivit rengi karardıktan sonra parmaklarını kıvırmaya yetmedi, yumruk haline getirdi. Çadıra döndü ve bir fener yaktı. İçeride, yanan fitile bakarak kollarını üşümüş gibi ovuşturdu. Bunu ölçmek istedi. Belli bir noktaya kadar yandıktan sonra onu arardı. Ama fitil henüz cızırdamaya başlamıştı ki, o fenerin kulpunu kavrayıp çadırın kanvas kapısına doğru aceleyle gitti. . . ve içeri girerken Arin'e tokat attı.

Nefesi kesildi. "Nerelerdeydin?"

Elini ıslak saçlarından geçirdi, nemli gömleğine baktı. Sabun kokuyordu. "Peki."

" *Banyo* mu?"

“ 'Banyo' soğuk bir dere sesini çok çekici yapar.”

"Karanlıkta?"

"Ay var."

"Roshar'ın seni bulmama yardım etmesini sağlamaya hazırdım."

"Ah, onu gördüm. Beni buraya yönlendirdi, vurgulayarak.” Arin kaşlarını kaldırdı, etkilenmişti. “Kullandığı ifadeler çok yaratıcıydı.”

Kestrel, Arin'e ne kadar yakın durduğunun farkına vardı. Kaldırılan lamba yüzünü yaldızladı ve çadırın tepesinin tepesini aydınlattı. Onunla arasında küçük bir sıcaklık yaydı. Uzaklaştı.

Lambayı tutan sıkılı ele dokundu. "Küçük Yumruklar, sorun ne? Hem sen hem de Roshar kızgınsınız. Tek yaptığım kafama vurmak."

"Ve uyu. Ve sür. Ve *banyo yap* ."

"Pekala, iğrençtim."

Kestrel döndü ve masaya doğru yürüdü. Lambayı yere koydu, neredeyse çarpıyordu.

Arin takip etti "Sana iyi olduğumu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum."

Sırtını ona sakladı. Korkunç bir şey boğazını tırmalıyordu.

"Şanslıydım," dedi Arin. "Sana sahiptim. Ve sert bir kafa. Ve tanrımın lütfu.”

" *Lanet olsun* senin tanrına."

Arin onun kolunu dirseğinin üzerinden yakaladı. Yüzünü ona döndü. Yüzündeki tüm mizah izleri kaybolmuştu. Gözleri iri, acildi. "Bunu söyleme."

"Neden? Her şeyi söyleyebilirim. Gerçekten önemli olanın dışında her şey.”

"Kestrel, onu geri al. Onu inciteceksin."

"Tanrın seni riske atıyor."

"Beni koruyor."

"Sen onun oyuncağısın."

"Yanılıyorsun. O beni seviyor."

söylemek onu çok yalnız gösteriyordu. Ona rüzgarla kıvrılan, aynı anda hem dolu hem de boş olan yelkenleri hatırlattı. Tanrısını kıskandığını fark etti. Ani kıskançlık onu öyle sıkı kavradı ki nefes alamadı.

"Bu doğru," diye ısrar etti Arin.

O zaman onu incittiğini, tanrının sevgisinin, onu başka hiçbir yerde bulamayacağından korktuğu için onun için çok daha değerli olduğunu gördü. Öfkesi uçup gitti. "Üzgünüm. Üzgünüm. özür dilerim. Onun da."

Arin onu serbest bıraktı, rahatladı.

"Bir tanrıya gerçekten kızgın değilim," dedi, "ya da sana."

Kaşı çatıldı.

"Tamam, evet, sen, biraz." Yavaşça göğsüne vurdu, sonra avucunu düz ve genişçe onun kalbine dayadı. Çok hareketsiz gitti. "Kendine bakmak senin için neden bu kadar zor?"

Sessizdi. Başparmağı köprücük kemiğinin oyuğuna yaslandı. Nabzının titrediğini hissetti ve kendisi cevap verdi. Hızlandı, elinden kayıp gidiyormuş gibi hissetti ve asla kalbini yakalayamayacak, asla sıkıştıramayacak, asla güvende tutamayacaktı.

Onu güvende tutmak istemiyordu.

"İnsanların seninle ilgilendiğini neden göremiyorsun?" dedi.

" *Seni* önemsiyorum" dedi.

"Umurunda olduğunu biliyorum. Fakat . . ” Yüzünü aradı. "Bir arkadaş için herkes ister."

"Sen bir arkadaştan daha fazlasısın."

"Savaş alanında kaldın..."

"Tabi ki yaptım."

“ Güçlü bir onur duygunuz var. Her zaman sahipsin. Sanırım bana bir şey borçlu olduğunu düşünüyorsun."

"Seni sevdiğim için kaldım."

Kıkırdadı ve uzağa baktı. "Öyle demek istemiyorsun."

"Evet ediyorum."

Dışarıdaki gece çadıra karşı kabarıyor gibiydi. Lamba sıcak taş gibi kokuyordu. Yüzü yavaşça açıldı. Kalbine bastırırken eline dokundu. Okşaması hafif, gizliydi, parmak eklemlerinden, kemik kadar güçlü ince tendonlarından neredeyse emin değildi. Emin olduğunu hissetti.

Onu öptüğünde ses yoktu. Gömleğinin bağlarını çözüp derisini bulduğunda yok.

Hançer kemerini kavradı, parmaklarını bir kez deriye doladı, sonra sadece tuttu. Ağzına neredeyse bir kelime olan bir şey fısıldadı. Şeklini kaybetti, başka bir şey oldu.

Bıraktı. Gömleği başının üzerine çekerken keten fırçasını duydu, parmak uçları sanki dengeyi sağlamak için çadırın eğimli tavanını sıyırdı. Kaburgaları gazlı bezle bağlıydı, vücudunda yara izleri vardı. Yaşlılar, kötü iyileşmiş ve büyütülmüş. Diğerleri, pembe ve taze. Omuzlarında soluk oyuklar vardı; neredeyse kasıtlı, dövmeler gibi pençe setlerine benziyorlardı. Merak etti, onlara dokundu.

Dudağını ısırdı.

"Bu acıttı?"

"Numara."

" Bu *nedir* ? Ne oldu?"

"Sana söyleyeceğim" dedi. "Daha sonra."

Eli, Arin'inki gibi doğulu, yakasız gömleğinin üzerinde gezindi. Yerlerde pürüzlü. Boyunda yıpranmış. Oradaki bezi endişelendirdi, parmaklarıyla başparmağı arasında ovuşturdu. Sonra gömleğini açtı ve gerçekliğin büyüdüğünü ve titrediğini hissetti: bir toplu iğnenin ucunda bir damla su.

"Kestrel. . . Ben hiç-"

Bunun kendisi için de yeni olduğunu fısıldadı.

Uzun bir duraklama oldu. "İstediğinden emin misin-"

"Evet."

"Çünkü . . ”

"Arın."

"Belki sen-"

"Arın." O güldü ve sonra o da, yatağı çoktan bulduklarını fark ederek güldü. Kelimeler dökülmüştü. Belki sözcükler yerde, giysilerin arasına yerleştirilmiş, çözülmemiş hançer kemerine kıvrılmış yatıyordu. Belki daha sonra, dil kurtarılacak ve bir araya getirilecekti. Mantıklı olmak için yapılmıştır. Fakat şimdi değil. Şimdi dokunma, tat ve ses vardı.

İçine girdiğinde, yanan lambadan, tenindeki bulanık parıltıdan memnundu. Islak saçlarının siyah düşüşünü, onu yapan eti ve yara izlerini gösterme şekli. O uzağa bakmadı.

Daha sonra, sessiz olduklarında, yattığı yere baktı. Onun yanına uzanan Arin tek dirseğinin üzerinde doğruldu. "Sanırım uyanmadım." Parmak uçları kızın üzerinde gezindi: burun, kirpikler, dağınık örgü, omuz. "Güzel."

Güldü. "Senin gibi."

Arin şüpheyle öksürdü, yüzünü buruşturdu. Örgüsünün ucunu buldu ve yanağına fırçayla sürdü.

"Bu doğru," dedi ona. "Söylediğimde bana asla inanmıyorsun."

Lambanın fitili, yağında gaz yaptı ve kıvılcımlar saçtı. Yakında dışarı çıkacaktı.

"Gözlerini seviyorum" dedi. "İlkinden aldım."

"Onlar yaygın."

"Hayır değiller." Yaralı yüzünün izini sürdü. "Bu." Titredi. "Bunu seviyorum." Çenesinden ısırdı. "Ve bu." Ona dokunmaya devam etti.

"Yok canım?"

"Evet."

"Bu da." Pek soru değil.

"O da."

İçinde kahkahaların yayıldığını ve daha sessiz ve daha yoğun başka bir şey hissetti. "Ağzın," dedi, "fena değil."

"Fena değil?"

“Oldukça tolere edilebilir.”

Tek kaşını kaldırdı. " *Sana* göstereceğim ."

Konuşmayı bıraktılar.

35. Bölüm

Sabah Roshar onların yüzlerini görünce gözlerini devirdi. “Çadırımı geri istiyorum” dedi.

Kestrel güldü.

Ordunun kampı yıkarken çıkardığı sesleri dinleyerek Cirit'in heybelerini doldurdu: takırtılar ve gümlemeler, biri ağaca işeyen biri, at iğnesinin şıngırtısı, ateşin üzerine atılan pislik ızgarası. Cirit kuyruğunu salladı. Yakınlarda, Arin atının toynaklarını kontrol ediyordu - Kestrel'in tanıması biraz zaman alan bir kısrak. Önceki atı sahilde bırakılmıştı. Bunun efendisi muhtemelen ölmüştü.

Arin eyerin çevresini ayarladı. Ellerini tekrar atın üzerinde gezdirirken, “Neden hala saldırıya uğramadık sence?” dedi.

Açık bir heybeyi yavaşça bağladı.

"Size sormak istediğim bu değil" dedi.

Uykusuz gözleri vardı, ağzı biraz şişmişti, derinden bronzlaşmış teni bir şekilde parlıyordu. Kestrel onun da böyle görünmesi gerektiğini düşündü: Arzuyla cilalanmış, bir nehir taşının bu kadar pürüzsüz hale getirilerek bir parıltı tutması gibi .

"Keşke . . ” Kendini yakaladı ve yoğun kampa bakışından Arin'in neredeyse savaş olmamasını dilediğini ya da her şeyi kaybetmeden birbirlerinin içinde kaybolabileceklerini söylediğini düşündü.

Ama bu onun veya onun için tamamen doğru değildi ve onun da savaşı onun kadar kazanması gerekiyordu. “Babam sahildeki yerini sağlamlaştırdığı için saldırıya uğramadık. Askerlerini tedarik ediyor. İyileşmek de. Bu onlar için pahalı bir zaferdi. Güçleri daha sonra güçlenecekken, şimdi bizi ortadan kaldırmasına gerek yok. Ama yakında hareket edecek. Şehre kadar tüm yol boyunca bölgeyi ele geçirecek. ”

"Ayrıca?" Arin ona baktı.

"Ayrıca," dedi gönülsüzce, "şehri çok az sorunla fethedeceğini sanıyor."

"Kendimizi bir tuzağa sürüklüyoruz."

"Evet ama . . ”

Bekledi.

"Bize zaman kazandırıyor," dedi. "Geri *çekiliyormuş gibi görünmek* yerine geri çekiliyorsak ve izcileri bunu rapor ederse, o zaman karşı saldırı yapmanın bir yolunu bulduğumuz zaman bu onu hazırlıksız yakalayacaktır. Bazen rol *yapmak yerine yapmak* daha iyidir - özellikle de yaptığınız şeyi düşmanınızın beklediği sonuca kadar takip etmeyi düşünmüyorsanız."

"Ne niyetin *var* ?"

Cirit'in burnunu okşadı. "Emin değilim."

"Siyah toz en büyük sorun. Valoryalılar bu kadar çok şeye sahip olmasaydı, onlara karşı bir şansımız olurdu."

" Pekala."

"Ne?"

"Onu yok edebilirim."

Boynunun arkasını ovuşturdu ve aklından geçenleri açıklamasını dinlerken alnını kırıştırdı.

Bundan hoşlanmadı.

"Yine de gideceğimi biliyorsun."

Ellerini hayvanın toynaklarındaki kirden arındırarak atını bıraktı. Yaklaştığında, sanki soğuktan içeri girmiş ve bir ateşin yanında durmuş gibi hissetti. Arin kalçasındaki hançere dokundu ve başparmağını kabzasındaki sembolün üzerinde gezdirdi: daire içindeki daire.

"Ruhların tanrısı," dedi Kestrel. "Bu onun sembolü."

"Onun," diye nazikçe düzeltti.

Kestrel, sembolün ne anlama geldiğini ne kadar süredir bildiğinden emin değildi. Belki uzun bir süre. Ya da belki dün gece fark etmişti. Bu, bir kez içine girdiğinde, sonsuza dek orada yaşamış gibi görünen türden bir bilgiydi.

İfadesi yumuşak, kendinden geçmiş ve şaşkındı. "Değişmiş hissediyor musun? Değişmiş hissediyorum."

"Evet," diye fısıldadı.

O gülümsedi. "Bu garip."

Ve öyleydi.

"Atlara basarsak akşama kadar Lerralen'e ulaşabiliriz," dedi. Benimle gelecek misin?"

"Ah, Kestrel, bu asla sormana gerek olmayan bir şey."

Sahili çevreleyen rüzgarın savurduğu çalılıklara ulaştıklarında güneş gitmişti. Ötesinde düşman kampının ateşleri vardı; mavi-siyah hava duman ve tuz kokuyordu.

Kestrel, silah ikmal vagonundan aldığı geleneksel görünümlü bir hançerle Valorian zırhını temizledi ve onun için yaptığı Arin'e tek kelime etmeden verdi.

“Bu özel görevdeki rolümü sevmiyorum” dedi. "Çoğunlukla senin tehlikeye atılmanı izliyor."

"Unuttun."

"O? Bu hiçbir şey."

"Yaralanabilirsin."

Göz kırptı. "Numara."

"Kendin için hiç korkmuyor musun?"

"Böyle bir şey için değil."

"Sonra ne?"

Ellerini inceledi. "Ara sıra . . . Kim olduğumu düşünüyorum. Çocukken. Onunla konuşuyorum.”

Yavaşça, "Senin tanrına yaptığın gibi mi?" dedi.

"Bu farklı. Ya da belki ben onu tanrımın beni düşündüğü gibi düşünüyorum. Çocuğa sözler verdim. Onları tutamayacağımdan endişeleniyorum.”

"Ne söz verdin?"

"İntikam."

“Ona sahip olacaksın.”

Arin başını salladı, ama gerçek güvenden çok basit bir kabulle.

Dumanlı gece boyunca ona baktı. Sadece ifadesini görebilecek kadar aydınlık ve vücudunun gölgelere bulaşmasına yetecek kadar karanlık. Yakında, gece gerçekten çökecekti. Dalgalar katlanmış ve kıyıya karşı açılmıştı.

" Kampa inmeden önce ayın yükselmesini beklemeliyiz," dedi.

"Ve ne," diye mırıldandı, "beklerken mi yapacağız?"

Parmaklarını dudaklarına götürdü, gülümsemesini hissedebilsin diye.

Eli, örgüsünün uzunluğunu dolaştı ve onu bağlayan deri iple oynadı. Düğümü çözdü. Çözülme sesi bir nefes kadar yumuşaktı. Saçlarını çözdü ve onu yaklaştırdı.

Ay yükseldiğinde, Kestrel ve Arin ihtiyaçları olan şeyleri topladılar ve düzensiz çalılıklara yakın durarak karanlığa karışarak sahile indiler. İkmal vagonlarını görebilecekleri kampın kenarına yakın bir yerde çömelerek beklediler, kubbeli kanvas örtüleri ay ışığında mantar gibi solgundu.

Sonunda, nöbetçi bir nöbetçi saklandıkları yere yaklaştı. Arin hızlı bir hareketle ayağa kalktı, bir elini nöbetçinin ağzına kapattı ve onu kuma sürükledi.

"Ses yok," diye tısladı Arin nöbetçiye, hançerinin ucu adamın kulağının arkasındaki oyuğa saplarken. Arin nöbetçinin yüzünü aya çevirmeye zorladı. Gözler geniş. Cilt gergin ve beyaz. "Siyah barutu hangi vagonda tuttuğunu söyle."

Nöbetçi başını salladı.

"Hatırlıyor musun," diye fısıldadı Arin, "kaçak kölelerin cezasını? Numara? Hatırlatmama izin ver." Hançerini hafifçe adamın kulağına, burnunun ucuna doğru çekti. "Hangi vagon?"

Valorian yine başını salladı, ama bu sefer bakışları daha büyük vagonlardan birine çevrildi .

Arin Kestrel'e baktı. Yeter? gözleri sordu. Evet, dedi, ama - "Yapma," diye fısıldadı, kuma bastırılmış nöbetçiyi görünce midesi bulandı, gözleri çocukluk arkadaşınınki kadar, herhangi bir Valorian çocuğununki kadar karanlıktı. Bir çocuğun eninde sonunda nasıl saklanacağını öğreneceği türden bir korkuyla parıldıyordu, cam gibiydiler. Ama ölüm bunu yapacak. Tüm bildiklerinizi unutmanıza neden olur. "Yapma," dedi tekrar Arin'e.

Tereddüt etti, sonra hançerinin kabzasını adamın kafasına vurdu ve onu bayılttı.

"Hızlı ol," dedi Arin ona.

Beline bağlı küçük siyah barut torbasını kesti. Delikten ince kumun aktığını hissetti. Sonra doğruldu ve kampa girdi.

Başını aşağıda tuttu, sıkı örgüsü bir omzunun üzerinden geçti. Kamp ateşlerinin yanından geçerken yüzünün kirli olduğunu hatırlattı kendine. O değiştirildi. Saçları kızarmıştı - ateş ışığında daha da kırmızıydı. Onu kesinlikle kimse tanıyamazdı. Zırhlı değil. Böyle değil, kozmetikten eser yok, süs yok, ipek, mücevher ya da ışıltılı altın nişan izi yok. Kendisi değildi. O sadece onlardan biriydi. Sadece başka bir Valoryalı. Ama boğazı kurumuştu ve midesi taş gibi büzüldü.

Vagonlar çok uzakta değildi. Kendini rahatlatmak için, parmaklarını çantasından çıkan küçük siyah toz akışından geçirdi ve bunun Arin ile kendisi arasında nasıl bir çizgi çizdiğini düşündü.

Nöbetçinin baktığı arabaya ulaştığında Kestrel yavaş bir nefes verdi. İçeri baktı ve tuvalin içinden geçen ay ışığı halesinde, sicimle bağlanmış kalın çuval yığınlarını gördü.

"Ne yapıyorsun?" birisi talep etti.

Yavaş, çok yavaş, ani korkusunu çizmesinin kumda kıpırdayan sesine sıkıştıran Kestrel döndü.

Bir gardiyandı. Kadın Kestrel'e baktı. "Ne," dedi kadın, "o vagonda senin gibi bir izci mi var?"

Kestrel'in belindeki küçük çuval hafif görünüyordu. Neredeyse tüm siyah tozunu sızdırmıştı. Muhafız onu gölgelerde görebilir mi? "Envanteri doğruluyorum."

"Neden?"

Daha tam olarak hatırlamadan kelimeler dudaklarına döküldü. "Valoria'nın görkemi için."

Muhafız biraz geri çekildi, ayrıntıları tartışılamayacak bir askeri görevi belirten ifadeyi duyunca irkildi. "Fakat . . . izci mi?" Tekrar Kestrel'in, rengi ve malzemesi (subayların çeliğinden farklı olarak deri) düşük rütbesini gösteren zırhına baktı.

Kestrel omuz silkti. Boş siyah toz torbası kalçasına yaslanmıştı. "Generali sorgulamak sana düşmez."

"Elbette," dedi muhafız hemen ve Kestrel onun yanından geçmek için hareket ederken kenara çekildi. . . ve çok hızlı yürümemeye çalıştı, ama *istedi* , kum tepelerine kadar koşmak istedi.

Sonra sanki soğuk, mermer bir el omzuna dayanmış ve onu çizme izlerine bastırmış gibiydi.

El yok, dedi kendi kendine. Kimse ona dokunmadı.

Hareket et .

Ama yapamadı, tıpkı on beş adım ötede, bir ateşin turuncu ışığında duran babasını görünce bakışlarına engel olamamıştı.

Onu çatlattı. Bir duygu yaratığı yumurtadan çıktı: iki başlı, yumrulu, deri kanatlar, sayısız uzuvlar, asla doğmaması gereken bir şey. Kestrel, babasının yüzünü görene kadar onu ne kadar çok sevdiğini bilmiyordu.

Yanlış, böyle hissetmesi. Yanlış, bu aşk ihanetle, acıyla ve öfkeyle yaşayabilir.

Nefret, diye düzeltti kendini.

Hayır, diye fısıldadı bir ses, küçük bir kızın sesi.

Babası onu görmedi. Ateşe bakıyordu. Gözleri gölgeli, ağzı üzgündü.

Kampın diğer tarafından biri, Trajan, diye seslendi. Kestrel gümüş başlı adamın yaklaştığını gördü. Askerler dökülen su gibi ondan uzaklaştı. İmparator, yüzü değişen, kendisinden daha yaşlı bir şeyle dolu olan generaline yaklaştı.

Ateş ışığı, babasının kulağına mırıldanmak için eğilirken imparatorun yanağını çizdi. O hafif gülümsemeyi gördü ve imparatorun oyunlarından duyduğu memnuniyeti, bir hamle yapıp son oyununu görmek için aylarca nasıl bekleyebileceğini hatırladı. Ama şimdi ifadesinde bir şema yoktu.

Babası ona cevap verdi. Birbirlerine ne dediklerini duyamayacak kadar uzakta duruyordu, ancak dostluklarının sağlam ve gerçek olduğunu görecek kadar yakındı.

Kestrel bakışlarını kaçırdı. Adımlarını geri çekmemeye ve bir kez yakıldığında doğrudan Arin'den vagona yanması gereken barut çizgisini bulaştırma riskine dikkat ederek kum tepelerine doğru yürüdü. Arin'in beklediği çalılar kalın siyah karalamalardı. Yanakları ıslaktı. Valoryalı askerler o geçerken bakmadılar. Yüzünü sildi. Sand aceleyle çizmelerinin altında tısladı. Kampı geride bıraktı.

Birinin onu takip ettiğini duyduğunda neredeyse çalılara ulaşmıştı.

Kumu gezdirmek. Tam onun izinde. Yakın geliyor.

Yavaşladı, eli hançerinde, kalbi ağzında.

Döndü.

"Kerkenez?"

36. Bölüm

Eli hançerinin kabzasından düştü. "Vereks."

Ay ışığında beceriksizce duruyordu: uzun ve eğimli, omuzları dar, gözleri iri, sarı saçları dalgalı ve tüylü. Bakışlarıyla buluştuğunda öyle derin bir nefes verdi ki göğsü çökmüş gibiydi. "Senin için çok endişelendim," dedi.

Kestrel kumu geçti ve kendini onun açık kollarına attı.

"Yardım etmeye çalıştım," diye mırıldandı.

"Biliyorum."

"Tutsak kampına bir anahtar gönderdim."

"Anladım."

"Kendimden utanıyorum."

"Vereks."

"Daha fazlasını yapamadım. İstedim. Almalıyım."

Geri çekildi, ona baktı. "O anahtar benim için her şeydi."

"Yeterli değil. Babam-"

" Öğrendi mi?" Kanı soğudu. "Seni cezalandırdı mı?"

"Ben olduğumu biliyormuş gibi konuştu. 'Pekala oğlum, duydun mu? Bir mahkum kuzeyden kaçmaya çalıştı. Bir şekilde - *nasıl* sence ? - pis küçük ellerini bir anahtarın üzerine koydu.' Tutsağın sen olduğunu asla kabul etme. Beni asla anahtarı göndermekle suçlama. Sadece izliyor ve gülümsüyorum. Bana mahkûmun işkence gördüğünü söyledi. öldürüldü. Ve ben..." Verex'in yüzü buruştu.

"İyiyim, buradayım."

İnanmış görünmüyordu.

"O sana ne yaptı?"

Verex bir elini salladı. "Hiç bir şey."

"Söyle bana."

"Önemli olan hiçbir şey yoktu. Sanırım hoşuna gitti: bildiğimi, denediğimi. Arızalı. Mahkemede casuslarım var - zorundayım - ve sen ortaya çıktığında sana ne olduğunu çok çabuk öğrendim. Bilmemi istedi. Bu arada, senin yokluğundan hiç bahsetmedi, bana sadece mahkemeye anlatacağı hikayeyi ve güneydeki adalara yelken açacağımı bildirdi. Ben yokken Risha'ya göz kulak olacağını söyledi." Verex ellerini ceplerine soktu, omuzlarını düşürdü. “Doğulu prensesi ne kadar önemsediğini biliyorum” dedi. ”

"O--?"

"Numara." Sesi sert çıktı. "Eğer ona bir şey yaparsa onu öldüreceğimi biliyor. Başkentte güvende."

"Burada ne yapıyorsun? Verex, sen dövüşçü değilsin."

Biraz güldü. "Ben de senin için aynısını söylerdim. Yine de kendine bak."

" Ben olduğumu biliyordun."

"Yürürken böyle oluyorsun. sen adım at."

Seni bırak, imparatoru burada görmeyi beklemiyordum ."

"Ben çoğunlukla bakılmak için buradayım. İmparator, askerlerin morali için yedekte benimle geldi. Bu kampanyada birkaç askeri aksilik oldu." Ona baktı. " Yapıyor musun? "

Nasıl cevap vereceğinden emin değildi. İlk kez Verex'in arkadaşı olmasının önemli olmayabileceğini düşündü. Belki yine de onu yakalardı.

Belki alarm çalardı.

Belki de onun halkının düşmanı olduğu apaçık ortadayken onun arkadaşı olamazdı.

Bir adım geri attı, sonra yüzünde acı bir hal aldığında durdu.

"Bence," dedi Verex nazikçe, "baban senin yaptığını biliyor."

"Babam?"

"Daha önce pek bir şey yapmadım ama sahildeki Valorian zaferinden sonra bir subay Errilith yakınlarındaki yol boyunca pusudan bahsetti. Arin hakkında bir şeyler söyledi. Canlı yakalanırsa ona ne olacak?

Kestrel'in midesi burkuldu.

"Bununla ilgili bir şeyler söyledi. . . akıllı numaralarla köle."

Verex'in duraklamasında, tekrarlamadığı şeylerin iğrençliğini duyabiliyordu.

"Baban önce cevap vermedi. Sonra: ' *Onun* oyunları değil. Yalnız onun değil.' Ve memur sırıttı ve 'burunsuz barbarı mı kastediyorsun' dedi. *Ama şimdi, generalin* doğu prensini kastettiğini düşünmüyorum . Sahildeki savaştan sonra onu ararken gördüm. . . alınan esirlerin arasına girdi. Cesetleri kumda ters çevirdi. Baktığı yol. . "

"Ona beni gördüğünü söyleme."

"Belki de bilmesi gerekir."

"Verex, yapma. Yemin etmek."

Endişeyle yüzünü taradı. "Söz veriyorum. Fakat . . " Bir elini güzel saçlarından geçirdi, sonra kısılmış gözleriyle ona baktı. Boş torbayı onun kalçasından kaldırdı, yere düşürdü, parmaklarıyla başparmağını birbirine sürttü ve bariz siyah barut kokusunu içine çekti. Yüzünü yavaş bir korku kapladı. "Burada tam olarak ne yapıyorsun?"

"Sadece gitmeme izin ver. Beni gördüğünü unut, lütfen."

"Bunu yapamam. Yapacağın her şeyden beni sorumlu tutacaksın."

“İnsanları ikmal vagonlarından uzak tutarsanız kimse zarar görmez. Bir bahane uydur. Kimse ölmeyecek."

"Belki geceye. Ya yarın, yok etmeyi planladığın şeye ihtiyacımız olduğunda? Kara barutun peşindesin, değil mi?”

Hiçbir şey söylemedi.

Yumuşak bir sesle, "Seni şu anda çok kolay durdurabilirim," dedi.

"Yapsaydınız, babanıza bir zafer daha bahşederdiniz."

İçini çekti. "Korkunç olan şu ki, bir yanım her şeye rağmen onu memnun etmek istiyor."

"Numara. Lütfen yapma. Yapamazsın."

" Ama ben *istiyorum* . . . *ve* onu memnun etmek istediğim için kendimden nefret ediyorum ve bunu seni incitmeden yapmanın bir yolunu bulamıyorum. Belki bir yolunu *bulabilirsin* ama bana asla söylemezsin. Yine babamın ve babanın ellerine düşersin ve ben kendimi asla affetmem."

Kestrel ona onu özleyeceğini söyledi. Sessizce, dalgaların sesi gece itip çekilirken, onun erkek kardeşi olmasını istediğini, üzgün olduğunu ve onu tanıdığı için minnettar olduğunu söyledi.

Yürürken dalgalardan başka ses yoktu.

Arin'e ulaştığında, ayrılmış çalıları serbest bıraktı ve hazırda tuttuğu doğu arbaletini indirdi.

"Yapmazdın," dedi.

Arin ona baktı. Kesinlikle yapardı.

"Verex benim arkadaşım."

Arin tatar yayını indirdi. Parmakları titriyordu. "Onu bir arkadaş gibi karşıladın," diye onayladı. "Fakat . . ”

İkisi de dönüp kampa baktılar. Valoryalı prensin narin gölgesi adımlarını yavaş yavaş geri çekti. İkmal vagonlarından oldukça uzakta, kampın ateş ışığına karıştı.

Kestrel belindeki boş çuvalı çözdü ve ellerinin, kıyafetlerinin tozunu aldı. "Maçlar, şimdi."

Arin'in elleri hâlâ kendinden emin değildi. Kutuyla uğraştı. Aldı, bir kibrit çaktı ve arkasında bıraktığı siyah barut izine dokundu. Hattı ateşledi, yaktı ve yaktı.

Koştular .

Patlama sahilde meydana geldi.

Karanlıkta ilerlerken yoldan çıktılar. Hızları yavaştı. Ay ışığı toprağı boyadı. Sessizdiler ama Kestrel bunun aynı şeyden kaynaklanamayacağını biliyordu çünkü Arin'e babasını Valorian kampında gördüğünü söylememişti. Onun görüntüsü onunla oyalandı. Ona olan sevgisi bir yumruk gibi içine kapanmıştı. Gergin, morarmış. Onu hor gördü. Dayak yemiş bir hayvanın efendisine gizlice dönmesi değil miydi? Yine de gerçek şuydu: babasını özlemişti.

Arin'e söylemek çok korkunç görünüyordu.

Ama sonunda, bir çadırla uğraşmadan, çizmeleriyle uzun otların arasında çiğnedikleri bir oyuğa yatarak uyumayı bıraktıklarında Arin konuştu. Çıplak sırtına dokunmak için elini tuniğinin altına kaydırdı, sonra durdu. "Bu tamam mı?"

Yaralı sırtına kimsenin dokunmasına dayanamayacağını, bunun onu ve onu isyan ettireceğini açıklamak istedi. Yine de dokunuşu onu yumuşak ve yeni hissettiriyordu. "Evet."

Gömleği yukarı itti, kirpik izlerini aradı, uzunluklarını takip etti. Bunu hissetmesine izin verdi, titredi ve hiçbir şey düşünmedi. Ama bir gerilim büyüdü. Hâlâ öyleydi, ama eli için.

Kestrel, "Sorun ne?" dedi.

"Valoryalı prensle evlenseydin hayatın daha kolay olurdu."

Onunla yüzleşebilmek için kendini çekti. Kara barut kokusu ikisini de sarmıştı. Teni sönmüş bir mum gibi kokuyordu. "Ama daha iyi değil," dedi.

Garip bir şekilde kamp yapmak için çok erken ve bir an dinlenmek için oldukça geç bir zamanda durmuş olan Roshar'ın ordusuna yetiştiklerinde ertesi günün sonuydu. Dahası, duraklamaya garip bir his veren askerlerin belirsizliğiydi. Sanki hiç emirleri yokmuş gibi görünüyorlardı. Sıraları tutuyorlardı, ama gevşekçe ve kendi aralarında mırıldanıyorlardı, zırh hala bükülmüş, atlar eyerlenmişti. Birkaçı takılı kaldı. Bir Herrani askeri atının dizginleriyle oynuyordu. Bir Dacran , boş elleriyle bir şeyler yapabilmek için atının dizginleri *olmasını istermiş gibi ona baktı.* Arin ve Kestrel öncüye doğru atlarını sürdüklerinde tüm gözler yukarıya dikildi. Bir açıklama arayan yüzler Arin'e döndü, rahatladı çünkü sonunda bir cevap geldi. Ama Arin soruyu anlamadı bile.

"Ne oldu?" en yakındaki iki askere atlarına sordu.

"Prensimiz için biri geldi," dedi Dacran.

Arin, Dacran'ın sesindeki tereddüte dikkat ederek Kestrel'e baktı. Arin onun için tercüme yapması gerekip gerekmediğini merak etti.

"Biri onu götürdü mü?" adama kendi dilinde sordu.

Asker dişlerini çıtlattı. *Hayır.* "Ama yüzünün gerçekten korkunç olduğunu duydum. Kimse bakamaz diye. Bazıları onun için endişeleniyor..."

" O?"

"Savaşın bittiğine dair haberler getiriyor. Kampanyayı bırakıp eve gideceğimizi." Asker yan yan Arin'e baktı. "Bunun için biraz umut."

"Kraliçen?" Arın sordu.

Ama aslında kardeşi için gelen kraliçe değildi.

37. Bölüm

Roshar çadırının dışında tek başına bekliyordu. Kestrel, askerin Roshar'ın yüzü hakkında ne demek istediğini anladı. Prensin yaralamalarına alışmıştı; artık onları nadiren fark ediyordu. Ama şimdi bir duygu yüz hatlarına o kadar dokunmuştu ki yüzündeki hasar saflaştı: Öfke ve utançla bükülmüş bir kayıp maskesi.

Arin endişeyle açılmış gözlerle ona gitti. Dacran'da hızlı bir şekilde konuştu. Yanlış olan neydi? Ne olmuştu?

"Kız kardeşim benimle konuşmayacak." Roshar boğazını temizledi. "Sensiz Olmaz." Bakışları Arin'den Kestrel'e kaydı. "İkinizde."

Sonra Kestrel, Roshar'ın birden fazla kız kardeşi olduğunu hatırladı.

Üçü çadıra girdi, en son prens, omuzları gergin, gözleri Risha'nın çadırın merkezine yakın durduğu yer dışında her yerde geziniyordu, Valorian örgüleri gitmişti. Siyah saçları doğu tarzında kafatasına yakın kesilmişti, gözleri kraliyet renkleriyle çevrelenmiş, uzuvları kıvraktı. Çadırdaki hava sıcak ve yoğundu.

" Kardeş," diye başladı Roshar, sonra bocaladı.

Onu görmezden geldi. Bakışları, genç kadının buradaki varlığını ya da çocukken imparatorluk tarafından rehin alındığından beri Risha'nın görmemiş olması gereken erkek kardeşine olan düşmanlığını anlamayan Kestrel'e çevrildi.

Pazarlık yapmaya geldim, dedi Risha.

Görünür bir şekilde incinmiş olan erkek kardeşi, “Sana her şeyi verirdim” dedi.

"Seninle değil."

"Çok üzgünüm. Risha, küçük kız kardeş..."

Sana güveniyorum ," dedi Arin'e. "Buna gelince," çenesini Kestrel'e doğru eğdi - "Verex ona büyük saygı duyuyor."

Roshar, "Seni son gördüğümden beri her gün pişmanlık duyuyorum" dedi.

"En çok neye üzülürsün? *Bu?* Onun sakatlanmalarını işaret etti.

"Numara."

“Ablamızın seni ikna etmesine nasıl izin verdin?”

"Evet."

"Ya da Valoryalıların beni aldığını gördüğünde."

"Evet."

"Belki de bir çocuğa uzun süre gitmeyeceğini, rehin alındığında şaşırmış gibi yapması gerektiğini açıkladığınız zamandı. Tek yapması gereken bir adamı öldürmek."

Kestrel, Arin'in gerginliğini, prense bakışında hissetti. Arin'in endişesi apaçıktı, elleri hâlâ iki yanında ama sanki arkadaşı paramparça olacakmış ve Arin'in parçaları yakalamaya hazır olması gerekiyormuş gibi hafifçe açıktı.

"Bir adamı öldürmek bu kadar zor olabilir mi?" Rıza devam etti. “Özellikle yeteneğini düşündüğümüzde. Küçük kızın zarafetine bakın. Bıçak kullanma becerisi. Bir dahi, kesinlikle. Daha önce hiç bu kadar genç bir adamda görülmedi. Evet, Valorian imparatorunun öldürülmesi onun için kolay olmalı."

Sonra Kestrel anladı.

Roshar, “Her şeyden pişmanım” dedi.

"Yıllarca merak ettim, kız kardeşimin seni yönetmesine izin verecek kadar zayıf mısın yoksa sadece aptal mısın?"

“Düşünmedim-”

İmparatoru öldürdükten *sonra* bana ne olacak ? Kardeşim, imparatorluk sarayının salonlarını gezerken düşündüm . Dillerini öğrendiğimde. Prensleriyle çocukluk oyunları oynadılar. Valoryalıların imparatorlarını öldüren küçük kıza ne yapacaklarını düşündüm.”

Bir basınç, Kestrel'in ciğerlerini sıkıştırdı. Babası, artık babası olmayı reddederken başka bir şeye dönüşmüştü. Bir blok opak cam, belki. İhanetin ağırlığını hafifletmek ve onu Risha'ya göstermek, prensesin taşıdığı kadar ağır olup olmadığını, daha hafif olup olmadığını veya buz gibi azalıp azalmayacağını sormak istedi.

Yine de Kestrel, Roshar'ın gözlerindeki mahvolmuş ifadeyi de gördü. Belki ona acımamalıydı ama yine de acımıştı.

Arin, "Ne istiyorsan söyle," dedi.

Risha tik ağacından bir sandalyeye yerleşti. “Verex'in babasını asla öldürmeyeceğim. Ama”—üçüne elini salladı—“ *benim* yardımımla yapabilirsin. İmparatordan kurtul ve bu savaşı açık savaş olmadan kazanabilirsin.”

"Bekle," dedi Kestrel. Tedbirli, şimdi odaklanmış, dedi, "Burada olmaman bile gerekiyor. Verex mahkemede güvende olduğunu söyledi."

Verex'in adının söylenmesiyle, Risha'nın öfkesinin bir kısmı soldu. “Verex gitmişti. Beni orada tutacak hiçbir şey yoktu. Kaçtım."

"Ve yolunu mu buldun? Kolayca?"

Prenses omuz silkti. "Bunun için öldürmeye hazırsan, güvenli bir geçit bulmak zor değil."

Herrani'de Arin, Kestrel'e "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Dildeki değişikliği fark etti ve Arin'in Herrani dilinde konuşmanın güvenli olduğuna inandığını anladı, ancak Risha'nın önünde bir cevap verme riskini göze alamadı. General Trajan'ın hayata küsmüş doğu prensesini baştan çıkarıcı bir yemle göndermiş olabileceğini söylemedi. Kestrel bir tuzaktan korkuyordu. "Ne tür bir yardım sunuyorsun?"

"Sana imparatorun olacağı bir yer verebilirim, ordudan ayrı, hafif bir muhafızla."

"Bu bilgiye nasıl ulaştın?"

"Mahkeme."

Kestrel bundan hoşlanmadı. Çok kolaydı. "Hala bu pazarlıktan ne istediğini söylemedin."

Risha gözlerini Arin'den ayırmadı. “Verex'in incinmeyeceğine söz ver. Onu koru."

Şaşıran, savunmaya geçen Arin, "Valor prensine zarar gelmesini istemiyorum," dedi.

Ama Roshar'ın yüzü değişti. . . ve Kestrel birden nedenini anladı. "Hayır," dedi ona, sesi yükselerek. "Yapmamalısın. Onun ölümü sana hizmet etmezdi. İmparatorluğu *miras* almasını istemelisin . Doğunun dostu olur."

"Önemli değil," dedi Roshar. "Kraliçemiz yapabilirse imparatorluğu paramparça edecek. İmparatoru öldürmek savaşı kazanabilir. Verex siyasi bir müttefik olabilir. Ama Valoria'yı miras alırsa , o ülke her zaman bizim için bir tehdit olacak. . . ve sana, Arin.”

Kestrel, "Verex'in yerine başka biri girerdi," diye savundu. "Prens ölürse, senato yeni bir imparator seçecekti."

Arin'in gri gözleri düzleşti. “Valoryalı general olurdu.”

Roshar omuz silkti. "Onu da ortadan kaldırmazsak. Borderlands'deki tüm ana parçaları yıkın ve rakibiniz için geriye ne kaldı? Teslim olmak."

Risha, "Bu oyunda önemli bir parçayı unutuyorsun," dedi. "Ben."

Roshar'ın omuzları gerildi. Kestrel giderek artan bir huzursuzluk hissetti.

"Verex ve ben evlenirdik," dedi prenses.

"Doğu ile batı arasında bir ittifak," dedi Roshar yavaşça.

Kestrel, Arin'in bakışlarını aradı. Gözleriyle buluştuğunda onları okuyamadı.

"Senin için pek iyi değil küçük Herrani," dedi Roshar, Arin'e. "Yarımadanız ortada kaybolurdu."

Savaşı kazansalar bile risk her zaman vardı: Herran batı tarafından geri alınacak ya da doğuya doğru küçülecekti. Ama şimdi Kestrel bunu geleceği görüyormuş gibi görüyordu: imparatorluk ile Dacra arasındaki bir evlilik nasıl

tek bir gücün tüm kıtayı yönetmesine yol açabilirdi. Herran ortadan kaybolacaktı.

"Karar ver," dedi Risha, "yoksa giderim. Verex'in güvenliği için bilgilerim. Evet veya Hayır."

Arin, Kestrel'in bakışlarıyla karşılaştı. Asık suratlı, kapüşonlu gözler buna değip değmediğini soruyor.

Babasının omzunda imparatorun elini düşündü.

Verex'in kuzey hapishanesine gönderdiği anahtar.

Bir arkadaş. İyi bir kalp.

Ama Roshar yanılmadı.

Kestrel, babasının onun yerine neyi seçeceğini biliyordu. Kafasının içindeki sesine güvenmeye geldiğini, bunun onu savaş alanında kurtardığını fark etti. Şimdi bile, tavsiyesinin düşüncesi bile yatıştırıcıydı. . . bu kadar sakinleşmesi bile onu iğrendiriyordu.

Babasının ne seçeceği önemli değildi. O babası değildi.

"Evet," dedi Kestrel. "Kabul ediyorum."

"O zaman ben de yaparım," dedi Arin.

Roshar ellerine baktı. “Kimse kimsenin güvenliğini vaat edemez. Hiçbir zaman. Savaşta çok daha az."

Arin, "Denemeye söz verebiliriz," dedi. "Ve onu Dacran kraliçesinden koruyabilirsin. ”

Roshar başını salladı, ama sanki biri ona yüz hatlarının bütün olduğu, sakatlıklarının silindiği bir portre sunmuş gibi, kafası karışmış bir şekilde, inanmayan bir yüz buruşturmayla ve bu görüşünün ne kadar yanlış olduğunu ifade edecek hiçbir sözü yoktu.

Risha, "Senato liderinin, Valoria sahili ele geçirmeyi başarırsa, imparatorun küçük bir birlikle iç bölgelere taşınacağını ve Sythiah arazisini alacağını söylediğini duydum" dedi.

"Orada malikane lüks," dedi Arin, "ama imparator ya da ordu için stratejik olarak ilginç bir yanı yok. Üzüm bağları. Üzümler yılın bu zamanında olgunlaşmayacak bile. Malzeme açısından kazanılacak çok az şey var. Emlak şehre giden yolun kuzeyinde; saldırı için bir üs olarak uygun değil.”

Kestrel imparatoru tanıyordu. "Ama malikane güzel mi?"

Arin bir omzunu kaldırdı. “Vitray pencereler savaştan önce iyi biliniyordu. Renkli ışıktan yapılmış gibi görünen odalar var. Ya da öyle söylendi. bilemezdim. Onu hiç görmedim."

"İmparator güzellikten hoşlanır."

Arin'in eli, sanki sol yanağının derinliklerine inen ama zamanla kendini durduran yara izine istemsizce dokunmak istiyormuş gibi seğirdi. Kestrel'in, imparatorun yardakçısı tarafından nasıl saldırıya uğradığını hatırladığını görmek, yüzünü parçalayarak kalbini burktu.

Olay olduğunda orada değildi. Yine de, şimdi sanki bir seyirciymiş gibi görüyordu: felçli, sesten yoksun, boğazı kurumuştu. Kemikler kurşun gibi.

Ve kendini imparatorluk sarayındaki süitinde kırmızı giysiler içinde, omuzları altın tellerle bağcıklı olarak gördü. Kestrel bunu unutmuştu. Aklına geldi: sıkı, muhteşem korse. Kıpkırmızı samite kıvrımları. İmparator gelinliğini seçmişti. *Onu* seçmiş , evinin kumaşından kesmiş, sonra oğlunun yanına dikmişti. Nasıl görüneceğini ve kim olacağını işlemişti. *Seni seçtim Kestrel ve seni oğlumun olamayacağı her şeye dönüştüreceğim. Yerimi almaya uygun biri.*

Kestrel'in hareket etmesi zordu, sanki gerçekten bir bez bebeğe dönüşmüş gibi, dikişler sıkı sıkıya çekilmişti. Arin'in koluna dokundu, kaslarının nasıl sertleştiğini hissetti. "Sadece yok etmeye çalıştığını düşünüyorsun."

"Evet," diye mırıldandı.

“ Güzellik onu harekete geçirir. Onu ancak sahip olamadığı zaman yok eder.”

kendime sordum , imparator kulağına fısıldadı , özellikle de pratikte *size* verilmişken *, ülkenize bu kadar kolay ihanet edebilmenizin gerçekten mümkün olup olmadığını* .

“Bir şeyleri şekillendirmeyi sever.” Hatırladığı bir çaresizlik onu sarmıştı. Prens ve kızkardeşi vizyonunda solmuşlardı, oradaydılar ama önemsizlerdi. Garip hissetti; kanı içinde bir şeyler büyüyormuş gibi iğnelendi. “Her parça yerinde, onu tatmin edecek şekilde düzenlenmiş. Bu yüzden oyunlardan hoşlanır. Biliyorsun, değil mi, mükemmel bir oyun çizgisine sahip bir oyun nasıl güzelleşir?”

Evet. Büyüyen bir şey. Dikenli. Bir yaban domuzu.

Arin'in ifadesi değişti. Onun durgunluğunu nasıl okuduğunu gördü. Solup gitmediğini merak etti. Kaygı, özelliklerini ele geçirdi. "Kestrel, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Çadırın dışında gece olmuştu.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Doğru görünmüyorsun."

"İyiyim."

"Numara. Bir parçan ortaya çıkmış gibi görünüyorsun. Sanki gerçekten burada değilsin. Sanki”—elleri düştü—“bir şey planlarken yaparsın.”

Kestrel bu şekilde onun bir şeyler planladığını *anladı .* İçinde büyüyen yaban arısı bir fikirdi.

"Kerkenez."

Gözlerini kırpıştırdı, sonra ağzının acıyan şeklini fark etti. Arın, "Söyle bana" dedi. Konuşmaya başladı. İlk kelimelerini kesti. "Aldatmak yok" dedi.

"Yapmazdım."

“ Yine değil. Her şeyden sonra. Beni karanlıkta bırakma."

“Arin, ona bir şey söylememi isteyen birine göre, *konuşmama izin vermemekle harika bir iş çıkarıyorsun* .”

"Ey." İşaret parmağını ve baş parmağını gözlerine ovuşturarak ona kederli bir bakış attı. "Afedersiniz."

“Risha bir tuzak olabilir. Onun gerçek bağlılığına dair hiçbir kanıtımız yok ve Verex'i önemsediğini bilsem de bu onu sadece Valoria'nın tarafında yapabilir. Sythiah malikanesindeki imparatorun bu hikayesi bir dikkat dağıtıcı olabilir. Daha da kötüsü, bizi pusuya düşürebilir. Ama aynı zamanda imparatorun vitray pencereleriyle tanınan lüks bir malikanede kalmak için savaş alanını terk *edeceğine* de inanıyorum . Babamın yirmi yıl boyunca savaşlarını vermesine izin verdi. Verex'in dediği gibi, imparator sadece gösteri için burada. Valoria'nın bu savaşı kazanması muhtemel - ve Lerralen'deki kaybımız göz önüne alındığında, Herran'ın şehrini ele geçirme yolu oldukça kolay. Kara barutlarının bir kısmını yok etmek bize yardımcı oluyor, ancak yine de daha fazla sayıya sahipler ve taktik konumları güçlü. İmparator neden kuştüyü bir yatak ve üzüm bağlarının manzarası için ordu kampını terk etmesin *?* Onun gibi olurdu."

“O zaman orada küçük bir ekibi yöneteceğim. Onu öldür. Ölüm bana rehberlik edecek."

"Numara. Bu savaşı nasıl kazanacağım konusunda daha iyi bir planım var.”

Ona aklındakini anlattı, sonra Roshar'dan yardım istemek için çadıra döndü.

38. Bölüm

Sabahın pembe ışığında Arin bir avuç kuru otu tırmıkladı ve ince sarı bıçakları etrafa saçtı. Tekrar.

Yanında oturan Kestrel, yaptığı şeyden başını kaldırdı. Tek kaşını kaldırdı.

Durdu, bunun saf bir endişe olduğunu biliyordu, elleriyle bir şey yapmazsa titreyecekti.

Elleri sabitti. At kılından, bir daldan ve sicimden yaptığı ince bir boya fırçasını, doğaçlama bir masaya dönüşen geniş bir tahta üzerinde duran küçük şişeye daldırdı. Tahtaya yayılmış bir Bite and Sting seti, fayansların hepsi yukarı bakacak şekilde uzanıyordu. Dördünü çevirdi ve boş sırtlarını boyadı. Sıvı berraklaştı.

"Kerkenez."

"Neredeyse bitti."

“İmparatorun kabul etmeyeceğinden endişeleniyorum.”

"Sanırım yapacak."

“Ama bahisler-”

"Onu eğlendirecek."

“ Savaşın sonucuyla kumar oynar mı?”

"Belki, beni yeneceğinden emin olmak için." Boya fırçasını tahtaya koydu. "Ama kazanamayacak." Yüzüne bir yılan karosu çevirdi ve boyadığı karoya yaklaştırdı. İki boş fildişi sırtı inceledi. Boyalı olanın hafif bir parlaması dışında neredeyse aynı görünüyorlardı. Boya fırçasının ahşap ucunu boyalı karoya hafifçe vurdu. Hiçbir iz bırakmadı. Karo kurumuştu.

Arin'in midesi kurtlu bir düğümdü. "Bu oyun kötü gidebilir"

"Bu yüzden aldatıyorum."

" İşaretli fayanslarla bile. ″

"Bu iyi bir plan."

“Evet, ancak kazansanız bile sonucun önemli olmayacağına inanırsa oynamayı kabul edecektir. *Onu* eğlendirecek olan şey bu: sözünü tutacağına dair beklentiniz. Yapmayacak.”

"Hepsi oyunun parçası."

"Bir şey ters giderse, sana zarar verir."

Kestrel tahtadan döndü, onun bir avuç çimen daha tırmıkladığını gördü. Sanki kumaş yırtılıyor gibiydi.

"Bu sefer değil," dedi.

Arin, prensin arkadan yaklaştığını duymadan önce Roshar'ın piposundan duman kokusu aldı. Güneş batıyordu. Gökyüzü şekerlenmiş gibiydi.

"Güzel," diye yorum yaptı prens.

“Fırtına renkleri. Biri geliyor."

"Düşünüyordum . . ”

tonuna dikkat ederek prense bakmak için döndü . Roshar bakışlarını kaçırdı ama siyah gözleri iriydi. Camsı. Arin konuşmak üzereyken Roshar boğazını temizledi ve "Şimdi sana ne kadar cömert olduğumu hatırlatmanın tam zamanı." dedi.

Arin, Roshar'ın aynı anda hem övdüğü hem de kendisiyle alay ettiği anlamsız bir sohbete dalmayı reddetti. Prensi neyin rahatsız ettiğini biliyordu. "Risha'ya zaman ver. Seni affedecek."

Roshar, duymamış gibi devam etti. “Cömertliğin ruhu. Savaşta bir müttefik istiyorsun ve işte buradayım. iyilikler yaparım. Hayaletinize bile. O soruyor ben veriyorum. Dahası, ona ve küçük kız kardeşime Sythiah'ın malikanesine kadar eşlik etmesi için beş seçkin savaşçı seçtim. Gerçekten, Risha'nın Kestrel'i güvende tutmak için yeterli olacağına eminim ama ekstra korumayı takdir edeceğinizi düşündüm."

Arin bu konuşmanın nereye gittiğini anladı ve sanki tahmin ettiği fırtına çoktan gelmiş gibiydi. "Numara. Beklemek-"

"Küçük bir ekip malikaneye sızmak için en iyisidir. Sessizce. verimli bir şekilde. Yedi kişiden fazla değil.”

"Sekiz."

"Üzgünüm Arın. Orduda kalmalısın.”

"Beni kalmaya zorlayamazsın."

"Ben sizin komutanınız değil miyim?"

Gökyüzü derinleşti. Portakalları ve kırmızıları reçineliydi. Arin'in nabzı öfkeyle fırladı.

Ama bu sefer Roshar'ın sesi alçaktı. "Sana ihtiyacım var."

"Ne?" İçinden hava fışkırdı.

“İmparator Sythiah'ta olabilir. O olmayabilir. *Kesin olarak* bildiğimiz şey , güçleri bizimkinden çok daha fazla olan bütün bir Valorya ordusunun , Sythiah'ta ne olursa olsun muhtemelen savaşmaya devam edecek bir generalle birlikte o yolda ilerleyeceği. Her şeye Kestrel'in maçına mı bahse gireceğiz? Valoryalılarla anlaşıyoruz diyorum. Geri çekilmek yok diyorum."

"Savaş için bana ihtiyacın yok."

Roshar başını yana eğdi, omuzlarını silkti ve tohum saçar gibi ellerini açtı. Herrani'ye özgü bu jest, şüpheyi belirtmek için kullanılırdı, Arin'i daha da sinirlendirdi. "Yapmıyorsun," diye ısrar etti Arin. "Bensiz iyi olurdun. Savaşta iyisin."

Roshar bakışlarıyla karşılaştı. Prensin gözlerinin etrafındaki yeşil boya tazeydi, ifadesi ayıktı. "Sen daha iyisin."

Roshar'ın ne istediğini ona söylemekten hoşlanmadı. Ama yaptı, çadırının toprak zeminini kaplayan kanvas muşamba üzerine koydukları küçük lambayı ayarlamaya odaklandı. Lamba iyi yanmadı. Yağı kötüydü. Sigara içildi. Konuşurken brülörü, bacayı kurcaladı. Sonra Arin durdu, ellerinin arasındaki şeyi yok etmeye yakın olduğunu fark etti.

Kestrel yatakta doğruldu, bağlanmamış saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu. Mum ışığının rengiydi. "Roshar haklı" dedi.

Arin huzursuzluğuyla boğuştu, ne diyeceğini bilemedi, yanlış şeyi ağzından kaçırmaktan korkuyordu. Sonunda açık gerçeğe karar verdi. "Büyük bir risk alıyorsun. Bunu tek başına yapmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Profilde ona oturdu. Saçları yüzünün çoğunu perdelemek için kaymıştı, ama o geri itti ve onun bakışlarını kendi sert bakışıyla buluşturdu. "Çalışacak."

Kadife bir çantaya özenle yerleştirdiği Bite and Sting fayanslarını düşündü. Elinin topuğunu yaralı yanağına ovuşturdu, Kestrel'in sessiz bakışını, ifadesinin bir hikayenin şeklini nasıl değiştirdiğini gördü: ince, ayrıntı kaymalarıyla. ifşa. Zekasını canlı ve net görmek onu biraz sakinleştirdi.

"Sana inanıyorum" dedi. "Orduda kalacağım. Ama Roshar'ın fikrini değiştirmesi bana garip geldi. Şehre geri çekilmeye hazırdı."

"Risha'yı görmek onu değiştirdi."

"Olsa bile. Gerçekten ne istediğini bilmek zor." Arin, Roshar'ın Herran'a nasıl hak iddia edebileceğini ve halkının gözünde sadece yasal olarak kendisine ait olanı alacağını açıkladı.

Kestrel ilk başta hiçbir şey söylemedi. Sonra: "Birinin arkadaşlığını sorgulamak sana göre değil."

Arin mide bulandırıcı bir sarsıntıyla işgalden sonra ilk arkadaşı olan Cheat'i düşündü. "Belki de yapmalıyım."

"Belki de yapsaydın bu seni daha az kendin yapardı."

"Ve sen? Roshar'a güveniyor musun?"

Düşündü. "Evet."

Arin teslim olmuş bir şekilde içini çekti. "Ben de yaptım . . . yapmamam gerekse bile."

"Sabahın sabaha ait olmasına izin ver," dedi Kestrel, ama sanki söylediklerine dikkat etmiyormuş gibi. Sonra gözlerini kırptı. Çenesi gerildi. Lambayı söndürdü.

Onu kendisine çekti. "Bu ne?" diye mırıldandı. Kalbi avucunun içinde atıyordu.

“ Bu sadece yarının problemlerini ödünç almamanız gerektiği anlamına geliyor. Bugününle uğraş."

"Ama bu seni neden üzüyor?"

"Babamın söyleyeceği bir şeydi." Arin'in kollarında küçüldü. "Onunla yüzleşemem."

"Zorunda kalmayacaksın," diye söz verdi. Bu, yapabilirdi. Arin tanrısının dinlediğini hissetti. Tanrı'nın rızasının üzerine düştüğünü hissetti, hafif ve sıcak, kül gibi.

Onu bana ver, dedi ölüm.

Kestrel uykuya yaklaşırken, Arin'in aklına, içinde yayılan -narin ve çok yabancı olduğu için ilk başta adlandırılamayan- duygunun barış olduğu geldi.

Kaybolmadan önce hissi yakın tuttu.

39. Bölüm

Ertesi sabah yağmur başladı ve hiç dinme belirtisi göstermedi. Çamur, Kestrel'in atını hazırlamasına yardım ederken Arin'in çizmelerini emdi. Yağmur yoğunlaştı, küçük taşlar gibi yağdı.

Arin gözlerini kısarak baktı. “Sürmek için korkunç bir gün.” Onun gittiğini görmekten nefret ediyordu.

Yüzündeki suyu sildi, gözleri kapalı, yağmurun altında başı geriye düşmüş Risha'ya baktı. "Herkes için değil," dedi Kestrel, "ve yağmur, Valoryalı bir izcinin kamptan küçük bir grubun geldiğini fark etme olasılığını azaltacaktır."

Doğru. Orta mesafe gri bir sisti. Arin alnından damlayan saçları tırmıkladı. İyi olmaya çalıştı. Bir bıçağın öğütücüye karşı yaptığı gibi sinirleri ateşlendi.

Kestrel yanağına dokundu. "Yağmur bize iyi geliyor."

"Buraya gel."

Yağmur gibi tadı vardı: serin, taze ve tatlı. Onu öptüğünde ağzı ısındı. Giysilerinin tenine nasıl yapıştığını hissetti. Kendini unuttu.

diye mırıldandı.

"Bana bir şey vermene gerek yok."

"Bu bir hediye değil. Ben dönene kadar güvende olman senin için." Avucuna benekli sarı bir tüy yerleştirdi.

Yağmur arkasından bir peçeyle düştü.

Yer sızdı. Arin'in bir erzak vagonunun yüklenmesine yardım ederken pantolonuna çamur sıçradı. Endişeliydi, Kestrel'in heybesindeki Bite and Sting setini düşünmeye devam etti ve çamur işini ağırlaştırdı. Hayal kırıklığına uğradı.

Ah, bilmiyorum, dedi ölüm, biraz kendini beğenmiş bir şekilde. *çamuru severim.*

Arin yaptığı şeyi durdurdu. *Siz yapıyorsunuz?*

Yağmurdan başka cevap gelmedi.

Arin ordusunu düşündü. Generalinkini düşündü. Yavaş yavaş, zevke yakın bir duyguyu serbest bırakan bir strateji oluştu. Bunun intikam vaadi olduğunu anladı: parmaklarının ucunda.

Prensin çadırında, yüksek sesle tuvale vuran yağmur, Roshar, Arin'in işaretlediği haritayı inceledi.

Arin, "Halkınız yağmurda daha iyi savaşacak," dedi.

"Ordumuz mevzilenene kadar yağmur sona erebilir."

"Ama çamur kalacak. Üst rütbelilerin giydiği ağır Valorian zırhını düşünün. Deri giyiyoruz . Çoğu boğulacak."

"Asfalt yolda değil." Roshar, Arin'in stratejisine meydan okumuyordu, sadece sağlamlığını test etmesi için onu kışkırtıyordu. "Onların süvarileri üstündür. General yolun her iki tarafındaki ıslak ter yağmurunu hesaba katacak . Silahlı piyade, çamurdaki atlardan daha kötü durumda. Süvarilerle bizi kuşatmaya çalışacaklar."

"Evet." Arin, yolu çevreleyen düz zeminde çentikler yaptığı haritaya hafifçe vurdu ve her iki taraftaki ormana doğru açık ve pürüzsüz bir şekilde ilerledi. "Aynen öyle."

"Nasıl bir şey," diye sordu Kestrel, Risha'ya ata binerlerken, "silahlarla donatılmış olmak?"

Havalı bir şekilde prenses, "Benim öyle olduğumu gösteren bir kanıtın yok" dedi.

Ancak Kestrel, sarayın bahçesindeki bir okçuluk yarışmasını ve Risha'nın son bir ok hedefin merkezine o kadar sert bir şekilde saplanana kadar okları nasıl hedef aldığını ve şaftının yarısına kadar tuvalin içinden geçtiğini hatırladı. "Eskiden böyle yetenekli olmayı dilerdim. Sonra yapmadım. Şimdi tekrar ediyorum."

Risha omuz silkti. "Bana çok az şey kazandırdı."

"Roshar seni Valorian topraklarına getirdiğinde bizden bile gençti. Yakalandığın zaman."

"İhanete uğramış."

"Onunla gitmeyi kabul etmedin mi?"

Prenses eyerinde kıpırdandı. "Ben sadece bir çocuktum ve kendimi kanıtlamaya hevesliydim. Çocuklar memnun etmeye çalışır. Çok çabalıyorlar. Ağabeyim ve ablam bunu bana karşı kullandı."

"Roshar bunun acısını çekti."

"Ve bu yüzden?" Risha, Kestrel'in bakışlarıyla karşılaşmak için eyerde döndü. Prensesin gözleri yandı, kahverengi teni yağmurdan pırıl pırıldı, dolu ağzı sıkıştı.

"Onunla konuşabilirsin."

Risha homurdandı. " *Affetmek* demek istiyorsun . Affetmek öyledir. . . yumuşak. Bütün bu çamur gibi."

Kestrel , babasının Lerralen sahilindeki alev alev yanan yüzünü düşündü.

"Seni aşağı çekiyor," dedi Risha. "Bunu biliyor."

Risha'nın bir sonraki adımda ne söyleyeceğini bilemediğine dair huzursuz bir his vardı, ama zaten bunu duymak istemiyordu.

"Sen, kendi babanın ölümünü arayanlar."

Cesetler Sythiah bağlarından çok uzakta olmayan bir hendekte yuvarlanmış halde yatıyordu.

Yağmur tüm izleri silip süpürmüştü. Yine de Kestrel hikayeyi anlamıştı.

İçine sızdı: imparatorun bölüğünün malikaneyi nasıl ele geçirdiğini ve orada yaşayan Herrani'yi araziye nasıl sürüklediğini. Onları ileri zorladı. Hendekte bir kız ayakkabısını kaybetmişti. Küçük ayağı çamurdan siyahtı. Ayakkabı . . . Kestrel yağmurda onu aradı, artan bir panik ve ihtiyaç hissediyordu, sanki kayıp bir ayakkabı bulmak külden cesetlerin görüntüsünü yok edebilirmiş gibi, ölü bir kadının hala çocuğun elini tutması gibi. İnleyen böcekler. Bir ayakkabı kokuyu alıp götürebilirdi, yağmurda güçlü olan çürüklüğü. Bir ayakkabı Kestrel'in boğazına hücum eden safrayı bastırabilirdi.

Ama bir ağacın köküne saplanmış ayakkabıyı bulduğunda, iç deri taban hala kızın ayağının şeklini aldı. Kestrel onun izini hissedebiliyordu.

Ayakkabı korkunun hiçbirini ortadan kaldırmadı. Onu Kestrel'in karnının

derinliklerine, yetişkin bir adamın tekmesi kadar sağlam yerleştirdi.

Dacran askeriyle birlikte küt üzüm bağlarına çömeldiler. Risha evin en zayıf giriş noktası olan malikanenin mutfak avlusuna baktı. Evin birkaç penceresi gece yağmurunda parlıyordu.

Kestrel ekşi dudaklarını yaladı ve çantayı kavradı. Kadife çantalarının içinde şıngırdayan oyun karolarını hayal etti.

İmparatorla yemek yediğini hatırladı. Parçalanan bir şeker çatalıyla servis edilen bir tatlı. Onunla karşılaşmalar hep böyle hissettirmişti: Sanki elindeki her alet elinde parçalanıyormuş gibi. İmparatorluk sarayı arazisinde bir avdan sonra imparatorun sırf sevdiği için köpeğini çalacağını ya da sakatlayacağını anladığını hatırladı. *Babamın onu en çok senin sevmene ihtiyacı var,* demişti Verex.

Kendine dikkat etmelisin, demişti.

Babama karşı oynarsan, kaybedersin.

Koluna hafif bir el dokundu. “Seni iyi tanımıyorum,” Risha'nın sesi alçaktı. "Ama Verex'in senin hakkında bana ne söylediğini ve kendim için ne gördüğümü biliyorum. Bir bıçakla yetenekli olmanıza gerek yok. Sen kendi en iyi silahınsın."

Kestrel, neredeyse tamamen gölge olan -sadece bir göz parıltısı olan- Risha'ya baktı. Kestrel yavaş, hafif bir zonklama hissetti, kanında bir parıltı. Bunu iyi biliyordu.

En kötü özelliği. En iyi özelliği.

Zirveye çıkma, rakibini avucunun içine alma arzusu.

Bir gurur çizgisi. Zihni aç sıra sıra tilki gibi dişlerle çınladı.

Daha sonra, şafak vakti, imparator Kestrel'in hançerini kınından çıkarıp ucunu boğazına değdirdiğinde, Sythiah'ın malikanesinin her zaman bir tuzak olduğunu hatırladı . Soru yalnızca imparator için kurduğu bir tuzak mı yoksa içine düşeceği bir tuzak mı olduğuydu.

Kestrel, Risha'nın eline dokundu. "Teşekkürler."

Yedisi karanlığın içinden eve doğru ilerlediler.

Şafak aydınlandı. Açık hava. Kaldırım taşları arasındaki çatlakların derinliklerinde, Lerralen'e doğru yol üzerinde bir su parıltısı dalgalandı.

Arin ve Roshar, orduyu ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde batıya kaydırmışlardı. Arin'in seçtiği yere ulaşmışlardı.

İlk görev: Arin'in sipariş ettiği yüzlerce keskinleştirilmiş çubuğu boşaltmak.

İkincisi: onları yolun kenarındaki sırılsıklam toprağa sürmek.

Üçüncüsü: son barut çuvallarını yola koymak. Rahat ve ölümcül küçük bir demet.

Ve dördüncüsü: Beklemek, Kestrel'i, şimdiye kadar Sythiah'a nasıl ulaşmış olabileceğini ve imparatora karşı Bite and Sting'i çoktan oynamış olabileceğini ve kazanmış ya da kaybetmiş olabileceğini düşünmemeye çalışmak.

Yedisi Sythiah'ın malikânesinin gecenin gölgesinde kalan köşelerinden geçtiler. Risha eterik bir akışkanlıkla hareket etti ve bir koridorda konuşlanmış bir çift Valor askeriyle karşılaştıklarında, bıçağı derilerini kremayı kesermiş gibi pürüzsüzce ayırdı. Valoryalılar ses çıkarmadı . Kan damlasını duyacak kadar sessizdi.

Üst katlara çıktılar ve yatak odalarını kontrol etmeye başladılar. Kestrel nerede bulunacaklarını biliyordu - Herrani mimarisinde genellikle doğuya

veya batıya bakan yatak odaları vardı. Risha tek başına içeri girdi, diğer Dacran'lar ona eşlik edecekmiş gibi yapınca duruşu sıkıntıyla sertleşti. Alçak bir tıslama bıraktı. Takip etmediler.

Geri dönecekti, bıçağı eskisinden daha ıslaktı.

Yeter artık, diye fısıldadı.

"Sessizce gitmeliyiz," diye hatırlattı Kestrel. “Bütün evi uyandırmadan imparatorun odasına gitmeliyiz. Hepsiyle savaşamayız.”

Risha homurdandı. " *Yapabilirim* ."

Prensesin sabırsızlığı azaldı. Bir dahaki sefer Valoryalı muhafızlarla karşılaştıklarında -yine bir çift- bir Dacran askerinin içlerinden birini tatar yayı ile vurmasına izin verdi, ama diğer eli silahın üzerine inerken diğer Valorian'ı da kavganın yolundan çekti. kadının ağzı.

Risha, bıçağını kadının geniş gözünün altındaki hassas tene dokundurdu. "Sessiz kal," diye fısıldadı Risha, "gözlerini tutacaksın. Bizi imparatorun süitine götür."

Asker onları kaplan akçaağaçtan yapılmış geniş bir kapıya götürdü, ahşap Herrani tarzında pürüzsüzdü, dalgalı kapı pervazından başka çok az oyma vardı. Koridorun apliğinde bir kandil parlıyor, vitray ahşabın doğal çizgilerini mücevherli bir ışıkla aydınlatıyordu.

"Burada?" diye sordu Kestrel. Kapının anahtar deliğinden ışık sızıyordu.

Kadın başını salladı.

Onu Risha öldürdü. Vücut çöktü. Kan, Kestrel'in çizmelerine kadar fışkırdı. Kızın kayıp ayakkabısını, Isırık ve Sokma setini, Arin'in yara izini, başka kimsesi olmadığına inandığı için ölüm tanrısını duyma şeklini, buğday tarlalarındaki küçük evleri, soğuğa sırtını açmasını hatırladı kendine. tundra havası, gece ilacının onu unutturacağını umduğu gibi.

"Kapıyı aç," diye fısıldadı.

Roshar'ın bu konudaki becerisi nedeniyle seçtiği Dacran adamlarından biri diz çöktü ve deri kaplı bir alet setini açtı, sonra ikisini - uzun ve ince, örgü iğneleri gibi - anahtar deliğine soktu. Dürdürdü, ardından kilidin *tamburlarının gevşediğini duyana kadar aletleri kaldırdı.*

Kapıyı yavaşça açtı - sanki eli hafif bir rüzgârdan başka bir şey değilmiş gibi.

Önce Risha, arkasından Kestrel, süitin bekleme odasına girdiler.

Seçilmiş kilidin sesini dinlerken bekleyen imparatorun kişisel muhafızları tarafından saldırıya uğradılar.

Arin, orduyu batı yolunda düzene soktu. Öncülerin saflarını genişletti, yolun ve sınırdaki ıslak toprağın üzerinden ağaçlara kadar koştu. Öncü birliklerin arkasında, merkez saflar yol ile sınırlıydı.

Roshar'ın atı kuyruğunu sallayarak kıpırdandı. Prens ormana baktı. “O ağaçlar burayı bir vadiye benzetiyor. Manevra yapacak fazla yerimiz olmayacak.”

" Onlar da olmayacak."

Sabah ışığı saf ve tazeydi, bir limonun eti kadar solgundu. Arin onu boğazından aşağı sıktığını hayal etti. Hissettiği gibi tadacaktı: acı verici bir şekilde canlı.

Kestrel onları sayamadı, muhafızların Dacran askerlerinin cesetlerini nasıl açtığını göremedi, Risha'nın hızını, prensesin Kestrel'i bir duvara itip etrafında bir güvenlik halesi oluşturmasını anlayamadı. Risha'nın nefes borusuna vuran bıçağının *keskin* sesi. Dönmesi ve dansı. Kesintisiz grev. Tezgah. Cesetler yere çarptı.

"Dur," diye seslendi biri. "Görmek istiyorum."

Valoryalılar geri çekildi. Risha'nın bıçağı havada kavis çizerken kan fışkırttı. Sese itaat etmeye hiç niyeti yoktu. Kestrel onun kolunu yakaladı. Prenses döndü, yüzü hüsrana uğradı, sanki kesintide son sözleri kaybolmuş bir sesi dinliyormuş gibi.

İmparator, bekleme odasının süitin geri kalanına aktığı yerde, duruşu hafif ve rahat bir şekilde eşikte durdu. Bir an için çatıdaki yağmurdan başka ses yoktu. "Sen," dedi merakla, bakışları Risha'yı bulurken.

Sonra Kestrel.

Gözleri zevkle büyüdü. "Ve *sen* ."

O güldü.

Gün parladı. Güneş gökyüzüne yükseliyor gibiydi, en yüksek noktasına kadar.

Arin bekledi.

Hiç bir şey.

Bekledi.

Hiç bir şey.

Zırhının sert deri kabuğuna dokundu. Altında gizli: göğsü. Akciğerleri. Deri. Tunik cebinin içine, kalbinin hemen üstüne benekli sarı bir tüy sıkışmış.

Tüyü unut, dedi ölüm. *Sen yolsun.*

Güneş.

Gökyüzü.

Altınızdaki at.

Rahatladı, dedi Arin, *Eskiden tanrılar aramızda dolaşırdı.*

Doğru, dedi ölüm.

Neden ayrıldın?
Ah, tatlı çocuk, bizi terk eden senin halkındı.

"Leydi Kestrel, küçük pis bir vahşiye benziyorsunuz. *Burada* ne yapıyorsun?"

Konuşmaya çalıştı.

"Beni uykumda öldürmeyi mi umuyorsun?"

Boğazı çok kuruydu.

“Belki de mahkeme dedikodusu için geldiniz. Elbette barbar prenses size ilginizi çeken her şeyi anlatmıştır. Numara?"

Kestrel yuttu. Hançerini tutan elini gördü. Parmak eklemleri beyaz topuzlardı.

"Babandan haber istiyorsun, sanırım. Sana söyleyeyim. Senin için yas tutmaz."

Kestrel, imparatoru çok uzaklardan duymuş gibi duydu.

Seni özlemiyor.

Hiç yapmadı. Evde ne kadar az zaman geçirdiğini hatırlıyorsun . Şirketinizde ne kadar garip biri oldu. Başkentte kalması için ona yalvarmak zorunda kaldın. Ah evet, duydum. Ve işte size bir sır: Kuzeye gönderildiğinizde rahatladı. Omuzlarından nasıl bir yükün kalktığını gördüm.

Daha hafif görünüyordu.

Daha genç.

Özgür.

İmparator ondan Risha'ya, kanlar içinde yerde yatan Dacran askerlerine baktı.

"Sen beceriklisin, Kestrel, sana bunu vereceğim. Mayınlardan, tundradan, savaştan sağ çıktın. . . şimdiye kadar. "İlginç müttefikler edindin"—bakışları tekrar Risha'ya çevrildi. Ama korumam ikinizden de fazla ve tüm evi ayağa kaldırmam biraz zaman alacak. Pek pişman değilim ama sizi öldürmektense hapse atmaya karar verdim. . . yoksa babanın iyiliği için gereksiz bir endişe mi demeliyim? Bana ihanetinden bahsettiğinden beri senden bir kez bile bahsetmediğini biliyor musun?”

"Ne hissederse hissetsin, yapmaz."

"Ne olursa olsun," dedi imparator yumuşak bir sesle, "Seni hemen şimdi öldürtebilirim ve o asla bilemez. Ve eğer öyleyse, neden umursasın ki? Şerefsiz bir olası suikastçının hayatı onun için ne anlama gelirdi?”

"Buraya seni öldürmeye gelmedim."

İnce bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sana meydan okumaya geldim, dedi.

"Ey?"

“Bir oyun Bite ve Sting. Ben kazanırsam, savaşı bitireceksin. Terk etmek. Her son Valorian ile denizi geçin. Asla geri dönme."

İmparator bir sese şaşırmış bir şekilde yarım bir kahkaha attı. Alnının en derin çizgisini hafifçe takip etti, sonra elini gösterişli bir şekilde açtı. “Ne kazanırdım , kazanmalı mıyım? ”

"Ne seversin. Sana ne verebilirim."

Düşünürken bir parmağını dudaklarına dokundurdu. "Bu fazla değil."

"Eminim bir şeyler düşünebilirsin."

“Ya kabul edersem ve kaybedersem? Sözümü tutacağıma güvenir misin?”

“Bir Valoryalı sözünü yerine getirir.”

"Evet," dedi kelimeyi uzatarak. "O yapıyor."

"Sonuç ne olursa olsun, Risha serbest kalır."

"Ben burada bekleyeceğim," dedi prenses. "İsterseniz korumalarınızla birlikte." Onlara küçümseyen bir bakış attı ve başladığı işi bitirmeyi seçerse hayatta kalma şanslarını çok az düşündüğünü açıkça belirtti. "Oyun bitene kadar."

Kestrel, "Özel oynarız" dedi.

"Bir sürü şart belirledin," dedi imparator, "ama bu özel şartım başka türlü olmazdı."

"Yani katılıyor musun?"

"İtiraf ediyorum, merak ediyorum."

"Kabul ediyor musun *?* "

“Adil bir uyarı. Bu konuda senden daha iyiyim."

"Göreceğiz."

Arin ağaçların arasında bir çarpma sesi duydu.

Bir Herrani izci. Yüzü terden parlayarak Arin'e koştu.

Valoryalılar geliyordu.

İmparator onu yatak odasına götürdü. Yatağın üzerindeki yazlık örtüler pusluydu, çarşaflar rahatsızdı. Başının yanında bir yastıkta bıraktığı göçük görebiliyordu. Oda onun yağları kokuyordu: toz biber, acı tatlı balsam. Yağmur siyah pencere camlarına vurdu.

"Yüzünü yıka" dedi.

Köşede aynalı bir lavabo vardı. Kestrel, yüzü pek kirli olmasa da emredileni yaptı. Camdaki yabancı tarafından irkildi ve kendine bakmamaya çalıştı. Bronzlaşmış ve çilli cilt tarafından daha açık hale getirilmiş şok olmuş, hafif gözleri bir anlığına yakaladı. Güçlü bir yüz.

Havluyu katladı ve imparatorun sekizgen bir masanın yanında durduğu yere katıldı. Bir şişe şarap ve iki bardak getirmişti.

"Hizmet edeceğim," dedi, bu da ona şık bir eğlence görünümü vermesini sağladı. Kırmızı şarabı doldurdu, ama ikisi de bardaklarına dokunmadı ve ikisi de, diğerinin, bir el çabukluğunun bardağı zehirlediğinden şüphelendiğini biliyorlardı.

"Silahsızlandır" dedi.

"Sen de aynısını yaparsan yaparım."

Hançerini çözdü ve nazikçe ama ağır bir şekilde masanın üzerine koydu. Kendi parmaklarını çözerken parmakları titriyordu.

Arin'in hançeri onu imparatorun yanında sade gösteriyordu - ama aynadaki beklenmedik yüzü gibi güçlüydü.

"İlginç." İmparator onu yattığı yeri okşadı. “Yeni bir satın alma mı? Galiba kazandığımda bu benim ödülüm olacak.”

"Eğer istediğin buysa."

"Ne istediğime karar vermedim."

Çantayı açtı, kadife çantayı masanın üzerine koydu ve oturmak için harekete geçti.

"Henüz değil." O elini uzattı. İncelediği çantayı ona verdi. İçinde başka hiçbir şey bulunmadığından memnun olarak, yere düşürdü ve "Üzerinizde hiçbir silah saklamadığınızdan emin olursam, itirazınız olmayacaktır," dedi.

Derisi karıncalandı. "Yapmayacağıma dair sana söz veriyorum."

"Bir hainin sözüne pek güvenilmez."

Bu yüzden elleri zırhsız vücudunda gezinirken dimdik durdu. Parmaklarını onun boğazına bastırdığı ve ardından nabzının atlayıp kaçtığını hissetmek için daha fazla bastırdığı zamanlar dışında oyalanmadılar.

Aynısını bana da yapabilirsin, dedi.

"Numara."

"Emin misin?" Ona dokunmak istemediğini itiraf etmeye cesaret ediyor gibiydi.

"Sana güveniyorum."

"Pekala o zaman küçük yalancı, hadi oynayalım."

Yaklaşan Valor ordusu, güneşin altında gümüş bir nehirde parladı.

Arin dürbünle baktı. Generali bulamadı.

İnce, ıslık çalan bir ıslık duyuldu.

Arin dürbünü indirdi.

Vızıltı durdu.

Bir acı çığlığı.

Bir Herrani askerinin boğazına saplanmış bir ok.

Daha fazla ok havada hızlandı. Valorian Koruculari yolun iki yanındaki ağaçlardan onlara ateş ediyorlardı.

Oturdular. Kestrel sırtı yatağa dönük, kadife çantanın kravatını gevşetti ve fayansları masanın üzerine döktü.

Fayansları karıştırmak için uzandı ama yapabileceğini düşündüğü gibi imparator onu durdurdu. “Bu setin standart olduğunu teyit edelim, olur mu?” dedi.

Değerlerini hesaba katmak için karoları kontrol etti. Setin her bir Bite ve Sting karosunun uygun miktarını gösterdiğini görünce, onları yüzlerine çevirdi ve karıştırdı. Yüzü sakindi ama hareketleri hevesliydi. Her karoya dokundu, ama zar zor. Oyuna girmek istiyordu.

Kestrel onun pürüzsüz ifadesini inceledi. Dört fildişi karonun diğerlerinden daha parlak olduğunu fark etmemiş gibiydi. Geç saatin kasvetli durumu yardımcı oldu. Fayanslarını çizdi.

Kemik bahçesinde kalan ve o ve imparatorun oyun boyunca taşları çekecekleri dört parlak taşı görünce midesi kasıldı.

Kendi elini çekti. Arin onu, kazanma şansı yüksek olduğunda, bilgi eksikliğinin kendine güvenini gösterdiği konusunda uyarmıştı. *Çoğu insanın fark ettiğini sanmıyorum,* demişti. *İfadeniz değişmez. Tik ya da jestiniz yok. Sadece içinde ulaşamadığım bir enerji olduğu hissine kapılıyorum ve ulaşsaydım, şimşek gibi çakacaktı.*

Planını düşünmemeye çalıştı, sadece düşüncesinin bile yüzüne yansıyacağından endişelendi. Kilin bir fırında yaptığı gibi ifadesinin sertleştiğini hissetti.

Çal, Kestrel.

İlk fayansını koydu. İmparator da aynısını yaptı.

Kendini Arin'in tanrısına dua ederken buldu. *Lütfen bu iş bir an önce bitsin* .

Ama cevap duymadı.

Oklar ordunun içine doğru ilerlerken Roshar, "Yerinde dur," diye bağırdı. Doğu tatar yayları ağaçlara ateş açtı.

Roshar, ikinci komutanı Xash'e bir bölüğü yolun solundaki ormana götürmesini emretti. Roshar, başka bir şirketi sağa götürecekti. “Rangers'ın icabına bakacağız. Sen," dedi Arin'e, "yolun komutasını al."

Arin, prensin omzunu tuttu. “Çamurda bataklığa saplanacaksın. Orman Muhafızları, siz ağaçlara ulaşmadan önce açık arazideki herkesi vuracak."

"Pek seçenek yok. Ateşe karşılık vermeye devam edin. Dacran okçuları sıradan insanlardır. Onlar iyi."

"Onlar tanrı değil."

" Prenslerini korumak için olacaklar. ″

Sonra Roshar gitti ve Arin dikkatini tekrar yola verdi çünkü düşman üzerlerindeydi, gümbürdeyerek yolda, neredeyse burada, neredeyse burada.

Burada.

Onlar oynadıkça yağmur azaldı ve durdu. Şarap bardaklarına dokunulmadan oturdu. Mezarlıkta hâlâ diğerlerinin arasına gizlenmiş dört parlak fayans vardı.

Sıra imparatordaydı. Bir karoya uzandı, sonra durakladı, hareketlerinde çok fazla drama vardı. Gerçekten tereddüt etmiyordu, hatta tereddüt ediyormuş gibi bile yapmıyordu, aksine onun böyle tanıyacağını bildiği bir tereddütle alay ediyordu.

"Taşını oyna." Sesi titredi.

"Düşünüyorum."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ne düşündüğümü bilmek istemiyor musun?" Koltuğunda arkasına yaslandı, kısa, gümüşi saçları lamba ışığında parlak bir kıl gibiydi. İmparator, yanaklarının gevşek derisini hafifçe çekmek için parmaklarını ağzının üzerinde gezdirdi. Dokunuşu, çağın ağzının yakınında açtığı oyukları keşfetti ve memnun görünüyordu.

Sonra bakışlarının ellerine kaydığını gördü.

Titriyordular. Onları masaya bastırdı.

"Kazandığımda senden ne talep edeceğimi düşünüyorum," dedi. "Yaptığınız anlaşmanın özellikle çekici yanı, teklifinizin *açık* olması. 'Her ne seversen.' ”

Başka ne diyeceğini bilemese de, her şeyi farklı bir şekilde ifade etmeyi diledi, çünkü onu oyuna kabul ettiren şeyin bir kısmı, şu anda yaptığından emin olduğu memnuniyet beklentisiydi.

İmparator, "Herranlı Arin'i bana getirmeni sağlayabilirim," dedi. "Senin için teslim olur."

Dünya karardı.

"O çocuğun yüzüyle başladığım işi asla bitirmedim." İmparator bir parmağıyla Kestrel'in hançerinin kabzasını itti.

Çıkardığı ses, küçük olmasına rağmen, omurgasını kazıdı.

“Ya da belki de bana en çok hitap eden yüzü *değil* . Sizinkiyle neler yapılabileceğini görebiliriz.”

Sessizlik.

"Hayır, Leydi Kestrel?"

Bakışları omzunun üzerinden kaydı. Konuşmaya devam etti, listesi devam ederken sesi yumuşaktı ve Kestrel'in aklı, ona en çok eziyet verecek şeyleri adlandırmayı seçtiğini ve hiçbirini kastetmediği ya da ciddi olduğunu ve ondan bunu ummasını istediğini düşünmek arasında *gidip* geldi. değildi ve bu umudun onun en lezzetli gaddarlaştırma biçimi olduğunu.

Kalbi kulaklarında gürültülüydü. Bu çalışmıyordu. Gelmekle büyük bir hata yapmıştı.

"Ama elbette," dedi imparator sonunda, "yaptığınız gibi bir teklifle *hepsini kesin olarak yapabilirim* ."

Arin, öncü birliklerine yolun kenarlarına düşmesini emretti.

Kara barut çuvalları yakıldı.

Valorian süvarileri gördükleri şeyden çok geç döndüler.

Torbalar toynaklarının altında patladı. Kaldırım taşı parçaları havaya fırladı.

"Sıranızı kaybeder misiniz?" diye sordu Kestrel.

"Hiç de bile."

"Oynamaktan korkuyorsun."

"İkimiz de biliyoruz," dedi, "hangimizin korktuğunu."

Şarap kadehine uzandı ve içti.

"Bir kumar sevgine hayranım." Kupasını alıp ondan da içti. "Daha önce sadece sesli düşünüyordum. Düşünmekten zarar gelmez."

"Benim kendi düşüncelerim var. Babamın sana neden saygı duyduğunu merak ediyorum.”

İmparator bardağı koydu. "O benim arkadaşım."

“Yine de söylediğin şeyleri söylüyorsun.”

"O burada değil ve olsaydı, umurunda olmazdı."

"Evet, yapardı."

İmparator onu inceledi. "Ona benzemiyorsun. Gözler hariç."

"Neden?" Söz dudaklarından döküldü.

Cevabı nazikti. "Neden *ne* , Kestrel?"

Boğazı kapandı. Gözleri battı. Oyunu unuttuğunu fark etti. . . ve belki de imparatorun niyeti buydu. Sorusunu sormak istemiyordu. Yine de yardım edemedi. . . ya da boğuk sesinde belirgin olan acı. "Neden benim yerime seni seçti?"

"Ah." İmparator kurumuş avuçlarını birbirine sürttü ve küçük bir dokunuşla şakaklarını okşadı. “Şimdiye kadar bana eğlenceli bir akşam yaşattın. Karşılığında sana bir şey borçlu olduğumu hissediyorum. Yani: gerçek. Trajan benim arkadaşım değildi - başta değil. İstediğim şey için gerekliydi. Askeri yetenek. İmparatorluk genişlemesi. Ben de *onun istediği şey* için bir fırsattım , bu da kızının bir gün imparatorluğu yönetmesinden başka bir şey değildi. Anlaşılır bir hırs. Ya da belki de arkadaşlığımız orada başlamadı. Doğumundan çok önce birbirimizi tanıyoruz. O nadir zekaya sahip bir adam. Birinin eşini bulmasında kesinlikle bir zevk vardır. Belki de olaylar bununla başladı. Nasıl büyüdüğüne gelince. . ” Omuz silkti. "Belki de herkesle nasıl olduğumu bildiği ve onunla böyle olmadığımı bildiği içindir. Trajan'a değer veriyorum. Sonunda, senin hain mektubunu elinde tuttuğunda ve ona nasıl yalan söylediğini gördüğünde, seninle benim aramdaki seçim, onu seven ve sevmeyen biri arasındaki seçimdi.”

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

İmparator donmuş elini okşadı. "Babanı tartışmamamızı öneririm."

Taşını oynadı.

Hava kükürt ve kavrulmuş at eti kokuyordu. Çığlıklar o kadar çok ve yüksekti ki Arin onları gerçekten duyamadı. Sadece gürültü. Kulakları uğulduyordu.

Valoryalılar bozuk yolda kanları içinde bocaladılar. Korucu okları gökyüzünü çizmeye devam etti. Arin, patlamış bir kaldırım taşının bir Herrani askerinin yüzüne çarptığını gördü. Vücudunun yarısı çamurda, yarısı yolun olduğu yerde yatıyordu.

Arin generali göremedi. Valorian ordusu çok büyüktü. Patlamada sadece birkaç sıra süvari kırılmıştı.

Valorian süvarilerinin başka bir birimi öne doğru ilerledi.

Kestrel kaybediyordu. Daha önce, imparator onu huzursuz etmek, bundan zevk almak, onu bir solucan gibi mızraklamak ve kıvranışını izlemek için gecikmişti. Kestrel'in geciktirme taktiği farklıydı. Oyunu ortaya çıkarmak için mümkün olduğu kadar çok zaman harcadı. Daha önce, oyunun bir an önce bitmesini istemişti. Şimdi daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Kemik bahçesindeki dört parlak fayans ona göz kırptı. Değerlerini biliyordu. Kurt - elinde olsaydı onu kullanabilirdi. Veya arı bile.

Hayal kırıklığı arttı.

Gözyaşları yanaklarında kurumuştu, teni tuzdan gergindi. İmparatorun babası hakkında söylediklerine geri dönmekten kendini alamadı. Babasının ona kalbini kırdığını nasıl söylediğinin hatırası.

Eğer o burada olsaydı, ona uluurdu. Yıllarca *kalbini* defalarca kırmıştı . Onu kendi onur fikrinin kalıbına sokmaya çalışmıştı. Onun ne olmasını istiyordu. Ne olduğu değil.

Kestrel omurgasının düzeldiğini hissetti.

Onuruna olan bağlılığına lanet olsun.

Bir kiremit çekme sırası kendisine geldiğinde, işaretli olanlardan hiçbirini seçmedi.

"Sabit," diye seslendi Arin. Atı başını salladı. Öncü muhafızı hâlâ düzendeydi: Yol boyunca ve ağaçlara kadar uzanan geniş sıralardan oluşan birkaç sıra.

Valorian süvarileri, Arin'in saflarını parçalamaya hazır gibi, onlara doğru dürtüldü. Arin, süvarilerin kama şeklini almasını izledi. Çatışmada sol ve sağ taraflar öne çıkacak ve Arin'in öncüsü çöktüğünde yol boyunca dört nala koşarak Arin'in ordusunun merkez saflarını kuşatmaya çalışacaklardı .

Evet dedi ölüm. *İyi.*

İmparator parlak bir kiremit çekti. Kestrel bir sesi geri aldı ve onun ifadesini okuyamamak için bakışlarını kaçırdı.

Pencereler aydınlanmıştı. Karmaşık vitray desenlerini ilk kez kaydetti. Gecenin köründe siyah görünüyorlardı. Şimdi soluk bir renkle kızardılar. Yakında tam olarak göstereceklerini gördü. Çiçekler, tanrılar, bir geminin pruvaları. Bir kuşun açık kanatları.

Burası doğu odasıydı. Şafak geldiğinde, muhteşem olurdu.

Ordular çatıştı. Arin'in öncü kuvvetlerinin merkezi onun etrafında birleşti. Ancak kenarlar -planlandığı gibi- parçalandı, askerler ormana geri çekilir gibi göründü.

Valorian süvarilerinin sol ve sağ kanatları, Arin'in öncü birliklerinin gizlediği yol boyunca açık alanlara doğru fırladı.

Valorian atları, Arin'in çamura sapladığı keskinleştirilmiş direklere karınlarını kazımıştı.

İmparator bir tilki indirdi. Oyundaki oyunu inceledi. "İşler senin için pek iyi görünmüyor," dedi Kestrel'e.

---

bir hareket -vücutların torku, çamurlu mücadele, çöküş, yükselme, cinayet- Arin'in dikkatini çekti. İçi boşaltılmış savaş atlarının çırpındığı savaşın çeperinde tavşana benzer bir şey vardı. Doğrudan bakamadı; Valorian bir aygır yetiştirmek için atını diz çöktürmekle çok meşguldü. Sonra aygır binicisiyle boğuşuyor. Dikkati dağılan Arin, binicinin kolunu yakaladı.

Tavşan değil.

Bir tavşan için çok büyük.

birinin - yerinde olmadığı izlenimi . Bir yumuşaklık. Masumiyet.

Arin kolun omzundan çıktığını hissetti.

Binici çığlık attı ama Arin dikkat etmedi. Valorian'ı sabırsızlıkla öldürdü. Şimdi, yolun kenarında, kanlı asaların arasındaki o garip hareketin ne olduğunu görmüştü.

Verex'ti. Düşen atının gövdesinin altında sıkışan bacağını kurtarmak için mücadele ediyordu.

Kolay bir avdı.

Arin, askerlerinin prensi gördüklerini gördü. . . ama onu bir prens *olarak* görmeyin, öldürmemeleri için uyarıldıkları kişi olarak değil.

Bu, bir prens mi?

Çamurla kaplı, tek görünür özelliği saman rengi Valorian saçları olan Verex'in çekiştirdiği, ince uzuvları ve dehşeti. Dacran okçusunun gergin yayını görmedi, oku kenetlenmiş ve çekilmişti.

Arin çok uzaktaydı. *Hayır* diye bağırdı , ama kelime savaşın uğultusunda kayboldu.

Okçu nişan aldı ve okunu bıraktı.

"Neredeyse kaybetmeyi isterdim," diye düşündü imparator. “Yeni bir deneyim olurdu. En azından bu oyunun daha uzun süreceğini ummam yanlış mı? İyileş, Kestrel, yoksa bu çok çabuk bitecek."

Kestrel kendine, en yüksek ele sahip olsa bile kaybetmenin yolları olduğunu hatırlattı. Taşını oynadı.

Çaresiz Arin, okun Verex'e doğru alçak, gerçek bir yol kesmesini izledi. Metal zırhından bir bakış atarak ona çarptı. Okçu yılmadan bir ok daha sapladı.

Aşağı in, dedi Arin yolun kenarına gitmeye çalışırken. Verex'e asla zamanında ulaşamayacaktı. *Atınızı kalkan olarak kullanın* . Ama şimdi etrafındaki tehlike bulutunun ok ucuna kadar yoğunlaştığını gören Verex dondu.

Arin'in bakışları, oku kaybettikten hemen sonra yüzünde keskin bir duygu değişimi yaşayan okçuya döndü. İfadesi korkuyla gevşedi.

Arin gördüğünü gördü: Roshar, Valoryalı prense doğru ve okun yoluna doğru hızla ilerliyordu.

Roshar, Verex'i çamura bastırdı. Ok omzunun üzerinden geçti.

Sonra Risha'nın erkek kardeşi sersemleyen Valorian'a öfkelendi, onu atın

altından çıkardı ve ağaçların örtüsüne doğru çekti.

Şimdi ikisi de sessizdiler, konsantrasyon içinde oynuyorlardı. İmparator ikinci bir parlak karoya uzandı.

Vitray pencereler parladı ve Kestrel'in içinde bir şey açıldı. Odaya renk sızarken, beklenmedik bir dilek hissetti.

Babasının burada olmasını diledi.

Sen, kendi babanın ölümünü arayanlar.

Ama yapmadı, onu ne kadar incitmiş olursa olsun yapamayacağını anladı. Onun oyununu görmesini ve kazanmasını diledi. Artık onun gördüklerini görebiliyordu.

Bir pencere sadece bir penceredir. Renkli cam: sadece cam. Ama güneşte daha fazla olur. Ona gösterecek ve aşk bunu yapmalı *dedi* .

Ve sana da söylerdi, çünkü her şeye rağmen bunun doğru olduğunu artık inkar edemezdi.

Ben de seni seviyorum.

Roshar ve Verex ağaçların arasında kaybolduktan sonra Arin düşünmeyi bıraktı. Savaşta nadiren yapardı. Kendini teslim etmek daha kolaydı. İçerideki baskı iyiydi. Vücudu buna itaat etti.

Asalar Valoryalıların stratejisini mahvetmişti. Yola çıkan sağlam bir sütun haline gelen Arin'in ordusunu kuşatmak imkansızdı. Arin'in öncü birliklerinin kenarları, Valor'luların üzerinde durduğu yolun korunmasız, çamurlu taraflarına ulaşmak için savaşarak ileriye doğru ilerlemeye başladı. Biraz şansla Arin *onları kuşatırdı* .

Kılıcı bir düşmanı kesip açtığında Arin, kendisine hükmetmek için başka bir tanrı seçmediğini, yüz tanrıdan hiçbirinin onu bu kadar memnun edemeyeceğini düşündü .

Bir hediye, diye düşündü.

Bu bir şey değil, dedi ölüm. *Sana söz vermedim mi? Bu anın umuduyla bana olan inancını korumadın mı? Bak, bak senin için neyim var.*

Arin baktı.

Sadece birkaç adım ötede, atsız, miğferi gitmiş General Trajan duruyordu.

Bu çok uzun sürüyordu.

Tam şafak vaktiydi. Vitray pencereler artık vahşiydi, renklerle ürkütücüydü. Kestrel oyun alanının sonuna gelmişti. Değerli bir eli tutuyordu ama yine de çinilerini imparatora göstermekten korkuyordu.

Hangi fayansları tuttuğu önemli değildi. Önemli olan tek şey oyunun bitmesi ve imparatorun rahatlamış görünmesi, göz kapaklarının beklentiyle yarıya inmiş, koyu renk gözlerinin sıvı olmasıydı.

"Göster bana" dedi.

Arin atını mahmuzladı. General onu gördü ve ayağa kalktı. Arin'in aklı boşaldı, hiçbir şey duymadı, ölümü bile duymadı ve dinlemesi gerekirdi çünkü mümkün olan en son anda general diz çöktü ve kılıcını Arin'in atının göğsüne sapladı.

Kestrel olabildiğince yavaş bir şekilde son karosunu çevirdi.

Dört örümcek.

İmparator gülümsemedi. Neredeyse onun olmasını diledi. Gözlerini bir kez kapadı ve açtığında yüzlerindeki ifade gülümsemesinden bile kötüydü.

Kazanan elini gösterdi.

Dört kaplan.

Arin çığlık atan atından atıldı. Başı yola karşı çınladı.

Ve çaldı ve çaldı.

İmparatorun üst dudağında bir ter parladı. Dokundu, garip bir şekilde parmaklarına baktı, sonra dikkatini tekrar Kestrel'e verdi.

Sandalyesini geriye itti.

Hançerini masadan alıp hızlı bir hareketle boğazına dayadı. Deriyi deldi; küçük bir kan damlası.

Aptaldı, planı aptalcaydı, bir aptalın kumarıydı, yine de zihni bir fikir, başka bir şey, hatasını tersine çevirebilecek ya da olması gerekeni gerçekleştirebilecek başka herhangi bir şey için çırpınıp duruyordu.

"Yenilgiyi çok kötü kabul etme," dedi. "Eğer teselli olacaksa, sen kazanmış olsan bile anlaşmamı yerine getirmeye hiç niyetim yoktu. Ama oyunun zevki kesinlikle harikaydı. Şimdi. Oturmak."

Bacakları altından çıktı.

"Ne borcun olduğunu tartışalım."

Arin havadaki metalin vızıltısını hissetti.

Vücudunu sallayarak yolundan çıkardı, generalin kılıcının yola vurduğunu duydu.

Arin kendini ayağa kaldırdı.

İmparator koltuğuna geri oturdu. Kestrel korkudan sersemlemiş bir şekilde kazanan eline baktı.

"Bu manzara seni rahatsız ediyor mu?" Hançeri hâlâ bir elinde, imparator fayanslarını yüzüstü çevirdi. Sonra durdu, kaşlarını çattı. İki parlak olandan birine dokundu, sonra Kestrel'in elini çevirip fayanslarının sırtlarını inceledi. Kemik bahçesinde kalan iki işaretli karoyu buldu. "Bu nedir?"

İstemsiz bir ses çıkardı.

Görünmez bir böcek gibi havayı dövdü. Odaya renkli ışıklar sızıyordu. Dört karo açıkça parlıyordu.

"Aldattın?" diye mırıldandı. “Nasıl hile yaparsın ve yine de kaybedersin?”

Arin, darbeyi genişçe kesen, kolayca saptıran ve Arin'in kılıcını indirmeye zorlayan bir yarı-bağda tutan generale savurdu. Arin'in koruması açıktı.

General hızlıydı, savuşturması hızlıydı. Adamın çeliği o kadar keskindi ki, Arin onu kestiğinde başta hissetmedi.

İmparator kuru dudaklarını yaladı. Kemik bahçesindeki işaretli iki karoyu ters çevirdi. Bir kurt. Bir yılan. “Bunlar iyi fayanslar. Neden karoları işaretleyip kendin için almıyorsun?” Yutkundu. Boğazındaki kıkırdak düğümü indi.

Kestrel onun anlamaya başladığını gördü.

Bedeni de anlamaya başladı.

Onun için hamle yaptı.

Kılıç, Arin'in boynunun yanını kulağının hemen altında çentikledi. Zamanında geri tepmeseydi kafasını koparırdı.

Arin, generalin yüzüne gerçekten görmeden bakıyordu. Şimdi gördü. Adamın tam olarak kim olduğunu bildiğini ve Arin'in ölümünü neredeyse Arin'in kendisini özlediği kadar özlediğini gördü.

İmparator şarabı devirdi. Masaya tutundu, elini Kestrel'in hançerine kenetledi.

Adam ona karşı titrerken o masadan geri çekildi. O kadar derin bir rahatlama hissetti ki, rahatlamış gibi bile hissetmiyordu. Doğrudan bitkinliğe daldı.

"Yalan söyledim," dedi Kestrel ona.

İmparator kendini dik tutmaya çalıştı. Hançerle bir şeyler yapmaya çalıştığını düşündü ama kolu sertleşmişti. Dökülen kırmızı şaraba çarptı.

"Seni öldürmeye gelmedim derken yalan söyledim."

Gözleri kocaman, keskindi.

Kestrel , "Oyunu kazanıp kazanmamamın hiçbir önemi yoktu," dedi. "Zehrin seni öldürmesi sadece ne kadar sürer. Küçük bir doğu solucanından geliyor. En saf haliyle, zehir açıktır. Parlayana kadar kurur. Dört Bite ve Sting fayansına boyadım. Onlara dokundun.”

Kilitli ağzından köpükler akıyordu.

Nefesi kesildi. Gırtlak oldu, patlayan baloncukların sesi.

Sonra sona erdi.

Arin arkadan vurdu.

Kavga ederlerken kanında acımasızca sessiz sözler gümbürdüyordu: *Anne, baba, kız kardeş. Kerkenez.*

Arin, kılıcının adamın metal gövdesine indirdiği darbelerin faydasız olmasına, bunda sanat olmamasına, hiçbir şeyin zırhı delemeyecek olmasına, generalin zırhının birleştiği yerde kırılan birkaç tokanın zafer olmamasına aldırış etmiyordu. Adamın etini çok az görebiliyordu, ona ulaşamıyordu ve umutsuzca onu kanatmak istiyordu. Generalin içine giremezse, Arin onu döverdi. Bir şey kırılana kadar döverdi.

Tokalar, dedi ölüm.

Arin, orta vuruşta kılıcının yolunu değiştirdi ve generalin kol koruyucusunun kırık tokalarının gevşediği yeri hedefleyerek, generalin kılıç kolunun dirseğine doğru aşağı doğru kıvırdı.

Arin adamın kolunu dirseğinden ayırdı.

Arin'e kan pompalandı. General bir ses çıkardıysa, Arin duymadı. Sıcak ve ıslaktı.

General düştü. Güneşe, Arin'e gözlerini kırparak yattı, gözleri parlıyordu, ağzı konuşuyormuş gibi hareket ediyordu ama Arin hiçbir şey duymuyordu.

Arin bir an için sendeledi.

Ama bu adamda, ayaklarının dibindeki bu düşmanda ondan hiçbir şey yoktu. Arin kılıcını geri çekti - ölümcül darbe için gerekenden daha fazla güç. Kendini bu harekete dökmek istedi.

İntikam: şarap koyu, kalın. Arin'in ciğerlerini su bastı.

Üzerindeki o açık kahverengi gözler.

Bu vardı.

Kestrel'in babasıyla paylaştığı tek şey.

Arin kendi konuştuğunu duydu. Sesi çok uzaklardan geliyordu, sanki bir yanı bu yoldan ayrılmıştı ve güneş kadar yüksekte, yeryüzünde bıraktığı yarısına yukarıdan bakıyordu.

"Bunu benden Kestrel istedi" dedi.

Çünkü o vardı.

Arin bir çocuktu, bir köleydi, yetişkin bir adamdı, özgürdü. O bunların hepsiydi bir anda. . . ve başka bir şey de. Kılıcını generalin boğazına doğru indirirken ancak şimdi anladı.

Ölüm tanrısı tarafından kutsanmamıştı.

Arin *tanrıydı* .

40. Bölüm

Ama durdu.

Pişmanlık, sonradan hissettikleri için doğru kelime değildi. İnançsızlık, belki. Bazen, savaştan yıllar sonra bile, sevdiği kadının babasını katletmiş olduğu kabusun içinde, ter içinde, uykusundan ağlardı.

Ama yapmadın, ona söylerdi.

Yapmadın.

Söyle bana. Tekrar söyle. Bana ne yaptığını söyle.

Titriyordu, yapacaktı.

Beyni cam bir top olmuştu. İçinde yankıdan başka bir şey yok. Annesinin kokusu. Babamın sesi. Anireh'in bakışları onu odanın karşı tarafından nasıl tutmuştu ve gözleri, " *Hayatta kal" dedi. Aşk* dediler, özür *dilerim* . *Küçük kardeş* dediler .

Ve sonra sessizlik. Yolda dururken Arin'in kafasında sessizliğe büründü. Sesleri duymayı bıraktı. Risha'nın imparatorun ölümünü planlayıp kendisini öldürmeyi reddetmesinin ne kadar garip göründüğünü düşündü. Arin şimdi anladı. Ailesi olmamasının nasıl olduğunu biliyordu: çatısı olmayan bir evde yaşamak gibi. Kestrel burada olsa ve ona yalvarsa bile—Kılıcını indir , *lütfen, şimdi yap* —Arin onu yetim yapabileceğinden emin değildi.

Ve ölmekte olan babasının grileşen yüzüne baktığı gibi aşağı, konuşmaya çalışırken adamın gözleri gök kadar parlıyorsa, kalan eli hemen yukarıda göğsüne değiyorsa, yalvaracağından *emin değildi.* onun kalbi.

Arin'in içinde zonklayan bir parlaklık yandı; İntikamın ulaşabileceğini, cinayetin arzuya nasıl bu kadar yaklaşabileceğini fark etmemişti.

Ne yapacağını bildiği için gözlerinin acıdığını hissetti.

Burada olmak istemiyordu. Annelerimizin bizi içlerine taşıdıkları zamanı neden hatırlayamadığımızı merak etti: karanlık ve sabit kalp, nasıl tüm dünyaydı ve kimse bize zarar vermedi ve biz kimseye zarar vermedik.

Arin, bu adamı öldürmediği takdirde annesiyle ilgili hatırasının silineceğini düşündü. Zaten vardı, zamanla. Bir gün bir yıldız kadar uzakta olacaktı.

Ama yapamadı.

Bunu yapmak zorundaydı.

Bana ne yaptığını söyle .

Arin kılıcını düşürdü, dizlerinin üstüne çöktü, düşmüş adamın omzundan dokuma kelliği çekti ve en nefret ettiği kişiyi kurtarmak için turnike yapmak için kullandı.

Savaştan sonra ve Roshar, Valoryalıların teslimiyetini kabul ettikten sonra, Arin, Kestrel henüz Sythiah'tan dönmediği için endişeden hasta olduğunda, şifacıların çadırına gitti.

, dağlanmış kolu bandajlarla sarılmış, zırhı çıkarılmıştı. Ona zorla bir ilaç verilmişti. Şiddet içeren bir sahne olmuştu. Şimdi bile, adam uyuyordu, koruma altındaydı ve ayak bileklerinden zincirlerle bağlıydı, kalan eli yan tarafına sımsıkı bağlıydı.

Arin, saç derisi acıyana kadar saçlarını çekiştirdi. Kestrel öğlene kadar dönmezse, Sythiah'a gidecekti. Beyni kafatasının içinde sürünüyordu, midesi buruşmuş bir yumruydu.

Generali görmekten nefret ediyordu. Endişeyle dolup taşan kampın etrafında topallayarak dolaşan Verex'i bile görmekten nefret ediyordu - Risha için, ama aynı zamanda Arin'in saçma bir şekilde sahiplenici hissetmesine neden olan Kestrel için, Verex ona herhangi bir şekilde benzer hissederek onu soymaya çalışıyormuş gibi. Arin. Arin dayanılmaz hale geldi, bunu biliyordu ama Kestrel'e bir şey olursa kalbinin tuza düşeceği bilgisiyle sürekli mücadele etmek zorundaydı.

Uyuyan generale bakarken elleriyle ne yapacağını bilemedi. Onlar boğazını kesmeden önce Arin onları ceplerine soktu. Neden geldiğini kendine hatırlattı.

Adamın ceketini yırtarak açtı. Arin, yolda kanlar içinde yatarken adamın göğsüne dokunmaya çalıştığı yerde bulunan göğüs cebine uzandı.

Arin'in parmakları kağıtla buluştu. Onu çıkardı, dokusu çok fazla ele alındığından süet kadar yumuşaktı. Defalarca katlanmış ve katlanmıştı.

Nota müziğiydi. İlk başta Arin neye baktığını anlamadı. Kestrel'in el yazısı. Herrani yazısı. Berrak siyah müzik notasyonu. Kendi adı sayfadan fırladı.

Sevgili Arin.

Sonra müziği Kestrel'in baharın sonlarında imparatorluk sarayındaki müzik odasına girdiğinde incelemekte olduğu sonat olarak tanıdı. Onu tundradan önce son görüşü olmuştu. Onu son görüşü olacağını düşünmüştü.

Arin hızla çadırdan çıktı. Buradaki mektubu okuyamadı.

Ama herhangi bir yerde okuyabilir mi, herhangi bir yer yeterince özel olabilir mi bilmiyordu, çünkü yalnız olmak, hâlâ kendisiyle birlikte olacağı anlamına geliyordu ve o gün Kestrel'den nasıl ayrıldığını ve ona neler olduğunu hatırlamaktan nefret ediyordu. sonra ona düştü.

Okumak için can atıyordu.

Okumaya dayanamadı.

Babasının saklamış olmasına içerledi.

Babasının onu saklamasının ne anlama geldiğini merak etti.

Arin gürültülü kamptan ormana girdiğinin belli belirsiz farkındaydı. Mektubu okuma düşüncesi, sanki başkası için yazılmış bir mektubu okuyormuş gibi bir ihlal gibi geldi.

Oysa kendisine hitap edilmişti.

Sevgili Arin.

Arin okudu.

"İyi misin?"

Arin başını kaldırıp Roshar'a baktı, sonra dikkatini tekrar ata verdi. Bir elini ön sol bacağının iç kısmından aşağı kaydırdı ve toynağını alıp önünü avuçladı. Boştaki eliyle tırnağı bir kazmayla temizledi, fırçayla sildi ve bir bıçak kullanarak tırnağın dış kenarlarını yokladı ve sorunun kaynağını aradı. Yakındaki bir kova sıcak, tuzlu sudan buhar yükseldi. Öğlene yakındı.

"Arın."

"Sadece düşünüyorum." Kestrel'in yazılı sözleri hâlâ içinde yayılıyordu, sanki güneşi yutmuş ve bir şekilde uyuyormuş, alevler saçıyor, ağrıyor ve gözlerini kamaştırıyormuş gibi, onu daha önce olduğundan daha büyük hissettiriyordu: yarı kör ama yine de her şeyi daha net görüyordu. eskisinden daha fazla.

"Pekala, kes şunu," dedi Roshar. "Ya asık suratlı ya da hayalperest görünüyorsun ve ikisi de özgür halkının muzaffer liderine hiç yakışmıyor."

Arin homurdandı. Bıçağının ağrılı bir noktaya değdiğini hisseden at, toynağını çekmeye çalıştı. Onu sıkıca tuttu ve diziyle aşağıdan destekledi.

En azından heyecan verici bir konuşma yapabilirdin, dedi Roshar.

"Yapamamak. Sythiah'a gidiyorum."

Roshar boğuk bir ses çıkardı.

"Bu atın üzerinde değil," dedi Arin. "O topal."

"Ne *yapıyorsun* ?"

"O topallıyordu. Ona bakmak acıttı. Apse sanırım. Keskin bir şeye basmış olmalı."

"Arin, sen kahrolası bir nalbant değilsin. Bunu başka biri yapabilir."

Apseyi *bulduğunda* Arin anlayışla tısladı. At tekrar çekilmeye çalıştı ama anında siyah irin damlayan kapalı yarayı deldi. Apseyi açmaya çalıştı, sonra irin geri kalanını bastırdı. "Şu kovayı yaklaştır, olur mu?"

"Ah, kesinlikle. Memnun etmek için yaşıyorum."

Arin toynağını kovanın sıcak suyuna indirdi. Zaten acı içinde olan at, başını kaldırırken su sıçrattı, ama Arin yulardan tuttu ve başını aşağı indirdi, ayağın kovada kaldığından emin olmak için onu izlerken onu yatıştırdı.

"Arin, neden bu kadar şeffafsın? Ne zaman endişelensen, bir şeyleri düzeltmeye başlarsın. Bir toynaktan pis pislik boşaltmak en küçüğüdür. Neyin daha kötü olduğunu bilmiyorum, bunu yaparken seni izlemek ya da kendini *kendine saklamanın senin için her zaman ne kadar zor olacağını bilmek* ."

Arin atın boynunu okşadı. Tekrar damgaladı, ama sakinleşmeye başladı.

"Kazandık," dedi Roshar, "ve Kestrel iyi. Bunu tartıştık. Bu zehir son derece zehirlidir."

"Ama geri dönmedi."

"O *olacak* . Siyasi anınızı yakalamanız gerekiyor. Sen yapmazsan başkası yapacak."

Arin gözlerini kısarak ona baktı. "Sanki bu kötü bir şeymiş gibi bana 'şeffaf' diyorsun, ama benim ne olduğumu halkımın görmesi için konuşma yapmama gerek yok."

Roshar ağzını kapattı. Başka bir şey söylemeye hazır görünüyordu, sonra söylemedi çünkü Kestrel ve Risha kampa girdiler.

41. Bölüm

Ordu, bazıları yaya olarak şehre doğru yavaş adımlarla ilerledi ve birçoğu yaralandı. Kestrel onları taşıyan vagonlardan uzak durdu. Ordu dinlenmek için durduğunda Arin'e “Onu göremiyorum” dedi. Ama bir yanı bu zamanı babasını görmek için kullanmak istiyordu.

"Zorunda değilsin," dedi Arin. Arabalardan uzaklaştıklarında, ardından gelen sessizlikte, ona söylediği her şeyin parçaları şekillendi ve korkunç derecede canlı renkler kazandı: babasının kopmuş kolu, Arin'in kayıp intikamı, Arin'in kendisine verdiğinde bile tanımadığı mektup. ona.

Kestrel, Arin'in üzerine gergin bir enerjinin geldiğini fark etmeden bir an önceydi. Alt dudağını ısırıyordu ve elleri sanki konuşmaya çalışıyor ama konuşamıyormuş gibi bodur hareketler yapıyordu. Sonunda, “Ölmesini sen istedin. ben yapmadım Sahip olmalı mıyım? Yanlış bir şey mi yaptım?"

İçine yumuşak bir his doldu. Düzensiz ellerini yakaladı ve kendi aralarında tuttu. "Hayır," dedi. "Yapmadın."

O mektup.

Geceleri lamba ışığında, yolun kenarlarındaki yüksek yaz otlarında okudu ve tekrar okudu. Kalemin mürekkebi eskimiş, kahverengiye dönmüştü. Kampanya sırasında babasının güneşin altında okuduğunu hayal etti. Kağıdın lekeleri mumsu bir şeffaflığa sahipti. Bir silahı parlatmak için kullanılan yağ kalıntısı mı? Babası kendi hançerini temizlemeyi severdi. Bazı kelimelerin altındaki kirli parmak izlerinde anlam aradı, ama aslında hiçbir şey, kendi el yazısının acil karalamasından başka bir şeyin kanıtı değildi. Mektubun alt yarısı paslanmış kanla çarpıktı, son cümleler kayboldu. Kestrel orada ne yazdığını hatırlayamadı. Yıpranmış bir harita gibi, mektup en ufak bir baskı altında anında katlandı.

Kâğıt elinde sessiz görünüyordu, kendi içine sıkışmıştı. Kestrel, sunabileceği tek teselli anlayış olsa bile, zamanın içinden geçip onu yazan kızı teselli etmek istedi. Farklı bir hikaye hayal etmek istedi, babasının mektubu okuyup anladığı ve kızına geri vererek, asla böyle bir şey yazmaması gerektiğini söylediği bir hikaye. *Seni seviyorum. Mektupta senin için her şeyi yaparım,*

diyordu ve Kestrel, babasının ona her zaman söylemesini istediği sözlerin bu sözler olduğunu fark ettiğinde, kağıdı yumruğunda buruşturmaktan kendini alıkoyamadı.

üç gün uzakta, ordu gece için kamp kurmuştu. Kestrel şifacıların çadırına gitti.

Babası içeri girdiği an fark etti. Ürktü, sonra onun bakışıyla karşılaştı ve ne hissetmenin doğru olduğunu bilmiyordu - sırf babası olduğu için babasını gördüğünde ona dokunan bir tür yumuşak, ağır rahatlık mı yoksa göğsündeki öfke mi? ya da sakat kolunun yasını nasıl tutmak istediğini ve ona bunu hak ettiğini söylemek istediğini.

"Mektubumu neden sakladın?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemedi.

Tekrar sordu.

Yüzünü ondan çevirdi.

Sesinin parçalandığını duyana kadar sormaya devam etti ve bağışlamanın çamur gibi olduğunu söylediğinde Risha'nın yanıldığını düşündü, sanki ihtiyacın olan her şekle girebilirmiş gibi.

Zordu; taş oldu.

Çadırdan uzaklaştı.

Verex, kendisinin ve Risha'nın ayrılacağını söyledi. Doğu ovalarına gitmek ve belki de ötesinde keşfedilmemiş sularda ne olduğunu görmek için Dacra'nın doğu kıyısından yelken açmak istediler. İmparatorluğu miras almak gibi bir arzusu yoktu. Ölümünün söylentilerinin yayılmasını istedi.

Kestrel'in düşmüş ifadesini gördü. "Başkente dönmem ve imparator olmam gerektiğini düşünüyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir yere gitmeni istemiyorum. Seni özleyeceğim."

Kahverengi gözleri ısındı. "Ziyaret edeceğim. Rişa'yı da. Kendini tehlikeli hissedene kadar seni seçtiğin silah konusunda eğitmek istiyor . ”

Kestrel bunun faydasız bir çaba olacağını söylemek için ağzını açtı ama sonra öyle olmayabileceği aklına geldi ve teklifin ona verdiği mutluluk kadar önemli olup olmadığı da önemli değildi. "Ondan bende hoşlanıyorum."

Kampın yakınındaki çok geniş bir ağacın gövdesine yaslanmışlardı. Çiçekli dallarından beyaz sporlar aşağı süzülüyordu. Bir Herrani'nin bunu bir tanrının

işareti olarak düşünüp düşünmediğini ve eğer öyleyse hangisi olduğunu merak etti.

"Üzgünüm," dedi Verex'e.

Ne demek istediğini biliyordu. “Babama hiç sevgim yoktu. Kesinlikle benim için hiçbir şeyi yoktu.”

"Hala."

"Başka ne yapabilirdin emin değilim. Eğer birşey . . ” Kabuğun üzerine eğildi. "Rahatladığım için kendimi kötü hissediyorum." Botunun ucuna bir spor kondu, sonra yüzerek uzaklaştı. Alçak bir sesle ekledi, "Ve biraz da korkak. İmparator olursam onun gibi olacağımdan endişeleniyorum.”

"Sen değil. Hiçbir zaman."

“Ve suçlu, çünkü kendi kendine çökebilecek bir ülkeyi terk ediyorum. Şimdi kimin yöneteceği belli değil.”

"Eminim bazı fikirlerin vardır. İktidara gelmek isteyen birkaç senatör geliyor aklıma. Ya da muhafız kaptanı. Yine de mahkemedeki herkesi, kimin kime borçlu olduğunu ya da kin beslediğini hatırlamıyorum. Bana daha net bir resim verebilirsin, ben de yapabilirim. . . Peki, başkentteki duruma bir göz atın.”

Kaşlarını kaldırdı. "Yine bir casus mu, Kestrel?"

"Casus müdürü, belki."

aldı ve küçük çubuklar haline getirdi.

"Bence Arin'in birine ihtiyacı var," dedi.

"En iyisi olurdun. Yine de, her zaman kendini riske atmamanı dilerim. Kumar oynamayı çok seviyorsun."

Çaresizce omuz silkti. "Ben kimsem oyum."

Sevgi gülümsemesine renk kattı. Sonra ayıldı ve şöyle dedi: “Eskiden babamın yerini almayı mideme indirebileceğime inanırdım. Ama Risha perişan olurdu. Ben de yapardım.”

Kestrel birdenbire öfkelenerek, "O zaman mutlu ol," dedi.

yaparım " dedi .

Valorian sarayının politik inceliklerini anlatırken ağaçtan tüylü beyaz tüyler döküldü ve sonra ona sarayda kendisine verdiği yavru köpeğin nasıl büyüyüp, bir aile ile birlikte yaşayan devasa, tatlı huylu bir köpeğe dönüştüğünü anlattı. Valorian dağlarının eteklerinde. Ayakkabılarını çiğnerken bile ona hayran olan küçük çocuklar vardı. Maris -aslında evlenmediğini anlayana kadar Kestrel'in hiç sevmediği genç bir saray mensubuydu- iyi bir evlilik yapmış ve bu konuda neşeyle kendini beğenmiş bir tavır takınmıştı. Jess'e gelince, Verex savaşın başında güneydeki adalara gittiğini söyledi. "Keşke daha fazlasını bilseydim," dedi.

Kestrel onu görmeyi çok istiyordu. Acaba bunu bir gün yapıp yapamayacaklarını ve aralarındaki yanlış şeyleri düzeltip düzeltemeyeceklerini merak etti.

Verex, "Geçen gün şifacıların çadırına gittiğini gördüm," dedi.

"Benimle konuşmayacak."

"Tekrar deneyin."

Risha ve Verex ordunun şehre varmasından iki gün önce ayrıldığında, Kestrel onların yanaklarını öperken gülümsemesini sürdürdü. İlk başta bu şekilde güçlü olmak ve vedanın onu bunaltmasına izin vermemek zordu. Ama sonra küçük kız kardeşinden döndüğünden beri ondan korkar gibi kaçan Roshar'ın yakınlarda kaldığını fark etti. Risha ona yaklaştı ve Kestrel'in duyamayacağı bir şey fısıldadı. Roshar'ın ifadesi yumuşadı. Cevap olarak konuşmadı; sadece Risha'nın ellerini tuttu ve öptü.

Kestrel belki yanıldığını ve Risha'nın bağışlama konusunda yanıldığını, bunun ne çamur ne de taş olduğunu, daha çok sürüklenen beyaz sporları andırdığını düşündü. Hazır olduklarında ağaçlardan kurtuldular. Dokunmak için yumuşak, ancak ekip büyümek için bir yer bulabilmeleri için serbest bırakılmak üzere yapılmıştır.

Tekrar çadıra gitti.

Bu sefer babası o konuşamadan konuştu. "Bana hançerini ver."

Sıcak gözyaşları gözlerine hücum etti. "Cesaret etme."

"Elimi çöz. Bana hançerini ver."

"Numara."

"Sadece bu son bir şey."

"Kendini öldürmene yardım etmemi isteyemezsin."

Artık ona bakmıyordu.

"Mektubumu neden sakladın?" yine sordu.

"Neden biliyormusun."

"Ne, pişmanlık mı?"

"Bu doğru kelime değil."

" Sonra *ne* ?"

"Hiç bir kelime yok."

"Biraz bul."

"Yapamam."

"Şimdi."

Yutkundu. "İstiyorum. bilmiyordum. . . her şeyin nasıl imkansız hale geleceğini. Sizin için en değerli şeyi yok ettiğinizde olan budur."

"Bunu yapmayı sen *seçtin* ."

"Evet."

"Neden?"

Söylemedi, ama gözleri sert kabuklara dönüştü ve imparatora ihanetini söylemesini sağlayanın yalnızca onur kuralları olmadığını biliyordu. Babası onu incitmek istemişti çünkü o onu incitmişti.

"Yaptığımda gerçek görünmüyordu" dedi. Sanki uyanmamışım gibi."

"Biliyor musun," diye fısıldadı, "madenlerde bana ne yaptılar?"

Gözlerini kapadı.

Onu tarif etti. Ona izin verdi. Göz kapaklarının altından sular süzüldü.

"Kestrel," dedi sonunda. "Biliyorsun ki tek bir çözüm var. Ben sana baba olamam."

"Ama öylesin . "

"Burada bana yer yok. Ömrümün sonuna kadar tutsak mı kalacağım?"

Bu tartışılmıştı - yüksek sesle. Roshar, halka açık bir idamdan yanaydı. Arin, Kestrel'in uzun zamandır görmediği bir şekilde kendini kaybetmiş , generalin kaderinin sadece Kestrel'in seçimi olduğunu bağırmıştı.

"Bilmiyorum," dedi Kestrel babasına.

Bir sessizlik oldu.

"Nasıl af dileyemezsin?" dedi.

"İmkansız."

"Sormak."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Kimsenin veremeyeceği bir şeyi isteyemem. rahmet diliyorum."

Görüşü bulanıklaştı ve Kestrel, bağışlama ve merhametin ikisi için de yıllar alacağını ve bu zamanın her dakikasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Onu hala sevdiğini söyledi, çünkü bu doğruydu. Ona verdiğinden daha iyi cevaplar borçluydu ve hiç almamış olsa bile sormaya devam etme hakkıydı. Hançerini ona asla vermeyecekti. "Senin dünyanda yaşamak için çok uğraştım," dedi ona. "Şimdi benimkinde yaşama sırası sende."

42. Bölüm

Arin bunu beklemeliydi, ama bir şekilde yapmadı.

Çok fazla çiçek. Haftalarca çıplak kalacak bahçelerdeki tüm yaz çiçekleri budanmış olmalı. Ordu kapıdan girdiğinde, bir kükreme taş duvarları titretti ve Arin şaşkınlıkla irkildi, elleri dizginleri sıkılaştırdı, bir an için sesin tehlike anlamına geldiğine inandı. Sonra sokakları dolduran insanların parıldayan yüzlerini gördü ve düşündü, *Ah, mutlu.* Bu onu mutlu etti ve Kestrel Javelin'deki koltuğundan ona pembe bir taç yaprağı yanağına yapışmış halde gülümserken, mutlulukla rahat etmesi gerekebileceğini düşündü, çünkü bu sefer onu terk etmeyebilirdi.

Sonra Kestrel'in başı döndü ve Dacran-Herrani ordusunun arkalarında Lahirrin'in ana caddesinde açıldığını, ağzının çizgisinde bir gerginlik olduğunu gördü. “Bütün askerleri surların içine sokmanın akıllıca olduğundan emin değilim” dedi.

“ Bu herkesin zaferi. Her biri onurlandırılmalıdır.”

"Biliyorum."

"Fakat?"

"Doğulu müttefiklerimiz sayıca bizden fazla."

Neye vardığını biliyordu. "Onlar her zaman var."

“Bu ülkeyi istiyorlarsa, almaları kolay olur. . . özellikle surların içinden.”

Arin, kraliçeyi karşılamak için önde giden Roshar'a baktı. "Ona güvenirim."

"Evet biliyorum."

Arin atını durdurdu. Cirit de durdu. Etrafında çiçekler uçuşuyordu. "Ondan şüphelenmek bana zarar verir" dedi.

"Bu yüzden senin için yapıyorum."

Pazarın yakınındaki yüksek, dar evlerden birinin penceresinden yukarıdan başına bir bez düştü. Şaşıran, kör olan Arin, atı altında ürkerek onu yüzünden çekti.

Kraliyet arması ile dikilmiş eski bir Herrani bayrağıydı.

Arin, "Ama kraliyet soyu gitti," dedi.

"Seni arayacak bir şey arıyorlar," dedi Kestrel, Javelin'i dürterek.

"Bu değil. Bu doğru değil."

"Merak etme. Seni tanımlayacak doğru kelimeleri bulacaklar.”

" *Ve* sen."

"Ah, bu kolay."

"Bu?" Onun için olduğu her şeyi adlandırmak imkansız görünüyordu.

Kestrel'in ifadesi ciddi ve parlaktı. Onu böyle görmeyi seviyordu. "Senin olduğumu söyleyecekler," dedi ona, "tıpkı benim olduğun gibi."

Sarsine, Kestrel'i gördüğünde, gözleri sadece çatlaklara kısıldı ve Kestrel, Sarsine'nin uzun boylu bir kadın olduğunun bilincine vardı. “Bu kadar zeki olmakla ün yapmış birine göre,” dedi Sarsine, “kafanda hiç bir düşünce yokmuş gibi davranıyorsun. Tek kelime etmeden şehirden ayrıldığında endişeleneceğim hiç aklına gelmedi mi?”

"Tam olarak ayrılmak istemedim."

"Ah, demek öyle *oldu* ."

"Evet."

"Tanrılar sana bunu yaptırdı."

Kestrel güldü. "Belki yapmışlardır." Sonra ciddiyetle, Özür dilerim Sarsine, dedi.

Sarsine kollarını kavuşturdu. "O zaman bana uydur."

"Nasıl?"

Sarsine'nin ifadesi yumuşadı. Şimdi gözlerinde meraklı bir parıltı vardı. "Gittiğin geceden başla. Bu an ile bitirin. Ve bana *her şeyi anlat* ."

Kestrel de öyle yaptı.

Kraliçe Inishanaway'in başkanlık edeceği valinin sarayında bir ziyafet ile askeri zaferi kutlamak için şehir çapında bir şölen yapılacaktı. Arin'in evindeki aşçılar çok sıkı çalışıyor, avludaki her tavuğu kesiyor, erasti meyvelerini hamur haline getiriyor ve hamurları unlu masalara çarpıyordu.

Arin hareketsiz odadaydı, reçelleri yeni sakladığını söyleyen bir kadının kaygısını yatıştırmaya çalışıyordu ve bunların *hepsini* şölen için mi kullanmalı, sonuncusu da mı? Dacranların ilea meyvesini takdir ettiğini düşünmüyordu. Neden Herrani kadar sevmeyecekleri bir şeye hizmet etsinler ki? En azından *bu* kavanozları kış için saklamak en iyisi olacaktır .

Böylesine savurgan bir tüketimin siyasetini açıklamaya çalışmak, Arin'i hüsrana uğramış yarım cümlelerle karıştırdı, çünkü yenilebilir her şeyi bir gecede tüketmek ona da pek mantıklı gelmiyordu.

Sonra mutfaklardan koridorda sürüklenen Roshar'ın Herrani dilindeki aksanlı sesini duydu.

". . . anlamıyorsun. Et parçası en iyisi olmalı, belden kesilmiş, *bu* baharatla tatlandırılmış olmalı, *o değil* . . ”

Arin özür diledi, kadına reçelleri daha sonra tartışacağını söyledi ve prensin sesini takip etti.

". . . ve dışı iyi kavrulmuş, neredeyse kömürleşmiş, ancak içi kanlı olmalı. Parlak pembe. Dinlemek. Bu çok önemli. Bir şeyler ters giderse, ziyafet mahvolur."

Arin ana mutfağa girdi ve prensin, Arin'e yarı kapalı bir şekilde sıkıntılı bir bakış fırlatan baş aşçıya nutuk çektiğini gördü.

"İşte buradasın." Roshar ışınlandı. "Yardımına ihtiyacım var Arin."

"Et hazırlamak için mi?"

"Bu çok önemli. Bu önemi burada aşçınıza da yansıtmalısınız. Benim ülkemle sizin ülkeniz arasındaki siyasi ilişkilerin kaderi tehlikede."

" Et yüzünden."

"Kaplanı için," dedi aşçı.

Arin yüzünü avuçladı, gözleri sımsıkı kapalıydı. "Kaplanınız."

Roshar, "O çok titiz," dedi.

"Kaplanı ziyafete getiremezsin."

"Küçük Arin beni özledi. Ondan ayrılmayacağım."

"Adını değiştirmeyi düşünür müsün?"

"Numara."

"Ya yalvarırsam?"

"Şans değil."

"Roshar, kaplan büyüdü."

"Ve o ne tatlı bir koca oğlan."

"Yüzlerce insanla dolu bir yemek salonuna onu getiremezsin."

"Davranacak. Bir prensin mizacına ve görgü kurallarına sahip."

"Ah, senin gibi *mi* ?"

"Sesine kızıyorum."

"Onu kontrol edebileceğinden emin değilim."

"Hiç yaratıkların en nazikinden başka bir şey olmadı mı? Adaşınızın zafer kutlamamıza tanıklık etme şansını reddeder misiniz? Ve elbette, sen ve Kestrel'in vizyonuna: yan yana, Herrani ve Valorian, çağlar boyu süren bir aşk. Şarkı sözleri, Arin! Nasıl *evlenecek* ve *bebek yapacaksın...* "

"Tanrılar, Roshar, kapa çeneni."

, Kestrel'in sömürgecilik döneminde Valorian valisi için inşa edilen saraya girmekten ne kadar nefret ettiğini bilmese bile , bunu onun gergin omuzlarında, kalçasındaki hançere dokunma biçiminde ve neredeyse hırlamasında görebilirdi. Roshar, prens, bu bir gece, açıkça silah taşıma barbarlığından kesinlikle vazgeçebileceğini önerdiğinde.

Arin ona uyarıcı bir bakış attı. Prens masum bir şekilde kafası karışmış gibi davrandı, sonra omuz silkti ve önlerinden yürümeye başladı, yarı büyümüş kaplan topuklarının arasından sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi ilerliyordu. Kaplan, insanlar tarafından yetiştirilen genç bir kaplan için bile ürkütücü derecede uysaldı. Bir ev kedisi gibi başını Roshar'ın elinin altına itti. Arin onun sağlam sallanmasını, zaten güçlü olan kürek kemiklerinin kürkünün altında kalkıp inmesini izledi. Arin, insanları (görünüşe göre hayvanları da) prensin peşinden gitmeye iten şeyin kaynağını sezdi ama belirleyemedi. Rahatsız edici bir hırıltı ile, eğer sorarsa ve Roshar doğru bir cevap vermeye tenezzül ederse, prensin her neyse, Arin'in de ona sahip olduğunu söyleyeceğinden şüphelendi.

Garip bir his: Arin'in vücudundan filamentler çıkıyormuş gibi. Bin bir misina dikkati çekiyor. Burada ve orada. Küçük römorkörler. İnsanlar hatlara takıldı. Bazen insanlar onun gözünün içine bakamıyorlardı ve baktıklarında havayı solumaya çalışan balıklar oluyorlardı.

Böyle olmamasını diledi.

Bunun gerekli olacağını biliyordu.

Roshar ve kaplan içeride göründüler ve Kestrel ve Arin'i yolda yalnız bıraktılar.

Kestrel kaskatıydı, narin ayakkabıları geçidin çakıllarına gömülüydü. Fırtına yeşili eteklerinin eteğini kaldırmıştı, bir hanımefendi hareketiydi ama adam onun kumaşa nasıl yumruk attığını gördü.

" Üzgünüm," dedi, onu neyin rahatsız ettiğini tahmin ederek: Birinci Kış İsyanı'nın hatırası. Ölen arkadaşları, Arin'in aldatması, valilik sarayının salonları cesetlerle doldu.

Ona dar bir bakış attı. "Bir parçan üzgün değil."

İnkar edemezdi.

Ama yumuşadı ve “Ben de masum değilim. Ben de üzülüyorum ve yaptığım şeylerden dolayı üzülmüyorum.” Elbisesinin eteğinin taşlara düşmesine izin verdi ve üç parmağını elinin arkasına dokundurdu.

Arin bir an için nerede olduğunu ve ne tartıştıklarını unuttu. Bir mucize: Bu kadar hafif bir dokunuşun tam bir okşama hissi vermesi, bedeninin bu kadar kolay tutuşabilmesi.

Şimdi eğlenmiş görünüyordu.

"Hadi gidelim." Bir elini onun gevşek saçlarının altına kaydırdı ve orada çırpınan nabzı hissederek boynunun eğimini okşadı. İfadesi değişti, eğlence yavaş yavaş zevke dönüştü. "İçeri girmeyelim" dedi.

"Arın." İçini çekti. "İçeri *girmeliyiz* ." Hafifçe aralık olan ağzı tekrar gergin bir çizgiyle kapandı.

"Seni rahatsız eden başka ne var?"

"Kraliçe sana tek kelime etmedi."

"Pekala," dedi Arin rahatsız bir şekilde, İnisha'nın sessizliğinin çeşitli sebeplerini düşünerek.

" *Bütün* Dacranlar çok sessiz."

"Roshar değil."

"Onu da. Çok fazla anlam ifade etmeden çok şey söylüyor."

Arin durakladı, sonra, "İttifakımıza inanıyorum," dedi.

"Ben de istiyorum."

Ona elini teklif etti.

İçeri girdiler.

Yemek salonunda yükseltilmiş bir kürsüde bir masaya oturdular, dördü bir sıra halindeydiler, Arin ve kraliçe ortayı işgal ediyor ve Kestrel ve Roshar yanlarındaydı, Roshar'ın zaten yüzlerce insan gibi görünmeden manevra yaptığı bir düzenleme. oturmuş onları izliyordu.

Kraliçe, Arin'e yan yan bir bakış attı, siyah gözleri okunamaz haldeydi. Hiçbir şey söylemedi ve bir daha ona bakmadı.

Kaplan ayaklarının dibine kıvrıldı, ilk yemekler servis edilirken yemeğine zar zor dokundu, onun yerine tercih ettiği yeşil Dacran likörünü içti. Arin, kraliçenin siluetinin ötesinde, Roshar'ın bardağı nasıl sıktığını ve serbest bıraktığını gördü. Parmakları hareketsizdi.

"Abi." Kraliçe onu dürtmüş gibi konuştu.

"Beni yalnız bırakın." Bardağını tekrar doldurdu.

Arin alaycı bir eğlenceyle, kaplan için kendi tabağında özenle hazırlanmış bel kemiği de dahil olmak üzere, ana yemeği taşıyan insanlar içeri girdiğinde, Roshar biraz sallanarak ayağa kalktı. Oda sustu. Yüzleri taradı, hem Dacran hem de Herrani.

Arin'in bildiğine şaşırdığı eski bir Herrani tabiriyle, "Yüz kişi," dedi, "sizi kim yönetiyor?"

Arin'in adını o kadar çok ağladılar ki artık onun adı gibi gelmiyordu.

"Ülkene güveniyor musun?"

Evet.

" Herran'ın onun olduğunu söyleyebilir misin?"

Evet.

Arin'in omurgasına ani bir güvensizlik çöktü.

Roshar, kükreyen kalabalığı susturmak için elini kaldırdı ve Arin'e Cheat'in müzayedeci rolünden zevk aldığını hatırlattı. Boğazından bir taş yükseldi. Kestrel'in eli onun elini sıktı ama Arin artık tam olarak orada hissetmiyordu.

"Yeter" dedi kraliçe. . . azarlamaktan çok ona asıl meseleye gelmesini söylüyormuş gibi.

"Arin için savaştım, kanımı akıttım. Onu kalbimde tutuyorum. Kaplanıma onun adını bile verdim - küçük bir onur değil. Ve yine de bir sorunumuz var. Herranlı Arin her zaman benim arkadaşım değildi ve bir keresinde bana karşı bir suç işledi ve kraliçemin sahip olduğu her şeyin kontrolünü bana vermesine neden oldu: hayatı, eşyaları ve - madem ona sahip olduğunu söylüyorsun - ülkesi. Hakkım olanı Arin'den almam söylendi. Kanunen bana ait olduğu söylendi. Yapmak zorunda mıyım? Evet. Halkım, gerekirse güç kullanarak iddiamı destekleyecek mi? Yapacaklar. Kraliçem bana hayranlık duyacak mı? Gerçekten. Ben de öyle yapmalıyım.

"Hayır Arın. Oturmak. Aksi takdirde, kendini bir kız yapacaksın ve *bu* rol benim. Kaplanımın yemeğinin burada olduğunu görüyorum. Oradasın. Evet sen. Tabak ile. Onu ileri taşı."

Kestrel güldü. Arin onun yanında rahatladığını, neşeyle parladığını görmekten çok hissetti. Koltuğuna geri çöktü, çünkü artık Roshar'ın oyununu o da anlıyordu. Rahatlayarak sarkmak istedi. Prensi boğmak istedi.

Ve ona teşekkür et.

"Orası." Roshar tabağına elini uzattı. “Arin kaplanın yemeği. Arin'e ait olanı Arin'den almam emredildiğine göre, alacağım ." Roshar elinde tabakla koltuğuna döndü ve eti kesmeye başladı. Bir ısırık aldı. "Mmm. Bu mükemmel. Çok iyi. Şimdi, *insan* Arin'e ait olana gelince, onun üzerindeki herhangi bir iddiadan vazgeçiyorum. Onun hiçbir şeyi asla benim değildi ve asla olmayacak. Ona ait olanı, ona olan sevgimden, onun da bana olan sevgisinden koruma hakkını savunuyorum.” Yemek yerken doğrudan kraliçeye baktı. "Bu lezzetli. Tam benim sevdiğim gibi."

Kraliçe zorla gülümsedi.

"Ah, ve biri bir dilim daha fileto getirir mi? Çiğ, lütfen. Kaplanım aç."

43. Bölüm

"Gitmeni istemiyorum." dalgalar iskeleye karşı sallandı. Güneş fazla parlaktı. Arin'in ayaklarının altında yıpranmış tahtalar gıcırdıyordu.

"Sadece iyi bir zorbadan hoşlandığın için. Seni gerektiği gibi davranmaya zorlayacak biri."

"Hayır, Roshar."

"Artık ne yapacağını gayet iyi biliyorsun. İyi olacaksın."

"Bu yüzden değil."

"Beni neden özleyeceksin? Keskin zekamın yaklaşan yokluğunun herkesi üzeceğini kabul ediyorum."

"Tam olarak değil."

"Şimdi *üzülüyorum* , sadece tatlı benliğimden ayrılmanın nasıl hissettireceğini düşünüyorum. Şanslıyım: Her zaman kendi şirketim olacak."

"Ziyafette söylediğin şey doğruydu."

" Söylediğim *her şey* doğru."

"Seni sevdiğimi."

Roshar'ın yüzü hareketsiz kaldı. "Dedim ki?"

"Yaptığını biliyorsun."

" Bu daha çok anın draması içindi."

"Yalancı."

"Ben, değil miyim?" dedi Roshar yavaşça. "Ben gerçekten. Arın." Sesi sertleşti. "Beni tekrar göreceksin."

"Yakında," dedi Arin ve onu kucakladı. Sonra ayrıldılar ve belki bazıları güneşin biraz acımasız olduğunu düşünecekti, çünkü parlaklığı nasıl ifadelerinde hiçbir hileye izin vermiyor ve görülebilen her şey gösteriliyordu. Ama Arin bunun bir nezaket olduğunu düşündü. Roshar'ın kendisi için ne olduğunu yansıtmak için bir ayna olmak istedi.

Aşağıdaki suda bir fırlatma bekliyordu. Arin ona iyi eğlenceler diledi. Fırlatma Roshar'ın gemisine ulaşana kadar izledi, ardından geminin tüm Dacran filosunun geri kalanıyla birlikte şehrinin körfezinden ayrılmasını izledi.

Şehirde yürürken bir an Sarsine'yi gördü. Yüklü bir sepeti vardı - kolunda sürükleniyor, ağırlığını çok uzaklardan bile belli ediyordu. Hafifçe tedirgin ifadesi, onu görünce yumuşadı.

Arin sepeti ondan aldı. “Geliyor mu gidiyor mu?”

"Burada bir işim var ve geç saatlere kadar evde olmayacağım."

"Seni şehre neyin getirdiğini tahmin edeyim mi?"

"Deneyebilirsin."

Sepete göz attı. Ekmek, fırından hala sıcak. Bir şişe likör. Uzun, düz tahta parçaları. Gazlı bez ruloları. "Piknik . . . yaralı bir askerle? Sarsine," diye alay etti, "gerçek aşk mı? Ahşap ne için? Bekle, bana söyleme. Bilmek istediğimden emin değilim."

Onu ezdi. "Arabacının en büyük kızının kolu kırılmış."

Karnının dibine buz düştü. Kendi mahvettikleri de dahil, gördüğü mahvolmuş bedenleri düşündü. İnsanların diğer insanlara nasıl zarar vereceğini bir daha asla düşünmek zorunda kalmayacağını bir şekilde umduğunu fark etti.

İstila gecesi. Kestrel geri döndü. Kendi. Roshar'ın yaralı yüzü. Kendi. Savaş alanındaki bir cesedin hiç insan olmamış gibi görünmesi ve Arin'in Kestrel'in bu şehirde, *onun* şehrinde, rahat olması için yapılmış bir hapishanede, hiçbir şey olmadığında babasına yapmak istediği tam olarak buydu. rahatlık adamın koluna geri dönebilirdi ve hiçbir duvar Arin'in yaptığı, yapmak istediği ve pişman olmadığı şeyler hakkındaki bilgisini hapsedemezdi.

Yine *de* pişman oldu.

Yapamadı.

O yaptı.

"Arın, iyi misin?"

"Nasıl?" o yönetti. "Kolu nasıl kırıldı?"

"Merdivenden düştü."

Gözle görülür bir şekilde rahatlamış olmalıydı, çünkü kuzeni kaşlarını kaldırdı ve azarlamaya hazır görünüyordu.

"Daha kötü bir şey hayal etmiştim," diye açıklamaya çalıştı.

Acının, eğer gelmesi gerekiyorsa, bu sefer kötülük olmadan geldiği için rahatladığını anlıyor gibiydi. Sadece bir kaza. Hiç kimse tarafından yapılmadı. Bazen hayatın şansı. Sonu ekmekle biten kötü bir kayma ve seni bağlayacak biri.

gitmek uzun bir yürüyüştü. Ama çocukken eve yürüme anısını, orada sevdiği her şeyi eksiksiz ve bozulmamış olarak bulacağını bilmenin verdiği güvenle, beklenmedik bir şekilde yeniden kazanacağı kesin, kesinliği o kadar mutlaktı ki, bunun farkında bile değildi. .

Şehir yerini selvi ağaçlarına bıraktı. Ayakları toz içindeydi. Güneş her kokuyu daha da güçlendirdi: sıcak teni, kavrulmuş yol, göremediği bir yerden esen lavanta nefesi.

Ölüm tanrısı sessizdi. Gitmedi. Arin'de yaşıyor, ama rahat, bir tür akrabalık içinde. Arin ölüme eşlik etti ama içinde yaşayan tek şey ölüm değildi.

Kalbinde bir kız. Onun evinde.

Onu bekliyor.

Son tepeye oyulmuş eski taş basamaklar vardı. Adımları hızlandı.

Ev, açık pencerelerle süslenmişti. Bir savaş atı çayırı biçiyordu.

Arin, Kestrel'i görmek için can atsa da beklemesi gerekecekti. Uzaklardan gelen müzik parçalarını yakaladı. Çimenlere geldiğinde piyanonun melodisi güçlendi. İçinde toplanan ve parıldayan bir mutluluk açtı. . . parlak, ama su gibi, ağırlıkla.

Güzel bir yorgunluk onu ele geçirdi. Çimenlere uzandı ve dinledi. Kestrel'in sarayın bahçesinde nasıl uyuduğunu düşündü ve onu rüyasında gördü. Bunu ona söylediğinde, gerçek olmasını dilemişti. Rüyayı hayal etmeye çalıştı, sonra kendini rüyada buldu. Rüyasında her şey anlam kazanıyordu ama yine de bu mükemmel aklın zayıflığını hissediyordu. Kestrel'in çıplak ayağının kemeri. Ölüm tanrısı ve terzi hakkında eski bir hikaye. Arin, uyandığında Kestrel'e dokunmanın neden uzun zamandır düşünmediği bir hikayenin anısını uyandırdığına dair anlayışını kaybedecekti.

Bir rüya gördü: yumruğunda bir çorap ve nasıl yapıldığına dair başıboş bir soru, bunu kim dikmişti? Ellerinin -kendi ellerine benzemese de- kumaşı ölçüp kestiğini, görünmez dikişler diktiğini gördü. Siyah saçlı bir çocuk, alnında bir tanrı işaretiyle bir odadan yuvarlandı. Bir misafir içeri girip, " *Bana kendi kumaşını doku" deyince,* Arin kendisinin hem yasak misafir hem çocuk hem de dikişçi kız olduğunu düşündü. *Uyandığımda seni özleyeceğim* dedi .

Uyanma, diye cevap verdi.

Ama yaptı.

Kestrel, yanında çimenlerin üzerinde, "Seni uyandırdım mı? Öyle demek istemedim."

Bunun gerçek olduğunu anlaması kadifemsi bir anını aldı. Hava sessizdi. Bir böcek temiz kanatlarını çırptı. Saçlarını alnından çekti. Şimdi çok uyanıktı.

Çok tatlı uyuyordun, dedi.

"Rüya görmek." Onun hassas ağzına dokundu.

"Ne hakkında?"

"Yaklaş, sana anlatacağım."

Ama unuttu. Onu öptü ve teninin vücudu için fazla gerginleştiğinin enfes hissinde kayboldu. Onun yerine başka şeyler mırıldandı. Bir sır, bir istek, bir söz. Kendi tarzında bir hikaye.

Parmaklarını yeşil toprağa kıvırdı.

Bölüm 44

Gece tazeydi ve yazın biteceğini önceden haber veriyordu. Yavaş, sıcak gün yerini, yıkanmış çarşaflar kadar serin bir esintiye bıraktı.

Kestrel, ahırda Javelin'e havuç yedirdi. Ona elma sözü verdi. "Yakında," dedi ve atların mevsimlerin nasıl değiştiğini fark edip etmediklerini merak etti. Elmaların ağaçlarda şiştiğini görüyorlar mı? Zamanın geçişini işaretlemenin bir yolu var mı, yoksa onlar için her zaman *şimdi mi, o zamanın* hiçbir anlamı yok mu? Belki de *yakında* hiçbir anlamı yoktu.

Babasını ziyaret etmek istiyordu. Ona çocukluğunu sormak istemişti. Hafızası bazen hâlâ yıpranmış bir şeydi ve Arin kendisinin bilmediği şeyleri ona söyleyemezdi. Babasına sormak istedi: Bana Cirit verdiğinde nasıldı? İlk sözüm neydi? Süt dişlerimi sen mi kurtardın, yoksa hemşirem onları Herrani'nin yaptığı gibi mi toprağa gömdü? Ben nasıldım ve sen benimle ve annemle nasıldın?

Hafızası zarar görmemiş olsa bile bazı cevapları bilemezdi. Herkes geçmişin parçalarını kaybeder . Ama sonra babasının da bilmeyebileceğini ya da bileceğini ve hiçbir şey söylemeyeceğini düşündü. Ya da onun hançerini kullanmak için anılarıyla pazarlık etmeye çalışacaktı. Kestrel'in cesareti onu başarısızlığa uğrattı. Hapishaneye gitmedi.

"Yapabildiğin zaman yapacaksın," demişti Arin ona söylediğinde.

"Şimdi yapabilmeliyim."

"Bu yara değil. İyileşmenin ne kadar sürdüğünü kimse söyleyemez."

Sonra Arin'in tırnaklarının karardığını ve orada bir şey olduğundan emin olmak istercesine elini cebine attığını fark etmişti.

Kendi kendine tahmin etmemesini söylemişti. Ama asla tahmin etmekten kendini alamadı. Bir gülümseme yüzünü ısıttı.

Sahte bir üzüntüyle gözlerini kapadı. "Tanrım, senden *hiçbir şey* saklayamaz mıyım?"

"Ben istemedim."

"Sapık şey. Henüz sana vermeyeceğim. Ninarrith için."

Zaman garip görünüyordu; Sanki yüzük çoktan en küçük parmağındaydı, en savunmasız parmağında.

Çok basit, dedi Arin aceleyle.

"Onu seveceğim."

"Giyecek misin?"

"Evet."

"Hep?"

"Evet," demişti, "eğer bana senin için de nasıl bir tane yapacağımı gösterirsen."

Kestrel atını son kez okşadı. Tam bir geceydi. Ahırları terk etti. Ateş böcekleri siyah çimenleri süslüyordu.

Arin'in kendisine yüzük yapmayı öğretip öğretmeyeceğini sorduğunda Arin'in ifadesini düşündü ve tüm konuşma onun içinde o ateşböceklerinden biri gibi parladı. Onları izlerken neredeyse bir ateş böceğinin göz kırpıp yok olduğunu, sonra canlandığını, tekrar ortadan kaybolduğunu, geri döndüğünü düşünürdünüz. Yanmadığı zaman, hiç orada değil.

Ama bu.

Bir gece esintisi perdeyi dalgalandırdı. Arin'in yatak odası -hafif bir şaşkınlıkla fark etti- kendine aitmiş gibi hissetmeye başladı. Tembelce karnında daireler çiziyordu. Onu hipnotize ederek ender, saf bir düşüncesizlik haline getirdi.

Bir dirseğine yaslanarak yatağa geri oturdu. "Daha önce hiç yapmadığımız bir şey varmış gibi geliyor bana."

Düşünceleri hızla geri çekildi. Tek kaşını kaldırdı.

Kulağına fısıldamak için hareket etti.

"Evet," diye güldü. "Haydi."

"Şimdi?"

"Şimdi."

Böylece sabahlığa ve başucu lambasına uzandılar ve çıplak ayakla onun süitine yürüdüler, hafifçe acele ettiler ve sonra baş döndürücü nefeslerini bastırarak sessiz evin içinden geçtiler. Birbirlerinin yüzüne bakamadılar; vahşi, yüksek bir neşe, eğer yaparlarsa serbest kalmakla tehdit etti. Merdivenlerden aşağı indiler ve salona girdiler.

Kapıyı arkalarından kapattılar ama yine de. . .

" Bütün evi uyandıracağız," dedi Kestrel.

“Bunu nasıl yapmalıyız?”

Onu piyanosuna götürdü. "Kolay."

Müzikle titrediğini hissediyormuş gibi avucunu enstrümanın üzerine koydu. Boğazını temizledi. "Şimdi düşününce biraz gerginim."

"Daha önce benim için şarkı söyledin."

"Aynı değil."

"Arın. Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum.”

Sözleri onu susturdu, sakinleştirdi.

Beklenti, yağmurun altındaki bir bahçenin kokusu gibi içinde yükseldi. Tuşlara dokunarak piyanonun başına oturdu. "Hazır?"

O gülümsedi. "Oyna."

.